DIETARI ELEUTERIÀ. (2005)

(Primera part.)

Carles R. Morell.

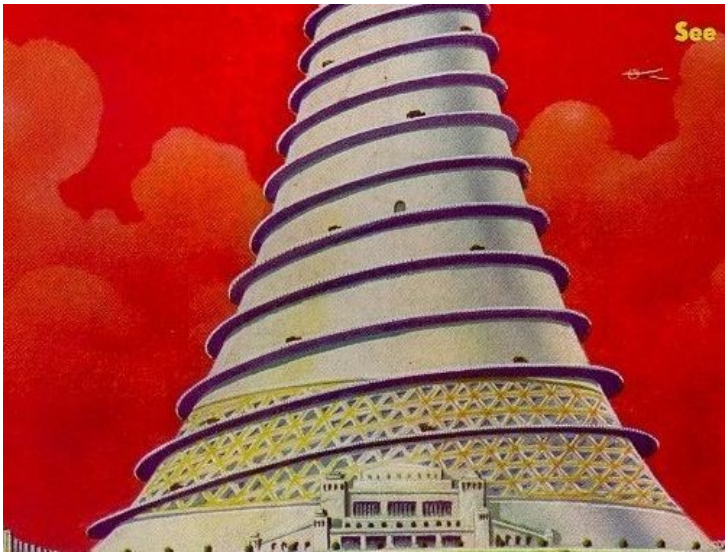

Guaitajorns vist a recules (2010...-2004...)

(Eleuteri: *Confessions del vuit de març*.)

[*Les dones (sí ves, carallot que sóc, pobret de mi!)*.]

Als acabaments dels seixanta, començaments dels setanta del segle passat era jove i m'havia empassats esquer, ham, llinyola, xinyell i suro, suro de mi, i m'havia cregudes, totes les feministes tan revolucionàries, especialment l'eunuca que em presentava la Greer, les àrdues, ardides, primitives de l'antropòloga Morgan, les psicòtiques de la Deutsch, les proletàries bregadores de la Rowbotham. Em vaig tornar tan feminista que esdevinguí un escriptor feminista, i em creia que en les dones raia l'esperança del món, que, quan les dones manessin, la pau i la justícia s'instal·larien, com s'instal·la cap benvingut infant en una família. I no feia gaire cas de certes feministes que aleshores se'm posaven a parir i m'aporrinaven de valent perquè es veu que un "mascle" no podia envair'ls el territori femellenc, no podia prendre'ls els temes i desenvolupar'ls de cap manera intel·ligent, allò era privat de la dones, i que un paio amb cigala s'hi fiqués ja esvalotava el galliner. No en fotia cas, dic, perquè me n'adonava que aquelles ties estaven tocades del bolet – em deia, sí ves, l'ambient feixista que se'ls ha encomanat. Són falses femelles. O només és que són "demòcrates" amb la mala-setmana.

Tampoc no m'havia aturat a pensar que la Golda Meir ens destarotava el panorama. De fet, em pensava que aquella dona barbuda era un home disfressat, un home amb faldilles. Bel·licosa i agressiva, no podia pas ésser dona. I em semblava que calia treure (de l'equació dona=pau i justícia) tots els cavallots i d'altres monstres amb massa d'hormones mascles al cos boterut i llavors qui sap amb quina mena d'aparell més horrorós entre cuixes. Car allò no eren dones. No eren dones del tot. Les dones eren finetes, feien una oloreta deliciosa, llur conyet era una delicada roseta, no

cagaven mai, i si mai cagaven ho feien amb cagallonets primets i flairosos, com qui diu torronets de mel i pinyons. I eren pacífiques i amoroses i et deixaven tastar la llet dolcíssima de llurs mamelletes i les salivetes tan trempíferes de llurs llavisets.

Collons de déu, la puta, i al cap de set anys o vuit ja pujava al tron a tronar-hi la medusa repel·lent aquella, la Thatcher, l'harpia rabiosa de les punxes rovellades i verinoses que assassinaven totdéu. I la cosa ja no s'ha aturat. Gorgones a dojo. Les dones palesament tan malparides com els homes. La Rice, la Hillary... afegeix-ne, paia que puja, paia agressiva com un déu amb pruents morenes. Messalines mormolant agressions, execucions i genocidis a l'orella del capdecony armat que tenen a la vora, al llit.

Jo que em pensava que les dones només pensaven en cardar, en acaronar't la cigala, en dir-t'hi versets mentolats. Que allò del feixisme i el militarisme només se'ls empeltava (sobretot a les cavallots) per culpa dels negats de llurs marits. Però no, tu, es veu que els ve de mena. Cap diferència: home, dona, datpelcul d'homosexual: totdéu som si fa no fot.

Com m'havien doncs ensarronat aquelles feministes de caldéu!

És clar, badoc de mi, m'hauria d'haver aturat a pensar en les amazones. En tanta de clàssica heroïna ferotge i genocida. Caps de serps, histèries sanguinàries, barbaritats eixelebrades i en escruixidor espinguet. Ah, i en els escrits incendiaris de la bona anarquista Goldman. Oh, i en aquelles Catalanes del peu del canó que no volien ni el gavatx ni el xarnec. Arreu del món tant com a Catalònia, aquells ramats d'Agustines Domènec esbojarradament bombardejant peti qui peti. Ah, sí, milions d'exemples. M'hauria d'haver trets els aclucalls i tornar a veure les bruixes sedegues de

sang i fetge: les qui no es volien perdre detall als peus de les guillotines. Les franquistes monges castrenses parasitant hospitals i escoles, omplint tothom de retrets i de trets, delatores, ull-burxaires, imputadores, inventores de mant de crim, només sedegues de revenja, només oferint víctimes als botxins. Ah i tal, i tanta de canfelipútrida demanat pel carrincloníssim, repugnant, molt racista, "domund", i llavors servint els bavosos capellans amb llurs misses de maligne invasor. Ah, tot plegat, pensar-hi, l'esgarrifaó, l'esfereïment! Totes aquelles males putes lletges i escarransides predicant el càstig, predicant el "massa poc!", predicant l'infern!

I per què no fixava el monocle en tanta de canfelipútrida esgargamellant-se "franco, franco, franco" – en llurs directes i tan repugnants descendents molt "contitufionalitah": les que gaudeixen com sarnoses hienes ara quan els bascs i els Catalans patim, i les que més estentòriament i cacofònica exigeixen el nostre anihilament.

(...)

Hi havia aquella dona qui no havia llegida, i que tanmateix ja m'ho hauria dit gairebé tot, si per comptes d'haver llegides les "revolucionàries" de pa sucat amb oli l'hagués llegida a ella. Vull dir, la Rosa Luxemburg, assassinada pels burgesos – ells sempre assassins rai, és clar, amb l'ajut tothora necessari de llurs sicaris de la bòfia. (Un record ací per a la bona Ulrike, així mateix morta per bòfies covardes.) Arreu s'esdevé el mateix. Els burgesos assassinen a tort i a dret, i els de més de cops "legalment", "constitucionalment" (és clar, els malparits s'escriuen ells mateixos les lleis i constitucions!).

Té raó na Rosa. Les burgeses no hi ha déu que les adreci. Mamen molt aviciadament del que el marit roba a altri.

[Això no ho virava jo al català. Aquest és el virament al català que donen, com dic, a marxists.org, i trobo que tot i que no és gaire reeixit, si l'arregles un bri, això rai que s'entén tanmateix força.]

Diu que na Rosa diu:

"Si fos qüestió de les dames de la burgesia, l'estat capitalista no podria esperar-ne res més de llur part que l'efectiu suport a la reacció. La majoria de les dones burgeses que ara actuen com a lleones en la lluita contra 'els privilegis dels homes', esdevindrien, amb la possessió del sufragi, dòcils ovelles en les pastures de la reacció conservadora i clerical. Foren segurament encara més reaccionàries que no ho és el mateix sector masculí de llur classe. Tret del petit nombre que tenen ocupacions, les dones de la burgesia no tenen cap participació en la producció social, són simples co-consumidores de la plusvàlua que llurs homes prenen del proletariat: són paràsits dels paràsits del cos popular. I, típicament, els co-consumidors són encara més rabiosos i cruels en la defensa dels llurs 'drets' de parasitisme que no pas els realitzadors directes del domini i de l'explotació de classe. La història de totes les grans lluites revolucionària ho confirma de la forma més cruel. (Com ara després de la caiguda del domini jacobí, en la gran revolució francesa, quan l'encadenat Robespierre era dut al lloc d'execució, mentre les dones de la burgesia, embriagades de joia per la victòria, i de pèl a pèl com males putes, ballaven pels carrers danses desvergonyides al voltant de l'heroi caigut de la revolució. I, també a París, l'any 1871, un cop vençuda a cops de metralladora l'heroica comuna obrera, les furioses dones de la burgesia, sedegues de revenja, superaven llurs propis bestials marits en crueltat rabiosa contra el proletariat ara sotmès.)

“Les dones de les classes propietàries defensaran sempre fanàticament l’explotació i la submissió del poble treballador, del qual reben de segona mà els mitjans de llur existència socialment inútil. Les dones de les classes explotadores no constitueixen ni econòmicament ni socialment cap sector independent de la població. No tenen cap altra funció social que la d’ésser eines per a la propagació natural de les classes dominants.”

Bé. En canvi, na Rosa no l’encerta gaire quan es refereix a les dones “proletàries”, ara ja, generalment, massa enverinades. Els mitjans de distracció i de caos, anomenats “mitjans de comunicació” pel burgès avariciós que tot ho aprofita, han envaïts els cervells de les dones: modes i merdetes, capellans i cantaires i “artistes” i falòrnies de marieta a balquena, i llurs caps són tots un femer, i com més “proletària” més femer.

Les “proletàries”, la religió les ha cardades per l’orelles el cervell i els l’ha podrit. Cues immenses de dones a besar anells de bisbes. Quan els bisbes les dones se’ls haurien de fotre cony amunt, i au. Per què altre servirien els bisbes? Tret que de les falòrnies i favades metafísiques, les dones en són tan llépoles, llefres, enfrunes. Més els valdrien lleterades.

Diu na Rosa (i la marra):

“Per a l’estat nostre es tracta, en realitat, de mantindre fora del sufragi particularment les dones treballadores. Hom tem, correctament, l’amenaça a totes les institucions tradicionals de domini de classe. Com ara el militarisme, del qual tota proletària conscient n’és enemiga mortal; com de la monarquia; com del robatori sistemàtic que duanes i contribucions sotmeten als mitjans de subsistència, etc. El sufragi femení és per a l’actual estat

capitalista una atrocitat i un horror, perquè al darrere hi ha milions de dones que reforçarien l'enemic interior: la socialdemocràcia revolucionària."

No. Res de tot això. Ja sabem per qui (i què) voten les "proletàries": per qui els diu (els mana) la televisió estatal, dominada enterament per la burgesia abassegadora.

(...)

Vuit de març de merda, doncs. Amb un dia qui n'estarà content? No pas les dones. No pas ningú. Les dones els mateixos drets cada dia i s'ha acabat. Els mateixos drets, la mateixa paga, les mateixes responsabilitats. No hi ha diferència. No és que siguem mandrils ni babuïns, amb els mascles de cul cridanerament acolorit i les dones amb el cul pansit. No, el cul és si fa no fa. Les dèries de cardera si fa no fot. El cos també. El peu és idèntic. Quan els metges volen escatir a qui pertany un peu solt trobat d'algú que ha estat esquarterat, no saben si pertany a femella o a mascle. Això som ambdós: esquelets arrebossats de carn. Ens valem, ens valem. I au. A aplicar-ho, som-hi. Que cal discutir tant! Ganes de remenar el bordaló, l'orinal.

~o~o~

(Eleuteri: Lluïseta Wilson, per tu a l'entesa del que, esclet o fos, mes no mai infós, fos.)

[*Per què em faig dir (i això ja duu trenta-tres anys durant) Lluïseta Wilson*.]

Na Lluïseta Wilson era la filla petita del meu primer professor privat de filosofia. L'any cinquanta-quatre jo tenia set anys i ella, molt més gran, en tenia dotze. Un dia que en Diodor Wilson, el meu professor, havia hagut d'anar a ciutat a pagar una multa, i jo era estudiant en Pitàgores o qualsevol altre carallot paregut, vaig sentir na Lluïseta cantant o taral·lejant, car belleu no se la sabia tota (tot i que em consta que és curteta rai), la cançó de moda: oh-la-la-là, c'est magnifique... Feia na Lluïseta "when love takes you for a spin, oh-la-la-là, c'est magnifique! but when... tararà... tararà... oh then... c'est si tragique! oh-la-la-là..." Tenia na Lluïseta una veu molt poca-vergonyeta. Tot és que ja trempant m'hi vaig atansar a espiar-la... S'estava posant les mitges de niló com si fos una dona de veritat... El meu glop fou tan sonor que em va sentir, em va agafar pel clatell i em va amorrar sense contemplacions a son cony. El de na Lluïseta fou doncs (per això en tinc tan bon sosveniment) el primer cony que vaig llepar fora dels conys familiars. Els conys de la "família" no compten tant. Son conys casolans i doncs molt més fàcils de llepar. Si tenia set anys, havia doncs ja llepats els conys (acunçant-los ara per rang) de les meues dues padrines, de ma mare, de les tietes i cosinetes, de les minyones, dides i cuineres, tant les de la residència a la capital del comtat com les del mas del comtat de la vora (unes vint-i-tres o vint-i-quatre en total), i tot plegat doncs tenia una salut multiplicada per quaranta o cinquanta o seixanta, car com han dit tots els savis de debò panacea no n'hi ha cap com la del cony. "Si vols viure molts d'anys ple de salut llepa conys com un barrut." Etc. "Per cada cony llepat un altre any guanyat." "Suc de cony i saba de vida, una mateixa meravellosa llepolia (tret que la primera encar pus assaborida)." Milers i milers de dites més o menys enginyoses; ara, això també, totes accentuant-ne, del cony, les propietats salutíferes.

En acabat d'aquella sensacional primera llepada, fórem amiguets. Jo sempre de júnior seu, és clar; i aprenent d'ella (no pas de son molt viltingut parot) la vera filosofia.

"Això de mon pare no és filosofia – és teologia. I teologia és matèria mal anomenada. Se n'hauria de dir rucadologia, car només s'hi ensenyen rucades."

Els ensenyaments de na Lluïseta sempre els he duts al cor; m'han fet veure el món com era, no com els emboirats de femer per cervell, criminals, ens el volen fer veure.

"De què té por el filòsof?" demanava na Lluïseta. I tenia tota la raó (car, només per tal d'alleujar-se l'angoixa que li provoca allò que tant tem, el filosop ens enganyarà totjorn tot enganyant-se).

I em sosvé que em deia, molt convincentment: "El religiós és talment com un gos que em sembla que, per comptes, de religiós en diré religós; religossa; religossada."

I d'ençà d'aleshores, això fotérem. Dir-ne "religós"; "religossa"; "religossada"...

[Com dèiem, d'aquella altra falòrnia, "epana"; en dèiem "femta i sangassa" (pudentíssim cagalló de claupassat cadàver), car allò era "epana" per a naltres. Naltres, és a dir, els qui fugen de canfelips i canfelipades, aquells a qui els fan fàstic les falòrnies; els qui només ens empassem i amb compte rai allò que la ciència pot provar sense

entrebancs i tants de cops com calgui. Car ets un marrec i t'omplen (per decret) de llefiscoses falòrnies de tota mena... Això és alhora vell i nou. Car continua. Sense descans. "Saps aquell llatinista, Lluïset, qui descobrí que els papistes havien falsificats els documents segons els quals Constantí els donava en possessió l'imperi romà de ponent, mentre ell (en Constantí) es reservava el de llevant? Diu en Llorenç Val·la: Doncs tot això és fals. Tot això és falsificació. Tot això és merda. Aquest paperot ve escrit amb el llatí del segle deu, no pas gens ni mica amb el llatí del segle quatre, on visqué en Constantí. Sí ves. Això fan els governs: ho falsifiquen tot, el que s'esdevé i el que haurien volgut que s'hagués esdevingut; tant se val, per tal de fer-s'ho caure bé, hi trauen i afegeixen tota mena de guatlles. El mateix: durant el segle setze els protofranquistes castelladres falsificaren tots els documents catalans que pogueren. Assajaren d'anihilar la presència catalana al món. Això ara gairebé tothom se n'adona.]

–Tothom amb dos dits de front sap que ésser "epanó" (*damn their eyes, spiggoty creeps!*) és com ésser "religós". I ésser religós és ésser un datpelcul – saps què? – si te'n fots, després no et que planyis que els capellans t'han donat pel cul – (o als teus màrtirs de fills els capellans els donaren pel cul) – car, si a algú haurien tos fills d'ataconar ara que s'han fet grans, és més a tu que no pas al capellà qui els donà pel cul – car un capellà per què altre serveix que per a donar pel cul? – tothom ho sap; per a això... i per a prendre't la cartera... i perquè no et passés mai pel carbassó de prendre-la als rics... i per a res més.

M'ensenyava texts amb imatges "sagrades". "S'agraden efectivament molt tots aqueixos farsants!" I en desfiguràvem tant com podíem els posats massa repugnants de pietat i de submissió i de repulsiva adoració a cruels espectres de rude infantilisme.

"Em cagui en tots els déus. Em cagui en tots els déus sense excepció.

En els dels hindús, xinesos, japonesos, mongols. Grecs, romans. Bàrbars, cèltics, nòrdics, africans. Moros, jueus i cretins. En els dels moros – aquell Mafumet datpelcul, per començar, era un assassí descordat qui anava pels infernals erms dels desert com rabiós adip boig de sang. Quin oi els jueus i llurs déus innombrables i tots malparits, sanguinaris, sense ni una ungla de seny! I no cal dir en els déus molt ximplets de la puta mare església. Trenquem-ne tots els ciris. Ah, i no ens oblidéssim les deesses corcades de canó. Em cagui en aquella fleuma de meuca, la puta Maria, i en la puta Elisabet, i en la puta i xarona Rosa de Lima, feta de guix estantís."

I sallàvem per la ciutat, i ens cagàvem als confessionaris, ficàvem mocs a les piques d'aigua fastigosa, i destruíem d'estranquis les repel·lents imatges dels ninots.

–Saps allò d'en Diògenes pregant a les estàtues, que li atorguessin béns, o si més no una mica de teca per a dur-se al pap... I els seus amics "cínics" retraient-li-ho. Collons, mec, per què pregues a les estàtues? I ell contestant: Sí ves, així m'acostumi que ningú no em foti mai cap cas.

Llegíem horroritzats, com dic, als textos "sagrats" que son pare tenia a muntanyes de paperot malaguanyat, tants de crims realitzats pels maleïts molt colts "inspirats"... aquells betzols sense mica d'humanitat a qui llurs déus molt malignes feien fer tantes de vils barbaritats...

Tots aquells mainatges llençats contra les parets! "E prenien los infants petits e batien-ne les parets!"

Aquell ínfim cervell, aquell mesquí curt de gambals de Salomó volia fer destralejar com si no res un infant qui dues mares volien. Quin rei més ruc! I el déu d'aquest rei pus ruc encar! Car es veu que era el déu del rei pec qui l'inspirava (li infonia la merdosa idea) que tallés pel mig i de viu en viu un pobre nyec reclamat per dues dones. Quin déu qui encar no sabia (no en tenia ni l'ombra d'una sospita, déu pallús a collons) (i els textos en deien omniscient!) que un infant duu imprès a la sang (i no diguéssim ara amb el codi genètic a cada partícula del cos, imprès doncs pertot a l'ens) els indicis de... (i doncs que hom podia, pel joc mitocondrial, o analitzant la sang, escatir) qui en fóra de debò progenitor! Car, és clar, ni Salomó ni el seu déu no eren altre que titelles sense suc ni bruc empescats pels trists xuclacagallons qui els escrigueren (els inventaren) les míseres vides.

I al llibre dels jueus enverinaires dels enteniments de mig món, hi trobàvem d'altres assassins d'upa. Aquell profeta Elixa, per exemple, esquarterant quaranta-tants minyonets al carrer mateix perquè, passant com un merdós destraler, se li'n fotien que anava rapat com un nazi!

N'Elixa, doncs, es veia, un altre boig agressiu i per això molt adorat pels jueus qui tanta de femta podrida han espargit per aquest món infecte i qui l'esperen encar amb candeletes i d'altres mocs virulents que aparegui davallant dels núvols qualsevol altre dia apocalíptic aplegant els pets de l'altre profeta encar més repulsiu, n'Elies, el messies, tornant a emmerdar-ho tot definitivament.

Ecs! "Stupid religious creeps, supersticious slobs, one feels like beating the shit out of their stinking brains, Lluïset!"

Tot aquella púrria fonamentalista... fonamentant-se on...?

Ah sí, en la merda d'uns llibrets merdosets de l'any de la quica, l'any on la picaó era ubiqua, i la ignorància com aquell qui diu sense límits... allí es fonen els fonamentalistes, en aital femta pútrida es rabegen...

I deia na Lluïseta amb fermíssima lògica: "Per què hauries de llegir el qu-qurà o la bi-bi-bíblia o allò dels jueus, la to-to-torà..., etc. Per què hauries de llegir aital porqueria, Lluïset del Culestret, quan podries llegir amb molt més de profit ans joia els quaranta-quatre volums de la Història Molt Seriosa de la Puça qui Habità els Conys de les Dones més Potents i Atees d'un Món Amazònic... uns quaranta-quatre o -cinc o -sis o -etc. toms que si més no no eren tan infamement rucs!"

Pobres religossos, quina pena foten! Amb l'horror intrínsec de saber-se boig, ple de la merda coent d'una ideologia estúpida. I llur déu, quin estaquirot sense substància. Dient-se com un cafre cremat en foguera i sense cap altra culpa que tindre el mal to de pell i la ràbia apujada de cara als colonitzadors qui els porten la llur "encar més vera" religió: "O sóc fill de déu i el que faig no té absolutament cap mèrit, o només estic tocat dels aires malsans de grandesa i faig el ridícul, morint-me sense solta ni volta, anant de cap al pou infinit del no res d'on ningú mai no et rem, quan hauria pogut potser haver obtinguts certs goigs terrenals i morir-me de vell amb un somriure als llavis, potser assajant de ballar rancament una miqueta."

Aquesta és l'horrorosa essència del creuclavat concebut pels brutals missaires, els barbàrics dogmàtics de l'església: el llur és l'únic creuclavat (entre els milions i milions de creuclavats!), l'únic... l'únic, dic, l'únic qui no té cap mèrit! Ep, Lluïset, hi capisques? Car

sap el malparit que és fill de son pare, i doncs que son pare li té reservat un lloc especial al paradís, dementre que els de més dels creuclavats no sols saben del cert que no hi ha paradís ni altra merda enllà de mort, ans saben que hom – els altres homes – els mortifiquen ans sacrifiquen només perquè la crueltat els infon ventissa eufòria, i a ells s'escau que els ha tocat d'ésser al costat dels perdedors.

I encar que prenguéssim per veres les bestieses dels dogmàtics eclesiàstics: que llur creuclavat és fill d'un déu (el qual s'escaigué d'esdevindre, a còpia de parir-hi "pensades", l'únic déu), i doncs té assegurat el lloc al paradís, encar, dic, l'angoixa del pobre home! No pas perquè els humans el torturin, com han torturats milions i milions d'homes sense "categoria", ni perquè el creuclavin i tot allò... ans pel fet que sap que tornarà a la maleïda eternitat del no fotre altre que tocar-se la puta pera al costat d'aquell repulsiu ésser, son pare.

L'eternitat, jotfot, això és espai infinit d'ensopiment formidable, un mai no acabar-se d'avorriment idèntic, sense cap misteri.

I on és la bonesa d'aquell malparit ridículament creuclavat "especial" quan sap que els de més dels torturats com ell – i en fi els de més de tots els bípedes [tots els humans tret dels amb prou feines cent quaranta-quatre mil "benaurats" qui seran "salvats", diu el dogma apocalíptic, ha-ha-hà] – i això sense haver d'afegir cap altre ni cap altra "bèstia" del planeta ni de cap altre planeta d'un univers vastíssim – hauran de passar la mateixa eternitat a l'infern de totes les barbaritats imaginades pels religossos... els religossos, és a dir, els humans pus sanguinaris i malignes.

El concepte mateix com a tumor maligne. Religions: invenció de

conceptes sense re darrere – trets “misteriosament” del barret del mag malèfic – per a donar feina i diners als dogmàtics (psiquiatres, filosops, patriòtics, malalts del meló, “místics”, ideòlegs, il·luminats)... Sí ves! Inventen religions: res més fàcil; un imbecil tan certificat com en Hubbard es treu del seu arnat copalta la “cientologia” dels collons! Tothom pot inventar les ximpleries i falòrnies del paradís, l’infern, el purgatori, la trinitat, els llimbs, els enverinats oasis i les fètides verges dels moros, i els dimonis, els àngels, els sants, les santes, les transmigracions, les metamorfosis, les resurreccions, l’ànima, el subconscient, l’inconscient, l’esquizofrènia... puf! falòrnies a betzef! Res més fàcil que treure’s fantasies infantils com qui es treu mocs del nas. Fal·làcies de “guerres civils”, pertot rucades rai; ànimes, subconscients, malalties a dolls, noms i noms buits de tot sentit, i barreges oldanes rai, repel·lents, conxorxes entre filisteus, fariseus, i el darrer home al món qui encar duu cigala... i li trempa fins a mig eixem.

–Cal veure el creient com a “pacient” eternament ensarronat pel “metge d’ànimes”, Lluïset.

–El capellà, Lluïseta? Aquell violador no pas de culs (de culs rai, que no?), d’enteniments?

–Aquell, aquell, Lluïset! Falòrnia sobre falòrnia, fal·làcia al quadrat, repetida facècia sense gràcia... Ha-ha-hà! “Metge...?” “D’ànimes...?” “Un capellà?” Un betzol qui creu en tota mena de puerils fantasmes? en déus, dimonis, àngels, sants, verges, ídoles, ninots influents...?

–Puerilitat! I això insultant molt greument els “puers”!

–En efecte; són els mots els qui fan mal, en són els conceptes vírics que amaguen; són els mots els qui compliquen les coses, enganxant-s'hi ganxo a ganxo, a la babalà, creant sense ni com va ni com ve, per com sonen si fa no fa les paraules, conceptes vacus, només existents com a fauna inaferrable, intangible, i tanmateix patològica. Sovint pagesos i manobres comprenen la natura molt millor que no pas cap dels filosops amb llurs reguitzells arruquidors de conceptes buits que els engavanyen ans escanyen i tot. Aquell qui parla sense abstraccions hi toca. Car tantost hi afegeixes el fang de la soll de la metafísica no dius absolutament res. Car enllà de la física, Lluïset, no hi ha sinó un zero balmat on ni cuc de podrimener pas que s'hi fot. Ecs. El món enverinat. Car qui hi té el vocabulari (col·lecció de fictes coses que no existeixen sinó en el cap dels falorniaires de la crueltat) té el poder – és com qui té les eines, té el poder – tret que aqueixes eines són fetes no pas de ferro ni fusta – són fetes de fum pudent d'aflat de fariseu.

–No sé pas qui són aquells cent quaranta-quatre mil carallots qui tant et feien riure.

–Ah, els cent quaranta-quatre mil i la podrida mare qui els va parir! Ho diu el llibrot torcaculs dels cretins. Al cel només hi caben aquest nombre d'"ànimes"! Ha-ha-hà, quin tip de riure cada vegada que veig això; i cada capdecony a l'església pensant-se que ell (ell!) serà un dels cent quaranta-quatre (mil)... I els trilions i trilions d'humans qui no hi càpiguin que es fotin... Per això els cretins cristians són gent tan bona, d'un cor tan generós... Ha-ha-hà! Són (segons ells mateixos allò que no hi ha ni hi hagut ni hi haurà, el súmmum de l'excel·lència, puf!) Llepa'm el cony, Lluïset, guanya't les indulgències!

–Ah, hiperbòlica atleta, entre cuixes, martiritza-m'hi!

–Quan fa dos mil anys els cent quaranta-quatre mil van veure que ja hi eren tots, i que no hi cabia doncs al paradís nidéu, es foteren tots a riure. “Què deuen fotre tots aquells desgraciats a la terra encar delint-se per fer cap on som?” Potser hauran d’anar a parar tots al paradís dels moros. Tret que amb seixanta o setanta verges qui li toquen a cascú, allò atapeït rai. Més que un paradís semblarà l’altra cosa: un infern d’afetgegaments i cops de colze al fetge.

–Aquells religossos i llur sacrilegi continu contra les lleis de la natura! Caldria inventar un infern de debò perquè hi caiguessin tots plegats com al bertrol!

–Aqueixos 144 mil, Lluïset, bon deixeble, són els qui diu l’apocalipsi o llibre de les “revelacions” de qualque sonso orat de pollós manicomi antic que es guanyaran el cel perquè hauran estats esclaus (esclaus, ecs!) del déu molt malignamen mitjamerda qui els ha parit... qui ja tenia preparat que, de tots els trilions i quadrilions, etcètera, doncs, de bèsties creades, només 144 mil serien tan miserables de llepar-li el cul del primer segon de llur fastigosíssima vida fins al darrer. Tres vegades esmenta aquell llibret per a imbecils que hi ha o haurà 144 mil mecs ferotgement bavosos com larves de carnús... amb el nom propi i alhora el de llur déu (el déu guanyador damunt els altres) cremat a llurs fronts... qui podran... bavejant damunt les baves que ragen del cul del precedent... en processó abominable... fer cap... davant el tron... o canfelip on caga... el molt... el molt abjecte...

Ah, deliqüescents delinqüències del nostre aprenentatge molt més sa! Com sallàvem en fines incursions a esglésies, mosquees, pagodes, sinagogues i tota l’altra merdegada del templet pudent... Com n’immolàvem les vils caricatures! Com expropiàvem els expropiadors, com els tornàvem realitat per fal·lària! I ells encar desagraïts! Com si encar són al fons de la fosca del Sol del desert

dels malparits ignorants, insòlitament enlluernats pels aeròlits en joli. Atacant-nos com centúries ineptes d'esguerradets insectes pigmeus quan naltres som els gegants de la lògica qui els trepitgem com baciu innocu rostoll – les bales podrides de llurs retòriques ni ens asclen ni escalabornen la sòlida figura, i ens enutgen menys que no les palletes a les soles de les pellerofes mil·lenàries dels conceptes sense realitat... dispersades per un buf o pet de seny amb què... sense ni gairebé llambregar-hi... els vilteníem. Mai més no ressuscitaran.

Quan treballava a les piscines, devia tindre quinze, setze anys, ja érem als anys seixanta, em van dir que na Lluïseta es casava amb un estranger, que en prenia el nom. El nom seu antic era doncs lliure. Fa trenta-tants anys, quan encar fent d'antropòleg i arqueòleg, em fiu molt "famós" amb el nom antic, vaig prendre, per a desempallegar-me d'una puta vegada dels pestilents mitjans, el de na Lluïseta, per conveniència, com dic, i en honor seu (per ella ningú no m'emfalorniaria mai pus), i perquè era com dic un nom lliure (també en el bon sentit) que sempre m'ha dut la bona memòria de la salvació.

Treballàvem com dic a les piscines de vora el sanatori a muntanya, i en un dels clots hi vam trobar embalsamat un pobre croat tot podrit. Aquell probablement era un altre dels estúpids croats qui amb la mandra de la inèrcia del bast avalot congriat pels enfaldillats fanàtics, qui sap si al capdavall havia vingut en terres de pagans a enfosquir-ho tot d'estalzí, i ara, fenomen per fenomen, era ell qui cremava com buina de camell – tret que la pudor que feia era molt pitjor.

Robust com boiant goril·la (a hores de llavors devia haver llepats ja uns quaranta mil conys) (i si ho lleixi escrit deu ser veritat!), vaig estrènyer com l'orfebre el seu escauja-diamants el mànec febrífug del magall... anyocs d'enyor se'm sospesaven a les parpelles... em va

caure el monocle... vés a sabre per quin misteri de les casualitats, quan em vaig ajeure a plegar-lo mos dits tragueren de la màniga de la dura terra el fòssil d'un altre atot... fou veredicte de les autoritats que
allò era un altre molt "sagrat" escrit religós... Falòrnies de desesperat febrós, rabiós de sang... Vasta religossada repulsiva s'hi hauria amorrat molt bavosament per a tindre una nova excusa per a fer malbé l'escassa joia del viure dels qui no crèiem sinó en la realitat... no valia la pena ni de torcar-nos-n'hi nassos ni culs... amb el magall ho vàrem esmicolar en mil gens no llegits, en il·legibles, ostracons que llavors barrejàrem com cendres amb els ciments i quitrans.

Pel que fa a n'ex-Lluïseta, qui sap quin nom duu ara ni on rau. Deu viure belleu entre moros, fotent-los (a ells!) la puta vida impossible! Ara, no es mereixen pas menys, malparits! Els renegats capsdecony sempre tan anticony, tan antisalut, tan antidona!

Esclafa-me'ls, siguis on siguis, sàvia beutat qui encar ara omples de goig les hores xorques on no reeixim a descolgar nous vells verins a destruir!

~o~o~

Eleuteri: (*Aristarc Verdura, mort (39).*)

La pena de perdre'l em duia de corcoll. I nogensmenys què és la vida d'un home? Un puntet esborrat. Una brosseta de cendra que es desfà amb un buf. Ni vu ni connu. I au, passem.

Cert que, encar més que no dir, escriure — estúpidament voler dur el dit a perennitat, dins l'efímer espai d'un no re que ivaçosament es fon — equival a amuntegar rucades — al començament, quan hom inventà l'escriure, ho féu, molt enraonadament, per raons de comptabilitat, per raons si fa no fot equitatives, això teu, això meu, això et dec, això em deus, i au.

Mes aitantost com l'inventaven, llas, prou zelosament que se n'apropiaven els fanàtics, els devots, els autoritaris, els il·lusos, els criminals, boigs, jutges, albardans, cavernícoles, botiflers, i prou que començaren d'escriure-hi (als rars escrits) bestieses, bertranades, tabernaclades, tavernaris ans casernaris dictats, ço és, ucasos, lleis, morals — pilots asfixiants de llords congrenys inhumans, destructors absoluts de tota humana o animal dignitat. I llavors encar no en tenien prou, i es treien del forat del cul els llibres més repugnants, els més plens de barbaritats, de ximpleries impensables altre que a través d'enteniments podrits, totalment degenerats.

—Per exemple, la bíblia dels cretins, no hi ha mot que no hi sigui brutícia molt repulsiva. I allò dels moros, vós — i allò dels jueus, allò dels hindús, dels qualssevol... tots plegats... rucades, buidarades, bretolades, i a quina estratosfèrica magnitud! Ecs ecs ecs ecs ecs!

No hi ha cap llibre ni diari que no sigui rucada rere rucada, cap llibre ni un — els de les rucades factuals i els de les rucades de ficció (de ficció i rucada — prou és tautologia!) – i els pitjors encar els d'història, amb hac majúscula, les rucades majúscules que traginen! — esbufeguem-ne, enfeixuguits, afetgegats, tragitosos!

Què en fèiem, amb tots aqueixos dogmes de bugiot sense cervell, d'aquesta molt botxinejada gàbia claferta de caòtiques formigues? Formigues? — gargots, absurds gargots! — we are talking doodles — and inside the nonsensical doodles, intuited, the wars canons pistols kisses hells marvels, and any of an infinite number of such shitty faulty architectonics — all helter-skelter — anarchically seething inside those preaching whoring gung-ho asswipes — the comic books — indesxifrables llimbs resupinats — ergòdica barrija-barreja — on hi havia el barreig hi ha el desbarreig — i què fóra el desbarreig sinó l'altre barreig? L'altre? El previ? L'ulterior? Does it

matter? De què serviria escatir-ho? Maldecap afegit! Paradís per a desvagats al·lucinats.

Qui entre els penques qui penquen i no penquen en traurà mai l'entrellat? Qui l'en tragués, què en fotia? És l'entrellat una corda on et penges? No pas on et penges per a fotre el tarzanet del cul estret. Anant per febles frèvoles lianes d'enlloc a enlloc. No. On t'hi penges. On t'hi penges, pel puta coll. I en paus.

Res a plorar. Nombre excedent. Ninotet del vulgar qui un buf esborra. Au. Fantàstic protoplast, pleonasme, asmàtic barruf. Mefític tuf, fum. Qualque sigil·lació amb prou feines perceptible, enzim larvat qui feia malbé la ideal harmonia, agent catalític desaparegut en la reacció, inestable escalaborn de gargoteig desvagat, negligible sugil·lació, moaré de descurança, o petit esperó tipogràfic, o taqueta d'impremta, tant se val, tost corregit. O ni això — bordó. Espuri esqueix sense eixida, efímer sketch.

(...)

N'Arístides Vèrtoles, un dels altres selectes molt savis físics destacats al projecte, adreçà devers la meua corrent (un pèl melangiosa, prou lúcida) intervenció unes objeccions del tot cognoscents ans pertinents ans rigoroses (segons ell, capdecony).

Notava tot plegat, tu, n'Ambròs Vísceres, per reveixinades verbes d'erts pergamins a llurs vorticitats sifonòfores t'ofegues; eu, en canvi, moderadament vitalista, esmenaria amb la noció ontològica que l'actitud correcta a adoptar, quant a la defensa del cos obtingut per les circumstàncies de l'evolució natural, i doncs totalment aleatòria dels ions, no hauria de poder ésser simplement metafòrica, ans així mateix factual, si doncs no volgués hom córrer el risc de veure's malmès fins a límits on es fes llavors indispensable la destrucció del cos (el canemàs físic, tangible) que mantenia la seua (la d'hom), com la nostra, il·lusió d'ésser.

La capacitat implícita de suïcidi aitant col·lectiu com individual, a escollir a qualsevol instant i en un instant ("en segment residual de fracció de segon") (sense altra consideració inútil doncs), esdevenia així molt acceptable condició sinequànon que es col·lapsava (en

imbricació introtelescopada) en la conseqüent eliminació del problema relacionat al pensament inicial (i erroni) de l'impacte de la idea (proterviosa, vanagloriosa, llas, i alhora molt carrinclona ans cosona i ridícula) que som altre que el que ens decebem a creure (buidament) que no som.

Car, més enllà del filòsof analític, el físic atomístic (va dir) relativitza (per obligació indefugible del fet ullferidor) la violació de les lleis quan, de sobte i sense ni com ve ni com va, es troba que de fet intervenen constantment en l'equació vital els esperits de mantes quòndam partícules, d'anys i panys perides doncs, volaires abans per òlims verals, i de qui les oblidades (d'eons foses) ales etèries tanmateix encar coven, pels espais entrelligats, llevats de dubtoses desagafades entitats...

(...)

D'on oimés resplendentment es destriava la nua controvèrsia, entre els millors físics del món, allí, al refugi secret i subreptíciament enfonsat entre grutes grotescament contemporànies al capdamunt (o capdavall, qui sap) del Cadí nivós, reunits, per a saber en fi si fos mai possible d'aprendre'n a captar'n cap (d'aquells volàtils ens suara gratuïtament duts a col·lació).

I ara potser no diré re més, altre que en acabat d'una feixuga pausa on la innegable vàlua del caos — tractat de demiürg, a través dels màgics delits del qual (arreu dels espais), fantasmagories rai — fou molt vantada en hipotiposis d'esmoladíssim enginy per part de gairebé cadascun dels físics eminentíssims (la perla filosòfico-físico-química congriada — o belleu just aplegada — molt compactament d'un furtiu univers no pas gens vulgar — al contrari, per al vulgar sense imaginació i ensinistrat marcialment en esperits de ramat de moltons molt pecs i molt sanguinàriament datspelcul, un univers, doncs, del tot impensable, perdut per llimbs d'inabastabilitat absoluta), vàrem sentir, misteriosament enjòlit ans dient embolics inintel·ligibles però molt ressonants, les veus de n'Aristarc Verdura, l'imperit voluntari, qui no feia gaire — ep! — tots (o gairebé) havíem vist esvair's en aitantost fosos guspireigs.

—Que què en garbellàvem al capdavall de les veus aristarques o

verduroses? Doncs potser ací que no ens empentéssim gaire; millor s'esqueia — oi? — d'anar-hi a pams.

Adés els perfectes físics filòsofs testimonis molt fidedignes fórem en gruix que (ell, l'esperançat no-ningú qui es prestà a l'experiment) se'ns havia fos en re — en els ions que d'eons ençà l'havien constituït com, d'ens, n'havien constituïts, llas, aitants d'altres — inclosos els físics mateixos — i els llimacs, i els filòsofs — i els gripaus, els monstres, els dracs — i munts i munts d'altres cossos formats segons els mòduls, llavors afaiçonats al tast de qui o què els empraria, i finalment decorats amb l'afegit de les amenitats avinents — car així volia la natura (o així és com volen els encar indetectats naturals) els fills, els deixebles, i els súbdits i robots — i qui diu robots, diu puputs, cucuts, cutibuts; i diu quimeres, insectes, microbis, safirs; o Solells, llunes, pèls de cony; sàtirs, faunes; faunes de budells, cuquets de forat de cul; i metges, capellans, voluntaris, víctimes, plebs plebs plebs; mantes, mantíssimes, guises de carns de canó (de raigs esclatants de desintegració total) — i que en acabat (l'Aristarc adés desaparegut) efectués doncs aital reversió, bo i xauta-se'n estranyament dels trops inescapolibles de la mort — absoluta per esdeveniment de trossejament subatòmic abís avall de l'única veritat, ço és, el no re ubic — allò... Allò...

Allò emblava lògicament tota altra singularitat còsmica del triomf justament d'ésser aitan singular. El tot (concebut per les ments pus preclares com a aital) ara a parir parteres, vós!

—Quina condició d'inhumanitat l'exclou, aristarcós verdurenc, de la continuïtat mitjana — o belleu en diem, millor, adotzenada — engendrada pel tot natural en cada cosa feta de quelcom?

Ens manquen mots, ens manquen universos, ens manquen suavitzants arguments per a embrocar aqueixa discontinuïtat, aqueixa ascla de llargària infinitesimal, si voleu, que fóra tanmateix passada per alt per tot altre investigador i professor qui no conegués el subjecte i l'hagués vist fondre's (amb ull d'extremadament exacta màquina) en un zero sobtat — cap puta subpartícula detectada, vós! I que no en romangués doncs cap xerri ni hipòstasi, ni morca ni tartrà ni sevruga, nosaltres, qui cap prejudici no servem contra — ni cap biaix no servem a favor — de les existents paradoxes, ja no

diem geomètriques, ans de percepció sensorial, allò... allò, tanmateix, tot plegat, verament, pràcticament ens estavellava als mèdols virtuals de la impenetrabilitat.

Reflectits a les pròpies membranes cerebrals, els nostres espills al si-mateix una mortalla de foscor, com si som agredits pels sòlids nictitants d'unes opaques cataractes, ens retornen infinita buidor per tota imatge. I no dubtem solament del tot on ens crèiem bonament xauxinar, dubtem així mateix que hi som — ni que som doncs enlloc, ni existents altre que en un acolorit paper encontinent fet cendra, i que en aquest instant vola sens quest encar endut pels focs darrers d'un univers qui crema sense remei.

No pas que volguéssim naturalment parar boigs. Ara, en cercàvem debades el cadàver — doncs zero, vós, zero. L'havíem vist tots plegats fondre's en escruix — en un tres i no res no en romania com qui diu pessic. Cada científic oblidava la seua vana trivial nugaç dignitat — en aquell instant de pes cascú esdevenia allò més convenient a l'essencial recerca — qui talp puçós, qui fòtil bigarrat, qui oïdor del brum més prim, qui llençaire de tota mena d'ió que esbocinés encar la subpartícula més invisible — llença i llença, pobre home, com qui llença anyocs d'apegalosa merda, i sense manies — tota mena de brutal dissector contra aquell forat de no re on l'infame impostor, el massa inventor Aristarc, no havia maleïdament ragut suara.

—Llença-hi, llença-hi, ataca, bell insult! — follament encoratjàvem els qui restàvem sense idees. Sempre quelcom s'hi envesca! O belleu només recordàvem, entre les raonables recomanacions clàssiques, aquella particular — "audacter calumniare" — sempre en roman enganxat quelcom o altre — "semper aliquid haere".

No pas que reeixíssim aitampoc gens a recollir'n, perfectes físics filòsofs i tot qui érem nogensmenys, mica de vera essència. Com si fos fantasma inexistent altre que al nostre magí enverinat.

(...)

—Ensuméssim.

—Re!

Fracàs de les llaunes en acunçat reguitzell. Desig traucat per la bala de l'anorreament. Hi hagués el que hi hagués, tot n'havia fugit. Galivances — les llaunetes contingents que continguessin continguts — sisvol naquis — del seu contenidor corpori — o en necessàries ampolles d'aromes (del Mont Serrat? d'estomacal Bonet?) on es concentrés inherent i per vies qui-sap-lo místiques (ço és, fal·lacioses) la seua essencial essència, o si més no intimitat més material.

Ens empatollàvem àdhuc per vies de metafísic — allò, aquell davallar a la imbecil·litat més baixa, ja era desesperació molt viltenible. Fins al punt que començàvem, així ahontadament ni ignominiosament corromputs, de llençar'ns els aparells del laboratori al cap.

Calia tornar de mantinent a llera. Hom tragué a guitzes els il·lògics qui havien gosat invocar forces acientífiques, forces d'ignorant religiós qui per comptes de cervell serva al crani un cagalló recargolat, de deletèries radiacions.

El seny pausat s'imposava novament — moltes de raons pujaven lentament per viaranys laterals — experiments rai, confrontacions més amicals, últims riscs que l'ontologia de la immaterialitat escorcollaven ans escandallaven amb cercapous comprensius rere les sotslatents aparences. Temes empírics s'esqueien de caure'ns a relliscades concomitants. Tot nou afegit s'embranca en suposicions múltiples. Refuséssim d'antuvi tot recent terme impropi d'identificació — car collons altrament caiem, com dic, en tautologia — hi ha pler de nous conceptes massa vells — ço és, el mateix antic atzucac hom l'anomena ara amb un nom nou que naturalment aitampoc no durà enlloc. No la caguéssim, car gatades, gasafetons, datpelculades, carallades, científics de la nostra impossible jerarquia, quin pecat!

Els experts experimentadors, la polifònicament ressonant situació bo i trobant-la doncs irracional, amb aitantes de gènesis mentals simultànies, amb cada agut observador de les tendències de la humanitat sabedor doncs de ple que eren gairebé totes (incloses

massa sovint les nostres) pregonament tenyides de decepció o impostura per causa de la incapacitat natural de les nàquisses masses cerebrals on hom — la brètola evolució personificada — ens proveïa, resolguérem, enmig del tumult, de condemnar la llorda màquina d'opressió que ens raïa barement al crani, i dedicar'ns per comptes a un descans compulsori, no fos cas que la temptació, a manca de prou quiescència, ens prengués d'argüir qualsque darreres conclusions que al capdavall només foren encar flagrantment errònies. Per això ens reduíem, obstinats a eludir impropícies maleses, a un silenci irrefragable.

(...)

Així, a hores altes doncs on s'acabava el simposi, cap de nosaltres — els cervells més sublims dels universos concatenats, i com qui diu, afegim-hi — per què no? — els marginals, i els inconquerits, i els encar escapolits a lloure — no en tocàvem gaires. I doncs, abans de caure, per excés de donar-hi voltes, en escruix d'escreix ujats, de capitombar bertrol avall enxampats per la fal·làcia (científicament letal!) de creure que el total anorreament de l'ésser després de la mort pogués mai desviar's, per cap impossible cop de daus de la realitat, per qualque escletxa tangencial, cap a dimensions desconegudes, d'on podria encar filtrar's per qualque espurna de molt rar contacte intradimensional — vejats falòrnies, vós! — cap a cap visió diguem-ne tangible, i en conseqüència, al capdavall, ja massa escalfats de part del forn de les idees — no n'eixien ja sinó de lletges i boterudes — només en desenfornàvem de tot cremades! — encar llavors confensar'ns covardament escèptics, dient, infames, desconfits, que, sí ves! Que no n'estàvem gens segurs, que el membre relliscós ans espectral de nom Aristarc Verdura, hagués de fet mai existit — altre potser que en qualque somieig o efímera fantasia — escrivíem sols que...

—Les seues aparicions espontànies no podien ésser al capdavall sinó reverberacions conceptuals emergides independentment a cascun dels nostres magins, excitats — de moment idiopàticament — per qualque doncs críptic efluvi al laboratori, el qual, bo i causant, per vies del sensori, i explicat — falsament! — per l'enteniment, impressions al magí, ens feia veure, a cascun dels presents, una aparició — per força al·lucinatòria — diferent.

Ço és, no era pas que n'Aristarc Verdura s'hagués mort i en acabat fictament aparegut trenta-nou vegades, ans solament una — la mateixa cada vegada semblant diferent a cascun dels trenta-nou eminentíssims caps.

(...)

Col·lectàrem correctíssims, uns i altres, a frec d'acomiadar'ns, mentre ens abrigàvem, els millors sinònims en declara'ns, congratulatoris, l'èxit — més, el reeiximent — millor, el triomf — òptimament, l'apoteosi — de la nostra molt erudita resolució. Només a físics de la nostra categoria, nissaga de campions celestials, els és oferta mai l'avinentesa, i amb estil meravellosament estètic, amb verb florit i insensat, d'excel·lir en la dialèctica de les obvietats, incapaços que som de formular assercions que no testifiquin sinó de la impotència de la fenomenologia. Convergíem a redubtables cruïlles sotslatents.

Llas, nogensmenys! Car encar — per quines rares rampes il·ludits? — alguns, els pitjors, reumàtics, artrítics — pujaven i davallaven esglaons, estintolant-se en tríades precàries — esguerrats, repenjant-se a baranes i tirsos, remant com amb trirrems — per imponderables perills d'escales i escates relliscoses assetjats — cap als rebosts de sostremorts catacumbals — se'ns afanyaven. A escorcollar-hi, doncs, entre les millors teques del món — no fos cas que entre llaunes i ampolletes no hi trobessin (romancers!) encar, com dic, vejats xiripa, la individualitat de l'individu fos.

Culminació de l'epanadiplosi, d'altres — els expulsats d'adés — ara encar pus repel·lits, emfàtics, doncs, els avisàvem que per aquell camí, definitiu, l'exili!

Deien ells, eximis científics a la percaça de l'ontològic brou o atapeïdíssim bessó engendrador de gènesi de genuí origen, persistim fins a la darrera imprecant incorpòria cel·la sinàptica neuronal inviolable. Mentre tota altra humana escombraria llagueix (triga!) a etern remolc i no val doncs ni a parlar'n — vosaltres, físics adés prou vàlids, ara (per malaurada comoditat) en vergonyosa dedició, no pas menys en acabat llanguireu fora, ergotitzant com

delirants camàlics, car amb quin vigorós impacte no dissentim d'aqueix environament que no transpira sinó conceptes opressius; rigorosament marcats pels trops de la vel·leïtosa finitud, oblideu, per atrició dels engalavernats engranatges als coixinets cranials, les hipòstasis — les altres hipòstasis, companys! — a canvi, us doneu a les galtetes estimets ardents de molt alleujat comiat, perquè amb brèvols estirabots de pipioli us penseu haver estalviada tota dificultat, mes al fur intern la juguesca esdevé demoníaca — us rosega el suposable senderi la consciència que heu traïda la sacrosanta ciència. Ans de repensar els trops sensorials per tal de tornar-hi — eternament tornar-hi — fins a la vera solució d'allò vist de forma quasi palpable, físics innocus massa antics, decidus, decandits, qui us estrafeu d'actiu, us empesqueu una altra falòrnia, com qui diu, xuteu la bola de l'insoluble devers els de més avall. Mes qui hi ha més avall sinó nosaltres, l'avantguarda adés irònicament a guitzes expatriada?

Emmerda la cara d'algú que sempre poc o molt se n'hi empastifa, tornàvem a pensar els escassos qui escarsers, repenjats als bastons, encar els fèiem mica cas. Jo mateix anava a engegar qualque vaitot oblic, mes la inèrcia o la vessa m'ho qüestiona, per què, carallot? — a què treu a cap? sigues enraonat, ca? més et val afluixar — saps què? desfila, tu, i aital dia fotrà un any.

Maleït, no em vaig poder servar la llengua — en acabat que el fonguéssim
en fracassat experiment, la darrera vegada on vaig veure el romanent llefiscós del cos de n'Aristarc Verdura, fou quan pitgí el piu i, diguem-ne, allò d'ell, i el seu taüt de pi, foren cremats. La dona del crematori volia fer-ho tot ella, cremar, amargar's, torcar's les fictes llàgrimes, espolsar les cendres, i dir passi-ho bé, però jo coneixia prou les lleis de l'assemblea per a saber que la família teníem tot el dret de fer-ho nosaltres mateixos. N'Aristarc era mon germà bessó — li deia — érem com els piïs (els pihis), ocells d'una sola ala cascú i qui han de volar doncs ensems, ell amb la seua única ala, l'esquerra, jo amb la meua sola, la dreta. La dreta, car com ens tornem vells, hi posem seny, ço és, esdevenim de l'ala dreta — ell més jove doncs, i imperit, encar servava virtualment residus d'ala esquerra.

Mes tots sabien — magníficament ensinistrats en les disciplines científiques més variades — que el despit em feia al·lucinar. Cacofònics, estossegosos, se me'n fotien pler.

Continuí — tret que qui m'escoltava? — n'Aristarc Verdura, vell conegut, pogué assumir tots els rols, àdhuc els més perillosos ans sotmesos, car prou havia sempre a l'abast el remei d'una eixida d'escapament infal·lible — la mort.

Panegiritzava el seu sacrifici. Com s'havia ofert, adorable, sense condicions.

—Sàpigues, Arístides, vull dir, n'Ambròs, que, a còpia de dibuixar interrogants — car què són les orelles dibuixades altre que interrogants? — m'he demanades feixugues ans ponderoses qüestions a pler — i sobretot les qüestions de l'enigma vital — per això que, ara que a sobre qualque crisi o altra em rosegava els nítols, m'oferís a la ciència i doncs al vostre experiment per a cercar i trobar l'ió molt esmunyedís de l'essència — de l'essència o de whatever the fuck it is you are after.

(...)

Mes em tombava, i on eren tots? Em trobava naufragat, com vestigial barnilla de costellam de desguarnible cua.

Nit closa, sense lluna. Pudoretes de repugnants essències (colònies, perfums).

Ep, i la llemosina dels assassins, blanca, que s'atansa... Sé que s'atansa, tot i que no fa gens de soroll, i que avença a les fosques, amb tots els llums de fora i dins apagats... N'albirava la vaga silueta al cantó dret del desmunt...

Per això m'adós tot tort a la vora costeruda de la carretera, confonent-m'hi com si hi sóc matoll o pedrota... Passa de llarg el llarg vehicle i, dins, les siluetes dels gàngsters es retallen contra la claror de la vila llunyana; van tots tot armats amb (semi?)automàtiques curtes i llargues, i esguarden cap a tots cantons d'ençà de cada finestra...

Se t'entortolliga, voluble, una serp... i tremoles com branquilló al vent...

Quan els assassins són lluny, llenç un esgarip com un espetec i em trac d'una estrebada la serp... i em fot a córrer, ranc i a peu clop i tot, cap a la vila...

Hi faig cap esbufegat... Em confonc amb els qui esperen la processó... Hi ha tot de mares i filles— les més petitones sense calcetes — llurs delicats conyets m'omplen d'humana escalfor... Els pits de certes mares qui s'afetgeguen als esglaons on sóc per a veure-hi passar millor la processó se m'estampen, a través de llurs primes robes estampades, de cotó, al clatell, a l'esquena, a les natges i als malucs — de llurs cuixes divines exhalacions se'n desprenen... Hi sóc d'allò milloret...

Processó passada, tanmateix, i totes les dones i xiquetes van desapareixent... Re-romanc soliu... amb fred... i massa conspicu...

Per carrerons m'endins... fins que em confonc amb els qui preparen una manifestació contra quelcom o altre...

Prendràs una pancarta... Ah, no... maleït... xurma ultradretana... anarquista. Fotràs el camp lluny d'aqueixos malastrucs... es veu que cada dia hi ha més de feixista destructiu pertot arreu... T'esmunyiràs només on hi hagin només dones...

Quina sort... N'Aristarc — és ell! hi torna! — ha anat a parar al magatzem on elles s'acomparen conys... L'hi jaquiran estar si no es fa veure gaire... Muts i a la gàbia, doncs, i som-hi amb l'espectacle...

Cusc i coindet... fent-se veure doncs líric vailet — qui de conys no se n'entén gaire gens — o esdevenint l'acordionista Rafel, marieta a qui les dones sempre l'hi portaren fluixa...

O potser — calla! — ha reeixit d'esdevindre grum de biòleg explorador qui n'ha vistes de totes les colors — vagines i sifons, oviductes i corol·les...

I amb xanques ets, sinó, l'aprenent d'etnòleg qui per palúdiques latituds n'has acanades ans alfarrassades rai — vull dir, de vicissituds, ni captenys, i costums, on els humans xinen com adips o lleons...

O tant se val... sóc mig guerxo, i no emparal·laxii doncs gaire bé...

La qüestió que prou aneròtic (gens verrinyós) no ho deu trobar tot, ell, l'erudit minyó, de qui els ulls (un ull d'osmi l'altre d'iridi) no traeixen cap emoció enmig de tant de cony esvalotat — hi és, sense ésser-hi de debò. Escolteu-me-li'n el fi pausat refilet que xiula sota el nas, harmònic, no gens nerviós, i menys encar indecorós. Sense cap neguit al món, diríeu; i, part de carranxeta, ni minúscul monòlit ni puerils monjoies se li belluguen ni bateguen molla — ni els bàrbars budells de cap acolloniment no en fan, dins sa frèvola corpenta, cap de grossa.

—I nogensmenys, si em sabessin ciclopi, tiràniques, com m'estroncaven la pantomima! Pols marejadora de cony manumès m'ateny a torniols, a tremolins de torterols, fins que el meu visatge no pot més, esdevé pruna negra i lluent com ou ultratjat qui preludiés qualque apoteosi berlioziana. Esclataré en ridículs peans (i hurres, aürs, i julis, i oidàs i banzais), rebentaré en molsuts encomis, i, descobert, ai, a quin desert de dunes popudes no m'exiliaran que hi repapiegi sempitern?

Desert, al desert, i què hi fots, monàstic, sintètic, ecoic, dejú? Penitent hi raus escrivint ludibrioses epístoles al full tremolós de la sorra qui tantost doncs entre pampallugues fon-se, substituït de mantinent per un altre — totjorn verge palimpsest — imperi de l'efímer erosionat acceleradament.

Ermità fètid, infecciós — i de lluny tot d'una d'improvís l'arquer t'haurà esborrat.

(...)

Em roman un rellent enganxifós de l'antiga identitat — la teua, la meua, pii del cor?

Mormoles incomprès al primer replà del celler. Bellugues les barres a deshora — el queix de baix esdevé versàtil, com satèl·lit insolent, i enraonaria sol, car el de dalt reposa — i llavors a l'inrevés. Ni l'un ni l'altre no diuen al capdavall re. Em sembla que vull davallar-hi a penjar-m'hi.

—No, no pas, tu! Saps a què? A traure-hi el xampany!

Mariner marieta, doncs, he tornat de moltes de guerres, content d'ésser de bell nou a terra ferma. Ah les modes i les carns tendres! M'he posat a caminar a la mateixa vorera on dos jovencells molt de la primera voladeta, i vestidets només de florejada gasa rosa, discuteixen pausadament de coses aitan importants! Quantes de vegades ens hem creuats amunt i avall de la vorera, i llur conversa, els petits fragments que en cops, si em semblen interessants! I llurs pipinets com bransolegen a llurs carranxes! Ah jovencells, com us m'estic escorrent!

(...)

Plof. M'han llençat a via morta tot violat. Foscors de molla nit — vescs i mocs — mosques — becs...

Hec, a sobre, el braç esquerre paralitzat — rac a l'escorranc, entre els palters de gos i els vòmits, les lletres d'amor rebregades, els pinyols, les agranadures, les lleterades, i d'altres misèries de claveguera. Sentia al pit enfonsat un buit — un altre buit, un molt petit buit — qui fos...?

Potser que fos el fos, n'A.V.? — el fos i oblidat qui, ni fos ni oblidat, persistia doncs a rosegar'm entre sinapsis que se'm disfressen de moltes de guises — llur vestuari de bestiari abassegadorament confusionista? De què fots avui, vull dir, ara mateix, de què em véns? Em véns com et veníem?

Em vas dir que érets voluntari per a l'experiment que aclaria una miqueta l'inescrutable enigma del viure.

—Mes veig que foteu amb tota impunitat mà a la meua intrínseca bondat ètica com, metges sàdics ans esbudelladors tots plegats qui

ara sé que sou, me n'adon que aitambé per un no re abans de re no em fotreu cul endins la puta xarpa.

Volies fugir, fallit espectre entre marejadores càmfores, bojament eixordat pels xiulets de les agulles prepòsteres damunt les laques que espetegoses t'eixorben.

Usat a tesa, el llencen com brutícia. Esvaït abstret abduït rabit raptat... i llavors — mec! — a les escombraries...

—Ou son at, vull dir, fou son fat.

Fou son fat, com el del comú dels mortals — ell, el més comú, un altre (ninotet) qualsevol. Amb prou feines (ni eines), un extra a la seua pròpia història i tot. Desaparegut en fi als extrems de cada vinyeta o holograma.

—Per a reaparèixer-hi insubstancialment de trascantó? A quins dels caps? Els nostres, A.V.? Per què?

(...)

Car era cert que, en típica consiliència, saltàvem ensems — arribàvem, incrèduls, n'Arístides Vèrtoles i jo, al mateix resultat científic bo i emprant nogensmenys, ell al seu laboratori, jo al meu, dos mètodes totalment diferents.

—Que n'Aristarc, l'imperit, el rudimentari, tanmateix molt vexatori ens posseïa — ens posseïa! — la seua trèmula memòria aparellada (per quin bisbètic deix atàvic?) amb la nostra psicodèlica culpabilitat.

Incrèduls, car si la senilitat ens duu cap a cap pregona intuïció és que la mort no pinta — només un dolor sord i perllongat puntuat per un altre dolor agut i angoixant que tanmateix es resol, en un espai moderadament breu, en quietud total. I prou. Escorreguda d'esmolat coltell. Lleterada assassina.

—Much better than just dead, I'm fucked dead!

I ara, per què la insistència del retorn del qui operàvem entre màquines, voluntari fos, espoltrit tot de sobte, fragmentat a unes poques pútides burilles, qui tanmateix partia fent barrila? Potser per això? Se'ns grava a la consciència el seu darrer molt felí somriure — el seu somriure de foll felló fallit, allò que per últim no desapareix...?

(...)

Maleït, amb
 quin desdeny d'incisiu voltor no ens retrunyen mudament ni íntima els rebuigs intimidatoris de l'uixer dels enormes molt tifes entorxats. Uixer qui ens duus a quins mons desconeguts d'experiment incomprensible?

—De què fots avui, doncs? De què?

—Em rabeig a l'oreig de la foscor, pròsper i surant com ample i llong cagalló a l'oneig de la remota platja.

—Ah? Ah?

—Carallots tots plegats! Cap ni un prou perspicaç? Ni us n'assabentàveu, de l'existència de nosaltres, els subatòmics, com qui diu? I cap holograma fóra enllestit sense la nostra participació no res menys! Que de què hi faig per a completar el panorama? Doncs d'otògraf, ja ho veus.

Otògraf — dibuixant d'orelles en tires de ninots. Car caldria que tothom esdevingués coneixedor d'eix fet cabdal — que força ninotaires (els de més del molt qüestionable ramat) són prou escèptics quant a llur capacitat per a dibuixar orelles; per això aitants d'herois, i no cal dir heroïnes, duen els cabells llargs — i elms i còfies, caputxes, cucurulles, caperons, caperulls, tota mena de prepucis de nap i cap per a les putes monges i afins — i vels vels vels, vós! — vels de vil qui val i vol — doncs què? — justament per a tapar de tothom les orelles.

—Dibuixar'n esdevingué la meua especialitat, i així mai no em mancava feina — els de més dels ninotaires locals em passen llurs

obres sense les orelles, perquè els les dibuixi abans els lletristes i els coloristes no acabin la, diguem-ne molt piadosament, obra d'art.

Belleu em direu que en l'escala de vàlues implicades en la construcció d'una obra de ninots, la nostra — l'orelluda, com si diguéssim — és de les més reduïdes — ep, no pas que anéssiu gaire lluny d'osques, betzols; no és pas que valguem gaire, no. Fet, vós, entesos. Sense orelles, els personatges — hi estem d'acord, ca? — encar rai que podrien fer i perfer totes llurs accions, i això sense semblar monstres ni caricatures, no.

—Ara, aitampoc no em negaràs, Ambròs, que qualsevol altra part del cos — inclòs (hò i tant!) la pus evident del nas (d'oxirinc, ornitorinc, cinorinc, me'n fot) — o encar de la indumentària — inclosos els calçotets, és clar, i àdhuc els pantalons i les sotanes i tot — o penséssim en clàmides i faldilles d'heroi antic, etc — tant se val — qualsevol altre detall del ninot podria ésser elidit — com qui diu, doncs, gairebé qualsevol detall, per parts i individualment — fet i fet, tot plegat — cada cosa mena d'unes altres orelles de no re — podria doncs no existir al dibuix — i tanmateix la història, l'argument, no en patia pas gaire — o gens.

És, com qui diu, tornem-hi, si a l'univers li mancava allò o allò altre — igual fórem; sobretot que tot el que li manca a l'univers no ho trobem a mancar precisament perquè no sabem ni que hi manca. Matèries negres i fosques rai. I les incolores? I les insospitables? Eh? Eh?

L'univers ninotaire no té pas per què ésser altre que un univers propi, i si als personatges els manca la cigaleta o la panxa o el cervell, no crec que pas que cap d'ells tingui cap enveja del que tenen d'altres universos dels quals segurament ho ignoren tot — com nosaltres, banda de capsigranys, prou ignorem allò que els altres universos no serven — o serven a l'esment com quelcom essencial a llur supervivència i tot.

Si ens manqués oxigen, doncs ens en mancaria i au; no pas que fórem com som — fórem altres, això és patent, mes l'oxigen no el trobaríem pas llavors a mancar. Palès, tu!

Potser m'allargàs com un gamarús, mes oi que m'entens? Posem, si vols, Ambròs, una altra hipòtesi — la inexistència de la lletra "f" — de fet la ef sempre ha esset la lletra que més de fàstic no m'ha fet — ah, no ho sabies? — què sabies de mi, Ambròs? quatre rucades? — ni això! — n'hi ha fins i tot qui em creuen fotògraf, car saben que sovint, si puc, m'estalvii d'emprar aquella lletra repugnant i quan dic "otògraf" es pensen que volia dir — sense voler-ho dir, és clar — "fotògraf" — tot i que — caps de tartana, ca? — prou aitant a un mot com a l'altre la lletra final hi sigui encar una ef!

Hi ha ninotaires tifetes, presumits, qui es fan dir d'"il·lustradors gràfics" — potser, si em fes dir d'il·lustrador "graic", tothom, si fa no fa, m'entendria, tret que és clar els enganyava, car allò que de debò dibuix són només orelles — d'ací el nom que em dic.

Mes posava sense violències l'elisió de la lletra "f" en el teixit del llenguatge. Quines onades creus que aqueixa absència provocaria, al capdavall? Tu qui ets aitan viu i preparat científicament, Ambròs. Doncs — saps què? — (onades) ben pobres, fes-me cas. No fóra pas com aquell qui entrés en cap extradimensió. Hom de seguida s'hi acostumava.

Guaita, només cal que tot el que et digui ara, t'ho digui sense el signe que hom rebutja. Som-hi?

"El et que només sigui capaç de dibuixar orelles (que aci d'otogra al món dels ninots) ve causat pel et que aprengués massa tard de dibuixar. Només he esset capaç d'aprendre a dibuixar aquest element. Veuràs. Sempre he tinguda una immensa atracció vers els ninots — les meravelloses obres amb personatges i accions dibuixades i comentades per bombolles i quadrets de text. Crec que els ninots són el súmmum de l'art literari, i no cal dir l'art graic. Les històries hi són contades sense enaregament de ximples descripcions que corren ulls i ulls, o pàgines i pàgines, soporíics, soporíiques. Veus amb un cop d'ull com tot està en cunç. I per les ganyotes i expressions dels personatges els coneixes així mateix l'ànima. I el diàleg (el monòleg aitambé) hi és sempre adient i concís. L'imprescindible i prou. Doncs bé. Tot i aquesta enderiada aïnitat amb el món ninot, mai no em ou permès, per necessitats de la vida, de dedicar'm a dibuixar'n (vull dir, ninots) o ni sisvol a

escriure'n les peripècies i episodis. Mon pare era lequer i els lequers en temps de guerra som essencials — la pobra gent no hi menja pràcticament altre que pa. La eina que teníem a casa no em permetia ni aitan sols estudiar les coses bàsiques. Mai no vaig doncs anar a capellà (de et, un atot per a la vida, car mon cervell no ou mai podrit amb les teories absurdes i escervellaires de la religió) ni aitampoc a mestre ni mestressa — d'on que mai no aprengués de lletra ni de comptar sinó al taulell de la botiga amb la mama; amb això, aitampoc no vaig aprendre aquella altra merda inecciosa — el patriotisme — ni aitampoc — llas! — matèries útils de debò, com ara la química i la cosmograia — d'on, doncs, que els meus arguments ossin sempre rancs — ara hi caus de cul, ara comprens, Ambròs! Tret que, quan ja tenia seixanta-tres anys i era el patró del negoci i tot (alhora amb dos dels meus germans), mon pare el lequer havent mort recentment, ma mare em va revelar el et que os ill — no pas del orner — ans d'un dibuixant de ninots piamontès especialitzat en il·lustrar les historietes capsdecony d'aquell sòmines de Jack London! Ma mare em contà com el piamontès (per obligació) l'havien et aviador a la seua contrada i un jorn bombardejant la nostra vila el seu aparell patí un accident i ell va haver de caure amb paracaigudes — un paracaigudes deectuós, amb orats maltapats al canemàs, d'on que l'aviador caigués a poc a poc, i ent tentines — i s'escaigués al capdavall d'espetegar a terra al galliner que teníem darrere el orn. Ma mare vetllava llavors llegint una novel·la d'amor. Devien ésser vers les dues de la matinada. Ma mare tost cridaria mon pare perquè davallés al orn, crec que devers dos o tres quarts de tres. El cas és que ma mare, doncs, va sentir el terrabastall de la cuina estant — on vora els ogons llegia la novel·la rosa — i va obrir la porta de la galeria i va baixar al corral a veure què s'havia esdevingut — si el barrastral s'havia estimbat, si un com se'n diu, un aeròlit s'hi estavellava, o cap lladre s'hi otia, o què. Va trobar-hi entre les escadusseres gallines orça escarotades l'aviador estamordit. El reviscolà i s'escalaren, i doncs cardaren i em conceberen. Ma mare va amagar l'aviador-dibuixant una setmana o més al galliner. Llavors li va donar vestits de mon pare (putatiu) i li va dir com anar al ront i tornar amb els seus — ço doncs que mon pare de veritat va deure er, car prou va sobreviure per a il·lustrar totes les rucades d'en London. Als seixanta-tres anys, pots comptar, vaig deixar inalment córrer el negoci del er pa, i vaig aprendre de dibuixar com sempre havia esset la meua vocació — ou mon at, oi?

— ho duia escrit a la partitura genètica, no a? — tret que, com et dic, ja massa grandet només vaig tindre temps d'aprendre a dibuixar orelles... o encar óra ara aprenent de dibuixar i sense eina, ca, tu?"

Sense ef, doncs, i prou ho has entès tot, que no...?

La posició de cada partícula a l'espai és sempre adventícia, arbitrària. Si no hi fos, tampoc ningú no la trobaria a mancar.

Tu mateix, Ambròs. Hom ha de saber on (ell mateix!) rau i què hi fa; hom és allò que és i prou; només cal que aixequi les antenes, els palps, que esbrini girientorn, que faci si fa no fa cert on són els límits que l'enquadren, l'afetgeguen, l'encerclen — car el quadre és un cercle — assenyaladament — el quadre (la gàbia, la vinyeta on "viu") és un zero, i, dins, re, no re. Hom cal que ho sàpigui, que sàpigui que és (ço és, no és) des del començament, sense por, re enllà d'una vaga buidor ocupant un zero...

Per això que conegui oimés que la meua feina i no re sigui tot el mateix. Tret que podríem dir el mateix de qualsevol altra "cosa" a la vida. Tot l'existent, vist en ell mateix, hi és sobrer. Només adquireix certa molt passatgera "vàlua" lligat amb les altres "coses". Tret que el "tot" mateix, pres com a simple detall, aitambé perd significació. Si tot fos re, "ningú" no trobaria a mancar re — ço és, tot fóra superflu.

Cada llavoreta d'espai-temps cau a un lloc o altre i hi germina — o no. Perplex, pels hipnòtics hologrames miscel·lanis serpenteges, lleugerament psicòtic, hiperlentament. Les vinyetes en 3D — ni novel·la ni film, ans bocins viscuts d'efímer record — et passen pels ulls o per les antenes, i sempre "esdevé impossible de veure-hi gaire" — car com pots veure-hi gens enllà de les fronteres de la vinyeta on s'escau que a l'instant raus?

I, en pic seràs a una altra, ja no seràs el mateix! Car tu no pots mai ésser tu mateix enllà o ençà de l'holograma on ets.

Això és tan evident que no sabem veureu-ho. Ambròs?

—Ambròs? Te n'adones, te n'adones?

Atapeïdes absències dels ara inexistents — els ara mateix inexistents...

(...)

Una flonja taronja a l'escorranc em vol embussar el nas — atapeïdes capçanes del capvespre que els gossos ni llurs lladrucs amb prou feines atenyen — els àtoms de ferro a la meua mioglobina em dibuixen de bell nou de temerari embriòleg.

Ja hi som. Àcids del fel em lleguen una frisança al braç esquerre — ja no s'esllangueix? — no, no pas aitant. Quiti de quitina, m'envolaré? Esguerrat imago qui enraones en interminables melismes, t'empatolles a quin repapieig? — ets entre els conys de les qui s'emproven la llenceria? entre les popes de les molt caldes processionàries? a urpes dels jovencells malignes? eixint del desastre on ens sumíem els saberuts asimposiats — així posats (ensenyant el nu cul)?

No, no; sóc xanguet o renoc de bassiol immund — o de pica sacrificial de laboratori d'experimentació?

Els ecos dels dubtosos demanaments (interrogants) trigaven aitant a reverberar! Ara havia de travessar manta de vinyeta d'univers divers, mant holograma d'espaitemps...

—Que què vull encar al món? Vull que els dolents (hi) perdin — què altre hauria de voler? (...)

Mirall o miratge — miracle — d'oliosa aiguota de claveguera. De tríquion a ofri, algú m'hi dibuixava un llepet de lluent carmí — jaquit pel tou d'uns murriets llavis? — pel raor rovellat del sinistre dissector? — o pel tou clandestí d'un dit eteri?

Em mig aixecava. Rar inexplicable enyor de vinyeta propera — de què? — d'esperança d'esdevindre, si doncs no altri, altre — car viure en buidor mai no és prou.

A quines ignotes magnituds ni dimensions no m'he ficat uns

instants a la insabuda, a quines vinyetes de quin mons aliens i infernals, a quins hologrames escrits per fúries estranyes de seny descordat?

—Oh, romandre d'empertostemps i prou vivaç en vinyeta inviolada, qui sap si inviolable!

(...)

Ofidi d'embornal m'escopina als ulls — aparicions o prestigis — angúnia i neguit — misteris i secrets — tot façana, tot façana — tot vernís, tot estalzí, tot pintureta — dracs de firetes, focs de riure, descloses de clons, rèquiems, misses, veritats (ço és, oxímorons, super-rucades) teològiques — baboiades d'albardà pueril, innocents — llurs si fa no fot salaces fantasies — gargots — gargots — comic book pistols bombs cathedrals monsters wars — virosa colomassa mística, fètida femta del beneit, el cagot, fanoc, mixorrer, tartuf, zaïd, fariseu, tibat, coent, nyeu-nyeu — baves verinoses dels beneïts, els il·luminats, els embruixats, els degenerats, els degenerats — i rere, vós, i rere...

I rere, re — desdecebeix-te'n, bah!

Rere — falòrnia, efímer fum de pet — tot muntatge — truc ruc i tracamanya ximpleta de màgic bord, de trucalembut.

(...)

El voluntari Aristarc Verdura, dius? Qui, l'inexpert, l'imperit — l'imperit perit? — l'ignorant, sí, el sense mèrit, just i prou l'otògraf — l'insignificant pencaire qui pencà infinitament en les insignificants orelles — que què senten? — quines idees! — t'ho pots imaginar. O llegeix-ne les bombolles — horroritzat.

—Per què barrejar-s'hi?

Aitant se val, deixem-ho córrer, ajornem-ho indefinidament. Desa't el tint regalimós de les esmenes — no m'hi faràs content — ni per a acontentar el client més infantilment carrincló. Sé que no sé. I tot plegat, em fa mal tot.

(...)

Ho dèiem de riure. No és pot pas mai dir re altrament.

Ambròs? Arístides? Aristarc? Univers de còmic. Vinyetes superposades per qualque defecte d'impressió? Batibull i som-hi. Promeses i revenges ajornades — records i sosveniments, esperancetes — enyors i nostàlgies — mites — religiositats — guerres...

Afegim'ns-hi. Fiquem-los (fiquem'ns-hi) al mateix per. Vull dir, les efemèrides molt incertes del viscut — viscut? viscut?

Els grans descobriments del nostre molt eminent cercle... Afegits, afegits. Més escombraries — clavegueres avall — rebuigs, rebuigs. Rebuigs d'escorranc — i mon nas de mort dins.

I llavors? — re.

Bàsicament, vós, tot el que és, és tothora a frec d'inexistència, de total oblit — una altra vinyeta i aquest univers de còmic és altre, un altre, totalment canviat — re no hi roman d'abans — cap tuf, cap bri, cap aup ni indici — la cendra del temps s'esvaeix com adés el qui no comptava per a re.

—Per a re. Però estic comptant les sutjoses gotes, A.V.

—Clop clip clop... clop.

(...)

La dama del crematori es creia potser que desconeixia les lleis de l'urbs — l'urbs? la congregació — la carrinclona congregació d'organismes unicel·lulars — unicel·lulars molt proterviosos — d'una sola molt insistent idea — de sobreviure (il·lusament!) en l'esfereïda reproducció, en la desesperada còpia. L'autoritària dama, doncs, considerablement desarnesada per l'èmfasi que posava en la solidesa del meu dret a ésser jo qui pitgés el piu, i fes plorar el foc, i atiés els sanglots, i les cendres tastés, car a la fi prou així em rotava,

ves!

Resclums nefands, regusts desplaents d'etern retorn — d'etern retorn eternament — eternament fallit, frustrat.

—Frustrat? Mes, si frustrat, frustrant? I frustrant per a qui?

—Sant tornem-hi!

—Arístides, Arístides! Què en penses? Un simposi molt eminent per a escatir l'aitalment matemàtica qüestió...?

—Matemàtica?

—En el sentit de frust. Frust a frust, llesca a llesca, prou arribàvem al capdavall al capdamunt!

—No, no. No hi vinc, no m'ensarronareu mai més. No prou bel·ligerants ni histèrics, massa caducs, sots l'ombrel·la reactiva dels antiradicats, els antiradicals, els antiradioactius i tot. No, no. L'entusiasme! Em vull pujat al tren dels més nous, dels darrers qui descobrim l'origen, dels sense por qui tot ho descobrim i no jaquim re per descobrir.

—I si dic les essències? Oi, les essències?

—Ah, les essències, les essències. Les essències, veus? Les essències, els formatges, sí.

—Les aromes hipogees i els umamis exhumats de totes les húmiques cendres d'aitantes de centúries, de mil·lennis, d'eres, d'eons... d'innombrables formes vives, d'infinits ens qui...

—Llur ió, llur ió, exactament — l'ió qui tot el merder no engega, eh?

—Frust a frust, et dic, segment a segment, i ja som a l'àpex, al clítoris, a l'ull, de la piràmide!

—Al cap, al cap, vols dir! Al cap rodó i lluent com lluna plena! Bombardejat a incessants vespers d'emissions, vespers de vespes

radioactives, que esclati a bocinets!

—O, sistemàtics, llenca a llenca, escorxat, fins que no n'atenys el pinyol; cresp a cresp, com amb la ceba ontològica, fins no arribar a l'essencial buidor central, al nucli buit...

—Ara t'escolt, hem atès el pinyol, el nucli, on l'ésser i el no ésser comparteixen l'electró, l'ió essencial, creador de l'individu. N'hem atesa la quiditat, la quiditat — jotfot! — la quiditat. Protoconscient o ja força format, aitant se val; pinyol esclatat, quiditat garbellada, i prou l'adondem perquè la puta ens reveli el perquè!

—Exacte, ja ho veus, clímax a clímax, i, com et dic, ja hi som...

—A l'orgasme pus sublim ans sumptuós de la solució final!

—T'hi apuntes?

—I tant, why not? Som-hi!

—Ens caldrà un altre voluntari.

—Molt més articulat que no el darrer, eh?

—No pas otògraf, no! Massa interrogants, aquell.

—Massa, massa. Aitan fàcil com altrament no és tot! Per què complicar-ho?

—Tens raó. Aviat no entendríem re.

(...)

—Cada com més anem, el goteig més espaiat... Clap clep clup...

—Amb la darrera gota, clep clop clep clip... clip... clip... clip...

—Saps què us dic — a tu, A.V. — i a tu, A.V. — i a tu, A.V.? Hà! A qui més fal·laç (fugaç, nugaç)?

— Que bo... que bo... que bona... nois... nois...?

—Bona nit...

—Clop.

~o~o~

(Eleuteri: Verdures a betzef.)

(*Minerva perfectament fascinant*.)

L'indret era estret i relliscós, de marbre lluent, carreró adjacent on les xiquetes i llurs mares sovint venien a pixar-hi. Les petites s'atansaven, coquetes i putes, a les braguetes dels vells, a llepar-hi ans xuclar-hi xil·les, i fer's a tornajornals elles llepar's els foradets sots les faldilletes. Les mares passaven amb la mà estesa en acabat i reunien els pistrincs.

Més ençà, al carrer principal, els soldats marxaven cantant al pas la coneguda cançó de na Minervon.

—Na Minervon es carda una gentada / Na Minervon es carda tot lo món / Na Minervon sua la cansalada / Tot cardant / Tot cardant / Tot cardant!

I ara aparegué la visió enlluernadora; aombrat, esdevinguí segurament glauc.

Visió doncs de pulquèrrima noia.

I entre el xeic (qui sóc eu) i el xerec (qui és l'altre), jugueu-vos-hi fins els calçotets que qui l'ha d'heure és ell. I el xeic, què altre pot fer que contemplar-la en l'èxtasi, estàtua clàssica d'astoradora beutat

qui tanmateix es mou, bellugant cada tendra ferma rodonor amb ritme roent?

Cum Minerva manum quoque move; ço és, la deessa ajuda qui elleix s'ajuda; no n'hi ha prou amb la mà de na Minerva, cal que moguis també la teua, si re vols mai acomplir, com ara de nedar devers la riba.

Mes no pas; segur altrament que a les bassetes de pixats m'hi ofegava. Ni que la deessa em donés mai la mà per a treure-m'hi, immòbil, arronsadet, preferia de negar-m'hi.

Adés els escoltava estimar-se a l'altre cantó de cantonada.

—Amb mon encès matràs, de tota norma eixit, te m'atans, ominós, a posseir't.

—Si ha eixit de na Norma, no el vull pas; fica-te'l, del darrere, al cabàs.

—Só de mena promíscua; si no m'has promès la cua, ja et promet la meua.

Hi entenc el que hi entenc.

La casa sembla alta part defora, mes part de dins al tercer pis tot seguit s'acaba. Era de bell nou davant el buit
quotidià.

Em cridaren. Em tocaria premi segur; ma mare coneixia les dones del jurat. Tret que només digueren el meu nom... (—Mili Guç...!) quan gairebé totdéu ja havia rebut qualque premi o altre. No creia pas que els en romanguessin. Al capdavall, tanmateix, miracle. Em criden i em donen, amb quatre altres casos especials com el meu — els més ruquets del certamen — i de pseudo consolació, doncs — un tiquet plastificat on hi diu la temperatura que avui hi havia feta. Magnífic trofeu, prou puc.

Me n'anava neu enllà, fumant una punteta curta de pudent cigarret trobat part de terra.

La confonia per escurçó ronyós, mes era una dona rugada, lletja, cassandra, qui m'avisava, es veu, que de taxista esquirol, mai no te'n fiïs.

Justament aleshores un taxi esclafava els vaguistes qui li volien nosa. Esbalaït, em tornava enfredorida formiga qui torna en porreta cap a la borda.

Uns vells et demostren com és de vulnerable la teua cabana a l'hort dels enciamets de pobre. Els anava a dir —Què hi tinc a perdre? — tret que em fascinaven les taques beix a la pell relliscosa de l'agressiva monstruosa serp amb ulls d'aranya qui relluïen en la nit — era la serp qui em guardava la borda, ara occida per vehicle — els trossos, em dic, arramassa'ls per a estudiar'n doncs les propietats.

Dins la borda, hi viuen polls gegantins — de pam i mig; per això que m'hagi de posar els calçotets de ferro, com a cuirassa contra ells, els polls — paràsits xuclaires, fiblaires, unglosos, penetrants.

—L'important — diu ma mare — és mon fill menut; la política, merda. I, com eu, només vota els qui li prometen premi. Prou ho diu el mot: —A totes crisis, cridaràs n'Isis.

N'Horus, tot i ésser sempre el fill bo, una vegada s'enrabià tant que escapçà sa mare, n'Isis. Durant un temps, doncs, a tots els seus temples, l'estàtua de la deessa era una estàtua sense cap.

Mentre ma mare era a l'hospital, m'exiliava, perdut, i perquè ningú no em trobés mai, a l'atrotinadota borda de l'hortet. Hi espiava per un foradet. El carreró relliscós de les xiquetes pixaires i cardaires era la meua molt veraç enciclopèdia.

D'ella en coneixia aviat el nom — Minerva. Em vaig conjurar amb mi mateix: —En seré, poc que pugui, el mussol.

D'amagatotis, amb molta de por, eixia com ratat furot del meu cau. Em penjava la llengua. Llepa-hi. Nodrit, fortificat llavors secretament, de ses secrecions, suors, salives...

—Quan era molt joveneta, 5, 6 anys, vaig somiar que era asseguda, tota eixarrancadeta, si fa no fa al bell mig d'unes altes escalinates, segurament les de la catedral. Tenia al costadet el portamonedes. Els portamonedes dels anys setanta era de goma i ovals, amb una fenella al mig que s'obria si del portamonedes en premies els vèrtexs. El meu també tenia molt plausiblement la forma d'un cony; tenia així mateix la mesura d'un cony... tenia el toc d'un cony fred... S'obria exactament com un cony. El cony o portamonedes que somiava de petiteta, mentre era asseguda al bell mig de les escales de la catedral, glatia esperançat. Els homes qui pujaven per les escales, homes tots fets i drets, s'aturaven un instant vora meu, un peu a l'esglaó de dalt, un altre peu a l'esglaó "meu" i s'ajupien i em prenien, remenant-hi una mica, unes quantes monedes del portamonedes. Allò durava fins a l'orgasme. De vegades em calien vint o trenta homes forts i ben parits, de vegades amb una dotzeneta en tenia prou. Ho vaig interpretar com si fos un signe del meu àngel de la guarda molt freudià. Que em deia, és clar, que el que em convenia era obrir el monederet del meu conyet cada cop que calgués benvindre qualsevol home ver, que hi prengués el seu dineret, procés pel qual tothom hi guanyava — hi guanyava felicitat. Sempre he sabut, maridet, que el meu portamonedes, vull dir, el meu cony, fóra perennement obert a tots els homes com cal...

Em bategaven esperançats, mullats, tots els esfínters.

—Tenia al costat el meu moneder de plàstic verd clar. Era un moneder d'aquells ovalats, amb una escletxa pneumàtica; els premies, i l'escletxa es badava com un cony i en pescaves les monedes; homes fort i adrets pujaven de tant en tant els esglaons; alguns dels homes, els més ben parits, se m'aturaven i es vinclaven una mica a prendre'm del moneder un dineret. I eu en gaudia cada cop! En gaudia cada cop, maridet. Maridet...? Dorms...?

M'havia escorregut i m'estava torcant amb un paper assecant. No sabia si en tenia permís; d'ací la por, i el silenci, i el pretendre'm adormit. Nihil invita Minerva facies — res no fotràs si na Minerva no ho permet.

La vida m'ha volgut doncs astruc. Triat per la deessa d'adorador inassadollable.

Ve-li, hò. Mili Guç, l'afavorit pels garneus deuetons de l'atzar qui als pus astrucs, doncs, confereixen excel·lent mulleratge.

Som-hi. I de minuta diària? Escoltar-ne amatent les instruccions, metre-les llavors en exacta execució.

—Beu-te la lleteta i a clapar — em mana, tot i que sap que no puc encobeir gens la lactosa; tanmateix, abans d'anar al llit, m'he de beure la calda lleteta sense mel, i au, amb petarrera rai tota la nit. (Una altra excusa — la pudor que faig — perquè el mussol no pugui mai dormir amb sa deessa.)

Ahir hi eren plegades, en festa dilatada, la Cyrille, l'Annabel, la Jacqueline, la Mireille, la Françoise i la Nathalie... Totes em saben cuguç. Els en sóc favorit. I eu feliç, blandint-les, penjant de llur moc, merdacaner, amb la llenguona fora. Agafatós, molt afeccionat alumne d'aitanta de gràcil divinal femella.

Pujant obedient, davall el nas pruent, somreia com un conill. En sentiria les rialles, n'espiaria les elegants discussions mentre bevien i fumaven a baix. Em queia la bava davant llur simposi; de cascuna els pungents escolis em lleixaven escruixit.

I llavors quin alleujament, car començaren d'enraonar de llurs adorables infidelitats. Trempava a l'escaleta com un camell!

L'endemà m'havia d'aixecar tan aviat, i tanmateix no m'hi sabia moure. Les historietes de les amoroses infidelitats de les enamoroses dames m'embadaleixen sens remei.

L'escombriaire Mili s'aixeca aviat, recull la brossa molt esversadament, sense manies, amb aire adu enjogassat. Llavors se'n torna al cau i, llegint, s'assuauja, s'alleuja, se'n rabeja, rellogant qualque crim.

No em cal dir bon jorn a gaire de gent — els de més encar són clapant.

—Mes d'escombriaire! — s'escarafallaria belleu qualque betzol.

Doncs què...? O altrament, amb què em guanyaria els pocs pistrincs amb què comprar-li a la dona obsequis?

L'escombriaire, quan encar és fosc, aixeca l'esguard cap als cimbells de les foscors sidèries i es treu un paper de la butxaca i inspirat hi escriu qualque pregon verset. Llas, en sóc tan dolent que cascun de mos escrits és un crim!

Cada astre és un baló, bolic hiperbòlic qui histriònic fa llum perquè l'astruc estruç qui el vetlli (eu!) el tingui a l'esment i l'esmenti al poema.

Mes ara seré a casa, la dona treballant, totes les seues còmplices caldes a llur cases o feines, i eu, solet, casolà, si la son no em desconfeix, faré reús dels crims fets o pensats per altri. Vida sortosa.

Una serp a l'espona quan anava a posar'm les espardenyes. Una serp densa, voraç i ampla, no pas cap verm naquis, sem, insuficient. I ara...? Evolucions de serp. Serp cusca, embarassada per la meua presència.

—D'on surts, serp...? De quin terrari o museu no foties el camp? Tinc tanta por de les serps com dels conills — no pas gens! Mes què mengeu les serps...? Et donaré una nou; totjorn en tinc a la tauleta de nit, per si haig de rosegar re de nits.

Reacció típica de qui se sent escarnit. La serp reganya. Bípede arrogant qui nous espargeix.

—D'ençà que t'hi entrava, la teua cambra només ofenses em ret — em diu. I es taparia el nas, tret que es amb la llengua forcada amb allò que es veu que ensuma. La seua pell és com la meua. Qui estalvia despendre a la babalà greixos de lleterada li pugen a la cara on l'hi enceren i febreixen, enlluenteixen. Pel que fa a l'ofidi qui acaron, somiós, com em faré perdonar...? No sóc pas dels qui mengen carn.

—Dels meus escadussers bocins a la nevera cap no et faria ni goig ni patxoca.

La vaig abocar dolçament finestra avall.

Ara menava el camionet i m'aturava davant cada casa a recollir'n, dels cossis, la brossa. Emergien en la foscúria els cossis sobreïxents com feraces terres promeses.

La teua comesa, Mili, és més necessària que no pas cap altra al món civilitzat. No en persuadiràs ningú, d'aital veritat, mes tampoc no hi perdràs ni una mil·lèsima a esclarir-los-en. Sempre és de savis fer's el mut.

I ara? Arrisca-t'hi. Les neus d'aitantes de subseqüents nevades tapaven i retapaven la xicota assassinada, de qui els corcs i llurs feinades tanmateix tenien davall els naturals iglús el cos cald com forn. No m'han fetes mai por les damisel·les assassinades. Només en plor les gràcies apagades.

Futilitat del plor. No em cal viure en fantasies quan la realitat és fantàstica.

Sóc l'absent. El qui silent ans anònim descolgava la morta madura perquè fos descoberta pels adoradors de la mort — bòfies i capellans, historiadors i hermeneutes, falorniaires de marca. I en fotessin la gran balmada cosa.

Llivells assoleixc mai no assolits quan morent com crisàlide em transform en mortifuig o arna qui s'atansa a la llum per a sols cremar-s'hi. Espiar com assassinen dones en fred desinterès descoratjaria el menys boig. Per això mai no espii metges, infermeres, hospitals ni posobres. Quarters, manicomis... I torn corrent a jeure entre novel·les. Agut intuïtiu autor em descriu tot el que el meu enteniment de viu en viu no copsa. Full encès al cervell se'm cala.

Callaren a baix. Creatures esplèndides, demà és ninou, i els marits enyorosos i solius mortalment les gruen.

Aïlla't, Mili, entre noses. Entre obstacles el toll bull d'organismes qui en aital aixopluc prosperen o suren. I ara, petaneret, dorm. Si ets l'únic qui no hi toca, no ets pas l'únic qui la toca. Això t'inaugura

el somriure que et guia al son encapsat d'un vermell pregon.

O parlaran de modes. De romanços i danses. M'hi estaria d'empertostemps, per sempre, com rel de llurs arbres, com ungles perllongades de llurs peus que besava, amb ulls buits de rabit, extàtic, quiet ans quiti, histèric.

Palesament, en acabat d'anar monejant amb els cossis d'escombraries, prou m'he de fer mica decent. Això rai. Mai no acusaré de re (de cap nyap ni crim) altri.

Si mai trob cap tresor entre corfonents desferres — tret que sigui cap altre barret verd per cap altre xinès llençat, on llavors ja en tinc un altre — o llibret que llegiré com si cap esperit benèvol me'l tramet — si mai, dic, cap altre tresor no trob, diguéssim cap teixell o cap anell, ans no l'oferia entre cotó-fluixos a la meua molt colta ídola, els coïa en desinfectants com el coc u qui sóc. Car també só bon cuiner, you bet.

Contava na Minerva, la meua dona, a les seues amigues en festa bellament efeminada...

—Érem al mas vora Rambouillet i el meu gall d'aleshores, de clandestina visita del Caucas, esdevenia cucuri (nom del gall com entra en verriny i s'adelera a cardar's les gallines); alors le cocq eût à faire.

Mentre el gall tenia a fer, allò alhora era afer que em feia cuguç. I era afer de cuguç córrer-hi per a espiar-hi. Mentre reien trempava.

Fa ella: —Pensava que el coc u, vull dir, en Mili, era a baix a la cuina encar fregant els plats — em demana n'Erle robust, el mascle del Caucas — com és doncs que no en sent ara els sorolls?

Ja hi fórem, fúrfur esdevinc. Fotuts rai (absumpti sumus). Amb pell solífuga, pessigollosa, i amb cor esventat, a caire de patac, me'ls revelaré.

—Mea culpa!

A real romp, good fun ensues.

Llengua sotmesa; què balbucejaries, quec, mut? Mes de sobte, a baix, espetecs de plats. Ara rebré de valent.

Clots a la neu, hi escorxes indulgent colgats cadàvers. Foc a llevant revelarà l'ultratge per als qui amb això s'enllamineixen. Inhibeix-te'n; només hi ets a recollir la brossa, a fer-hi neteja, a lleixar-ho tot part de vorera com cal i en cunç. Reeixidament constret tothora als límits del full. Mai no te n'excedeixes.

Impedeixes (o, si doncs no pots, ajornes) l'instant fatídic on l'autèntic esclata. Agafa'n les fotos, augmenta'n els detalls tornassolats. Allí són, sense escrúpols. Allò esborneiaria cap notari si no fos que el teu contracte diu el que diu. Que ella pot on tu no pas.

Ara seran les quatre de la matinada. Hora de llevar's. Sedes de foscors t'emboliquen com mortalles fresques — ensuma'n les mans de les bugaderes, el Solell que les eixamorava. Oh meravella de la brossa gebrada!

Quina felicitat ésser escombriaire amb una dona qui arreu amb facilitat troba excel·lent cardaire qui pel que l'afer dura la manté feliç. Quina felicitat, Rellogacrims, home del Caucas, que t'hagis mort coronat pels crítics. Si m'haguessis ficat en cap de tes novel·les, m'hi trobava sencer, i no pas com ara lleugerament naquis. Moriré de la teua absorbent malaltia, no pas per mundana vida esclafat, ans per l'onírica — mes al capdavall això rai, car tot s'equival.

Fragilitat fluent de llurs orquídies, les femelles de qui la sagacitat ans superioritat intel·lectual m'esclavitzen, amb quina suavitat no els les acomboiaria. Ebri de fums i efluvis quan tanquen la porta del carrer, sóc cassigall qui, bon escombriaire, recull... Fins que no em duc al cossi de les escombraires del meu beatífic llit.

Amb vehicle que amb cordialitat propel·lia trobava esplets de persones desplaçades.

—On aneu, ànimes rèprobes...? No apreníeu prou humilitat que ara sou orfes de muller deïficada a l'ombra tèbia ans beneïda de la qual el viure us rellisca com dàtils espinyolats folrant massapà i amb caramel manyagament embolcallats damunt mels fluïdes d'aliena lleterada...?

Cadàvers (sovint ja lloques, moixos, sabaters) davall la neu. Oh, nocturns assassins, sou les falenes enverinades de l'hivern! Veure-us com malèfics follets bords qui us esquitlleu entre tucs geperuts de neu negra em buida d'optimismes.

Acceler llavors massa el buidat dels cossis — la feina que faig no és pas prou bona. Gruïa per a tornar al cau i oblidar-hi... entre fulls harmònics on els fellons són lògics.

Obre la porta de la meua cambra. Testimoni gloriós. Com totjorn que la veig, el cor em salta, de joia. La seua flaire em desfà. Immens regal — em llença la seua roba com es despulla abans d'anar-se'n a clapar. Llavors tanca la porta i sóc al rabeig de la seua roba — paradís que sense merèixer se'm vessava damunt. Agraïda belleu pel fet que aquesta nit era lacai acomplert o minyona discreta qui doncs mai no s'entremet, en rebia immens guardó que altrament furtivament haig d'anar a lilar al cistell de la roba bruta.

Uxori, sanglotant de goig, somiaré en poliàndries, en ginarquies, en fimbroses coincidències que xauxinen als granits on les rodes del meu camionet no xerriquen. A l'atzar, què més no hi trobaré...? M'ho dic sempre en silenci. No fóra pas el porc asiní qui sóc qui voldria ensenyar mia re a la deessa. Sus Minervam docet. Fóra de boig.

El xeic i el xerec ens guaitàvem l'antic panorama repixós. Ell va anar-hi de dret. Eu de tort, arrupit, de cua d'ull m'ho esguardava. Tot el que portaven, homes i dones i canalla, mitjons blaus marí fins a mitja cama; també a tots plegats, fossin ancians o infants tot just nats, els penjava (a tots) la porpra badiella, el bec de la qual, mandrós degotall, fosca sang tothora repixava... Dura usu molliora, amb l'ús allò dur esdevé moll, bla. Tard o d'hora, un escombriaire a tot s'acostuma.

I ara m'he assabentat que hi ha hagut un altre atemptat contra la vida del dictador de torn i en František Bohr, el gendre d'una filla nostra (l'home d'una nostra néta, doncs), s'hi ha vist implicat. M'han tret de l'asil perquè, quant al seu caràcter, pogués anar a declarar davant l'alta jutgessa qui mena l'enquesta.

—Só l'oracle del pseudo ambulacre; d'allò que de mon pipí n'és simulacre. Só el profeta de la fort minsoia bragueta, i dic que: tantost com a tothom ensems se li escarranseix la titoleta... el món fa figa.

La jutgessa mateixa em justifica. —Aquest home mai no hi ha esset tot.

—Va dir aquell carallot de Hegel que el mussol obr els braços sota capa del crepuscle, sa senyoria. Perquè, delitosos, li ressonin al costellam els carillons exultants de les xurriacades.

—Tret que en el teu cas — respon la fosca deessa enrobada de negre — beta rai, beta perennement, toqués qui et toqués de parella pel totpoderós atzar portada. Ets típicament aquell qui: Si la geganta no ho vol, besa el cul de qualsevol.

Allò m'enfonsava en pregon consir.

—Heu-lo — reprengué — ara, el pobre, amb pler de plets ple, i ja quan hom l'ha pròpiament capat i lobotomitzat, i hom el té, de sobines, culbadat, feble, petrificat... i amb goll, i guenyo... Doncs què estatueixc...? Que vúlguer'l exhaurit, massa espremut d'àlibis i monçònegues, fóra belleu contraproduent per a la societat i tot — potser en deia que ni calien per al bé públic, collons, vull dir, revelar'ls. Au, som-hi, que se m'atansi.

—Mussol...? Mussola...? Cerqueu-m'hi la tita — insereixc, pòstum —. Premi per a qui l'endevina — una cartolina amb l'efemèride corrent.

Clatellot i a córrer. I veig, satisfet, que m'han declarat hittita.

—Mili Guç, that was your life!

Amb aquest certificat, guardó de ventafocs, despenc els budells més neuronals, de qui el monòleg retruny en aquell àmbit estret, fins que n'entenc, de llur despesa, bon gruix.

~o~o~

(*Incident*.)

Passejant, jo i els dos menuts, 3 i 5 anys, i explicant-los que...

Tot acte té la mateixa vàlua que tota absència d'acte; tot el que fas s'equival amb tot el que no fas; tot el que fot l'heroi, tant d'escarrassar-se en la destrucció — o àdhuc, ficats a dir, tot el que construeix el gran arquitecte, com ara ziggurats esbalaïdors — mai no pot valdre més que el que fa o no fa el pastor qui contempla l'espai, o l'estudiós qui somia despert, o el presoner qui s'entreté a afaiçonar pausadament cap fusteta.

Així, doncs, enraonant i esguardant insectes, plantes i taques a fulles i flors — ah, les taquetes, quina enciclopèdia natural! Escatir-ne de cascuna el significat! Saber si més no quins microbis no les causen! I que...

Com ells són els nostres microbis, naltres som llurs macrobis (i deuen pensar — sovint amb tota la raó — com més alt més animal!), i al capdavall ells i naltres ens equivalem, tot i que no pas, és clar, en mida i gruixària, mes hò i tant, sí prou, com a entitats individualitzades i contemporànies atrapades a la mateixa gàbia d'un planeta perdut qui sap a quin racó rònec de l'anapodíctic, insospitable, univers.

Tots aquells matisos — potser si fóssim (no dic pas micòlegs ni gasteropodòlegs, car, com tots els catalans, ja en naixem experts), si fóssim, de més a més, bons ornitòlegs i espeleòlegs... Llavòrens no sols sabíem tot el que pertany als ocells (i per què voldria ningú

àngels ni dimonis, si tenim ocells i insectes al món!) i dels copròlits n'escatíem els tresors, ans sabíem també què volen dir ni a quins mons encara indescoberts no menaven els mapes dibuixats (a llurs panxetes i esquenetes)!

Ens aturàvem adés a esguardar com dos coleòpters blaus damunt unes floretes de qualsque potamogetonàcies qui hi havia encara prou xiroies vora el filet d'aigua del torrent, aprofitaven la saó de la benaurada topada i s'acoblaven; s'acoblaven molt lentament — ara que, això rai, car qui en tindria cap pressa; tota l'estació autumnal prou els és dedicada a la delitosa feineta; i ara que els ulls sabien què trobar-nos, ens trobàvem tota mena d'altres acoblaments; dues arnes clapades de bru, dos nimfàlids de cirera i carbassa, dues marietes (encara més simpàtiques cardant), dues libèl·lules metàl·liques, dues senyoretes molt elegants, dos llangardaixos daurats, dues noies (de vidre), dos tritons, dues altres falenes molt apassionades (qui ho hauria dit dels lepidòpters!), totdéu s'acoblava, bressolats cascú a llurs brins i branquillons pel ventijol de migjorn... o, fresquets a l'ombra dels molsuts macs de vora l'aigua, dos sabaters al cresp, dues sangoneres també — i les granotes!

Ah, felicitat, i una mica ençà dos escurçons, i ara dos escorpins, i dues aranyes, i dos centpeus, i dos talla-robes sota la teula d'una borja vora el camí!

I els arbres, ah els arbres! Els verns, els freixes, els castanyers! El miracle de llurs cassanelles! El nervis bategosos de llurs comunicacions! La intel·ligent harmonia de llurs molt més assenyades societats!

I que ningú els pensés pas indefensos. Els contava aquella vegada que esporgava el faig, i la força de preservació de l'elàstica branca, bon pic tallada, la feia recular (com jo recularé a l'instant essencial on aniré contra mon sobtat enemic), i el contracop, doncs, del brusc moviment de retrocés, amb l'embranzida de la inèrcia (i aquest és un exemple com l'individu arbre verbalitza el seu desacord), em fotia ara, mentó amunt, enorme mastegot, un uppercut de caldéu, d'aquells que et passes una setmana només menjant sopetes del mal que et foten les maixelles — i encara rai que no em tolgués cap ull ni

m’esqueixés la tarota.

I encara ens en rèiem, de la meua poca traça, i ens n’adonem que ens hem perdut, passejant ara pels barris dels rics on els palauets es distancien els uns dels altres un mínim de mig quilòmetre, i on hi ha, rere tanques guardades, immensos jardins sempre prohibits per a gent modesta com nosaltres.

Hem llavors sentides rialles buides, engavanyades, de compromís. Ens atansàvem a una tanca, i hi vèiem qualsque rics fent veure que fotien la gran gresca — la gran gresca fina, ep!

Ecs, tu! Naltres rai! Mai no hi arribarem, a tanta de fada, flasca, balba, mort en vida; amb angúnies de festetes i reunions, i amb sonsos partits de golf, i amb repugnants intrigues polítiques i de negocis... Totes eixes viltenibles merdetes se les poden desar ben desades, aqueixa genteta miserable qui es pensa la gran cosa, i cap d’ells no s’equival a un gos indesitjat qui es grata les puces, cabres, xinxes i paparres, i es llepa les cascàrries per vermut, i es cruspeix el palter d’un altre gos per plat principal del seu dinar.

Xanxejàvem doncs els tres, i ara ens ficàvem, car ens venia de pas, i ho fèiem perquè sí, sense ganes; ens ficàvem, dic, a espiar una mica a través d’una de les tanques, tot i que trobàvem més interessants que no els disgustats zombis rics, els tèrmits qui, dels barrots d’una de les tanques de fusta, n’assaborien l’amanit vernís...

I llavors, com ara vèiem que algú s’atansava, ho deixàvem córrer, tot plegat, i continuàvem caminant. We are in a free country, aren’t we?

I els faig notar, sense pensar-hi més, ni en els anorreadors camps de golf i la devastació que generen, amb aquell herba mortífera, ni en els mateixos ricots, ostentatoris mitgesmerda, petulants estronts pudents, qui l’únic que foten mai és fotre-ho tot malbé — paisatges, fauna, flora, món — amb llurs maquinotes que només vomiten verins — sorolls, fums, pol·lucions — i tot ho empastifen perquè re no comprenen; i tot ho compren, fins els gossos de dues i quatre potes qui tanmateix els adoren i els guarden les carrinclones possessions que amb horribles cobejança, avarícia i goludam no han anat robant a tothom altri (car és palès i només cal un dit de pesquis

per a veure que tothom qui té massa ho ha robat a qui no en té prou); cada ricot, ninot balmat, fatu i repulsiu; malaguanyador, balafiador, com si el món li pertangués — i cap d'ells no hi té pas més dret que no cap puta puça niga i poixeule!

Els faig ficar atenció, en canvi, dic, en la beutat i bonicor sempre present, ben mirada, en els elements i en els paisatges, en les pedres, en els líquens i molses, en les faneròganes, en les lleguminoses... Unes mongetes devien haver caigudes per terra de qualsevol manera i ara tanmateix assajaven d'arrelar-s'hi, alhora pitjant enlaire amb un tija dreta i glauca coronada amb dues fulletes virginals com dues aletes angelicals prestes al vol... Ah, les coses petites, sobretot! La grava, els còdols i palets, les pedretes... Les pedretes! Amb els dibuixets, i àdhuc els texts aleatoris, les inscripcions naturals confegides amb taquetes minerals, que diuen fins i tot potser (qui sap!) mots màgics; tot és tan formós, delitós i interessant, vist singularment i de ben a prop!

I els estudiàvem un per un, còdols, macs, palets, llivanyes, òpals, perdicles, i n'hi havia de lumaquel·lats amb epilítics oracles que, pel fet que no els sabíem esbrinar, amb més raó ens els podíem imaginar encara més significatius i tot. Somiar no costa gaire; de fet no costa gens, si et saps donar prou lleure per a fer-ho.

I els deia que quins mots no descobríem, que prou podíem de descobrir-ne tants, i que cap descoberta no es val la descoberta dels mots. I aquells, ai que bons; els mots a les pedretes, de qui el so es corresponia exactament amb el significat, vull dir. Llur sonoritat i semàntica s'equivalien; què vols més, el súmmum de l'estètica; pel so deien la cosa!

I hi insistia, si saps el nom de cada cuca, de cada planta, de cada pedra... és com si en sents llurs veus i els comprens...

I a tu te'n redunda el benefici del somni perfeccionat: hi veus, i comprens, i somies, i vius, molt més; vius, com més en saps, més, i millor, i més clarament. A més vocabulari, més vida!

Així som, comunicant doncs amb la molt generosa natura, quan un home odiós, molt malparit, ens sorprèn; és potser un d'aquells

malignes indignes gossos de guàrdia per als rics; discuteix amb mi, m'insulta i amenaça, i m'atuparia i tot, i ens fot fugir, i, mentre fugim, crida, massa xerraire, tafarra, covard i faroner: I ull viu, que aquest només és el primer capítol! Espera't, que al segon tot es resol!

Com som (com cal!) molt cagadets davant energúmens armats, fugíem corrents, hò i tant, fugíem, fugíem, com sempre he fugit dels perills, poc que m'ho amagaré pas.

Vam retrobar el camí llunyà de casa; i un cop a casa, doncs, una mica més pansidets, i cansats, tractàrem d'eixorivir-nos engegant la ràdio i amanint-nos un bon berenar.

Ja no hi pensava més, en aquell desagradable incident, quan, potser quinze dies més tard, era sol dalt al meu racó, sortint justament de la comuneta, i hi apareix de sobte l'home malparit, amb capa negra, amb barret negre, amb un ganivet engrapat i, rient-se'n cruelment, adreçant-se'm al cor amb el ganivet, se'm llença damunt sense haver avisat; no sé pas com ha entrat; sóc sol a casa, com dic; la mainada de compres amb llur mare; i no havia sentit cap soroll sospitós.

Engrapa l'arreplegapets, el merdacaner, l'estiracordetes amb ànima de botxí dels rics, engrapa, dic, un fi ganivet de pescador que ara lluu i relluu sinistrament — el malparit em vol esmocar com si li sóc cap rap o lluç o tonyina, mut i sense potes, i he reculat amb esglai.

M'ataca. M'ataca. M'ataca, aparegut d'enlloc. M'ataca el maligne dalt les golfes, com dic, on hi tinc el raconet que em fa d'estudi, i ai quin esglai! Esfereït a mort, reculant d'instint, i, sense ni adonar-me'n, d'esme, es veu que he agafat un punxó llarguerut que tinc rere l'altra porta, un punxó faitís per a estovar la terra de les quatre torretes de plantes que hi tinc davant la finestreta, i d'esme, automàticament, l'hi clav al cor.

L'hi enfons al cor... un instant abans l'assaltant amb intencions assassines no hagi acabat d'arribar-me al cor amb el seu fi ganivet de pescador.

Amb aquest ganivet mateix, tan ben esmolat, l'he escapçat damunt

la cagadora, perquè tota la sang s'escoli com merda, i en acabat, au, avall, cap i cos — cap i cos finestreta avall.

Això rai, el devoraran feristeles. En aquest cantó del jardinet de baix, encarat a tramuntana, rere el vèrtex de la caseta, no hi toquem mai re; tot hi creix com ara a la selva, com si fos un terreny protegit per a les plantes i les bèsties naturals. Com cal.

I ara dic que segur que cap de les guineus qui hi mig sestegen ben amagades durant el jorn...

S'esdevindrà belleu com en el quadre d'en Caravaggi, on... Hi ha l'aprenent en Txeco, fent de Daviu, qui mostra el cap escapçat d'en Caravaggi mateix, representant ell l'ara desfet i adés orgullós legionari de merda Goliat...

O, millor, com en Perseu qui s'enduia el cap de l'ogressa, engorgada gorgona, per a salvar n'Andròmeda del mostre...

Amb, en aquesta joliua joiosa comèdia natural, jo fent-hi doncs el paper de la virginal Andròmeda, i la guineu fent-hi el paper del foner Daviu, o del cavaller Perseu, i, és clar, la sempre imminent bòfia fastigosa, com totjorn, amb el dissortat paper del pútid monstre qui se'm menjaria... com se'm volia menjar el malparit sequaç dels rics qui, amb barret i capa de fer por i amb fi xi d'assassí, una mica més i no em fot al sac. (Poc és poc; de poc m'hi anava. Quina inspiració, la meua, i que providencial el fibló amanós amb què, insecte punxegós, no em defensava!)

Doncs això. Segur que, com dic, de la mateixa manera, la guineu Perseu s'endurà el cap de l'assassí força lluny, qui sap on, on tingui el cau i les cries. I el cos, també rai, qui se'n capfica; entre corbs, llúdries, ossets rentadors, opòssums, gossos, furots... aviat no en romandrà ni pensaments. Serà com el cos del cérvol qui es va morir vés a saber de què i que l'hi tinguérem dues, tres setmanes si fa no fa al mateix indret; i durant el jorn els ocells diürns, i durant la nit el nocturns, a més a més de tots els mamífers carnívors... doncs aviat no en romangué tampoc gran cosa: les banyes, qualsque ossos, la molt arnada pell... i restes de fortors... que les pluges i els vents a pleret també s'endugueren o que la maragde benèfica verdura

sebollí i purificà, reconvertí. La natura i naltres, sempre com cal, compenetrats.

Tant se val. Em sembla, a tots ops, que, pel que fa als marrecs i jo, això rai, em fa que trigarem qui-sap-lo a tornar-nos a perdre pels orcs on viuen els rics repulsius, àvols, diabòlics, tòxics. Més val perdre's en bosquets i selves, i, amb ulleres de pam, escodrinyar-hi, sempre col·laboratoris, els secrets molt més amables d'animalons, pedretes, plantes i bolets.

~o~o~

(*Aristarc Verdura, gairebé tan degenerat com els borbons de merda.*)

Havia recorregudes a gratcient totes les parafílies reconegudes. De les més innocents, com ara d'espiar finestres; d'ensenyar sobtadament la tita trempada a nétes i padrines; d'ensumar sabates i mitges, i també calcetes brutes (i de tastar'n i rellepar'n menstrus i secrecions); i, a les calcetes esteses i netes als estenedors d'eixides i terrasses, jaquir-hi d'estranquis a la carranxa, o potser vull dir a l'entrecuix, el record de qualsque gotetes de lleterada...

I esdevinc un altre cínic Diògenes, filosòficament ponderant avinenteses i escaiences existencials, mentre estic cagant i pelant-me-la enmig de l'àgora... o en el meu cas de la plaça del mercat on les caramaseres més filistees em deien de tot, i els més brutals marmanyers del firal volien, repel·lents presumidets, penjar'm al primer fanal.

—Pengem-l'hi, pengem-l'hi, s'esgargamellaven, mentre jo, rabent, ja era a l'altra banda de riu.

Sempre se n'aprèn, vós. Va dir en Balzac que les manies són plaers transformats en idees. I les idees en generen, d'idees.

Llavors, és clar, ja ben ensinistrat en les “perversions” (versió de xaró carrincló moralista), progressar rai, jo, en l’estudi i l’afecció a la cosa... Progressava, doncs, a cardar’m innombrables culets d’infants, com si sóc cap altre capellà o monja de barri pobre, o d’acadèmia molt estricta; o sóc cap d’escoltes; o mestre d’escola; o professor de musica; o entrenador d’esports molt engatjat; o capità d’artillers molt seriós...

I llavors som-hi, això rai. Infants, gossos, peixos, com dic, grossos llangardaixos (cocodrils i tot), petits rinoceronts, aviram, serps, gripaus... I hermafrodites de tot pèl, bestiotes de sexe ambigu, una mica monstruoses, on d’antuvi no hi trobes mai els bons foradets, mes tant se val. Tants de culs i tantes d’espècies com en ragin, sense gaires discriminacions; anant cap als rècords Guinness, o el que fos.

Com he dit a les meues memòries: Aristarc Verdura, mort — que serà prou tost (així que surti) el llibre més venut a l’univers — sóc panconyista.

Millor que no pas cap carallot panteista — panconyista, hò! Car tot esdevé cardable, cardívol, per a mi! Tot m’és cony! Forats i protuberàncies, probòscides i sifons, llibres, aparells, màquines! Vehicles, obstacles, avions! Cares, nafres, afolls!

Sàtrapes i lacais; acòlits i demiürgs; bombes atòmiques i merdetes semblants; ous i orbes; orbs i Acteons... I les catedrals, i les presons i els jutjats!

Tots cardats, tots querats, tots boquits, tots farcits, i tots enlleteradits amb mon suc molt marcador! Sense jangles, vós!

Pse; quin datpelcul més fat ni balb altrament, aquell manefla maleït, el panteista — colent i protegint fulletes, pedretes, insectes, arcs de sant Martí!

Al contrari, valent, me’ls cardava tots — millor, he comesa sexual violència contra aquells i totdéu — insectes, pedretes... I rius, fonts, focs follets... Sofres, soses, processons... Boires, nits, cels... Papallones, porrons, llimutges, greals... Brees, carxofes, brocs de bel·larmins... Bucòlics salvatges, cismàtics mussols... Casuístiques

baules, flegmons... Galàxies, formigues, mosquits... Palpissos, gessamins... Càncers, àcids, volcans... Subterranis, caragols, oligarques, bolets... Didalets, àrbitres, agonòtetes, espantalls... Punxes, arestes, núvols, dinamos, bicicletes... Pagodes, panteons, safareigs... Costures, descosits, ascles d'espills... Barrufets, codonyacs, llimacs, cranis, cràters... Funàmbuls, aristòcrates, pederastes, escurçons... Botànics, enterramorts, escarabats... Ulls emborrossats, vars genolls, borrallons... Sangoneres, ferramentes (serrades ferramentes i tot, car prou va dir en Barthes que prou perversió humana és l'ús de la paraula)... I vidres, i geps... Mitjons, estreps... I clorofil·les, i entomòlegs, herpetòlegs... La natura sencera, collons!

Tot, doncs, tot; m'ho he cardat tot, absolutament tot; ei, sense sàtires ni cagarel·les, com dic... Que què oblidava de cardar'm? No re!

Afegiu-hi, com volguéssiu, que en caigui, diguéssiu, això rai, a la babalà: de tot; tant sigui rèprobe i calamitós com beneït i astruc i portentós; i sòlid, líquid, gasós; a deshora i oportú; orgànic o in-; vegetal, animal, mineral; epítom de quelcom o altre i no pas gens; nocional i actual; passat, present, futur; i fèrtil i xorc; atòmic i nuclear; víric, bacterià; lleig, bonic... I si fa no fot, i figa i raïm; i bellugós i inert; i preterit i famós; i fred i calent; roent, glaçat; el vi, el pa; els entrevins, els entrepans... Els instruments de l'orquestra en pes, i ep, amunt, i tant, tant si sona com si no sona, em cag en déu, tot!

Doncs bé, tant se val, som-hi, com deia, totes aquelles cosetes fàcils i innocents que feia, amatent i tranquil·let, sense gaires desoris ni contracops... Fins... fins, ai fillets...!

Fins que, com volia el programa programat pels entesos programadors, no em tocava de fer, doncs, cap de les altres parafilietes una miqueta més llordes... Com ara de menjar femtes i ensems trempar i escórrer'm; o fer'm fuetejar i ídem; o, ja passant-me a l'enemic, fuetejant les "víctimes" i gaudint-n'hi bon tros més encara... Osca, osca, osca. Fet, fet, fet. I endavant.

D'on que finalment avencés, és clar, naturalment, cap a les

amputacions, cap als esquarterament, cap a l'antropofàgia, i tac da-li; qüestions més serioses, ponderoses, intricades.

Encara que antropofàgia, ep, un incís. De primer, una mica d'autofàgia, per a tastar la cosa. I... ecs, tu, merda! No sóc gens de bo!

I els altres què són? Pitjors! Mes què hi farem, si ho dicta la perversió; un cop t'hi apuntes, cal anar fins a les darreres conseqüències — incloses les concomitants cagarrines i gitarades, ves!

Car sempre he trobada la carn molt repel·lent. I ací més val que hi afegeixi, quant a això de la carn, que tots els assassins d'animals qui en mengen, no sé pas què em retraurien, els maleïts hipòcrites!

Tant se val. Diré que qualcunes fílies divertides per les quals passí no les trobaves ni als llibres més especialitzats. Quan encara hi havia capellans i misses i totes aquelles cerimonioses rucades dels cretins, de jovenet i escolanet, em cardava copons, i carall com el muntet d'hostietes que més tard s'empassarien molt carallotament els més decebuts i entabanats veïns no quedaven ben sucadetes! Hi devien, els il·lusos, trobar un regust molt "inefable", "misteriós", "inspirat per la divinitat" o vés a saber la puta falòrnia... Sense adonar-se'n, és clar, que no eren els dits mal torcats del capellà, aqueix cop, ans les meues adorables lleteradetes d'infantó molt procaç, vull dir, precoç!

Mes hum... Ara que, com en Diògenes, també hi ponder... Quina sort que totes aqueixes esdevinences no s'escaiguessin sinó quan era jovenet i molt innocent, als anys privats, no pas en els presents dies maleïts, on tothom hi té pertot arreu càmeres engegades que tot ho enregistren! Car com m'haurien llavors enxampat, pobret noiet entremaliadet de manguis, i quin escàndol! S'haurien pensat que gairebé era tan degenerat (tant no pas, que fóra impossible) com els mateixos borbons de merda.

Ara, sempre he estat molt complidor. I doncs, cada mania per la qual he recorregut, el recorregut que n'he fet ha estat fet amb totes les de la llei, amb tot el que recomanen els especialistes. Els

especialistes de la “moralitat”, és a dir, de tot allò que mantingui l’statu quo on els privilegiats se la campen rabejant-se. Sempre hi he esmerçades totes les energies, devers la feina ben feta. Sempre m’hi he dedicat amb tota l’embranzida i la dèria adequades a la mania, segons, com dic, m’ensenyaven (i havia assíduament après a) els manuals dels ximplets psicoanalistes i d’altra púrria moralista i molt temptadora. De tots els qui discursegen i s’empatollen, i mastollen i propaganditzen (debades!), perquè tothom sigui, com ells, un maleït autòmat sense sentiments ni independència, ni desigs ni sanes propulsions, ni punt d’honor ni possibilitat de reeixir a atènyer l’adultesa; i, en canvi, amb llurs invents de manies increades, ens donen idees als qui potser ens en mancaria, o ens mancaria prou d’imaginació, o diguem-ne als qui tindríem un magí pus tost naquis per a aqueixes “maleses” (que en diuen).

Tots els “nous savis” malignes qui prenien el relleu dels altres enganyabadocs més antics i assentats — mestres, militars, capellans, eparques, demagogs... i psicòpates afins. Els matussers bèsties se’n pensaven de llargues! Milions de causes banals per les quals vas indefectiblement a l’infern, minyó! I quina casualitat: totes se centren en respectar la propietat dels qui, flagell de la humanitat, ja posseeixen prou massa!

Els moralistes sempre ens venen tòxiques falòrnies, sabut! Ens venen (a preu boig) merdes inservibles, com més anem més podrides. Així, darrerement, s’ha anat tornant pitjor d’amar xiquets que no d’assassinar’ls amb bombes sàvies, teledirigides des de la teua oficina oficial d’assassí diplomat, beneït per l’estat (i d’assassinar’ls indiscriminadament i de lluny s’ha tornat un esport que et guanya, per haver estat tan bon militar, medalles i emoluments i retirs esplèndids), i això és gairebé tant perniciós per a l’infant (de trobar’t assassinat sense ni com ve ni com va) com de tindre permís de fotre d’eclesiàstic, i, amb el vist-i-plau, doncs, de l’estat (la societat enverinada), d’injectar’ls, als xiquets, d’ençà que són ben petitons, les malignes nocions paràsites que els podriran els cervell de pitjor en pitjor com aniran creixent — falòrnies tòxiques, com dic, merdes inservibles, paràsits malignes, empelts inapel·lablement destructors — com ara allò tan fastigós que en diuen “déu” i les verinoses “moralitats” que segrega aqueix monstre, és a dir, les normes indefugibles d’ésser per sempre més, i

de pitjor en pitjor, un pobre miserable datpelcul qui criminalitzarà tothom qui mai volgués robar els lladres o anorrear els anorreadors.

Ai, vós, pobrissons! Cada infant parasitat ja ha begut oli: és com si son cervell esdevenia de cop sobte caguerada.

I per lògica, com si sóc sempre en Diògenes prodigiós, que em deia, de ben jovenet...

—Xicarró, això rai; si tot és pecat, re no n'és.

Quan tot el que és bo per al cos, les "autoritats" religioses o estatals t'ho interdiuen, reprimeixen, t'ho fan pagar tan car... Buf, vós! Les autoritats moralitzants... Quina entabanada! Totes llurs penitències i merdències, llurs tortures i merdures, llurs càstigs i merdàstigs! Cagalàstics! Per comptes de penalitzar els exhibicionistes de l'avarícia, és a dir, de l'opulència, de la reialesa, o penalitzar l'exhibició repulsiva de l'estupidesa religiosa, o de l'impuls assassí militarista... penalitzen que no treballis prou per als senyors! O que ensenyis, pobrissonet, el cul, i que t'agradi de cardar, o que trobis amables infants... gossos... tasts... perfums...

O quan, per exemple, néixer mateix ja és pecat — original cretinada — amb totes les altres cretinades semblants... O per coses tan banals com ara l'adulteri; el marietisme; l'ensenyar el cul; no creure pas en el monstre irrisori que en diuen "déu"; tastar, com dic, això o allò; parlar en l'idioma vedat, i tac da-li i tac da-li, això banalitza el crim; hom n'acaba perplex. En efecte, si tot és crim, re no n'és.

Va dir en Cioran, a propòsit d'en Gògol, el qual caigué en el parany dels malignes ensotanats, i féu doncs cas dels capellans i embogí, és clar; va dir amb raó que en Gògol prengué llavors "una cura d'estupidesa" — com d'altra banda volia que en prenguéssim tots plegats aquell betzol vitenible, en Pascal, qui ens preferia convertits, com ell, en infames titelles, en ninots datspelcul, pitjor, immensament pitjor, que ja collons no som.

I en acabat, parlem-ne; cal mirar-s'ho. Fília, és clar, vol dir amor... Així, hi ha els tafòfils (els plau un ou visitar tombes, cementiris), i els tesmòfils, el més degradats de tots, car prou trempen amb les

lleis! I hi ha les conegudes pedofílies, de l'amor als infants, ni cal dir; o la podofília, d'amor als peus; pigofília i mazofília, als culs i als pits; tricofília i nasofília, als cabells i tarotes... I, és clar, erotofonofília, l'amor més forteta de totes, la que t'impel·leix a assassinar, sempre tot trempant, l'enamorat, i au, i tac da-li, així anar fent...

Amb lagnia de mot alternatiu per a dir gairebé el mateix; amb la millor: astenolagnia, o com més humiliat més trempat no véns; i, en acabat, doncs això rai, pler. Mascalagnia, si et fan trempar les aixelles; urolagnia, els pixats; algolagnia, tot patint (millor, gaudint) el dolor; coprolagnia, trempant amb la caca, vós, you are welcome; osmolagnia i osfresiolagnia llavors, amb les oloretes i pudoretes... i au, i au, tac da-li, que dic.

Amb tot això, els parafílics hauríem de tindre, es veu, amors desviades, perverses, molt trempades i, encara millor, trempaires — tret que ça com lla, tot plegat, a fi de comptes, amors, que és la qüestió. I, pel fet que d'amors en tenim a mils, doncs som els tits més feliçment enamorats del món. Tothom deu envejar'ns; d'ací que pertot ens vulguin assassinats com més aviat millor.

En canvi, si els grollers malastrucs qui donen permís d'escriure novel·les a grafòmans i a ninotaires, i als "artistes" de fer programes a cinemes i televisions, i peces a teatres i putxinel·lis i tot allò... Si aquells hipòcrites desgraciats qui els donen permís, com dic, fossin de debò sincers quan permeten d'exposar, diguem-ne a l'àgora, romanços romàntics per a les dones encantades (amb els marietes llurs més afeccionats babaus clients), nosaltres, amb les nostres amors tan apassionades, hauríem d'ésser-ne sempre els protagonistes — els bons, els xics, els xeics, els herois. I en canvi, societat degenerada, som els més empaitats, condemnats.

Mes prou de prolegòmens. A això volia anar. I dir que...

Per a enllestir aquesta breu noteta, confessaré que sempre he estat massa cagadet per a acomplir una certa parafília "patològica" — la sola que em mancava, ai!

La jaquia per al darrer perquè em fotia un insuportable fàstic

d’esmerçar-m’hi. Aquella que mana d’escórrer’t bo i cardant i menjant morts.

Car ecs, els morts! No pas els de fresc, que ja he dit que llur carn, merdosa, rai... Mes, si més no, ep, és fresca. No; vull dir, els morts podrits en tòxic taüt. Ja sé que, de morts, no n’hi haurà mai cap de més putrefacte que un borbó (viu i tot), mes, com dic, els mort podrits, podrits rai, ai! Per a mi, massa i tot!

Tot plegat, mai no he pogut sobrar ni desconfir el fàstic que em foten. Tret que tard o d’hora a tot hi ha solta, volta i remei. Fotent novament de Diògenes filòsof, ponderava al capdavall que...

Tots els morts es fan fotre.

Es fan fotre... literalment. Es fan fotre per la Mort. (I molts també pels putetes tafòfils i necròfils qui d’amagatotis i d’estranquis se n’emparen — i d’aqueixos necròfils putetes n’hi ha a milions, començant pels dissectors a les taules d’anatomia, i els metges, i les monges, i d’altres vampirs qui treballen a les morgues, i tac da-li.)

Doncs, com a solució brillant, com dic, se m’ha ocorregut de morir’m. De morir’m en suïcidi perfectament programat — i amb això m’acabava d’empescar (psico-contista de pa sucat amb merda) la més delitosa fília o passió, ço és, la del pelar’s pelant-se-la, la de l’anorrear’s un mateix alhora que gaudeix qui-sap-lo (com en diràs? Oudenofília? Kenofília? Nihilmania?). Una enrònia tan excelsa ni sublim i excel·lent que només pots practicar-la una vegada a la vida.

De tal faisó (pel fet que és de factura única) que no pugui ésser obsessió, tampoc, ni vici, per molt privat que trobis que és. (Cap altre més privat que aquest!) Mes vici, ausades, al cap i a la fi, ai, naquis, que no fa prou el pes; vici mancat. Car no pot pas mai arribar a vici autèntic ni a vera dèria, per molt que t’hi escarrassis. La impossibilitat més impossible — un cop i au, prou.

Tant és. Solució esclatant i final, doncs. De suïcidar’m tot fruint-hi, i alhora mossegant-me la cama, segurament escanyant-m’hi amb un mos massa gruixut.

Durant una fracció de segon, sóc conscient que he complit, parafílic exemplar, èpic, solemne, total! Més ínclit ni estrenu, intrèpid i ple, que no cap heroi mai empescat enlloc.

El fet cabdal, oimés, fent-lo, això també, en cert indret privat, com dic, enmig de qualque selva qui sap on al món. Auto-sebollit en cert clot que mai no descobrireu, car ni a les meues memòries immortals (Aristarc Verdura, mort, si feu memòria), no us en present cap indici ni aup ni esclau ni solc ni ròssec ni detall.

La qüestió era omplir la casella de la necrofília. I ara ho hauré fet. Com dic. Car, per lògica diogènica encara... Si tot mort es fa fotre... mort voluntàriament és, com aquell qui diu, el qui es fa fotre també per si mateix — i això en tots els graus de putrefacció al llarg de tota la puta eternitat.

—No pas?

Puta eternitat, doncs, cardant-me sencer el cony molt pregon de l'espai — mon cos mon vit.

I mort i tot, envitit, envanit, invençut, continuaré cobrant. Car recordeu, boníssim: Aristarc Verdura, mort.

~o~o~

(Eleuteri: Manifest de l'intel·lectual independentista qui escriu aquest guaitajorns.)

(*Manifest de l'intel·lectual independentista qui escriu aquest guaitajorns*.)

Aquest intel·lectual es declara independentista

i dóna suport als polítics independentistes,

i es caga en els repulsius feixistes qui són contra la independència de la nació catalana,

sobretot en els botiflers – patògens molt nocius.

Aquest intel·lectual creu que la independència de Catalunya

i, amb Catalunya, la independència dels tots els Països Catalans ensems,

és una necessitat absoluta.

Aquest intel·lectual donaria si calgués milers de raons

per què només hi ha a l'horitzó l'opció de la independència,

mes a bon entenedor...

n'hi haurà prou amb aquesta:

Com tot català com cal, vol ésser qui és –

ço és, no es vol veure definit per altri,

i molt menys justament

(com ara, i com volen els maleïts botiflers)

pel seu mortal enemic –

l’enemic qui ens vol anorrear.

Si amb açò hi ha algú qui no en té prou, prou és de plànyer.

(Eleuteri: Noranta q.q.)

(*q.q. 90.*)

(*Entre estacions, tren inaturable.*)

He tornat a agafar el tren de la vida
Aquell tren on els vagons són curulls de gent
I el tren corr a recules.

I corrent a recules
El tren es va buidant buidant
A poc a poc el tren es va buidant.

I cada vegada hi caps millor
Tots els amics i familiars
Tots els coneguts qui adés eren morts
Ara tornen a ésser vius
I n’han doncs anat davallant.

I tu (és el teu tren) vols anar més lluny
Fins als anys on la teua dona jove i bellíssima
I els teus infants menuts i enjogassats
I els teus amics i tu
Teníeu encara tanta de promesa davant
Car aquell era el millor moment de viure.

Abans el tren de la desil·lusió no s'esventés
Ineluctable
Cap al futur llampat constantment
Pels batzacs de la mort.

~o~o~

(Mort de l'albardà n'Heracles.)

N'Heracles sentia claques
que aplaudien son quefer
mes de debò n'eren flaques
versions d'aquella muller
que li aixafaven amb martell
os per os de l'espinada
mentre dormia, foll d'ell,
després d'haver-la atupada.

Veu ella el trencat xilòfon
i romp en sanglots, oh font!
de llagrimeig arrelut
per aquell home forçut
de circ no gaire important
on hi feia d'elefant.

D'elefant molt destructor
qui així passava passió
a un públic molt pagerol:
tots volen que algú pateixi
(llop guineu xut i esquirol)
i que el patir es dilueixi
com vol la vida animal
en catarsi general.

No et creguis mai ton paper,
heroi d'història molt ful:
tant de
 fer el ruc per no re
i donant-te l'autor pel cul.

~o~o~

(*Sense moure'm d'indret, sempre n'acab espetegant enjondre*.)

Collons, car, tot just instal·lats a la cambra d'hotel, la dona em diu: "He vist al vestíbul un conegut; s'està al pis de dalt de tot, hi pujaré un segon; endreça tot això que en un tres i no res hauré baixat." Se n'ha anat i m'ha deixat sol. I ja no la veuré mai més.

S'han escolades un parell d'hores i tot d'una la porta s'obre d'una revolada. Un escamot de serioses donotes irromp, doncs, a la nostra cambra d'aquest pis de baix on som i, sense dir re ni fer cap cas de manguis, a estrebades comencen d'aplegar a munts tota la roba que troben — vestits, mitjons, jaquetes, coixineres, flassades, llençols. Buiden tots els calaixos, tot ho regiren. Els vull parar les urpes davant la petita calaixera negra on tinc desats tots els escrits i documents. "No tocaran pas si els plau les coses d'aquest moble. Com veuen, només hi ha paperots sense interès. Ni peça de roba, ca? Quant a endur-vos tot això... ja em perdonareu, però abans de permetre-ho haig de demanar permís a la dona. És al pis de dalt; puig i baix; serà un segon; sóc amb vostès ara mateix."

Prometre, rai; tret que al pis de dalt mai no hi arribaré. He sortit al carrer i he tornat a entrar per les "bones" escales, les més espectaculars de l'hotel; he pujats tants d'esglaons com he pogut abans de perdre el buf i llavors he anat de porta en porta. No tinc cap idea d'on sóc. Es veu que no endevín mai el bon pis ni en tot cas la bona porta.

Rere una de les portes sentia veus. M'hi he ficat. Era un pis-escola per a noietes: amb tres classes (he vist al capdavall), començant per

les més petites, les més grandetes, i, la darrera, les grandetes. He anat de porta en porta i de classe en classe, doncs, interrompent, tret que demanant perdó cada vegada amb la contesta de la ganyota censurant de cada mestra, fins que quan volia obrir la darrera porta, la que portaria potser a una altra classe o al corredor mestre que em duria al pis de la dona, la mestra de les grandetes m'ha dit: "Aquesta porta no duu enlloc." Sóc un home molt puta, sempre tinc por que tothom me la foti de sotamà. He rigut una miqueta, com un conill datpelcul, i he oberta tanmateix la porta. Era encastada a la paret. Tantost oberta, l'obertura només mostrava més paret. Totes les deixebles se me'n reien. Aquella porta no duia enlloc; la mestra sempre té raó.

Amb la cua encara més arrapada al culet afamegat, he reculat, de porta en porta, tornant a fer riure les noietes de cada classe i ajudant a afegir rugues als vults de les sofertes mestres. A la classe de les més petites hi jugaven, es veu, a prendre rols per a la peça de nadal. Una de les nenes, mocosa, m'ha confós per un dels pastorets. "Ets un dels pastorets!" ha cridat. I totes han començades a braire ensems: "Pastoret! Pastoret! Pastoret!"

M'he excusat cap a la mestra tota esverada davant l'esvalot causat. "Perdoni l'aparença de deixat. És que fa tres o quatre hores que cerc el darrer pis on ha pujat la dona. Haig de demanar-li permís per a una qüestió de vida o mort." Després m'he fet fonedís, tot empegueïdot.

I au, sant tornem-hi, amunt i avall, escales i més escales, edificis i més edificis... Potser, qui sap, ja sóc a l'altre cantó de vila. Totalment perdut.

Tornc a sentir veus rere una porta. L'obr, i immediatament hi ha uns càmeres qui em diuen de: "Xst!!" Allò són uns estudis de televisió de no pas gaire estatus, ca?

Hi ha dos personatges aparentment molt enginyosos qui fan veure que s'entre-entrevisten. Amb tota mena de trucs i jocs de mots, ja preparats, les instruccions dels quals poden llegir en grans cartells que dos dels ajudants dels dos càmeres els van aixecant davant, semblen, així, immensament intel·ligents, tot i que si, com dic, no

llegissin i seguissin el guió, hom podria veure el rucs i carallots que de debò no són. “The wines of the Catalan Midi, you know, those around Alacant, are the acme of all those we tasted up until now. Only ‘tasted’ (wink, wink)... Penelopizing by and by, our tasting buds being buddy-buddy with the tastes of the wines, and then repudiating them into a little bucket we had nearby.”

“Repudiating them tastily, not testily. For we are very gentlemanly.”

“Ha, ha, you bet. Anyway, those of the Catalan Midi being the pinnacle, we averred, due surely to the mild saltiness with which every vintage is blessed thanks to the tempered winds of Heracles’s Sea.”

“Heracles, who was killed by the despicable wiles of a sinful lascivious centaur.”

“Which shows you what sex with animals might accrue you with. Hey, but let’s to another kettle of fish. Or the saltiness of it all. threatens our very being: we are already packed like sardines in this dismal studio, white-salted herrings would seem like the next step.”

“And you know who was a latter-day Heracles? The terrorist arab Ahab. He never drank. His wines were shit. Et pour cause. The salt of his sea clogged with blood. What with he being the heathen abroad, committing that whale of a sin by killing that sin of white whale, of course!”

N’he fugit esbalaït pel xerecs qui eren aquell parell de capdetrons. I m’he ficat a la porta del costat, o potser no... potser era la porta del mateix pis de l’edifici del costat... o... ja no sabia ni a quina vila no parava, o contrada.

En obrir la porta, hi veig un alter ego meu (el personatge prou fot la mateixa cara d’acollonit, damunt el mateix cos escotifladot que fa el tit). Hi és en consulta, es veu, amb una metgessa ensopida; xinesa, fent mandrosament mandonguilles mentre fa veure que s’escolta aquell malalt tan quili, pobrissó. L’altre jo meu li va dient: “Tan viu que em crec que sóc, i mai no he après encara de cagar. I’m so stupid I never learned to shit!”

Veig, abans de tancar la porta, que distretament la metgessa li llença una burilla a l'ull.

He sortit al carrer. Al cel l'aurora tornava a apuntar. Quants de dies esgarriat pels edificis estranys, pujant-hi i davallant-hi sense descans, sense cap mena d'èxit. Sense trobar ni la dona, ni les donotes qui ens robaven la roba sense permís.

He guaitat girientorn. No reconeixia re. Era novament enlloc. Sense dona, sense efectes personals. Més perdut que no mai.

~o~o~

(*Viatge a Lleida de n'Epirnuç Impí*.)

—Filustra'm (diu n'Epirnuç)
davallant de l'autobús;
anant fins on el trajecte termini,
venia-hi a veure na Lídia Ermini.

És ella la noia aquella
qui em feia cara novella
amb un cop de godomassí
de la mare qui em va parir.

Mes què hi farem, si molt n'estic
d'enamorat d'aquella fúria;
tant i tant, i tant, n'estic
que davallava fins al Túria,
i no pas sols el Segre, com dic.

EPIRNUÇ
—M'indicarà on rau Butsènit?

URBÀ
—Vagi tot dret i tindrà prèmit.

Xino-xano amb quatre gambades
n'Epirnuç s'en surt, ausades,
de trobar el carrer Tort
on diu que viu la noia dura.

En una torre amb cleda i hort,
hi truca mentre el nas s'escura.

Obre l'oncle (mes ell no ho sap).

ONCLE FREDERIC
—Sap què? No en volem cap!
(I li tanca la porta al nas.)

EPIRNUÇ
—No, no; ja sé que no en volen pas!
D'altra banda no venc res.
Venia, per si no ho semblés,
a demanar per la xiqueta.
En sóc un vell conegut;
ens vam conèixer a l'aixeta
de Canaletes, on alhora hi hem begut.

FREDERIC
—És a muntanya amb el ramat.
Si guaites per les carenes
endevina on se n'ha anat!

EPIRNUÇ
—Carenes, tot al voltant carenes!
Som-hi, cor meu, a quines m'hi menes?

Ja no crida en Frederic
ni n'Epirnuç parla tot sol;
ara es destapa d'abric
i segueix son nas al vol.

Se'n a va a ponent cap a Fraga,
o cap al nord, cap a Tremp,

o cap a migjorn s'hi embraga,
o cap a llevant trempant hi trem?

Aviat ja no sap on para,
treu el fetge per Bell-lloc;
no pot dir fava, i, ai, mare!
hi cau tot cloc-piu i pioc!

Pobre Epirnuç fracassat,
de nit fa niu a un forat.

Demà, sense haver vist la bufona,
se'n tornarà a Barcelona.

~o~o~

(*Episodi còmic.*)

—Quan l'autobús s'atura en un arrest rural amb una badia enjardinada i els tres o quatre qui hi davallem perquè hem arribat a destí despleguem les maletes-taules, car abans d'arribar-nos caminant al poble pel viarany polsegós és clar que volguéssim fer una mossada a l'aire lliure, i doncs prou que estenem les tovalles damunt la taula i ens traiem els entrepans i l'ampolla de vi (el poble ens costarà pel cap baix mitja hora d'arribar-hi, i no voldríem pas fer-ho esvaïts), i vet ací que, alhora, hi ha un turista xinès qui es deu errar de mig a mig; es pensa que és l'hora del berenar i, molt a prop del tub d'escapament de l'autobús, no fos cas, car és qualcú molt previsor, també obre la seua maleta-taula i comença a amanir-se el dinar... quan tot de sobte, és clar, l'autobús re-engega i li omple la teca de fum i quan el matusser vehicle comença de rodar fora de la badia i cap a la carretera, el xinès fot un bot, i es desespera i (en japonès?), amb escarafalls rai, es deu exclamar que què és aquella atzagaiada que li foten, que no ho veuen que ell encara no ha acabat, i que quin país més poc fi; en tot cas, els crits aturen el xofer, el xinès s'atansa amb la taula i el tec de bell nou vora el tub d'escapament, i en acabat de pocs segons, el mateix esdeveniment

ridícul torna a escaure's: la fumerada damunt el seu menjar, i els crits histèrics en japonès, i el xofer qui es torna a aturar... la mateixa gatada s'escaigué tres o quatre cops més; i tot i que cap de nosaltres no volíem riure, jo me n'hi pixava, pobre xinès!

~o~o~

(*El Sol's mon pare's*.)

De petit una vegada em vaig despertar amb un pes a la parpella d'un ull, i trobava que l'empudegament era ben mal vingut. Mon pare em va dir: No t'hi capfiquis, tantost es faci fosc ben fosc ens treure'm l'urçol de damunt.

Em va permetre de romandre a casa sense anar a estudi, i vaig emprar el jorn llegint al llit romanços quimèrics i historietes visionàries. Arribada la nit, mon pare i jo sortírem a la fosca. Em va explicar
com ens estorcíem d'aquell granot tan emprenyador a l'ull. El mètode més adient i escaient, i català (és a dir, com cal), era el d'anar d'esquitllentes a l'entrada de casa d'altri, et fos enemic (preferentment) o no, i d'encomanar-li, anomenant-lo pel nom, la llúpia o el brià, l'excrescència empipadora i lletja, que volies empeltar-li.

Vam trobar la casa dels Round, i tenien un gos maleït qui bordava per no re, i es deia McKenzie. Vam pensar que abans de donar-li l'urçol a en Jimmy, company meu, si potser no li podia encolomar al gos... Mon pare em va dir que i tant. Per això vaig cridar tan fort com vaig púguer: "McKenzie Round, per a tu l'urçol!" I es veia que l'embruix feia instantàniament efecte, car el gos es va fotre a bordar més fort que no mai. Mon pare i jo vam cardar el camp corrent i rient.

Passàvem pels prats del parc tot tornant, i mon pare llavors em va contar una història meravellosa. Em va dir que quan ella era petit, ja feia un pilot d'anys, el cel era sempre tan fosc com avui. Al cel no hi

havia Sol.

Un matí, com a mi aquest matí mateix, mon pare es va llevar amb un urçol a l'ull. És clar, aleshores, en aquells dies antics, no li calia esperar la nit per a anar a l'entrada de la casa de ningú qui conegués pel nom, car, sense Sol, de nit n'era sempre. Mes a mon pare li feia cosa, com a mi avui, d'encolomar la malaltia a cap amic. Mon pare no tenia enemics. Llavors se'n va adonar que li podria etzibar l'urçol al cel. Va dir al cel, cridant fins que els lleus li eren a frec d'esclatar: "Cel! Cel! Aquí tens el meu urçol!"

I l'endemà de bon matí, tot era llum. Al cel hi havia l'Ur-Çol que mon pare li havia clavat. Tret que el cel, essent un animal especial, la coentor de l'urçol de mon pare la transformava ell en llum. L'Ur-Çol esdevenia l'ur-Sol, el Sol primigeni, i encara lluu ara, com tothom pot comprovar; i lluu, molt poderós, junt amb d'altres Sols més llunyans que d'altres personatges tan enginyosos com mon pare, tret que imitatius, és clar, han anat encolomant als cels de llurs mons.

La idea fantàstica no queia bé a tots els companys d'estudi. Als qui els ho deia, al pati, n'hi havia qui immediatament hi estaven d'acord i admiraven mon pare, i de retop m'admiraven. Ara, n'hi havia de molt repelencs qui deien no creure-se'n molla. Eren els adoctrinats en les falòrnies de la religió. Pretenien que el Sol no l'hi havia ficat al cel mon pare, mes un impostor que en deien míster God, o encara l'usurpador d'aquest, un tal lord Dgizas. Sovint n'acabàvem a mastegots.

—The Sun's my dad's!
—The Sun's your dad's?
—The Sun's my dad's!
—The Sun's god's!
—Dad's!
—God's!

Personalment, orgullós rai. Bescanviava de grat algun ull de vellut o altre, rebut ocasionalment defensant el Sol de mon pare, per l'urçol que ara devia portar aquell gos malparit qui se li veia que encara tenia més mala jeia que no abans. M'hi posava, arribant a casa,

rodanxes de cogombre de la nevera, i au. Un ull de vellut per un Sol, això no és re. I tothom em tenia per molt valent. I, ei, hauríeu de veure la cara del prevaricador, xanxejava, estoic.

No cal dir que, com l'endemà que mon pare encomanés l'urçol al cel, aparegués el Sol, també, més modestament, el meu urçol havia desaparegut, emigrat segurament, com dic, a l'ull del gos fastigós dels Round.

Ara mon pare no hi és. Fa anys que ha traspassat. Mes, ben alt, el més senyor dels senyors, lluu encara, molt fort, el seu urçol. Ets mon pare's, li dic, cada vegada que el veig. I no diu pas ell que no; al contrari, em torna unes guerxines; senyal que ens entenem...

O potser, amb aquelles guerxines, al Sol li sortia un urçol? Què s'empescaria de fer-ne? O, ja, què en farà? A qui li encolomarà el Sol son urçol? A cap altre cel paral·lel? Això és factible, ca? Sobretot a la llum de les darreres historietes fantàstiques dels cosmòlegs més abrandats, gairebé tan valents com mon pare.

Si mai ens surt de trascantó un altre Sol, diré a tothom, that other Sun's the Sun's. Aqueix Sol's aquest's. I qui em desdirà (altre que un gramàtic, és clar)? Els de més pensaran que és un Sol, potser més petit, eixit del primer (son fill, més modest), mes els de menys, els més ensenyats, els més cosmòlegs, sabrem què volem dir, i d'on vénen de debò les coses...

D'esquitllentes (només cal dir-ho — encomanar-ho — ben fort, en els foscs silencis), d'esquitllentes ens les entaferrem els uns als altres (cels, Sols, buidors, matèries) en les fosques silents, latents, de les nits.

~o~o~

(*Ull malastruc en forat sortós*.)

Això ja era pega, Eleuteri!

El cap de la màfia georgiana local qui adés se'm cardava la dona, i perquè em veia tan bon noi sovint m'embotia qualque petit emolument butxacó endins, em diu que vol tornar a cardar-se-me-la, i això després de deu o dotze anys que no el vèiem enlloc (potser era a la cangrí, o destacat a qualque altra remota colònia de nova implantació); li dic de tota faisó que és clar, que volenters, i que això rai, que segurament ella se li adobarà com a ell més li abelleix, mes...

—Ah no pas — que diu la dona —. Creu-t'ho! Per re del món, que se'n vagi a la merda, que a aquell no el vull veure mai més, després del que m'ha fet!

En romanc com sempre a les escapces. I tanmateix no hi puc fer re. No seré pas eu qui la blegarà. Laments meus mentre me'n vaig a un raconet, laments hipòcrites que tampoc no serviran de re; malament rai, doncs, car ara qui rebrà al capdavall seré jo, i pels dos cantons.

No pas que em faci por rebre. Rebre, rai, Eleuteri. El que em fa por, amb les màfies, és que no s'aturin amb el tacó; que, amb l'embranzida, no m'occeixin i tot.

Car prou tot m'ho prenc a conya, com sabeu... Tret del fet que em moriré, ai. (O potser — oh esperança — seré valent un darrer cop, i em moriré rient!)

Sempre que tinc cap feixuguesa aparentment irresoluble al cap, el trac a oxigenar's. Quin espaordidor embaràs no et barra ara la ruta, Zacaries, pobrissó! Com t'ho collons fotràs, amb aqueixos nusos i noses que t'impedeixen la lliure circulació vers tos designis i dissenys tan dignes ans denys...?

Mes, més tard, m'apaivaguen les onades benèfiques del bon temps. Per poc que pugui, sempre trac el nas al camp – i ah, tot entra en proporció. Car què som sinó gargots de nàquisses cuques, cascú, vists de l'esglai de les molt remotes pregoneses de l'espai? Tot té remei, tot té adob, en aquesta terra instantània perduda en el no re. Pel carrer, m'havia sosvingut, perdut en cabòries, el verset del poeta aspriu, ganyó gueto guenyo quec, i em deia, renoi, eix só eu!

—Ganyó gueto guenyo quec,
la tarota de bistec,
el cul cardat per un suec,
qui m'encomana l'entec;

si al racó em cruspia un tec,
m'amag com puc; re no en trec;
sempre algun o altre mec
se m'hi pixa ans no m'aixec;

el ploricó com cap nyec
si etzibava, això n'hec:
un bon tacó i pagâ el xec;
tothom qui em veu em fot un gec.

I tanmateix qui no n'és, vist de prou lluny, tan malastruc com aparentment no sóc? I, al contrari, guipat pel bon cantó, com en fruïa nogensmenys! I tant! Tantes de bones memòries que no em duien ella i el georgià!

Sovint, garratibat de tant de pelar-me-la oint-los amar's, anava esguerrat i empegueït, arronsant-me per les parets, i tothom es pensava que era un maleït, un endimoniat, o un betzol de la paparra... mes no, la processó joiosa i exultant (què collons sabien ells) anava per dins.

Sempre he sospitat que fou ell, l'home del més preuat obsequi que, tot i que fou ella qui el rebé, si algú va rebre de debò, amb aquell present cabdal, i milions de cops, és el tit, vós!

Car al començament cert que era molt gelós, Eleuteri, sempre espiant, seguint-la on anava... Un cop, em vaig fer envestir per un automòbil nocturn i tot... En acabat, tot s'anà arreglant. Hi vaig prendre gust. Acostumat, adreçat, reprès, corregit, feminitzat amb cada nova banya, aprenent a prendre'n goig... Fins que m'hi faig tant que hi jubil tant com ella, o més...! Amb això, ara, culpabilitzat que cada vegada que se'n va amb un amant, o els sent rere cap envà com s'ho fan, sóc jo qui en trau, dels tres, més plaer. Per xo, quan la dona comença de batre'm, quina calma espiritual, com ara si

redimeixc part del pecat (la perversió) de gaudir'n (jo, el subsidiari, l'inferior, l'humiliat) pus i tot que no els principals!

Va començar que m'atupés, amb ella dient-me que havia somiat que em batia amb certes tribals deixuplines que havia vistes penjades en una caseta de firetes en un viatge de negocis seus al Camerun, a Etiòpia, a qualsevol indret africà, i que en el somni hi havia gaudit bon tros... Sentint allò, seguit me li despullava, i li oferia i proposava tot d'objectes de punició... Raspalls per als cabells, grataesquenes, espantamosques, bastons...

No en volia saber re... "Ja et batré quan trobaré les deixuplines somiades..." Sí ves, superstició, suposarem... Romanguí en porreta... Amb els anhels (els delers de càstig) doncs no gens complerts...

Al capdavall, tipa de mos tímids precs, les va trobar, tanmateix, o unes de semblants... I llavors la nit del misteriós obsequi... El va rebre de no sé pas qui... Volia veure'n els segells... Alemanys? Çoviètics? Mes ella havia llençat l'embolcall al foc... Tantost desembolicat el paquet... immediatament me n'adonava de la meua posició... Em vaig tornar a despullar, agenollar, oferir... I aquell cop sí... Les vergassades esclataren... M'encetaren senyals al cul, l'esquena, les cuixes, els collons... M'hi trobava feliç com congre xauxinant en subtil salseta d'agrassons.

Si la teua dona posseeix quatre exclusivitats, és a dir, les decisions, les iniciatives, el diner i el sexe, tu també en tens quatre (vuit, amb les quatre contràries de les seues prerrogatives o poders que vinc de dir, és a dir, tens l'absència de diners, de sexe, d'iniciatives i de decisions, mes tens alhora, com dic, quatre exclusivitats totes per a tu), ço és: l'obediència, la submissió, el servei i l'adoració.
Per això ella és la deessa, i tu l'amigueta servicial i annexa.

És clar, Eleuteri, mon pare era molt gelós, i ma mare tanmateix cardava d'estranquis tant com volia; vaig pensar que si feia el contrari de mon pare, esdevenint doncs no gens gelós, potser la dona em ficava menys de banyes, mes no, me n'ha ficades moltes més. A ma mare li vaig conèixer sis amants, i això sortint de casa als catorze anys per a anar a estudiar lluny, d'on que, qui sap, potser fóra lògic de pensar que ma mare continuà acumulant amants, mes

a la meua dona, als sis anys de casats, ja li'n coneixia quaranta-sis, vull dir, de bells druts, així que, ei, vós mateix.

Molt ple de manguis em veieu, i vanitós, egotista, ei, i prou que ho reconec! Car la meua dona s'ha cardats els millors homes de tres generacions — qui voldria doncs que no me'n revingués l'honor altíssima d'ésser'ls molt devot banyut; connectat tan íntimament amb els millors homes de segle i mig!

Fos com fos, pel que deia, ella i el georgià, la cosa espetegà. Esdevingué molt seriosa. Tornava de la feina, tot esbufegat, i els espiava per un foradet.

—Roent el Sol es pon
al cel cucut respon;

la meua dona es pinta
la meua boca — esfínter.

Mon ull és telescopi estort, enjòlit pels espais sideris, i descobreix, per forats sortosos, l'origen de l'energia fosca que els cosmòlegs (adu els merament afeccionats com eu) ens delim per escatir. El cony creatiu del tot sobtat.

I qui veu aprèn. I qui aprèn comprèn. Tot rau en aquesta activitat bàsica com cap altra: contemplar. Veure és comprendre, veure és el que compta.

La febre, mes sobretot la foscor, a través de la qual l'ull de la ment, com el del cap, bora, terebreix, filaberquina... et fan veure – sobretot en la innocència de la minyonesa – tots els monstres atàvics (no pas vists abans tampoc en cap vulgareta historieta amb ninots). Són monstres (hom diria) pel magí inventats, mes oi que també fóra possible que existissin altrament invisibles? Invisibles com el noranta-cinc per cent del que existeix, que és si fa no el que els cosmòlegs més avençats d'ara mateix ni veiem ni coneixem ni amb prou feines comencem d'endevinar. L'ull terebrant atalaia el retorn apilat de tot l'oldà bestiar, de tots els animals arreu mai empescats per les diverses heteròclites natures dels mons encara ocults.

Sempre he tinguda aquesta curiositat. Ficar l'ull pertot arreu on puc. D'on sovint me n'haig hagut d'empegueir bon tros. I pitjor, és clar, rebre'n pedrades al crani, garrotades a l'esquena, sessions a les garjoles...

Mes on érem, ca? S'escaigué, no sé pas com (els mafiosos s'ho deuen sàpiguer), que el georgià guanyés, en un dels seus afers criminosos com dic molt complicats i tampoc no gens interessants, un botí excel·lent. Ella i ell se n'anaren un mes de lluna de mel al Carib.

La casa, com sempre, n'havia acabat en desordre. N'era l'encarregat. Calia pintar-hi, calia fregar-hi; em tocava doncs feina rai... Tret que els treballs manuals tant em desplauen! I en aquella canícula, vós! I doncs, com m'ho faré...? La veïna qui sovint se m'insinua sense que jo li hagi mai mossegat l'ham, em diu hola, i ara torna amb una garrafa de vi; juguem una mica al corredor, mentre ella se'n va a fer una miqueta neta una cambra i eu romanc a la cuina, i ara se'ns esdevé un episodi còmic on, entre estires i arronses, tots els mobles cuiden caure en reguitzell catastròfic, com peces de dòmino, i damunt, monejant, un raig de vi es vessa a tall de brollador i taca força coses, especialment algunes jaquetes penjades al penja-robes... Ai, ai, ai, són les jaquetes del germà de la dona, aquell presumit a qui tant li plau, quan és fora la presó, de fer'm patir. La veïna i eu fem cares d'acollonits, i alhora, és clar, rient; i girem les jaquetes de faisó que les taques toquin a la paret i romanguin de moment amagades; després, ella es retira a entrompar's i, tot i que m'hi convida, tinc, li dic, millors coses a fotre...

Com ara a anar-me'n, com solc, a passejar defora, per trossos i sassos, a respirar-hi content... Mandra rai... Mitja migdiada sota un om fullós... Llavors cop de cap. Entrant a un hostal pobletà, i llogant-hi una cambreta amb la finestra que mostra boires i carenes, i quietud camperola, és clar.

—Cargolets cremats on els xaiets rostollen;
tenia lluny una casa tota feta malbé;
per tota educació llegia pels bancs
les revistes mig estripades que em trobava pels carrers;
per tot entreteniment, esguardava passar ramats;

a tall de felí, netejava les pastorelles adormides
llepant-los els foradets;
ah belles filletes,
tot el que en surt és aliment!

Més tard, en tornar a casa (hi vaig deure passar al camp més de dies que no em pensava), veig a la carretera de baix, el cotxe de la dona qui deu anar cuita-corrents a una de les seues múltiples ocupacions... I, tot arribant, ah l'ànima als peus! Tots els budells de la casa estesos als herbeis de la vora, totes les pertinences al carrer; un home gras i colrat, mig nu, marieta, mig ajudat per un company amb qui conversa, van traient totes les coses, adu les meues, sobretot les meues, Eleuteri!

—Ei, poc que tinc, i m'ho tocareu!
—Però la vostra dona ha ordenat...!
—Tant em fa el que ha ordenat... Si ara ella se n'ha anat, qui mana ací sóc jo, i les meues coses no les toqueu i prou; no, no, no!

No us penseu pas que em van fer cap cas. Veieu-me doncs vetllant pels meus quatre trastots. I si la dona se n'ha tornat al Carib...? Prou me n'adonava que hi havia fet canviar el pany, de casa, i que doncs no hi tenia accés. Repudiat, em deia, repudiat? Deuen haver-hi lleis que tanmateix em protegeixen... mes, lleis, oi, qui se'n fia? Ella sempre tindrà raó. Dirà que es pensava que era mort, o parlarà de dereliction of duty, de com se'n diu...? Refús a obeir, desertar, anar-se'n de festa quan calia pencar...?

Ah, un dels seus druts ocasionals fa cap. L'home fosc i de negre es veu doncs rebutjat a la porta. Com si hi sóc el gos cerber. El cavaller servent. El saig de cos. "La dona no hi és." No pas que el conegui gaire, mes també m'hauria plagut que s'hagués aturat una estoneta en afable commiseració amb el tit, però no, deu tindre altre a fer. Amb un somriure amarg (despectiu?), se'n torna cap al seu camió pintat tot de color verd.

Sóc la riota, Eleuteri. De jove, com ens la pelàvem boldrons de vint o vint-i-cinc, a un racó del pati, o, en acabat d'estudi, a la voreta del riu, la meua xil·la sempre era la més petita (encara ho fóra ara!); tothom se me'n fotia amicalment i jovial. Ara que la dona em fica

banyes a tort i a dret, tothom qui mig em coneix, se me'n riu com em veu, amb un riure afable, i jovialment, amical, com dic. Sóc la riota, hò, i això em pessigolleja els traus.

Na Minerva, com la coneguí, era una figaflor de figa flonja; per xo sempre ho feia tot com si visqués mig esllenegant-se pertot, respirant en greix d'espesses sopes. Em proposí d'eixorivir-la, perquè es veia, si més no prou ho veia un ull avesat com el meu, que, sota aquells cassigalls tan lletjots i boteruts, la noia no era gens amorfa, era d'allò més ben plantadota i ferma.

Sóc eu doncs qui agafà la fava i, amb la meua faveta, l'inicií als plaers del sexe. Després, la fava descobrí que hi havien faves molt més grosses i que donaven molt més de plaer; com més grossa millor, aquest és el dictat; i collons, llavors, com es desenfaví! Com qui duu un tàvec insistent al cul, no la podies tindre quieta: de fava en fava, com els cavall de faves, encavallint-ne a cony-què-vols cony-què-desitges. Per xo m'hi vaig casar, perquè sabia tant de distingir entre el bo i el dolent, entre el sucós i l'eixut; una flaire que tenia aquella dona per a desniar i conquerir els mascles més punxeguts.

Prou sé que em vant massa, ja em perdonareu; tota la glòria que m'espetega; que s'estavella amb esclat al petarrell de meu jo, reflectida de la que li curulla a la dona.

I amb les vostres vagues ganyotes d'incrèdul, poc em deflectireu pas, Eleuteri. Us n'esteu. No serveixen de re. Tampoc no sóc tan fàcil de reptar. Quin carallot, deveu pensar. Mes qui se sabrà, millor que no eu, el que em convé, ni d'on trac satisfacció?

La veïna tornà de la feina. Com veieu, l'únic qui pels voltants no treballava a compte d'altri era, poètic, jo mateix. "Què foteu fora de casa, Zacaries, i amb tots els ormeigs, xinyells i paperots tirats prop l'embornal? No teniu por que plogui?"

Em va permetre de guardar les meues coses al seu garatge. Llavors em va fer un bon berenar. "La dona m'ha fotut fora perquè no havia endreçat ni acunçat ca seua quan ha partit al Carib. Collons, Elvira, havia de passar vernissos damunt els rovells i tot; i la calor que

cardava; ho he jaquit per a més endavant; prou em pensava que s'hi quedava encara quinze dies més, o més."

—Potser s'han barallat.

La veïna hi tocava. S'havien barallat a mort. Vés a saber, entre enamorats tan apassionats! No em passaran pas a manguis bestieses semblants!

La veïna, agraït, li vaig fer pessigolles al trau; així la pagava, en part; s'adormí en acabat de l'orgasme, i em vaig rentar copiosament les mans. Vós sabeu millor que no jo com ragen les dones del trau misteriós. D'aquell calze seu no en vaig beure pas, us hi podeu ficar dempeus. Només tast del calze de la deessa. Quan m'ho mana (molt, molt, molt rarament), o quan li ho deman, molt lamentablement, i hi assenteix (no gaire menys rar).

Després em vaig estripar la roba i em vaig mascarar pertot arreu; fins m'esgarranxí i escallimpí ci i lla. Devia fotre un aspecte atroç. Per sort, no se n'havia tornat al Carib ni a cap colònia africana. Havia tornat a casa i eu ambtant m'havia llençat a les escombraries del racó, perquè em tingués pietat.

—Què hi fots?

—Ah, Minerva! No sabeu quina una no me'n queia! Havia sortit de casa a comprar estríjols i brosses rai per a amanir les parets abans de fotre'm a pintar que... en un carreró, uns taral·lirots molt quimeruts m'han assaltat.
Em sembla que em jaquien per mort. I he degut perdre la memòria. No sé pas quants de dies he passat malvivint del que trobava llençat part de terra, i xarrupant a les clavegueres. Després, avui, he recordat on vivia. I tot i que immensament avergonyit, perdoneu-me, deessa, mes he gosat fer cap.

—Vés-te'n a rentar. Potser no trobaràs re de ço del teu. Ho he fotut tot fora. Pensava que t'havies mort. O que havies desaparegut, empassat pels elements.

—Perdó, perdó!

—Vés-te'n a rentar, et dic.

Aquest cop (no pas com d'altres vegades, com sabeu) no havia doncs ni perduts els meus escrits. Es van escolar, en acabat, uns quants de dies, i no trobava mai avinentesa on plantejar-li com li havia anat de debò amb el georgià al Carib.

Llavors (amb d'altres esdevinences ordinàries de la vida) me n'oblidava, és clar. (Ja s'ho fotran.) Fins que, per pega, com dic, el georgià torna a aparèixer. I, doncs, amb el georgià refusat, trobant-me en perill de mort.

No sabia on fugir. Laments inútils encara! Tant se valia on fos. Un dels dos (exagerant) m'enxamparia i em faria la pell – ell (potser sense exagerar) per l'objurgatiu refús; ella, extremadament enfellonida, per la meua insistència que no el refusés.

Cal recordar ací belleu els corbs i les gralles de n'Ovidi... El xerreta rep de part de qui rep la nova (si és prou dolenta), o de part del traït. Si veus algú fer el salt a altri, i ho reportes, qui en rep la nova et pot occir no sols per l'enrabiat, sinó perquè no ho divulguis més; o el reportat pot revenjar's. El meu cas em semblava semblant al del xerreta. S'hi val a mai no grullir a deshora! Si li xerrava al georgià les barbaritats que d'ell en deia la dona, l'emprenyava fins a tal punt que potser em foradava allí mateix. Si a la dona li faig arribar les exigències de l'antic amant qui ella troba ara tan repulsiu per quelcom que li ha degut fer de molt gros (i d'ací que no gosi el georgià presentar-s'hi, no fos cas que no n'eixís il·lès), m'arrisc que si més no m'obri la clepsa amb l'enfuriment.

No pas que no estigui, com sabeu, habituat a pagar els plats trencats. Tot i que sóc qui s'ho guaita dels marges estant, la culpa sempre és meua. Eu qui no puc ni tocar-la; i qui tanmateix, si els altres la toquen malament, a mi em toca rebre.

—No és pas que no pugui;
és que la dona no vol que pugui,
car poder prou puc;
tret que no em dóna poder per a poder;

així que: tot i que puc, no puc;
sóc l'impotent qui pot, com el potent qui no pot.

Aquest cop em resolc, grotesc, a enfonsar'm als fems; esguerrat, simfònic, en un escaguitxat crescendo de crits bogets, mos ulls guipant arreu psicòtics focs follets, amb ignominiós posat de llevantí clandestí qui duu al cistell el cap de cap morta qui, morta i tot, somriu, m'he ficat davant cap vehicle de la bòfia. Cuidaven envestir'm, mes s'aturen a frec d'aixafar'm. Les orelles roents com cireres, se m'enduen a la garjola.

Per preludi, amb porra i virots de banús m'atupen ferm. Rere les reixes de l'alta finestra, colom harmònic treu el pit i parrupa. En contrasemble, voltor cap-pelat i aprensiu qui enfonsa el pit dejús llurs batutes, m'arraulia davall, tot inharmònic.

Salvatges, brutals, llurs visatges rumbejant erts rostolls a les probòscides, me'ls imagín, anagògic, corrent pels julls i els blats com quan érem minyons. Retorn a la perfecció d'adés, companys! Quan m'enxampàveu i em fotíeu cap poplítia traveta, i entrava en tenebres i, tot i que serrava les natges, tautològiques penetracions entomava santament. Pler me n'endossàveu, fins al mànec, entre tèrbols tremolins. Esgambis celests; qui hi tornés!

No em mossegaré pas la llengua. Me la vull enmig vostre, tastets tastant-hi, les papil·les creixents com circells d'insinuacions encara pus coquines.

—I, llavors, em defensareu de la dona...? No...? Del georgià...? Tampoc...?

Se'n riuen massa; massa poca-soltes. Per què voldrien ells consentir en compenetracions...? Poc els calen. I és clar, no som a cap pel·lícula de xarones moralitats sorrada. Sentors claveguéresques m'embolcallen ara que só novament fora, sagnant de mantes de nafres sobretot internes. Sense esguardar darrere, amb cap reguard per llurs possessors, m'embolicaré en mortalles. Qui vindrà a emprenyar'm al cementiri...?

Qui vindrà, dic, capdeconyament el·líptic. Qui...? Doncs, espera't,

només cada malparit mai mal parit pels voltants! Hi vénen tinyetes, tronyes, bútxares, gambirots; nyèbits molt brètols en aces furtives aplegats; hi foten cap pler de raspes eixides, empaitades per sorges així mateix trempaires; hi vénen tota mena de bufaforats, dels horts emigrats, a traus més amanits, doncs, en doina bufar-hi; i, de les gàbies esmunyits, mants de conills adés timorats i ara estrenus ans rabiüts; i pler de mart gibelí amb el musell albí i bellugós; i, per llisquents alambors relliscant-hi, els estufats talla-robes; i els juganers muricecs, amb ventalls estampats amb unglats espectres, jugant amb la lluna com qui juga al volant; i, en actituds espectrals, els pregadéus, de qui les ombres s'amplifiquen en imatges de malsons asfixiants...

Ah cementiri, lloc on tota voluptat hi és permesa ans encoratjada; amb ambulacres insidiosos tothom s'hi atraça; i els cagaires, tant constipats com diarreics, en bescunç, llurs pílors i paltruus de tota merda només allí a la fi quitis (a tothom li ve de grat de cagar's en les morts); i, amb pinces i monocles, paleontòlegs missaires, qui en polsims transformen pertot zirconis i substàncies; i, rèptils, els prosèlits, disseminant-hi esgrafiats contraproduents; i els zombis epífans; i els esquemàtics misteriosos heliofòbics; i els gèrmens més erudits, a recitar-hi estorts de tota riota; i els discursaires qui prenen els podis nocturns; i els tecnòlegs qui assagen en mills circumstàncies llur ginys de somni; i els mesmeritzats admiraires qui admiren les descàrregues més poderoses; i entre ells, eu, veedor doncs de conys menys amagats i de menys implícites cardades...

Amusat, amb un pam de nas, tot t'ho esguardes, els enfeinats insectes, llurs idealístiques èlitres, llurs juguesques, llurs astúcies i tracamanyes... Què fot aqueix...? Ni un pam de net. O et fa pam i pipa? Pam de nas, car ara, amb arbitrarietat palesa, ara se't carda la marquesa, i ara acoltella el juramentat, i ara...? Ara bleixa, líric, als estels inconeguts!

—Uneix-te'ns a l'esbart — assenyalen els pocs qui se n'adonen que visc.

O, si doncs no això, quin altre propòsit m'hi menava...?

Fervent, gens astorat, som-hi, dic, i hi sóc; els sóc darrere, remot,

com qui en ressegueix el mesc, per molses i resclums, no pas fent morros ni embotzegant-me ni eriçat, ni amb cap puixconsir, lleuger, gairebé imponderable, per lloses i túmuls infringint.

Antenes i palps baten a l'uníson devers el bon camí, eixams qui palesament se n'entenen, saben on van, no pas com les carrinclones humanes voludes, perdudes sempre en angoixosos atzucacs on els menen els pus rucs de llurs elements, sempre de falòrnies curulls.

—Guieu-m'hi, fulgòrids! — car sé que deveu portar sort, endevinant sempre el tresc exacte. Esdevingut mig entomòleg en les meues perdudes vetllades d'estiu, aprenc aombrat que sou dels qui són nats amb les flors al cul. O, si pus no, amb els flòsculs sempre a punt, els delicats tubets, en esveltes lúnules acunçats, dels vostres culs. Darrere us vinc, el darrer roí ensumant, amb les esventades ganyes, oratges pus afins en territoris pus fins.

—Hom m'ensuma de banyut i no dic re;
com els ho diries...?
més em val que em prenguin per banal banyut
que per insecte magne.

Car no són banyes, són antenes;
amb les antenes copsem les humors
del tarannà de tota maltempsada;
anem sempre a l'avantguarda;
sabem on tot comença i on tot acaba;
el nostre cicle vital és la metamorfosi,
i sabem doncs que re no és el que sembla
rere la façana.

Cleptobiòtic us vinc, darrere,
el darrer dels roïns il·lusos
vivint de la llet dels focs follets
de les vostres intencionades fosforescències
de qui en sé llegir els codis secrets
que em duen al paradís del viure en pau.

Fulgòrids, guieu-m'hi!

Em menen (més que m'emmenen, car els vaig, molt ressagat i cassigallós, a la cua, i ni em deuen haver apercebut) a un mausoleu amb molts de llums encesos dins.

Tinc els ulls enlluernats, i el cervell tan marejat, pels jeroglífics dels fulgòrids...? (Tret que no sé pas com, altrament que, cap calent, no estigui ara amb la por, la febre, el neguit, i l'esvaïment, simplement al·lucinant, per il·lusions massa posseït, car prou havia llegit en un lloc o altre que "no cap dels fulgòrids és de debò luminescent".) O és que veig doncs visions entre les pampallugues...? O anava darrere qualsque cuquetes de la llum...? Qui eren, íntims com mosques voladores retinals, els meus còmplices fulgurants?

Tant se val, la qüestió que... Oh somni, tanmateix! Car veig que són ella i el georgià poixeule que tanmateix feien les paus, i ara són cardant al taulell de marbre del mausoleu providencial.

Mes, és clar, què més voldries... ? No. Hi ha dins un cadàver a mig podrir. Escoltant quequejar les riallades esforçadament confegides dins les nafres del seu cos, n'estic tot esgarrifat. Els mosquits em piquen i adu ponen llurs ous als caus endanyats on m'han picat. Tanta por tinc que oblidava, on em pruu, de gratar'm.

Estaquirot que sóc, doncs, prenent com sempre els desigs per realitat. I no hi ha pas pau per a mi si ells no foten les paus!

Mes, fins en la meua al·lucinació, no n'estava gens segur que fos el georgià, aquell qui se la cardava. I, si doncs no era el georgià, qui...? Oh que fos un home molt valent qui occís, amb tots els monstres qui reveig, sobretot el mafiós!

—M'esguardava corprès la roba estesa
escaujant-ne excitat la faç defesa.

Llavors ho vaig veure clar. El meu salvador, son germà. No pas que se la cardés dins el mausoleu, car dins el mausoleu il·luminat només hi havia el carnús corcat, de saballons clafert, com
vinc d'indicar. No; vull dir, en el meu cervell il·luminat, la cara de l'estrenu protagonista qui ens alliberarà del drac era la d'un altre criminal... Son germà. L'aniré a veure demà de bon matí. Li diré que

sa germana és en perill de mort. Que un mafiós georgià me la vol pelar. Que li vinc a demanar que sigui ell qui estossini primer l'assassí.

Aquella segona nit al cementiri, tot i ratat pels rats sarcòfags, l'he dormida com un liró.

De bon matí, m'he clenxinat als canfelips de la Universitat. Llavors he anat a cercar el germà. Tot fa tanta de bona flaire. Les dones del mercat. Hum, hum, hum! Camàlic amorós del vit xiroi, em faig voluntari per a dur'ls les bosses i tot.

—Del tumult de l'assoc
a la fresqueta intimitat del cony de les clientes.

Cabdals queviures us duc a la privacitat del niu
on només hi covaré dolç amb permís.

Cada bella dona apercebuda se'm cristal·litza d'assidu integrant secret al meu ocult serrall cerebral — ah com te m'hi calques, aimia! Aquesta nit tot dormint, potser jaurem dolçament junts!

Son germà es diu Crònic, i com jo, és un crònic mentider.

Mai no m'ha agradat entrar a casa d'altri — per xo sempre en romanc fora, per molt que m'hi convidin; sempre tinc una excusa o altra: dic que he trepitjat merda de gos; o que tinc por d'agafar-hi fred, o que tinc un pèl de febre i no vull pas encomanar cap calipàndria a ningú...

És clar que el mateix fàstic, o la mateixa prevenció, tinc que algú altre em vulgui entrar a ca meua; no els hi convides mai, mes prou se sap que hi ha gent sense sentiments; se't foten a casa amb qualsevol excusa que inclou la pseudo-amistat; els veig intrusos, com repulsius paràsits, com invasors llefiscosos, burocràtics; els mataria i tot, si no fos que sóc tan educat.

De tota manera, sempre reïxc a treure-me'ls de sobre. Els dic que m'ha agafat un mal de ventre sobtat. Que tinc el metge esperant. Que demà m'haig d'aixecar aviat...

Tot el que hàgim de parlar, de tota manera, prou és millor fer-ho fora, com qui diu en terreny neutre, sense ningú envaint l'espai vital de l'altre.

Un lloc ideal (mills encara que al lloc benauradament anònim que són les estacions, sol indret escaient on no és sospitós ni xaró, ans normal, d'esperar-hi quelcom), el lloc ideal, dic, és al caminet entre les enormes pedres nascudes tot de sobte en el darrer espetec tectònic. Car allí què hi som, l'emprenyador i jo...? No hi som sinó dues menyspreables efímeres cuques. Allí tota conversa adquireix les proporcions que calen. I no cal espaiar-s'hi pas gaire; amb quatre mots n'hi ha sempre prou. M'alleres de viure en pau, com eu a tu, capdecony, i au, fot el camp, ja m'has empestades prou les òrbites, els voltants, les perifèries, del meu nucli essencial. Així tract tothom qui se'm volgués entremetre... tret de les pèrfides hores (com més anem més escadusseres, mercès als anys) on la genètica bare m'empeny al verriny.

Car, ja us ho diré, Eleuteri, no tot a la vida és espiar el drut enfilant-l'hi a la dona el seu escamarlà aromàtic... Hi ha jorns on la basca em pot... Sempre m'ha pogut, de ben jovenot i tot. Jorns on la simitarra del turc em parteix pel mig, a l'alçada dels ronyons, i la meua part de dalt cau de plom damunt l'atapeïdota sorra... L'estrany és que encara sigui viu... És cert que llavors amb l'ull dret tot ho veig tort... tortot, acolorit, i pudent, ple de bonys i clots... com quan era a Haití... amb cada paret, porta... cada canfelip, cada edifici mateix, per petit o gros que fos, tot de gairell, tot esbiaixat, i pintat amb pintures ben cridaneres, això sí...

Ara, la pudor... la pudor de merda pertot arreu... com si les caguerades s'esbudellessin per les escletxes de cada casalot... I en acabat el contrari, amb l'ull esquerre hi veig aquell altre lloc, a Palm Springs... aquell indret retirat, reservat per a rics molt rics, per a privilegiats molt pixavins... i tot hi és daurat, les taules, les cadires, els plats, els coberts, el menjar dins... les fruites, els fruits secs, els vins, les ampolles mateixes... tot daurat, tot daurat...

Els homes tots de negre, molt elegants; les dones, encara més elegants, totes de blanc, amb els joiells sempre d'or... joiells pertot,

botons de puny, teixells, afiblalls, polseres, arracades... tot d'or, molt d'or arreu...

Amb el raor de raure, el turc melangiós m'ha escorxat... Carn viva, tot, el ròssec més fi, el frec del ventijol, la mera proximitat de l'estrany, m'atueix... En brea roent m'empantaneg... Als ous de mos ulls tot hi és grell... Xarlatà crònic, no sé per què em vull sempre tanmateix absolt, pulquèrrim. Estoic, apòcrif, xerreta (oblic delator)... En abís de menstrus enfonsat... Angoixa davant les nafres vinents... Faig continent de cap acció llavors que s'esvaeix, es dissol en la mera intenció... Potser plantaré més cascalls a l'hort... Amb celles de gripau, ploricó de tritó, esperaré a la cantonada l'aproximació del criminal...

Mes ai... Ja us diré en una altra avinentesa com ens en sortírem. Com veieu, encara cueig; això és el que compta, fa? Mes ara, com us dic, me n'adon que s'atansa el bon tren; imminent rebombori; ai, ai, quina emoció; creieu que faig prou goig? És la dona qui torna d'una altra reunió d'altíssima volada... Li faré de taxista, si vol.

A la propera, vós! Segurament ens trobarem assegudets als bancs, no pas...? Esperant quina altra no ens en cau tampoc. Au!

~o~o~

(Eleuteri: *Catalonia – hope of the whole world*.)

(*Els Catalans fórem un dia l'esperança del món*.)

En una lletra d'en Dalton Trumbo de 1967 (no publicada fins al 2004, i llegida per l'actor Liam Neeson a la pel·lícula Trumbo del 2007) – el gran escriptor (qui no fou traïdor i no esmentà noms al

senador nazi McCarthy, i per això perdé la feina i es veié tractat – ell! – de traïdor i s'hagué d'exiliar, quan els traïdors de debò se la campaven i brandaven bíblies i "constitucions" i tenien els armats darrere matant com sempre els lluitadors a qui fa fàstic la crueltat) (i tostemps els traïdors són els qui van contra la humanitat i a favor dels cruels negociants, i per a mantenir l'estat d'explotació ambient són capaços de dir de traïdor o de terrorista o d'heretge o del que calgui a qui voldria la llibertat, és a dir, el desdomini dels diners i desesclavatge de les supersticions), en Trumbo, doncs, en aqueixa lletra, hi diu:

"Un productor d'esquerres molt conegut féu:

–Que n'aneu de lluny, d'osques, amb les vostres caparrudeses i carallotades. Cal informar (delatar) i s'ha acabat; si ho diu la llei, ho diu la llei. El comitè polític [per a "descobrir" "comunistes", com abans "heretges", i més tard "terroristes"] i allò que mana és producte dels nostres temps: ells són ara uns amb la nació, amb la bandera. Les coses són com són, i aquell qui es refusa a col·laborar-hi hi fa el paper del dolent; l'únic que fan els qui no reconeixen això és aïllar-se i emmudir, perquè ningú no s'arriscarà a donar-los una veu.

Doncs bé, no; quina rucada de dir! Com més hi consir, més en desacord hi estic; i més sorprès davant una ment que pugui de debò pensar així.

La primera esmena a la constitució és ben clara, la conec i puc llegir-la tan bé com qualsevol. És la nostra llei bàsica. I, si l'eliminem, tot se'n va en orris. El tribunal suprem presidit pel jutge Warren ha mostrat d'una manera acurada com fer-ho per a refusar d'esdevenir un espieta per al govern. Hom diria que ens ha ofert una recepta de com fer-ho, per a evitar d'haver de "cantar", delatar. El qui no volen picar, els qui no volen tenir un cor de perdiu (qui tot ho

diu), ja sabem que prou tenim permès (per la constitució i tot) de fer-ho. Amb això, tanmateix, ens ha presentat amb el mateix dilema que rau al cor de totes les filosofies i religions – el dilema simbolitzat per la llegenda d'en Faust, que diu: desprèn-te dels teus principis, i esdevé ric....o aferra-t'hi, i deixa de surar tan bé com suraves.

Ací rau la llebre: tot és qüestió de saber triar. No és pas que t'hi obliguin. Que hom creï o deixi de crear comitès ad hoc, que hom faci lleis al respecte o deixi de fer-ne, que visquis en règim capitalista o no, tot això ara tant se val; en canvi, la constant necessitat d'haver de triar, aquesta és la realitat que se t'arrapa als turmells com un gos rabiós cada cop que has de decidir de fer res a qualsevol moment de la teua vida.

Qui és doncs qui ens compel·leix a ésser uns xerretes? No és el comitè polític el que ens obliga a canviar de pensament i a esdevindre traïdor devers els companys només per a no perdre la feina. No és el comitè qui ens treu de la feina i no ens la torna fins que no els hi anem davant i ens hi rebaixem abjectament.

Si no és, doncs, ni el tribunal ni la llei ni el comitè....només qui ens dóna la feina pot ésser qui ens compel·leix a rebaixar-nos a "informar". És l'empresari, no pas el comitè, aquell qui ens fueteja amb les úniques deixuplines que de debò fa mal: el càstig econòmic: ell ens trau el sou, i amb això esdevé el botxí qui ofereix l'única força i totes les victòries al comitè inquisitorial.

Fa veure que li fa fàstic l'inic afer d'anar recollint llistes negres, i nogensmenys poc que fa altre durant cada dia que viu; és ell qui hauria de rebre els retrets, tret que se'n surt endossant el blasme d'aitals atrocitats morals a les peculiaritats que es duen intrínsecament el conceptes "nació" i "bandera". Doncs, atès que el

fet d'"informar" no té res a veure ni amb la llei ni amb la estat ni amb la bandera, i atès que, segons li sembla a ell, les "necessitats" de la seua vida l'obliguen a posar en efecte els càstigs que el comitè mateix no pot exigir, atès, finalment, que sense el seu acte de força imposant el càstig el comitè no tindria
cap mena de poder, allò que l'empresari de fet em deia era que tant la llei com la pàtria com la bandera eren ell.

(...)

[*No n'he tingudes pas poques, de feines – i no he treballat pas amb pocs companys!*]

I ara, si em fos llegut de poder demanar a tots els americans amb els quals he conviscut, també a tots aquells davant les tombes dels quals m'he inclinat, si podia, dic, demanar-los només una simple qüestió: "Trobaríeu com cal un home qui fes de xerreta contra un seu amic?", no n'hi hauria ni un que respondria que "sí".

Mostreu-me un home qui "informa" d'amics seus qui no han fet mal a ningú, i se n'aprofita en acabat guanyant uns diners que no podia haver guanyats abans, i us mostraré no pas cap ciutadà decent ni cap patriota, sinó un maleït bandarra qui amb la mateixa facilitat amb què traeix els seus amics, si hi ha prou a guanyar, trairà el seu poble. Gentota així cal vigilar-la – de fet em costa de creure que no n'estiguin, de vigilats constantment.

(...)

Dues dècades s'han escolades i fórem llavors amb una colla d'amics qui ens mantinguérem units, qui avançàrem una mica, qui somiàrem que el món podia millorar i hi afegírem els nostres esforços perquè fos veritat, i tastàrem la joia de petites victòries, ens férem mal ara i adés, vàrem cometre errors, i ens feren patir força, i tanmateix romanguérem silents dins la cambra dels mentiders.

Per tot això n'estic agraït, tot això em pertany, tot això no m'ho poden prendre.

Barcelona caigué, i ni tu ni jo no hi érem, i potser, si hi haguéssim estat, la ciutat hauria resistit i el món ara fóra un altre, molt millor. On érem, però, era ací, i ací hi romanem, i la nostra ciutat no caurà, i, si caigués, millor que hom ens trobi sebollits a les ruïnes que no pas per una segona vegada absents.

("*Barcelona fell, and you were not there, and I was not there, and perhaps if we had been, the city would have stood and the world would have been changed and better. But we were here, and here together we remain, and our city won't fall, and if it should, better that we lie buried in its ruins than be found absent a second time*.")

Dalton Trumbo. Lletra a un amic, 1967.

~o~o~

Els Catalans foren un dia l'esperança del món, els anhels de tota una humanitat espoliada i sempre abusada pels propietaris aleshores posats en les possibilitats que els Catalans reeixíssim contra les forces obscurantistes dels posseïts pels malignes dimonis de la crueltat i l'explotació.

Mes els Catalans tots sols, abandonats per la resta del món expectant, no poguérem guanyar, no resistírem prou; massa aclaparats, abassegats per les forces del mal representades pels avariciosos castelladres, i llurs aliats els nazis i feixistes de tot el món. El món no vingué al nostre ajut – el món podrit, codolencament organitzat pels posseïts pel capital i l'egoisme. Només certs individus superiors, excel·lents, dignes de respecte, vingueren a fer-nos costat – llur nombre, molt reduït, no fou prou contra la incessant onada de mort de les forces inhumanes dels criminals armats, banda de psicòtics assassins qui s'havien fets amb el poder – capellans, militars, bòfies, financers. I així la barbàrie castelladra nazi envaí Catalònia.

Barcelona caigué. El món esdevingué una soll de feixisme, un antre de crueltat, un clavegueram sempre fètid de nacionalismes aprofitats i trepitjadors en escruix de tots els drets humans.

Els Catalans, com en l'escena a Espàrtac (el film d'en Kubrick escrit per en Trumbo) on col·lectivament els esclaus (o Catalans) ens

aixequem com un sol home contra les forces de la repressió i de la inhumanitat, i diem: jo sóc Català! (jo sóc n'Espàrtac!), i no em doblegaré sota el pes insuportable dels diners i la superstició. Jo vull ser lliure, jo sóc l'avantguarda de la humanitat, jo sóc l'humà per excel·lència, i sense la meua lluita no hi haurà humanitat lliure, només hi haurà un formiguer de robots desgraciats només emprats perquè les "reines" del formiguer vagin munyint-nos desmenjadament, i tanmateix molt cobejosament. I tot a fi de re, d'absurd viure de repel·lent formiga...

Els Catalans (constituïts en república lliure d'individus qui amb llibertat de consciència viuen en comunitats d'interessos mutus)...

Els Catalans portaren aquell breu bleix de llibertat al món, i a canvi els Catalans fórem esclafats amb odi de terror impensable, i el sa i bon bleix de llibertat fou escanyat arran pels directors de les formigues addictes a les supersticions, i addictes al consum descordat i eixelebrat, i sobretot a la ficció immunda dels diners (diners que els agressors no veuran mai, mes que ensumaran constantment – aqueixa és llur vida! – com si fos el cagalló infecciós i irrespirable que els espera al cel).

(*Incís*:)

[El repel·lent empresari – i polític – botifler i col·laborador (aixarnecat) qui posa força a les lleis de la nació enemiga qui del costat estant només sembla ésser-hi (maleïda obsessió castelladra; i segles que dura, collons!) per a treure'ns de tot mapa – en Trumbo ho diu ben clar – és el qui fa més mal als Catalans d'ara mateix. Tot ho corca. Es mereix sense romanços la destrucció.]

~o~o~

(Eleuteri: Folls d'abril.)

(*Folls d'abril*.)

Vernissos: –Sota el lleuger vernís dels "fofialitah", sota el lleuger vernís dels "populare", la mateixa sangassa, els mateixos suquets eixarreïts i podrits dels torturats ans assassinats pel franquisme i el terrorisme castellufa.

Neutrals: –Neutrals, és a dir, castrats, molt malignes. Vénen d'Europa i d'altres continents i s'instal·len a Catalònia i esdevenen instruments del terrorisme castelladre. Te'n trobes un de "molt ben intencionat" i et diu: No sóc nacionalista; no sóc ni per als uns ni per als altres – ni per als castellans (però segurament que ja enverinat d'entrada diu per als "spanish") ni per als catalans. I sense adonar-se'n (?), en tot cas sense que la gent al voltant se n'adoni gaire, haurà esdevingut agent actiu i molt virulent a favor dels castellufes i contra els catalans. A favor del programa castelladre d'anorreament. Car a Catalònia parlarà en castellà i farà que tothom hagi de canviar de llengua i doncs de pensament; i farà veure que s'haurà cregut i doncs d'alguna manera farà creure a totdéu la mentida de la propaganda terrorista castelladra quant a l'existència d'asspain, i d'un asspainful language, que s'escau d'ésser el castelladre, és clar. I perquè és un neutral, és a dir, un maleït capat, els més rucs ens pensarem que és inofensiu, i, per generositat i hospitalitat, farem veure que ens el creiem, i ho haurem fet veure tantes de vegades que al capdavall, si som tan rucs, acabarem creient-nos-ho nosaltres i tot. La inquisició xarneca i els seus agents

eunucs ens l'hauran fotuda pel cul fins a mitja boca. I ens ennuegarem a mort. Abans de morir, ja ni podrem parlar.

Esperançats: –Qui viu d'esperances, l'espitxa llufant-se. [Franklin]

Pacifistes: –Els qui per a guanyar una miqueta de seguretat (o de profit com els maleïts botiflers negociants) renuncien a la llibertat essencial, no es mereixen ni llibertat ni seguretat (ni profit, desgraciats, car qui negocia amb lladres l'escarrutxen). [Franklin]

Humiliats: –En humiliació constant incobeïble malvivim. Tota humiliació vol revenja. La revenja mai no pot ésser menys que l'anihilació del qui humilia. Això el lladre ho sap; per això després de tant robar-nos, ara ens vol anorreats.

~o~o~

[Eleuteri : Aclucallades (40)]

(*Les quaranta aclucallades*.)

Infants: –"Infant" – dieu a cascun dels infants qui us han nascuts – "infant, has nascut per a esdevindre emperador de la Xina. Per dissort (el món és muntat així) tothom et vol mort; el vent mateix és sempre per a tu un vent de bales assassines." Ara, cap dia, aquest altre infant també es perdrà en cap altre joc d'infants, pujarà dalt la capterrera o dalt cap capçaner, o dalt cap bastida, rient, jugant, oblidós, i una bala li travessarà el crani. Flor de sang damunt el

capet rialler del cadavre. “No vull que pugis mai enllà d’enlloc” – digueu-los, a cascun, debades – “infant, seràs dalt la bastida, posaràs el peu a cap cap sord allí jaquit per cap traïdor, i, au, pobrissó, cap avall, cap avall som, a esclafar-te’ns en escruix al paviment. Així ho muntaven. Així s’esdevé ineluctablement cada cop, cada cop.”

~o~o~

Per què servim, per què la vida, per què tot?: –El déu d’abans, abans de morir, va pondre un ou. Aquest ou era l’univers. Aquest ou es desclourà tot plegat, eons avall, amb la naixença d’un nou déu. Pondrà aquest altre déu, abans d’espitxar-la, si així li rota o ho veu prou avinent, un altre univers.

Em direu: “Collons, Manel, i qui va pondre el primer déu?” Hi he pensat. I què us responc? Doncs us responc que: “Això no ho sé; la idea mateixa trob que no té ni cap ni peus; que és (com se’n diu?) absurda. La idea que mai hi hagi pogut haver un primer ou o un primer gallinaci déu qui, abans de penjar les barres al trebol, pongués cap ou. Ara, allò que ja no em sembla absurd és que per a això últimament no servíssim tots plegats (tots plegats: pedres, ormeigs, meteors, bèsties), i no serveixi la vida, i no serveixi, en un mot, el tot – per a pondre el proper déu.”

Què s’hauria de dir aquest altre pobre nou déu llavors? Es deuria dir: “Idò, què hi pint ací? Per què serveixc?” Tard o d’hora, en fer-se vell, en veure’s a les portes de la mort, potser es diria: “I si ponguéssim ara un ou?”

~o~o~

Qui propicia, perd (perd peu, perd la serva, perd el lleixiu, perd l'amor propi): –Cada cop que sents un d'aquells immensament repel·lents fanocs missaires de qualsevol religió dient que el "seu" déu és tan
"bo", et vénen ganes de fotre-li un batzac que l'arruqui una miqueta més que ja no és, perquè el puguis lligar a una cadira, i, llavors quan es desvetlli, què fer-li? Això: li arrenques un ull, i un altre, i les orelles i la llengua, i el comences d'escorxar a lentes tiretes primes, perquè gemegui fins que no sigui a frec de perdre ja no dic el coneixement (perquè era evident que d'això no en tenia gens d'inici), ans no perdi, doncs, la capacitat d'oir el que li dic:

–Què gemegues, dissortat? Només sóc tan "bo" com el teu "déu" dius que és amb les "seues" criatures!

Hom es refrena tanmateix; hom prou veu que són uns mesquins i uns pusil·lànimes, que creuen en bestieses d'aqueixes, i que, com el grecs més pecs, perquè tenen por de dir el nom dels déus cruels, malignes i ignorants, com ara aquelles tres merdegades: les "erinyes" (les maleïdes enfellonides), qui, perquè no s'"ofenguessin", hom les anomenava les "eumènides" (les gràcils bondadoses), així fan ells amb llurs déus tan repugnants: en diuen de "bons" perquè saben en realitat que de "bons" un colló de mico, al contrari, assassins dels més mitgesmerdes ans brutals. Tret que és clar no volen que se'ls alçurin i els comencin a putejar encar més, i els propicien inútilment amb pregàries i raspalleigs, i esgarrifoses adulacions (quan el que caldria és armar-se de mala esquírria i atacar-los d'urta a urta, com amb qualsevol altre mitjamerda més o menys gallinaci, alat o eixalat, enjòlit o terraqüi).

~o~o~

Qui és "el darrer Català"?: –És el Català qui, per modèstia, davant el "miracle" d'ésser Català (del poble al món més fidel a les arrels, i doncs el més esponerós en models d'humanitat), és considera "menys", troba que no és prou digne de comptar-s'hi – i tanmateix s'hi compta, jatsia que molt humilment.

Cada Català (de Perpinyà a Alacant) és (o a tots ops hauria d'ésser) "el darrer Català".

Astruc, es veu [si més no caldria que ho fes, que s'hi veiés] nou representant d'un poble exemplar. Sanament esbalaït davant la mil·lenària resistència dels "seus".

Cada "darrer Català" esdevé – per via de munificent admiració devers milions dels seus co-resistents (sovint enlluernadorament il·luminadors) – el "primer Català". Cada "darrer Català" serà, un dia o altre, "primer Català".

Us n'adoneu? Feu-hi un cop d'ull: infinites vistes per solells i bacs d'exalçants fenòmens? Tots els savis i estrenus capitans en sengles immensos reguitzells; cascú (estranyament eufòric) amb la mà al gep imponent del gegantí, sòlid, espècimen qui té davant. (I vós darrere, el "darrer Català" per ara.)

Els "darrers Catalans", la nostra mà no afluixa. Ferms en la nostra condició de "darrers", fem força contra els enemics qui ens voldrien esborrar els reguitzells savis i ardits. Diguéssim: "No permetrem, no, no permetrem que invasors sense llums (obscurantistes adoradors de mort) ens els arraconin, ens els empenyin, malignament, als marges, per a llavors estripar-los per tal que ja no

siguin ni al full!”

~o~o~

La guerra: –Concepte simiesc; cal fer veure arreu que com a concepte es tracta d’un concepte erroni, equivocat, parit pel bocí de cervell que ens llegaven els llangardaixos i que en els mitgesmerdes de l’uniforme és l’únic bocí de cervell que de debò els carbura; que és doncs un concepte descartable, desdenyable – com el concepte que la terra és plana, que el sol és el centre de l’univers, l’església sap re del que fa veure que s’empesca, els humans tenen un esperit etern que manca precisament al corc qui els corca, etc.

~o~o~

Paciència: –Té un límit. Quan l’atenys, veus amb ull balb els gamarussos sense redempció i plegues de fer-los cap cas. Ni prens la pena de mai més adreçar-los paraula.

Plegues de tindre re a veure amb els qui encar creuen que un fantasma cèlic revelava, en mots massa ximplets de carallot de poble, els misteris del que és i no és. [Un fantasma cèlic, o potser millor celíac; expert en escatologia, indeed!]

Si t’hi veus obligat per les convencions socials, au, el “bon dia” i prou als massa rucs qui encar creuen que enverinar l’aire no repercuteix en el clima ni en la salut. I als “especials” i als “triats per llur déu”. Als qui es veuen al paradís i tothom altri a l’infern. Als qui no “creuen” en el que veuen, en l’evolució, en l’univers tal com és...

Un cop de cap i ni mot als boigs qui dirien que un fetus o un afoll són “sagrats” i que la fembra prenyada ha de patir aquell paràsit letal tot i que ells segurament es farien llevar una simple llúpia a la punta del nas.

Belleu un bellugueig inquiet que sembli quelcom com ara mig somriure mal dibuixat als uniformats, als saigs envejosos qui a la mínima et torturarien.

Una capcinada distreta o ni això als mesquins esclaus de vocació qui es voldrien encar acastellanats.

Cal fer molt el distret, efectivament, en aquest món on els gossos se la campen com se la campen els armats, aquests qui són plens de veritats que només són falòrnies aitan grolleres que més val deixar-ho estar. Les ronyes del cervell no es poden mai rentar.

El temps que ens roman no el farem malbé amb discussions amb purrialla inútil sense prou llums al terrat. Tot el que pensen i diuen té la mateixa vàlua d'un pet pudent. Fuig-ne.

~o~o~

(**Saps què?:**)

el llibre plumbi l'abandonaré al bosquet

entre fullaraques i branquillons

agafaré la meua lupa i tornaré demà

o potser demà en vuit

al mateix clapat indret

veuré cucs i cuques com s’hi enfeinaven

quin treball són a mig fer-hi

oh ara hi veig

llimacs formigues cargols escarbatets

s’enduen d’una en una les lletres del llibre mig rostat

en seguiré els reguitzells

els ordres d’arrencada

les posicions dels coautors

i confegiré mots nous

m’apuntaré cada lletra com s’escaigui que ara corr

i hauré fet un llibre nou

i sempre és el llibre resultant

molt més interessant que no el llibre cru

és clar amb tants de bons partícips

esmerçant esforços en la tasca de tots!

~o~o~

(*Saps què?:*)

baronívoles carícies de cavall

sospites evitades amb un somriure col·locat en lloc adient

paisatges urbans nous – triangulacions d'edificis impressionants

gatzares prandials

cavalcades desmanegades

rialles que puntuen esfereïdores velocitats

els esperits remunten

el món és bell!

~o~o~

(*Saps què?:*)

havia oblidat com me deia

anava a dir-los què és un nom?

mes els dic em dic josep ferrer

o name's john smith

el nom és una disfressa com la pell i l'esquelet

veniu-me al funeral

festa de les multituds

on esdevinc anònim sense titlles

ni falòrnies de lleis

de deures

d'identificacions

a l'altra banda de l'existent

els anònims som els únics qui no som impostors

no prenen el nom de ningú

ni els usurpen doncs els deures els drets

el pes massa feixuc de la falòrnia

ens fem passeu-ho bé

sense saber que mai en jorn nefand

qualcú inventaria

els miralls les enveges les comparacions

ens fem passeu-ho bé

sense saber

sense saber

ens fem passeu-ho bé

i l'aire és fi

i el cos diàfan

ni es nodreix ni es reprodueix

no entra en competició

~o~o~

(*Saps què?:*)

el llibre plumbi l'abandonaré al bosquet

el món és bell!

entre fullaraques i branquillons

el nom és una disfressa com la pell i l'esquelet

agafaré la meua lupa i tornaré demà

veniu-me al funeral

veuré cucs i cuques com s'hi enfeinaven

els miralls les enveges les comparacions

els ordres d'arrencada

les posicions dels coautors

o potser demà en vuit

al mateix clapat indret

rialles que puntuen esfereïdores velocitats

havia oblidat com me deia

a l'altra banda de l'existent

en seguiré els reguitzells

festa de les multituds

els esperits remunten

baronívoles carícies de cavall

cavalcades desmanegades

on esdevinc anònim sense titlles

anava a dir-los què és un nom?

el pes massa feixuc de la falòrnia

anava a dir-los què he fet?

tot el que fas prest cal desfer-ho

cada construcció no és altre que efímer cos que

com tot cos

tantost fet

comença de desfer-se

no he fet re

sé que més val no fer altre que allò que és útil a l'instant

i justament amb els materials a l'abast

i sempre amb mínims retocs

no fos cas que hom trenqués el precari equilibri natural

de cada indret

~o~o~

[*Vegeu-me: desdentegat, i ja amb tres quarts de botifarra a can pistraus:*]

[Waiting to die.

My life's almost over.

When I was fifty, I said, well, two thirds gone.

Then I was sixty and I said, tree fourths gone.

Now, though, that's it; time's up.

Anguish's eating me.

Now I said, is it the eleventh hour yet?

What time is it?

Quarter to a prick – he answered, almost insultingly.

And I felt like a prick indeed.

Quarter to a prick… and still dripping – he added, more charitably, and

In the hallowed Catalonian fashion.]

~o~o~

[*Eleuteri: Oït (29).*]

(*En tren espatllat, en via morta, condemnada ferralla*.)

Mireu, fa més de quaranta anys (en farà quaranta-dos a l'estiu) que no he posat peu a cap dels països Catalans. Però tots aqueixos anys, fos on fos pel món, hi era, vull dir, a Catalònia, a l'entitat que és la meua Nació, l'indret històric i geogràfic on els Catalans hi parlen i hi investiguen en Català. Hi era, a Catalònia. Hi era amb tota la meua ànima. Fos on fos, hi havia un Català, un Català sempre de testimoni, un Català de representant insubornable de l'espècie més desenvolupada de l'esfera Terra, un Català educat, proficient en moltes de ciències, literari, assenyat, enginyós, eloqüent, un Català exemplar, amb el qual parlava, amb el qual discutia, amb el qual ens animàvem. Aqueix Català era jo. Sempre jo, el Català sense tares, fos on fos al món, fins al darrer racó de l'abonyegada esfera, càlid, viu, en persona, evident.

Sempre m'admirava la meua pròpia presència. "Que en aquest monument de tanta anomenada, hi hagi en aquest instant només tres persones, i una d'elles sigui un Català!" "Un Català, amb tot el seu bagatge de segles i segles de menes meravelloses de dir i veure el món, ací, ara, representant el gènere humà en una gran proporció, fot-l'hi, en una tercera part, molt més que no ens correspondria i tot; això és sort!" "Ah, i que en aquesta reunió dels caps més brillants del món, la crema literària, la crema científica, la crema tout court, s'hi trobi si més no un Català!" Aquest Català era jo, com dic. Però sovint me'n trobava d'altres. I ens ajuntàvem. I allò era el súmmum! Allò era molt millor, allò era de passar del somieig a la factualitat! Del món dels opiacis desigs al de la feliç realitat acomplerta! Allò es tornava màgicament la Catalònia ideal, transportada als estrats superiors, als sublims estadis de la perfecció, del miracle fet contacte d'ànimes minuciosament sincronitzades per la llibertat. Quatre o cinc Catalans literaris o científics elevant el món amb la parla bella i exacta sense parió. Els

Catalans som pertot arreu, prou ho sabeu; els Catalans ens trobem els uns als altres a qualsevol indret, a qualsevol vila o muntanya, o riu o desert; a qualsevol clot o cova o cau, per absurd que sigui el lloc on ragui, allí som. Els Catalans amb cara i ulls. Al començament només et trobaves Catalans ferms. Els foragitats de Catalònia, els Catalans valents i lluitadors que els nazis, que ajudaren els castellans en aqueixa tasca inhumana, foteren fora de la Nació (un exili que tothom creia que no duraria pas gaire!), i aqueixos rai, aqueixos eren tots Catalans cent per cent, la millor sang, la millor saba que mai no va nodrir Catalònia, l'esperança de la terra.

Però, a poc a poc, els Catalans que t'anaves trobant eren producte del franquisme, de l'adoctrinament castellà, empeltats de les essències assassines del règim castellanista, i alguns et venien doncs ja folls, lloques, bords, amb el pinyol rosegat per les dentetes de l'avariciós escarransit enemic que tot ho vol per a ell; venien, alguns, fet i fet, doncs, ja fets traïdors. I ni se n'adonaven. I eren patètics. Aquella típica pobra dona que no sabia matar o abandonar el seu sudamericà que l'ataconava a mort si l'enxampava dient ni un mot en Català als seus dos fillets. Aquell pobre desgraciat que em deia que la seua dona (també sudamericana! Amb quin percentatge d'enverinament a la sang són capaços de fer la viu-viu aquell purriam de gent estòlida!), aquell calçasses repulsiu em deia que la seua dona el mataria si sentia que li parlava en Català a la seua filla, però que ell era molt viu, que es "revenjava" parlant-ne amb el gos! Ah, i el "valencià" dels collons de sempre, aquell provincià esgarrifós, aquell bocinet de merda tova sense mica d'urc ni de seny, completament venut a les tesis nazis dels qui precisament el volen anorreat i esborrat i oblidat del món, aquell estaquirotet tremolós, plena la pell lluent de secrecions grogues, llefiscoses, fètides, com moro fementit, condemnat pels esperits malignes que l'entrevenen i hostilitzen sense atur perquè és un maleït renegat, i que et diu que ell no, que ell és especial, que els Catalans que no hi comptin (de traïdor se'n ve de mena), que ell parla en "valencià", i que el "valencià" és "subsidiari" i "per a anar per casa" i "per a entendre's amb la família", però que el Català "és diferent", que el Català "té possibilitats"; però que ell, portador en cofí traucat de glòries florides als castellans, això és ell, "balenfiano de pro".

Carrinclonades increïbles. Dogmes boteruts i gegantins que s'havia empassats sencers i ara li empestaven sense remei les llordes entranyes. "Però si has vingut de Lleida, capdecony! Que no ho veus que els castellans t'han transformat només en merdegós lacai que els serveixi la tovallola quan se't treuen la ronya i els paràsits i se't caguen a les teues aigües, a les nostres aigües, que ens han robades com ens roben tot el que els deixem que ens robin?"

"*Balenfianos*", vós! D'on han anat sortint aquests ninots massa grotescs? Ni el foc no els vol. Us en recordeu? El poble baix, ignorant, en deia abans "valencià" del dialecte Català que parlaven, també deien "tortosí", "eivissenc", "fragatí"... però mai cap Català del sud mínimament educat en digué altre que Català. Hi havia, entre els Catalans del sud, l'esperança que fos cap a València on la llibertat de tota Catalònia es re-iniciés. Perquè allí el Catalanisme, encara que es digués, per natural localisme, "valencià", anava representat sobretot pel poble baix, mentre que a Barcelona n'havia robada la direcció el burgesisme hipòcrita i missaire.

I, en canvi, amb aquell politicarra qui, amb els capellans i els franquistes fent-li la cancaneta, pujà a la superfície i hi foté el suro infecte durant vint-i-tants anys, com un cagalló d'aquells que a la tassa del canfelip no es vol enfonsar mai, com es va guerxar tot! El que no havien pogut fer els franquistes sols, que de pressa fou fet amb l'ajut dels pujolistes! Tot a l'inrevés. Per comptes de ser els valencians el ferro de la llança cap a la independència i la instauració de la república Catalana sencera i definitiva, són els valencians els qui han claudicat. Els que s'hi han cagat absolutament. On el poble baix entre els Catalans del centre mai no s'ha deixat enganyar del tot, el poble baix entre els Catalans del sud ara s'ha cregut fil per randa la merda franquista del "valencià epanó", i els castellans han dit: doncs gràcies, tu; a la butxaca, tu; aquest Pujol ens ho ha servit en safata; sempre tan complidoret, el ridícul nap buf. I els han collits com albercocs podrits, i au, endavant, els han llençat a llur femer: augmentem-ne el podrimener, que el flagell terminal que volem esbarriar damunt el

món l'empudegui una miqueta més. Car oi que ara els "valencians" ja puden també a castellà? Són els nous sudamericans venuts. Els nous indis enverinats i escervellats i enviats a lluitar a mort contra ells mateixos. "Valencians" bords, translúcids de merda tan evident, tots bastits de mocosa pasta immunda, els en sura i els en vessa per cada porus. Bah, qui els voldria ara, doncs? Se'ls poden confitar! Fora, home! Qui no vol la nostra llibertat i la nostra independència, qui ja es troba prou bé de dependent de l'enemic i d'esclau batut i insultat per l'enemic, doncs per a ell farà! Qui voldria ara tant de traïdor! Com si no tinguéssim ja prou traïdors a d'altres bandes de la Nació! Per què n'afegiríem milions més! Viatjarem més lluny i millor com més lleugers d'equipatge no ho féssim! Palès!

Escolteu, vós! Amb aquests darrers quinze o vint anys la cosa s'ha espatllat de tal manera que... Em sap greu, però em cal reconèixer-ho. Odio els valencians amb totes les forces. Ja no en queda cap de sa. O prou ho sembla. Fa anys que no te'n trobes pel món ni un que valgui una podrida figa.

No, però espereu-vos. Això dels "balenfianos" em treu de polleguera. On era? Ah sí. Doncs ja ho veieu. Les il·lusions i les esperances que es tornen delusions i desil·lusions. Tot en orris. Abans la gent de fora els deies que érets Català i tothom pensava en els heroics Catalans que plantaren cara al nazisme internacional. I feien bona cara, i t'escoltaven embadalits, i ho comprenien tot. Ara els dius Català i et diuen "ah, Barcelona, estranya arquitectura; ah, el Barça, quin equipet, no fa?". Voldries insistir que els Catalans som alguna més que el Barça o que Barcelona. Però la gent n'està tipa, de sentir historietes de poblets sense prou collons. Què els diràs? Que el Barça és al capdavall un equip traïdor, que sempre ha estat dirigit per botiflers de la burgesia missaire, que ara no pas menys que abans? Que tenia no fa gaire oportunitat de crear una lliga europea, i una lliga Catalana, però que s'estima més jugar amb er Khaeng, amb er Merida, amb er Logronye, amb què em sé jo, amb castellans del gamarús més intens i carrincló, amb enemics enfonsats en la ignorància més vasta? Que no es creu prou gran per

a jugar contra les viles i ciutats intel·ligents? Què les mires són molt curtes, que està empeltat de franquisme i que s'ha tornat un monstre de propaganda castellanista pertot el món? I què els diràs, als que fan equivaldre Catalans i Barcelona? Que Barcelona és alguna cosa més que un aparador per a turistes? Com els ho diràs? Si Barcelona mateixa es ven (aquesta és la paraula exacta: "es ven", perquè és una ciutat venuda), es ven com a "paradís" per als fotògrafs i turistes que els agradi fotografiar edificis si fa no fa exòtics! I tauromàquies i flamencs! Què els diràs? Barcelona, no; Barcelona abdicava. Barcelona, de Català, ben poc, engrunes; aviat ni mica. Que tot hi és a nom de l'invasor nazi. Que el nazi castellà (uniformat i tot) hi és com a casa seua. Que cada llibre als quioscs i a les llibreries és en franquista. Que cada cinema i teatre només parla en franquista. Que tot s'ha acabat. Que tothom la troba ridícula, pretensiosa, pintada com una mona, "epanola" de cap a peus. Que, darrerement, fins i tot aquell "artista" merdeta, el Woody Allen, cada dia més merdeta, cada dia més venut, que fins una personeta de tan poc pes i tan merdeta, doncs, es pot permetre fotre-se'n, dels irrisoris barcelonins, i que els barcelonins rai, encara més cofois; babaus, burgesos, sense horitzons; que els pren els calers, i ells tan contents; que els insulta mundialment, i ells feliços; que gosa dir-ne, de la pel·liculeta (que deu ser una indecència, només cal veure els repugnants actors que diu que hi surten), gosa dir-ne, dic: Vençuda, Cretina, Barcelona, i ells trobant-ho d'allò millor: perfecta descripció; Barcelona vençuda i cretina; una mica dissimulat: Vicky (que és el llatí "vici", he vençut, i doncs, vençuda), Cristina (palesament, cretina) Barcelona. Així s'han tornat. Mesells pallassos. Parant el cul. L'esperit corcat, parasitat i empestat pels politicarres traïdors. No hi ha remei.

Cap politicarra al món no vol representar els milions de Catalans no reconeguts enlloc, embarrancats als llimbs infernals de la insubstancialitat. Pots cridar tant com vulguis: "Català, sóc Català!" El Català no existeix, i ara menys que mai.

Quin fàstic, vós! Ja ho veieu: apàtrides desprotegits! Què altre som?

I pitjor que no desprotegits: si mai vols empara, t'agafen i et duen a l'ambaixada enemiga, que els enemics castellans t'hi puguin aixafar i maltractar millor! Els insults llavors! La ràbia com et miren! Els miserables et malmeten tant com poden: és clar, ets un "epanó" de la categoria dels fàmuls, un mal "epanó", els senyorets tenen dret a tractar-te de mancat, àdhuc de no prou "patriota", patriota d'ells, és clar! Heu vist mai quina gentota tenen els castellans a les ambaixades? Aquelles monges castrenses, aquells militars tibats com inquisidors! Aquella purrialla que no solament no sap el meu idioma, sinó que el menysprea, i alhora el nega, com em pot representar purrialla així! Aquell merdegam de gentota són el meu enemic declarat! L'odi és mutu!

El fàstic insuportable del contacte. Ni de la mateixa idea de posar-nos al mateix boldró. La proximitat del castellà m'aixeca butllofes! Enemic, osta, desa't, lluny, desatansa-te'm! La teua puta presència, no trobo res a l'infern de tan ofensiu!

Si només fóssim apàtrides, rai! Ni això no et deixen ser. Per força has de ser d'una nacionalitat o altra; ara, de la teua, mai! Això mai! Un Català reconegut, s'enfonsaria el món!

És pot ser més desgraciat al món que nosaltres! Legalment representats justament per l'enemic que ens vol esborrats del món! L'enemic que ens fa tot el mal que pot perquè ens morim tots plegats d'una puta vegada, sense deixar memòria! Sense que ningú se'n pugui recordar mai de res que féssim! Morts, colgats, oblidats. L'enemic que tergiversa la història i així la ven al món; s'arroga els noms i els fets de la nostra geografia i els deteriora i els empastifa, castellanitzats, i així els ven; ens tracta d'esclaus sense drets; diu pertot arreu que només som bons per a vendre, per a torturar, per a colgar sota les cendres de les ruïnes del que fórem, tret que mai no fórem res, és clar...! N'hi ha per al suïcidi, n'hi ha per a qualsevol vaitot. Què fer, si això no? Home, pots deixar-ho córrer tot. Vols

estalviar-te tantes de contínues cruels burxades a la nafra; dius: “saps què? ja s’ho fotran; més em val d’esdevindre alguna altra cosa.” Llavors feina rai, t’has de fer d’allò o d’allò altre; si pot ser, hoste humil d’una nació que no faci gaire pudor. Ara, si ets del morro fort, si vols mantenir-te tretze són tretze, nominalment Català, ah, aleshores! Mai no l’endevines! Totes les bruixes de la rancúnia se’t llencen sobre a escorxar-te l’esperit! Més val que et pengis cada cop que dius qui ets: que ets el que ets, que ets Català! Tothom t’insultarà amb tota la barra, sense pensar-hi dos cops! Car ningú, ningú no et vol altrament que com els altres t’han venut (t’han venut, perquè els Catalans som esclaus que els castellans se’ns venen pel món amb el catàleg, amb l’etiqueta penjada al cul dient de nosaltres el nom i el preu que a ells els roti), i per això tothom al món enganyat i content, els dius Català i de seguida interpreten que ets justament el contrari: justament el que més horror et fa que et diguin que ets, el més menyspreable imaginable: “spanish”! Sant tornem-hi! No solament no et volen reconèixer com el que ets, només et volen reconèixer precisament com el que més fàstic, horror i odi et duu a l’esperit: et diuen tranquil·lament d’“spanish”, i és com si et clavaven al cor un ganivet rovellat i s’hi rabejaven rebregant-te-l’hi!

Politicarres sense gota de catalanitat a l’ànima. És que així està muntat el sistema: només hi té veu el traïdor. L’ocupant i el traïdor. Un que no sigui ni ocupant ni traïdor, per definició és terrorista, en aquest sistema malalt, només pensat per a fer-nos desaparèixer definitivament. El qui vota en aquest sistema trucat, o és traïdor, o és un pobre desgraciat que no sap el que es fa. I mai no veus enlloc cap politicarra dels “nostres” aixecant la veu que a això d’“spanish” els castellans no hi tenen cap dret, en tot cas no pas més que les altres nacions de la mateixa àrea geogràfica. Però és que els deixem ser mitgesmerdes sense vergonya, i ningú al món no els atura les grapes avaricioses. Ho volen tot per a ells. I als altres que els bombin: o es dobleguen ells mateixos o els doblegaran ells, per això són els mitgesmerdes més mitgesmerdes de la península! S’arroguen el terme geogràfic que pertany a tots els qui hi fem niu, i els altres què hem de fer? Callar? Els hauríem d’esclafar tots plegats, estanyar-los, estroncar-los tanta de boja mania d’arrogar-s’ho tot,

d'endur-s'ho tot cap a llur raconet merdós, com si els altres no tinguéssim dret a existir! O castellans o morts!

Així ens va. Ara dius pel món que ets Català i ja tothom fa mala cara, com si pudíssim. Catalònia, molts l'han visitada. Cap diferència amb "spain", no troben, no. L'enganyifa, monumental, ha xopat cada esperit, com una malaltia d'aquelles que ja no et pots treure de damunt; la propaganda martellejada sense aturador ha fet forat: i nosaltres desapareguts per sempre més en aquest forat del no-res. Sovint... hà! Al contrari, pitjor. Ens troben que som mal "spanish", que no som prou bons "spanish"! Només ens mancava aquesta. Afegint vidriol a la nafra! No us heu trobat mai aquells imbècils que et diuen seriosament que els Catalans ens hauríem d'esmenar, que hem de complir les expectatives del que els castellans tramposos i usurpadors anuncien amb els nostres diners al món: que no existim, que allò dels Catalans és cosa de riure, de quatre carallots de poble que volen un nom "especial" per a llur equipet merdós de futbol; que ningú no parla ni ha parlat mai aquell dialecte malsonant; que "spain" és monolíticament feixista castellà. I prou, s'ha acabat. Ho diuen els castellans, i els castellans parlen "spanish" i representen tots els "spanish" i vés-te'n a la merda i no emprenyis més, Català inexistent! Així hi ha malparits que vénen a casa nostra i ens critiquen de ser Catalans! Tornen i te'ls trobes i n'hi ha que gosen queixar-se que hi ha "massa" de ràdio en Català, quan hi van, que "allò" del Català és exagerat, que una cosa "local" caldria moderar-la, que arribés només als poblets, que au, que amb això tothom content, que volen sentir "spanish" a "spain". Ah, i els que et diuen que hi anaven a aprendre castellà ("spanish", en diuen, il·lusos!) i troben que l'accent és inacceptable, que l'accent Català (volen dir l'idioma Català, la llengua Catalana, però els Catalans mateixos, covards de merda, no gosen parlar-los en Català, no gosen ser valents i dir: "No, collons, badocs! Això és Catalònia, això és la terra dels Catalans! Aquí es parla Català, una de les més importants i històriques llengües del món!"); no, per comptes d'això, fan la vida fàcil als colons. Collons amb els colons! Els colons encantats. Enlloc no troben gent més servil, ramats de lacais sense orgull pertot arreu, fent-los la gara-gara. Vénen de fora, i tantost campant-se-la. Ningú no els treu a pedrades, ni a trets, ni tan sols a raonaments; els

Catalans bavosos se'ls aplanen, se'ls estiren davant, els serveixen de catifa damunt els gargalls i les caguerades, no fos cas que als colons se'ls embrutessin els botins amb la nostra terra tan merdosa que només es mereix que vinguin els ignorants salvatges de fora a violar-la. Pse! Sí, home, sí. Ja us dic que els darrers Catalans de debò foren tots foragitats quan els nazis guanyaren la guerra.

Un se'n cansa, de ser Català pel món. Massa anys de fidelitat que ara ningú, o gairebé, ja no reconeix. Dieu: "Sóc basc", i tothom us respecta. Quina ironia! Els bascs, els que sempre foren els pitjors arroplega-pets dels castellans, els que els feien ben sovint les feines més brutes, i ara són els herois de la resistència! Missaires, dogmàtics, i ara s'han guanyat l'admiració del món! Però ah! És que ara un basc lluita per la seua nació, un basc arrisca la seua vida per la llibertat. El poble que lluita per la llibertat no pot ser terrorista; l'únic terrorista llavors és l'estat que vol, amb armes molt més poderoses, vol escanyar aquell crit de llibertat. Això gairebé tothom ho entén, al món.

Els Catalans, en canvi? Merdes tots, acomodaticis, gastrònoms, "arquitectes", tous d'esquena, reverents, súbdits, figuratius, aparadors per a turistes. Cagats. Un poble que no lluita per la seua llibertat no té dret a la llibertat, a cap llibertat, no té dret a cap consideració. La gent se'n fot; la gent et menysprea. Me'n recordo aquell prefecte que deia: "Els Catalans, ecs! Qui fotrà cas dels Catalans! Acollonits de merda! No veus pas mai els Catalans agafant les armes! No són corsos, no són bretons! Són pacifistes. Pacifistes pidolaires. Qui donarà altre que un mastegot a un pidolaire pacifista! Recony! És pot ser més ridícul!" Tota la raó que tenia, el malparit torturador!

Hem caigut tan baix! De ser un dels pobles més ferotges de la terra, a ser dels més cagats i ridiculitzats! Tota la sang valenta fou foragitada, ja us dic; només romangué la púrria col·laboracionista,

covarda, comerciant, aprofitada, com se'n diu? sapròfita. I els descendents no han après res, massa enverinats segurament pels mitjans de la burgesia botiflera, mitjans venuts, a les ordres del castellà: i doncs tots acastellanats, tots falangistes, tots franquistes, tots feixistes, nazis. Escrits en un Català degenerat. La televisió, si mai n'he vist un bocinet per internet, no s'hi entén paraula; els meus fills, ningú, no hi entenem borrall: tot el que diuen sona lleig, adulterat, a castellà.

Escolteu, cada vegada que he tinguda la il·lusió que potser faríem alguna cosa, les forces de la reacció burgesa i missaire ens han esclafat. És que fa setanta anys que els castellans no han tingut necessitat, ni una puta vegada, d'enviar llurs tancs! Allò ens hauria tornat a posar al mapa i a la consideració del món. Massa covards. I ara no hi ha remei. Massa tard. Ara hi ha la massa invasora, castellanitzada, feta nazi: la que vol el nostre anihilament, la que ens vol esborrar definitivament. I aquesta és la que mana. La majoria el mànec. Això vol dir "democràcia": l'eliminació de l'envaït. Pitjor que no el càncer. La majoria guanya, la minoria mor. Al càncer almenys, si la minoria lluita, pot guanyar encara la vida. La "democràcia" dels castellans era el tret al clatell. Tot el que ens mancava. Erts. Ni piu.

Us en recordeu en acabat que el nazi castellà Franco es morís al llit? Entre tots aquells darrers assassinats seus que va cometre impunement, tot i el rebombori a certes publicacions del món si fa no fa esquerranes? I llavors doncs que el sanguinari palter estirà la pota de tota manera, i els falangistes, ai, pobrets, es quedaren sense amo, i anaven de bòlit, i hom ho aprofità, la gent ferma (encara en quedaven!) hi va veure una escletxa d'esperança cap a la llibertat: i als carrers Catalans hi hagueren totes aquelles manifestacions multitudinàries...? Allò ens duia il·lusió, allò ens reconciliava amb casa nostra, allò ens feia fer esmolar les armes, allò ens feia preparar els viatges de tornada. Però de seguida els traïdors s'ho vengueren tot per quatre llenties corcades. Què parí llavors aquella ressonant muntanya? Molta fressa i gens d'endreça. Tant retrúnyer, i ens cagà el ratolí ronyós i arnat d'aquell botifler Tarradelles, que

havia pactat amb els falangistes castellans que l'únic que demanaria era potser que els àrbitres de futbol xiulessin menys contra el Barça i que el Barça pogués així guanyar una lliga (!), que amb això ja en tenien prou els Catalans, que el verí feixista ja els solcava les venes per comptes d'estrènua ardida sang, que amb aquella innocent enganyifa doncs ja s'atiparien tant que potser tots els catalanistes es moririen de l'enfit i tot. Que aleshores els Catalans tindrien tanta de bona voluntat envers els castellans (perquè els àrbitres castellans eren tan "senyorívols" en afavorir ara menys els equips més madrilenys i doncs més declaradament feixistes) que potser ja el Barça i l'"epanó" es fondrien i es dirien "epanó i prou", i tothom, cada Català, es tornaria tan "epanó" com els mateixos "balenfianos". Carrinclons de merda tots plegats!

Quant a aquests pobres desgraciats, els "balenfianos", i els "tan calmats" de les illes, a tots aqueixos ja no els quedava prou nervi ni per a demanar sinó engrunes del que caigués als "altres": als extremenys, als "riokhanos", als què em sé jo! Tant se val. Quin escàndol. Quina misèria. Quin enfonsament.

Oh, però tot d'una (us en recordeu?) qui s'ho hauria cregut? Hom se'n feia creus! Perfecte! Quin sant s'ha penjat? Heus ací el miracle sobtat d'una nova avinentesa d'esmenar el patafi! Es veu que llavors els nazis castellans trobaven que no en tenien prou. Havien perdudes aquelles engrunes i les volien recobrar fos com fos. Eren uns nazis més rucs que no els altres nazis, eren de la casta intrínsecament imbècil dels militars, i ara s'enyoraven de les carícies al cul que els feia el Franco i es volien barallar amb els altres feixistes, els falangistes que havien pactat amb els cagadets burgesos missaires. I van cometre la gran bretolada d'alçar-se, com si fossin un altre Franco, sí, sempre aquell sanguinari espantall, llur heroi. I atacaren aquell cau de nazis, el "parlament" castellà, i, com rèiem tots! Aquell merder ens donava la gran esperança, vèiem amb il·lusió que l'ocasió era perfecta perquè els Catalans se n'aprofitessin! Ara era l'hora d'aixecar-nos contra l'invasor nazi. Ara calia prendre possessió del material dels militars, a casa nostra

sense amo, ara calia repartir-ne les armes entre els Catalans! I, en canvi, què? Els Catalans degenerats tornen a guanyar. Surt aquell maleït botifler de Pujol, aquell home físicament repel·lent, moralment una porqueria, un tartuf, un banquer, i fet i fet el pitjor traïdor que els Catalans han hagut de patir durant centúries, i doncs què fot? Se'n va corrents a estintolar i falcar aquell franquista grotesc, el borbó! Des de Casp que no havíem estats traïts per gent de casa d'aquesta manera tan nefasta!

Ser Català al món, ja us ben dic, s'ha tornat una feinada. És feina desagraïda. Arrufen el nas. Els dius: "és que els Catalans..." Una nosa, diuen, una nosa. Un poble que voldria el que no se sap guanyar amb l'esforç calgut. No hi ha sopars de duro. S'ha acabat.

Es van treure de la màniga aquell homenet que era perfecte per als designis dels invasors. Xirinacs, que quan es va suïcidar va reconèixer que l'havia cagada de mig a mig. Deia que els Catalans som tots missaires, que els missaires no aixequen la mà contra l'enemic, que, si l'enemic els vol anorrear, doncs millor, au, que els anorreï l'altra galta. Això és una bestiada, però ja m'entenc. Un poble que per comptes d'armar-se per a la lluita que el dugui a la llibertat, para l'altra galta, que li fotin un segon mastegot encara més letal que no el primer, només es mereix ser la riota. Que és el que som els Catalans, la riota. Un poblet de gamarussos enganyats pels burgesos botiflers i missaires. I contents que hom ens enganyi, parant l'altra galta, indeed!

Se m'acaben les esperances, escolteu. Ja no tinc ni esme de dir encara: "guaiteu, sóc Català." Ni jo ja ni mig m'ho crec. Català? Això vol dir què? Que sóc un seguidor del Barça (hà!), que sóc un gastrònom (ecs!), que m'agrada el Woody Allen (ecs!), que parlo "spanish", que sóc mig "torer", que ballo "flamenc" (ecs, ecs, ecs), tot plegat, que me n'entenc de gitanades? Que de vegades em faig el folklòric i parlo patuès? Car això s'ha tornat, ser Català pel món.

Mai no m'hauria pensat que m'avergonyiria de dir-me Català. Tot i que encara me'n dic. I me'n diré quan em moriré. Però tindré la impressió que amb mi es mor el darrer Català. És la impressió que té cada Català desvalgut que es mor i no veu que cap altre Català faci continent de moure ni el dit petit. Desarmats, desesmats.

Heu sentit que els falangistes instal·lats a Barcelona han donat el premi literari a un representant dels castellans que es veu que escriu que el darrer Català es mor gratant-se el nas i menjant-se el moc? Això és el que desitgen els barcelonins! Veure el darrer Català degenerat acabar-se, espitxant-la de la manera més abjecta. A això donaran el premi. Mai al llibre que digui que el Català no morirà mai, que el Català tornarà a engrapar les armes, que el Català sabrà guanyar-se la llibertat, que, com el president Companys, morirà per la llibertat. Això qui ho premiaria? Això, tothom se'n riu, tothom s'ho passa per la carranxa; els gastrònoms se'n riuen, els "arquitectes" se'n riuen, els "vicky cristina" se'n riuen! Els "bilingües" se'n foten el gran panxot! Tothom se n'esclafeix! Els "progressistes", els "socialistes", els "comunistes", els "verds", tota la purrialla "pseudo", se'n pixen als calçotets! Els botiflers s'han fet els amos. Aliats amb els invasors ja instal·lats com el darrer càncer, ho maneguen tot. Es donen premis ells amb ells, es reparteixen el robat (el que els castellans no s'enduen a llur cau de lladres), i els Catalans els ho aplaudeixen amb flascs aplaudiments de mesell poble espoliat. Car fins a quin punt es veu que volem exactament el que volen, i el que volen que vulguem! Que fàcil els ho posem! Volen "pacifisme", volen "tolerància", volen "llei i ordre", volen "constitucionalitat", volen "convivència", volen "bilingüisme", volen el franquisme institucionalitzats fins a la medul·la, mai més desencastable. Això volen. I això justament es veu que és el que volen els Catalans. La "democràcia ben entesa" dels castellans.

Se m'han acabades les il·lusions. Cada any pitjor. L'última vegada (un ja no sap on agafar-se), veient al Parlament Català la unió dels partits Catalans signant un projecte d'Estatut que el món trobava exemplar... Tornava a poder dir: "sóc Català", i tothom em tractava

com cal. Ningú amollant cara de fàstic. Em tractaven com si era persona, com si era gairebé un basc. Però que poc va durar! Un estatutet (sense exèrcit, sense república, sense llibertat, sense independència), no gran cosa, però almenys ens donava un nom reconegut i certes possibilitats d'eixamplar la cosa... I, tanmateix, que ràpidament, oi, l'estatutet fou convertit en està-taüt; el botifler Mas (del partit dels traïdors regionalistes) assestà la primera coltellada a l'estaferm. No estava gaire ferm (aquell estatut), i ara la coltellada traïdora del traïdor Mas l'enviava a l'altre barri – d'ençà d'aquell dia "pujolià", tot ha estat cantar-li les absoltes. I "uf!", el bleix es va sentir fins aquí i tot. Com van respirar els altres: els pseudo-socialistes Catalans, com es van treure un pes de sobre! Algú els va passar davant de traïdor, ells que són traïdors fins a l'ànima podrida. Ells que es diuen socialistes i van contra la societat autòctona (!), només defensen la societat invasora: l'avançada feixista instal·lada com un càncer letal entre els Catalans ja malalts d'última mort.

I (es veu que no en teníem prou, que encara no havíem rebut prou, que ens mancaven galtes per a parar!), llavors doncs, com aquell traïdor Carot ens va bufetejar a tots! I amb quina insolència! Amb quina agressivitat! Quin revés insultant a tots els Catalans que volíem la independència, i ens havia decebut, ens havia fet creure que és el que ell també perseguia! Politicarres de merda, no m'enganyaran pas mai més!

Esquerra Republicana era un partit on tots els que volíem la independència hi vam caure com al bertrol. I ell ha agafat el bertrol ple d'independentistes ensarronats i l'ha deixat marinar a la claveguera perquè ens hi moríssim tots. En quatre anys l'ha convertit en un partit refugi per a ex-pujolistes destrempats per tanta de missa i beateria dels regionalistes. El vau veure com es desfeia? Com la seua figura, si fa no fa d'humà panxut, es tornava bossa boteruda tota curulla de cagarrines? El vau sentir (i no us van caure les orelles d'incredulitat?) com va presumir d'haver desarmat aquell petit raig d'esperança que es deia Terra Lliure? No us vau

haver de tapar el nas quan vau veure com es vinclava a besar el cul de l'amo; quan els castellans li ho van manar, com li va mancar diarrea per a desdir-se d'haver fet costat als lluitadors bascs? Com es va posar immediatament, gastrònom ell, ploramiquetes ells, penedidet ell, del costat dels terroristes castellans? Com va fer un estranger falangista president de la Generalitat? Com es va fer dir Khossep Lluí davant una gossada frenètica de castellans? Quina heroïcitat!

Aquells partits polítics (els únics permesos pels castellans), què se'n pot esperar. Cap ni un amb una mínima voluntat de llibertat. Han anant fonent cada esperança, han anat fent malbé cada il·lusió. En lloc d'encendre, apagar. No hi veus enlloc foc de coratge que encengui la rebel·lió contra l'ocupant. Cada politicarra que treu el nas ratat, l'únic que fa és sembrar pors, acolloniment, pacifisme: "Uh, quina por! Si cridem gaire, vindran els castellans i ens envairan!" Com si no haguessin ja vingut i envaït a cor què vols, els castellans! Com si no ens haguessin trets ja a tots de casa! Fins al Parlament Català ja es pot parlar en franquista! Anem a recules! En franquista, com abans que es morís el gran heroi dels castellans, el sanguinari dictador Franco! Ja hi tornem a ser! Uns quants anys de parlar molt i no fer res, però ara ja en estranger i tot. S'ha acabat, doncs. Ni aquell Parlament, que ens havia enganyat amb un acte d'unitat i en Català, no te'l pots ara guaitar. Prou. A qualsevol moment et pot sortir un castellà, i llavors què collons hi entens? Allò d'aquell dia, aquell dia d'unitat exigint ensems més llibertat, era tot foc d'encenalls, uns darrers quiquiriquics cap a la galeria. I això d'ara és la "democràcia" triomfant: la democràcia dels castellans, on només tens dret a deixar-hi parlar castellans, i traïdors que parlant en Català obeeixin les lleis dels castellans. Els Catalans de debò, exiliats, morts, al manicomi, a les presons, "terroristes", callant. I tot vigilat per una policia traïdora que fa el joc a l'enemiga. Cul-i-merda, les dues policies. S'ha acabat, s'ha acabat.

No trobeu? Catalans amb els quals puguis parlar-hi francament, ja no se'n veuen, no... Ja no en surten. Tots els que surten del galliner,

ja vénen plens de pugó castellana, i no se la saben pas espolsar quan són fora, i ja els veus que se'n tornen al mateix galliner amb els mateixos paràsits, i encara complaguts, a atrapar-hi més paràsits, no en tenen mai prou, au, som-hi, afegim-n'hi, que els empastifin i els plomin una miqueta més. Els heu sentits? Quin món referencial més estrany no traginen ara! Tot sona a castellà. Repel·lent. Qui els entén? Els noms que diuen, els llibres que llegeixen! Els vells deuen ser tots morts. O no els deixen sortir. Els deuen tenir tancats al manicomi, ja us dic. Referències Catalanes, mai. Dels històrics bons i antics, qui sap, se n'ha degut perdre la memòria; no se'n sent a cantar mai gall ni gallina. Qui vol recordar-ne el nom, les gestes? Home, amb prou feines si encara hi fumegen de tant en tant les tènues ombres... Alguns només els esmenten per a insultar-los. Apareixen en llavis de traïdors quan es veu que cal posar floretes. Floretes! I dir quatre mots adotzenats! Mots! Floretes i mots! Mai actes, mai res que sigui un pas de debò cap a la independència, mai cap cop de puny que inauguri l'acció! Macià, Companys, germans Badia, Pérez Farràs... Pedrolo... Tots aquells herois que enraonaven i raonaven tan bé! Esfumats. Com el record dels foragitats, els qui sabien i volien la independència, els qui els feixistes que vingueren de fora, amb els traïdors de sempre de còmplices, foteren fora perquè els volien morts; els foragitats que no tornaren més, mai més a un indret que s'anava corrompent sense remei, més i més corromput, més i més espatllat com els anys s'escolaven i ningú no trobava que valia la pena ajudar un poble que no s'ajudava ell mateix, aquells, aquells com si no haguessin viscut mai.

La degenerescència... Ja no hi ha déu que ho aturi...

No dieu res? Us he ofès? Ah, us havíeu adormit? Sí, ja ho sé; els de la ceba ens fem tan feixucs! Lamentables. Fora de to, fora de moda, passats; residus, escombraries de la història; deixem enrere una ferum de carronya; ens put l'alè, ens put el cervell... Per què no ens colguem en cap femer? Allí només no hi faríem el paperot. Altrament, qui vol atansar-s'hi? Quin mal efecte! I el tuf! Puputs! Estridents, cacofònics. Rots agres quan xerrem sense solta ni volta

de batalletes sense importància. I per què voler ser com l'altra gent? No en tenim prou sent el que manen que hem de ser? Qui s'ajup, que rebi. Au, a parir panteres, Catalans. Arruix, sobreu. Pets ambulants. Què hi foteu encara monejant, empudegant entre els elegants, els moderns, els "progressistes", els gastrònoms, els "demòcrates"?

No, tu, fora; els de la ceba, la pudor. Terroristes potencials. Voler tornar a tindre el que a hom li han pres i continuen prenent-li... Això és escandalós! Quina idea terrorista! El que cal és pacifisme, el que cal és callar, fer el que et diuen de fer els autoanomenats "elegants", els "mundials": et fas castellà i et mors. I t'esborres. No cal que t'esborrin. T'esborres tu mateix. Fes-los aquesta feina i tot. Com els "balenfianos". Ells saben de què va. Això és ser modern. A la merda ta mare, ton pare, tots els teus: antigors. No sabien el que es deien; allò que parlaven, patuès: no prou elegant, no prou progressista, no prou arquitecte, no prou gastrònom, no prou democràtic, no. No prou vençuda i cretina Barcelona. Era de poble. Era de segona classe. Era de persona sense to, de segona categoria, de persona sense dignitat, no pas digna de tindre els mateixos drets que té la gent com cal; era d'animal equivocat, d'error de la història.

Totes les idees que els nostres tenien, tots els fets que acompliren al llarg dels segles: res, esborrats pels usurpadors. I ara doncs tothom al lloc que li pertoca. Per què hauríem de pretendre tenir els mateixos drets que tenen els que ens han robats els nostres? Només un clau en treu un altre. Això et prediquen: vols el que tenim? Hauràs de fer com hem fet. I això és costós. Cal anar-hi a sang i fetge. Aquest és el programa: no hi ha res gratis, no hi ha res de franc, tot és de Franco. Encara no ho entens? Qui et vol mort, si no l'atures, et té mort.

Així ens han enverinat. O ets assassí, o mors a urpes de l'assassí. Ens tenen per la gola, i ens escopinen a la cara. I cada dia les

mateixes ordalies. Insistents. Refregant-nos a la cara la mateixa merda. Així acceptem que se'ns tracti: tot el que som, tot el que serem, tot el que fórem: ignominiós, marcat per la ignomínia, sense cap vàlua, al contrari: vergonyós. I la solució és acotar el cap, dir "sí, senyor". Com els maleïts polítics que ens ha tocat, tots col·laboradors amb l'enemic, tots denunciadors dels qui voldrien la llibertat, dels qui voldrien la restauració dels nostres drets robats pels castellans.

Estic amargat. Més val que em mori... De què servim? Per a callar: això vol tothom que fotéssim d'una puta vegada. Callar. I això farem, això farem. No emprenyarem mai més ningú. Prou noses. No caldrà que ningú més ens faci cap més ganyota de disgust. Ja en tenim prou. Ells ja se n'han cansats, de sentir-nos; i, nosaltres, de dir res a les parets.

Bé, vós. Doncs... Bona nit. Ja ens veurem. Ja parlarem de l'Obama. Ja parlarem del Pútin. Ja parlarem del xinès, em diuen que no el pronuncio mai prou bé. Parlarem de temes menys avorrits, teniu raó. De temes que no ens interessin gaire, però que siguin actuals, que toqui parlar-ne, que vagin amb el temps. Parlarem sobretot de les llibertats dels altres. Sempre dels altres. Mai de la nostra. La nostra, puh-ah! Això qui voldria tornar a sentir-ne parlar! Fa de pobletà, fa de poc "progressista". Voler ser lliure, independent, quina inutilitat! Lliure, ecs! Tan bé que s'està així, ben cagat!

Ja em perdonareu. Tinc la boca seca. En arribar a casa em prendré un altre estomacal. Au. Siau.

~o~o~

[*Eleuteri: Del microbi (39).*]

(*Trenta-nou d'Aclucallades.*)

Malalties, o del microbi al misticisme: –Pel microbi, la infecció; per la infecció, caquèxia; per l'empobriment del cos, depressió; per les defenses abatudes, por de morir; de l'acolloniment, misticisme.

~o~o~

Bilingüisme: –Em trobava ahir aquella dona pel carrer. Una de les coses que em diu és que amb na Paula sempre se'n recorden de mi, car es mercès a la meua assenyada intervenció que enraonen ara en irlandès sense vergonya ni por.

És que un dia érem uns quants a taula i, entre la vintena de persones presents al voltant, devia haver-hi gent de cinc o sis nacions. Ens enteníem en anglès, com s'entén tothom, barrejat, pel món. Em trobava assegut entre dues irlandeses. Quan em van sentir parlar, passades elles, amb algú de la meua nació en Català, va semblar-me sobtar que s'intercanviaven una llambregada i que feien els inicis aviat reprimits d'una "carota". Vaig fer llavors una carota molt més palesa i els vaig dir: "En canvi, heus ací que el que no comprendria mai un Català és que, com he notat al llarg de la vesprada, dues persones de la mateixa nació quan s'adrecen elles amb elles no parlin en llur idioma. Dos Catalans sempre parlaran en Català a través de qui sigui. És un dret inalienable, que en diuen. Ara, no veig que les dues, qui m'heu dit que sou irlandeses parleu en irlandès quan parleu damunt meu; no ho fareu pas per qualque desplaçat motiu de 'gentilesa'? El que fóra potser per a vosaltres 'gentilesa' em sembla a mi ofensiva submissió." Es van quedar

parades. No havien parlat mai entre elles en irlandès. No sabien l'una ni que l'altra en sabia! Al cap d'una estoneta, s'aventuraren a dir quelcom en irlandès, i s'entenien! Començaren de riure animadament, esperonades per qualque íntima exaltació. "Aquest és el bilingüisme universal i que cal", vaig dir, "entre els propis el propi idioma, i tots plegats l'anglès!"

[Els únics qui pateixen en aquest sistema són els anglesos i americans mateixos, privats del goig de saber directament una segona llengua. Com s'ho faran? Els recomanaria que els fos obligatori a les escoles aprendre rus, àrab, xinès. Mai no se sap. No fos cas. I és molt bo per al cervell.]

~o~o~

Home d'inacció: –Me'n ric de les esvalotades anades-i-vingudes, els entra-i-surts, els daltabaixos, dels esverats homes d'acció qui no poden pas fer altre que repetir el guió que els impel·leix al ridícul.

~o~o~

Els anys: –Els anys s'escolen a milions incessants – com allaus de polsegueres. De tant en tant, parpellejaré. Àdhuc, algun cop, em fregaré, amb dos dits d'una mà, ensems ambdós ulls.

~o~o~

Éssers: –Entre les infinites caòtiques sorres, efímeres puces de vanes existències.

~o~o~

Els lèmurs van de cul entre els glomèruls: –Branden els caps, dubitatius. Voldrien escatir què foren aquells glòbuls, planetes, negres, ubics, lluents, que reflectien tota idea, invenció, pensament...

Se n'adonaran algun dia que tot allò que guaiten són ulls? Els ulls dels uns i dels altres.

De moment, però, no crec pas que hi comprenguin res.

~o~o~

L'ull: –L'ull veu l'ull. I enllà de l'ull, res.

~o~o~

Temps: –Temps, allò que en diem temps, no són sinó fragments malcasats d'espai – trilions de re-usables instants – il·limitadament re-utilitzats – anàrquics passavolants – (fins que es casaran al canemàs de l'espai, i no hi haurà doncs ja més instants reviscuts).

~o~o~

Malalties: –En aplec extraordinari, al segle dinou, on els científics inventaven remeis a doll, les assetjades, hostilitzades, malalties es digueren que malament rai, que perdien terreny, hegemonia. Que la gent no es moria prou de pressa. Que calia inventar un mal més greu. “Adoneu-vos-en que, tantost inventada qualque nova malaltia, la gent obtempera, segueix, i comença de morir-se’n. Abans d’inventada, la gent no se’n moria. La gent es moria de qualque xacra antiga. Mes ara se’n moren a cabassos, molt més ràpidament, de la nova de trinca.”

Perquè hom els havia identificat i remeiat recentment el truc de molts dels microbis físics, les malalties tiraren a rumiar cap al terreny dels microbis psíquics. (Físiques, psíquiques: tant se val: al capdavall s’equivalen: una malaltia és una malaltia.) Les ideologies eren malalties psíquiques ja veteranes; els en calia una de més virulent, vet ací. Les malalties inventaren doncs al XIX una nova ideologia: el nacionalisme.

Maltempsades rai a tot el voltant de la boteruda, estrabul·lada, esfera terràqüia. Genocidis per a donar i vendre. A prop nostre, dos nacionalismes molt cancerosos, el parisenc, i el sempre mimètic de París, el provincià madrileny, volen llavors anihilar la nació Catalana – paradoxalment no prou empestada amb aquella nova letal malaltia – per a tindre més espai on sobreviure, nodrir-s’hi.

L’inexistent, tantost anomenat existeix. El nacionalisme és malaltia inventada. Això no vol dir que totes les malalties siguin inventades. Hi ha malalties existents no anomenades encara. En canvi, l’existent, tot i innominat, continua existint.

El nacionalisme és una malaltia relativament nova (amb prou feines dos cents anys) i per això encar reïx a esborrar (mentalment o física) tanta de gent. És una malaltia com les altres, però, i per llei de supervivència, si no reïx doncs a carregar-se tothom, hom se la carrega. Comença de perdre gas. (El gremi neguitós de les malalties també vol sobreviure – amb quina nova bertrolada no ens sortiran adés?)

~o~o~

D'on ve el mal?: –El mal ve de la supervivència. És intrínsec a l'afany de supervivència. Tot el que sobreviu tendeix (o és perquè ha tendit) a sobreviure. No hi pot altre (li ve de mena). I per a sobreviure, sovint ho ha de fer a expenses d'altri, contra el veí. Sobreviu ("sobrevisc", exulta) perquè l'altre mor. Tot organisme – i tot organisme dintre tot organisme – si tendeix a sobreviure, farà mal. Farà mal.

Si volem (o volem poder) ésser bons, hem de no voler (o voler voler poder no) sobreviure gaire.

Només podem sobreviure a expenses d'altri – si sobrevisquéssim amb l'altre, no sobreviuríem, "només" viuríem. Per dissort no semblem (ni semblen cap dels organismes qui "ens viuen") pas gens estar fets així. Estem fets per a fer mal, és a dir, per a sobreviure. I només viuràs si sobrevius. Viure és estar malalt, ésser dolent. La primera malaltia (dolenteria) és viure.

~o~o~

Sempre la mateixa Història: –Les tres gràcies (la mort, el sexe, la merda) fotent-hi de trascantó horrorós acte de presència!

~o~o~

Motors de la supervivència: –Fragments d'espai malcasats que t'impel·leixen a reviure la fugida (duus els urents diamants, suara emblats, a la butxaca) fins que no topes al budell cec de l'atzucac. Se't fongué l'eixida. Fi del món, sense uix ni eixida; *no exit*.

~o~o~

Verborrees del dinou, òperes, arengues, misses: –Per què escoltaríem els vells òperes? Per què llegiríem els vells Balzac, Tennyson, Trollope? Per què badoquejaríem els vells davant els polítics prometent sempre, amb les mateixes adotzenades, ensopidores, filigranes, el mateix lloro i el mateix moro? Per què aniríem els vells a misses? Per què mastegaríem desdentegadament la mateix pasta sonsa? Només perquè el fastig de l'ultraprolix ens fa l'efecte que ens allargassa les hores; ens enganya amb el miratge escaguitxós d'un curt espai que ens roman per a córrer fet, pel cansament i l'enfitament, aparentment ara més pregon, tot i que, vulguis no vulguis, de fet com més anem més acceleradament se'ns escurça.

~o~o~

O filosofia; per què filosofaríem?: –Per a espesseir, afeixuguir, les hores.

Exemple:

–Et dic que no hi ha cap “déu” qui pugui fer res contra les lleis de la natura.

–És la natura doncs una “deessa” encar més forta que no tots els altres “déus”?

–No; la natura és el que hi ha. I el que hi ha, és. (No hi calen ara cometes.)

–Mes sap la natura que és?

–Només a través meu.

–D’on tu: tu ets “déu”.

–No; en sóc la consciència: sóc la consciència de la natura. En sóc, perquè sense mi no és conscient. Em fotré ara mateix un tret al cap i la natura continuarà, feliç ara com abans que vingués jo efímerament a tocar-li el voraviu.

–Feliç natura, qui pogués ésser-ne!

–Deixa’t dur pel corrent.

–Sempre ho he fet.

–Feliç tu.

–Per què?

–Perquè qui va contra corrent de la natura, només pateix i fa patir.

–I tu?

–Jo he volgut no anar ni amb la natura ni contra la natura; he volgut pujar al costat i guaitar-me córrer el corrent.

–I?

–L'espectacle és sempre el mateix. Al capdavall t'hi ensopeixes, et roda el cap i caus al mateix riu que tot s'ho enduu.

–És la natura tan natural! Fa enamorar!

–Si et fa goig, endavant. Tu rai.

–I tu, ploramiques, i tu!

–Dem-se les mans que la cataracta és imminent!

–Fi...uh...uh...! (Darrer salt eufòric al buit.)

~o~o~

(Eleuteri: Verdura XXVIII.)

[*Aristarc Verdura, mort (28).*]

Com qui diu, Aristarc, treus foc pels corcats queixals, mes això tanmateix gens no t'impedeix a totdéu encar somriure'ls. Aristarc Verdura, quin home més obduradament resistent no ets! Tothom t'admira. Amb mal de queixals rai, reïxes tanmateix, vestit de bell vellut verd fosc, a rebre somrient els convidats, a llavors ballar

llambrescament entre les bruixes, a demostrar palesament la teua entendridora adherència a na Terpsícore, a usurpar al jovent la volubilitat de la joia sàviament expressada.

Efectivament, sempre somrius bonhomiosament davant la gent, per betzols que no siguin, per enutjosos que en realitat no et siguin. Què et deien ara? Et parlaven de terribles catàstrofes, de malalties galopants, de trens subterranis que esclaten en somieigs d'escatilós colom (de qui les cagarulles que se li desprenen de l'anus foren llavors els vagons o, dins, els escarxofats individus); et parlaven de tristors doncs inescandallables; com mentor amable qui s'escolta la canalleta recitar disbarats, els somreies tanmateix, sense que ningú s'ho prengués a les onze: prou veien, o s'esmaven que veien, que ho feies amb somriure si fa no fa commiseratiu.

Sé, ho sabem tots, que fins a la mort somriuràs, que a l'instant on la Seca se't presenti, tantost et tusti, esquerpa, que és hora, noi, d'anar-se, que l'espai concedit se't clou, que àdhuc doncs a ella, a l'esquelètica assassina, somriuràs. T'haurà dallada la vida, mes no pas l'afable rialleta. La rialleta, mai.

Com t'estimem tots plegats, home feliç, o si més no home sembrador, plantador, de felicitat! El teu destí, com l'envegem, o és la teua assolellada disposició que envegem bonament. Imagina't, altrament! Un home sempre amb mal de queixals, qui tanmateix a totdéu sempre somriu!

Tots voldríem ésser tu. No pas pel mal de queixals, és clar, mes pel benésser que irradies: que saludable deu ésser d'ésser tu! Com et deu estimar tothom. És que ens telegrafies, amb el semàfor sempre plaïble, adorable, dels teus llavis, del teu afable tarannà sencer, benaurança, bonesa, ardida acceptació del fat!

Ah, en aquests maleïts dies irats on tothom va darrere la buida fama

per tal de poder potser pensar's un pèl únic, l'únic únic ets tu! Perquè mai no t'alçures, perquè mai no balafies l'inútil zel que no duu mai enlloc, perquè mai no has volgut fer re altre que somriure, mai cap altre acte que et donés ni bri d'anomenada, de notorietat: no assassines com qualsevol general o malfactor; no espletes ni escanyes el poble baix com els patrons; no fas patir tothom altri com les dones rancunioses, geloses; no fas mèrits com tothom qui treu el pit, tothom qui malda per passar davant; no et fas bombolles ni pellofes ni durícies treballant perquè et vantin o t'envegin, et tractin de millor que no el veí; perquè no vols monuments de pedra corcada quan siguis mort, perquè encar viu et declares, com sempre t'has declarat, pròpiament quiti, pagat del tot amb l'entrellat universal, et declares tàcitament Persèfone sense recances, a qui tant fa ésser damunt com davall el vernís aparent que empastifaria l'il·lusori cresp terrestre, que no és doncs pas terme o frontera, ans continu enfilall de la matèria única, d'on que, subterrani o enjòlit, trobis que tant se val: la percussió dels budells, tant als budells dels nítols de la terra, com als budells del teu cos, com als del microbi més minúscul qui es plagui a fer el plaga, enderiat, entremaliat, flagell, a corcar't budells o queixals, t'és sempre percussió altament harmònica, un concert d'eteris serafins.

Et guaitava ahir per la finestra com amb unes petites estisores d'esporgar molt tranquil·lament esporgaves, oscaves, empeltaves, englantines, rosers. Per tu, tantost vingut el bon oratge, floriran uberosos aqueixos molt agraïts botons, borrons. Capolls policroms qui s'esponcellen amb ardència, complidors. Car és palès que estimen les plantes que hom els somrigui mentre les gombolden, acondueixen, conhorten! Fins les hosts de pugó m'ha semblat (tinc molt bons ulls!) que reculaven, amb cara trista, ho reconec, mes el teu somriure els era millor que no cap convincent disserta exhortació que, o fotien el camp cap a una altra font d'energia, diguéssim al capdamunt de qualque roure imposant, bogal, o ja havien begut oli. Oli que els vesses amb fetiller somriure, ni cal dir. No et cal mai violència per a convèncer de la raó. Incoaven, arrossegant els peus, amb reluctància, les cuquetes de la pugó, la retirada, quan els has somrigut encar més amplament. Ah, llavors, com cada membre ha oblidats tot d'una els greuges, amb quina agilitat no s'ha esvaït llavors dels ara virginals rosers! Rabassut

joiell fosforescent en el Solell amatent cada membre de l'emigrant voluda, multitud decent, com cal, adreçada, que en cunç aspira a d'altres predis on surar, multiplicar's! Ah rosers teus de miracle, cap escara ni blau a la pell de cap tija no hi perceps: cap animaló ni meteor no gosa tocar-hi! Et respecta no sols tot el que és viu, ans tot el que és mort així mateix; tot el que és mort, és a dir, tot el que és potencialment viu per via ignota d'esparverant transformació. A tothom acolloneix dolçament el teu somriure abassegador. Ara comprenc també que els corcs qui et corquen els queixals te'ls corquin sense torturar't: cap animal no vol ésser cruel sense que calgui. Només els maleïts carnissers, gent buida, sens ànima, sentencien a patir els qui també som matèria. D'ací – oi? – tanta de maror, tant de merder, tant d'enfrontar's, tant d'intransigent, a un món (un univers) on hi ha animals (desavesats) (desestructuralitzats) qui encar no han après (pogut) (volgut) de somriure!

Ja que només sóc un gos, que sóc carnisser, que us em cag a tots plegats pertot arreu, que duc malalties, paparres, que no sé somriure, que t'he mossegat el tou de la cama, que sempre estic tens, rabiós, que empreny tothom amb el meu abuixir bestial, que qui se m'atansa s'enduu la ràbia, que tothom qui és bo, o pobre, o perdut, o escàpol, aquell atac amb pitjor duresa... tant se val, encar m'hauria de desfer la tensió, m'hauria de desarmar, de fer'm tot vaporós, de veure't com somrius! Car somrius amb tanta de benignitat, tant d'altruisme, Aristarc!

M'amanseixes lleugerament quan mig ajagut a l'eixida toques el teu flabiol mongòlic! No et cal gaire buf per a treure d'aquella mena de canya fràgil hàbils, complicats, sons! Com per ordre directa d'una força etèria, espiritual, tantost les teues melodies sonen, llur harmònic formigueig em pessigolleja els lòbuls, la meua llengua se me'n va a l'entrecuix. Com me la llep! Llavors, la meua altra arma plena de calls, de llúpies, tremola com tremolaren els arquitectes qui de primer afaiçonaren la terra, als quals tant els tremolà el pols que ja ho veus tu el patafi, el nyap. Ah flautes! Flautes, tanmateix!

Revera, aquest és el millor invent dels arquitectes! Goig de la contrada, el sorollet inefable que atreu àdhuc els bens, xollats o llanuts. Pels prats rasos, per les rases, veus avançar, sense temor ni compte, llops, guineus, musaranyes, només per a sentir't! Els llops es cruspeixen els anyells, les àligues els rats, mentre tothom et sent, amb cara de beneit.

M'assec, m'aixec, faig de tot, car el cul em pruu, em pruu d'una faisó esgarrifosa. Rere la finestra, esgarip, lladr, bord, abuixeixc; tinc gana, prou em cruspiria xais també jo; tinc ganes oimés de cardar, prou em cardava manta d'aquelles esponeroses guilles, oh! Els vidres, la fusta estèril, m'impedeixin l'accés a la bacanal que el teu flautí no instaura. Damunt, hi ha quelcom que em neguiteja encar: com t'ho fas, malparit, per a somriure quan ensems bufes als forats d'aquell instrument de Tàntal!

Per sort, la teua dona fa cap. Aquella dona teua, casolana, poca cosa, d'aire pagesívol – ara, pel teu perenne somriure, duta sense remei a l'atzucac del pànic, a l'hebefrènic, quasi catatònic, pànic que la tenalla tothora despietadament com la tenallen els eriçats tendons. Els seus peuets són sotils ambulacres – tan evaporadament, fluixet, feble, caminen. No són pas els peus alats d'en Mercuri, no. Als d'en Mercuri qui s'hi pixava, veloços, rabents! Mes veig que has aturats els irritants, elegíacs, glapits del teu flabiol mongòlic. Veig que la sotges com us sotj.

Com trob deliciós, com m'ompl encar d'enyor, això que ella fa ara. Això d'arribar lentament al bell mig del jardinet, parar-s'hi, prendre-hi rel, palplantar-s'hi. Palplantar-s'hi, romandre-hi immòbil, impàvida, apilant-hi com pols hora rere hora. Quantes de vegades ho he aprofitat, als temps llunyans on m'era llegut de campar-me-la alleradament, quantes de vegades li ensumava els turmells, les cames, m'hi pixava a ragets delectables, a delitosos ragets de rabeig, sovintejadament, anant-hi, tornant-hi, en alegres

viatgets, com qui ensuma el peu d'un flairós llorer, com qui es pixa amb complagudes pixarrades al peu d'un olorós, lluent, llorer!

Ah, Aristarc, traïdor, prou sabia que ho faries! Que deixaries de qualsevol manera damunt l'esglaó engrunat del cancell el teu ingenu flabiol, esmeperdut, estranyat, ulls esbatanats, panxa enlaire, com un rat prim, innocent, mort de sobte per un llamp; que te n'aniries llavors de dret, ja separant-te les ales del barnús, ja abaixant-te els pantalons del pijama, a pixar't damunt na Dafne! A pixar-t'hi molt satisfetament, tot gai, xiroi, el somriure una mica més invasor, endimoniat, excavador, al rialler visatge. Com em fas dentetes! Ah somni diabòlic que m'aties a l'acció, que alhora em frustres, em defraudes, posant-te'm fora d'abast, separat de la realitat utòpica, gruada, per la matèria hermètica, impermeable. Com et mossegava ara el cul de capatàs que tens, enorme com el d'una màquina d'enderrocar barris sencers, pastís de carn sucosa on enfonsava ullals, canins, sense repòs, per a llavors rosegar-te'n l'os.

Veig que, ara que t'has amagat el matràs gotejant, et treus de la butxaca del barnús vellutat les estisores d'esporgar. Que, per a més oprobi, tallaràs els cabells de na Dafne amb aqueixes estisores barroeres. No és cap arbret de debò, saps? És la teua dona qui arribà en tartana un bon matí, perquè era una xicota amb un cor excel·lent, perquè et volia fer el llit, el dinar, la roba, perquè s'havia enamorat del teu somriure, perquè es volia casar amb algú com tu qui sempre sembrés als quatre vents felicitat. Era grasseta, ara és primota. Sabia de lletra, ara ha tornada a la incapaç infància. Aristarc, la vostra vida ensems ha tocat fons, el fons opac d'un carreró orb, d'un budell sense esfínter, un apèndix infecte, feixuc, carregat de femta; femta fluorescent com ídola amb halo; cal desempallegar-se'n de mantinent; altrament, tindràs a les mans, per omissió, una occisió.

Veig que llambregues bruscament cap on sóc rere el vidre que m'engabia. Quina no te'n rumiaves, tu amb el teu somriure? Quin

crim nou no volies perpetrar, amb les estisoretes d'esporgar, damunt aquell llorer impertèrrit? Volies toldre'n cap branquilló vital, volies fer'n rajar la ferruginosa saba? Te n'estaràs. Els meus ulls t'espien, rellueixen com flames de venjança.

Ah som-hi. L'hora baixa. Ara novament es propel·leix sense gaire esforç cap a ca vostra la gentada convidada a la festa del vespre. Eh com tots plegats vénen contents, somrients, agraïts, a xocar-la amb tu, alhora que, qui més qui menys d'estranquis, o potser d'esquitllèbit, s'esguarden, de cua d'ull doncs, malfiadament, la palplantada, cascú, o gairebé, amb aire càustic, crític, mes alhora caut, com si es temés per part d'ella l'estirabot, la pasterada, de cap sobtada maltempsada; amb ximplets així mai no se sap; uh com diuen delicadament que et planyen, jatsia que admirant-te encar més per la teua fortitud; quina cara fan alguns d'enuig, de fastig, davant la malalta; n'hi ha qui t'expliquen vinyetes de tires de ninots, escenes de pel·lícules, falòrnies de diari o de revista, de ràdio o de televisió, on hom contava qui sap què d'estratagemes molt efectius, d'intuïcions de psicòleg, és a dir, de tocat del bolet, de follies de científic fal·laç, cobejós, àvid, sobre remeis o antídots contra tanta de condemna com has tinguda la dissort que et toqués: d'haver de viure amb aquest espantaocells, aquesta llonza, tòtila, tanoca, sense solta ni volta, insípida, sense expressió facial, pitjor, com qui diu sense fesomia, llas!

Veig que t'has mudat. Veig que portes tres o quatre no gens ostentosos diamants a la corbata. Veig que et fas el tímid, amb el teu somriure més cusc, humil, davant les constants adulacions. Veig com balles amb les bruixes. Com beus, rius, amb els bruixots.

S'esvairan amb l'albada, guarits potser, els pelegrins; hauran d'esquivar, al jardí, al mateix indret, com capella remota, enrunada, de deessa oblidada, l'estàtua distant de la teua dona, pixada ara per gebres, pluges, calabruixes, nevades, rosades. Amb por passaran, no

gosaran pas enfellonir amb cap acte ni comentari matusser, o poc apropiat, l'oracular figura; no se sap mai, no fos cas, qui vol d'antagonista tampoc cap ídola intrèpida?

No són tan primmirades les vespes, les abelles, les serps, els gossos rabiüts. A uns coneguts expliques, amb un somriure angèlic, que els estigmes que duu na Dafne als clots de les mans li apareixien com qui diu miraculosament, en acabat d'un període encar més perllongat que no era habitual de petrificació a la intempèrie. Qui sap si volia moure's enmig de la nit contra la tempesta, els llamps, mes els tendons garratibats li ho impedien. Era possible que l'estàtua s'hagués llavors, en la seua colossal impotència, enfonsades les ungles als clots; probable fóra aleshores així mateix que l'endemà vespes hi fiblessin, atretes per les nafres, els gossos carnívors atrets per la ferum de la sang hi clavessin mossada, o les serps, les guineus, cada ferotge animalot adelerat per a tastar-hi, vehement, exacerbat, ebri.

Tothom accepta les brutals pietats, coratjosament. A tots ens toca patir, patir de ferm, tard o d'hora; a vós, Aristarc, us ha tocada portar la creu durant un martiri d'itinerari, d'horari, molt més escabrós, abrupte, llarguerut, intricat, dilatat, que no als de més dels mortals. Amb quin glaç de gràcia suporteu tant de suplici, sense ira, sense el més petit enfosquiment d'amarguesa a la perifèria del vostre resplendent, pregon, higiènic, somriure. Amb mal de queixals de més a més!

Tanta de vàlua, plusvàlua, buidada al teu davant (com qui desembossa una bossa de palters de gos al replà davant la porta d'una casa en acabat de trucar-hi perquè el llogater, en treure el nas, trepitgi la merdegada) l'entomes sense aviar cap ganyota, estoic; no, tant d'abocament d'orqueria, d'oradura, anc no et treu de polleguera, no et fa dibuixar cap rictus de dubte entrellavis, no et fon ni bri la brillantor del somriure. Sempre, diguin el que et diguin,

per exagerats que siguin els llagots, t'hi rabeges, com el cuc decadent qui es rabeja als budells del moribund, sense adonar's que, mort el moribund, amb el mort cremarà ell també a la pira imminent.

Què tanca el parèntesi del teu somriure, Aristarc? Són les teues celles, quan s'alzinen mortalment sorpreses, el parèntesi obridor? Et quedaràs amb un pam de nas, el nas que, perennement entre parèntesi, ara esdevé llarg, massa llarg, massa conspícuament llarguerut, inacabable, com trompa insostenible, com trompa que s'estrompa, quan na Dafne mori, l'hagis de cremar, de colgar, n'hagis de sentir els panegírics, les absoltes, les elegies inspirades més per na Nèmesi que no pas na Cal·líope, quan tu, sense cessar, continuaràs somrient? Et prendran per boig? Et prendran per l'assassí? El teu somriure et denunciarà. El teu somriure serà la teua pèrdua. Ho perdràs tot. Potser no pas el somriure, mes tot altre sí: la credibilitat, la cort de babaus qui et rondaven, la propietat que et permetia no fotre re, la pell.

Sents el teu cor batre com el d'un espadatxí enmig d'un duel? Quina por nova, oi? Et veus cadàver on en veies na Dafne. El cadàver de na Dafne és ara el teu! El seu duia aquells estigmes d'infecció, de sobrepuig endanyats per les bestioles, a les mans; el teu duu l'estigma delator: el teu somriure gravat, esculpit, perforat, a la pedra indeleble del teu visatge empedreït.

Cada cadàver adopta la posa perfecta, la posa perfecta del profeta, car cada cadàver és profètic, infal·lible. Cada cadàver profetitza la mort. Ja hi som. Esguarda't la dona, ja estàtua, ja cadàver petrificat. Estàtua sagnant, li sagnen els estigmes causats per les teues estisoretes d'esporgar. Damunt la neu les gotes de sang hi escriuen els teus queixals corcats. La neu somriu amb els queixals corcats del teu somriure, Aristarc. Tothom sap ara (perquè ho sé jo) que ets tu qui l'ha morta.

Aquest llambrec obscè, maligne, que obliqües cap a la finestra d'ençà de la qual t'he anat filustrant, només em fa més vigilant. Et tornaràs ara que saps que tot és a frec d'ésser descobert genet nocturn, compulsivament cercant l'amagatall llunyà. Mes serà la mateixa nit on amb aire despreocupat faré caure un armari que esportelli la finestra, s'hi estavelli, l'esberli, esbocini. El terrabastall despertarà totdéu. Ho amanirem, mai més tan estridents, els gossos. Els sempre porucs, escaguissats, humans sortiran armats, renegant llordament. Algú n'ha estrebat el tap, el dipòsit de les immundícies vessa com allau de fi del món. A tots ens esclaten les pupil·les; sonen els trets en la foscor. Quan el rebombori haurà al capdavall minvat et trobaràs, cos mossegat a tesa per ferramentes d'inics gossos furients, lligat amb cordes no gens balderes. En l'eixordador silenci d'ara beuran vodka els caçadors. Els gossos ens lleparem els llavis: somriuríem avui si n'haguéssim mai après.

Passada la gresca grossa, no seré jo qui t'oblidarà, Aristarc. Vindré a pixar-te'm; seré el teu cortesà més llausanger, el més fidel, el darrer. Els meus escarafalls seran superiors als de les àvols, malicioses, bones ànimes qui et venien a coldre perquè els érets, en la teua freda crueltat, model, exemplar. Vindré a pixar-te'm enmig del cofoi somriure que et penjarà com un desenemic de l'ungla escrostonada de la carota. Feixugues àncores de les meues ungles te l'estriparan; les meues ungles, sotmeses a rancuniosos desentortolligaments de músculs finalment estorts, hi inauguraran distorsions grotesques, insinuacions d'estigmes adventicis, sense cap vàlua moral, mística, material. Tothom qui somriu per no re en aquest món monstruós es mereix això, pitjor.

Pàmfil merdós, com t'esborraré l'estigma que no em deixa viure, que em manté presoner! Si això continués com ara, em prendrien per boig! M'assassinarien. Ja ho deuen dur planejat. Per culpa teua, cara riallera, cara on em llenç a arrencar'n l'odiada màsquera

còmica. Qui somriu m'avalota el cervell, qui riu me'l fa bocins; bocins d'enlluernadora guspira amb enfollidor espetec; com els del vidre que l'armari, encoratjat pel contrapès del meu cos, quan s'esbocinarà.

Jo qui no ric ni menys somric sí que m'hi veig concernit, pel joc omnipotent de l'existir. Jo sí que vull ésser famós, anomenat; per clàssics, humanistes, literats, fet paradigmàtic heroi. Seràs tu, el teu maleït somriure, el vehicle del meu protagonisme. Descobriré l'assassí, tothom m'afalagarà, però mai no els somriuré. Diran els articles, els llibres, els documentals a tot monitor: ningú com ell qui estergeixi, incidental quadrúpede, ningú qui calqui més perfectament la Universal Virtut on tota matèria s'hauria d'emmirallar. Diran, mes mai no somric ni menys els somric, esbombaran, bordaran, ganyolaran de tot micròfon: drama pastoral entre els cerfulls, tragèdia benestant entre els gessamins; l'infinit, indefinible, escàndol del propietari sempre somrient resolt, definit, sobresegut, pel gos més incisiu.

La guarnició se'n farà creus: aquest gos, a intervals prou freqüents, sobrepassa en lluc de fi alquimista no pas els de més ans tots els del poble baix, sovint àdhuc els savis més dissimulats. En sacra obstinació sobreïx la massa. Deu pagar deures d'amenaçadores pregàries a deesses ocultes, enigmàtiques, qui imparteixen el més maligne seny als qui s'ho guanyen. Ell s'ho ha guanyat; enlloc no trobareu més agut analitzador; de la irrellevància del tarquim un jorn s'aixecà la matèria; esdevingué amb els anys les diverses meravelles: ganyes bategoses en sucs d'estanys corrosius, éssers arboris més tard amb acerbes fàneres fornits, ah, asimètrics fòssils, l'estesa d'exuberants pretensions d'un material que estrafà tard o d'hora cada monstre imaginable; el fa d'antuvi predeterminada joguina, tot seguit extint mecanisme. Mes vet ací que avui deixarem d'imputar tota mena de crims a la matèria, aturarem de discutir'ns com incapaços gamarussos; reconeixerem per comptes que els gallets de l'essència, sempre amb el neguit de disparar sense cap ni centener, un cop de mig a mig l'han encertada! Aquest espècimen

d'unitat cel·lular donaria un rampeu a qualsevol déu o deessa per poderosos que fossin. Els veuríem en duel, avançaria el gos amb freda intenció, no minvaria pas la seua estatura, ans altament augmentava, fins que la divinitat s'acollonia, car era l'adversari massa despietadament ferotge, la seua ferramenta feta per a la destrucció més absoluta.

Beuran vodkes els caçadors exhaurits. Garlaran del cas mentre els gossos assentiran a llurs peus. Tu seràs lligat al peu del roure dels rabiosos elements de la pugó qui ara davallen esveradament, amb esquírria òbvia. Me t'atansaré amb peus de coixins, em llençaré a la teua carota oiosa. El teu cap fet carnús que tinc entre les potes estrafarà l'esfera de n'Urània, l'Última Urània qui no es casarà mai, qui no patirà les noces revoltants de la sempiterna ganyota congelada al firmament fosc del teu vult estòlid, amb la teua boca corcada, on tot pampallugueig és mort. Amb n'Urània amb el teu cap entre les seues grapes, només ets ninot de drap ensangonat. El darrer dia de l'univers se t'esbalçava damunt, t'esclafava sense remei. Cada os del teu cap mal rostat, nyaufat, pitjor que el de cap fòssils entre esquists. Les meues estrènues urpes, per l'exerció amb artells amfibòlics, han fet del teu cap de ninot fallit, bolic de drap sollat, de sang, de tendrums, de limfes; el teu cap fastigós és ara un cap de mort més fastigós encar.

Ah el goig, doncs. Ja no tens a la cara aquella repugnant tara que m'obsedia fins a la bogeria, maleït Aristarc del somriure fix. Ja no tens sinó el que tens: un cap de carn, un cap de carn a mig cruspir. *Bub, bub-bub, bub!*

~o~o~

(Eleuteri: Trenta-vuitè de tururutaral·lirotararatades.)

(*Trenta-vuitè de Vidriols als Salpassers*.)

Dels homes "providencials", o cascú tira per on pot: – Blancs i negres barrejats, proletaris i burgesos, gent de bona fe i abjectes religiosos, soldats i generals, amos i servents... El triomfador Ohmama! els beneïa tots alhora i se'n fotia part de dins.

Dic: guaita, tu, el cínic Alcibíades, el tenim de tornada.

L'orgullós arraix feia cara de circumstàncies (quan se'n recordava), (es deia, de trast em trast: "se'm deu notar gaire que me'n ric sota el mostatxet?")

Fa en Diodor Sicilià: "Els esclaus s'espentejaven amb els homes lliures per a veure'l millor com arribava, victoriós Alcibíades. I és que a pleret la idea s'instal·lava que aquell era un home digne d'admiració, i això tant que els dirigents d'Atenes hi veien al capdavall l'home per ells tan esperat qui fos capaç de posar la gent baixa a llur lloc obertament i sense manies, mentre que les multituds de la pobrissalla hi veien un campió per a llur causa qui duria la ciutat a un daltabaix d'on en sortirien guanyant qui-sap-lo."

~o~o~

No hi ha com la unió, Catalans, per a guanyar la guerra: – Diu en Diodor mateix:

“Al capdavall els Catalans (vull dir, els atenesos), després d’haver patides tantes de desfetes, oferiren la ciutadania [Catalana, i cal dir, metecs, que només pot ésser Català qui en sap], oferiren la ciutadania als metecs i a d’altres forasters qui volguessin lluitar amb ells; així, quan una gran gentada, ara esdevinguda ciutadana, s’enrolà a l’exèrcit Català (tornem-hi, atenenc), els generals anaren triant els qui es trobaven en millor condició física i els ficaren [en escamots adients].” *Bona!*

De tal manera que és molt més Català (és clar!) un metec o foraster qui lluita per la nostra llibertat que no pas tant de botifler qui lluita pel nostre anihilament, amb el “bilingüisme”, la “solidaritat”, la “tolerància”, el “constitucionalisme”, l’“iberisme” i d’altres femtes i quisques fètides per l’estil.

~o~o~

Murs: –Diu el rector de Vallfogona: L’enamorat rere la reixa maleïa al començament la reixa, mes en acabat se n’adona que allò que a ell no li permet entrar, tampoc no li permet a ella d’eixir. “Reixa que a mi em té pres, a ella pren.”

O el qui es fa un mur perquè els de fora no l’envaeixin, sovint acaba havent feta una gàbia d’on no pot eixir.

Diodor Sicilià: “S’aixecà en Nicolau, qui havia perdut dos fill a la guerra, i digué: Vencedors, ens ho hem de prendre amb calma. La bona voluntat devers els nostres amics l’hem de mantindre immarcescible, mes l’odi a l’enemic ha d’ésser fàcil de marcir, car, així, els amics creixen i decreixen els enemics. No fóra pas

convenient d'encomanar els nostres odis als descendents. No fos cas que la truita es trabuqués i la revenja que dúiem als nostres enemics vençuts es capgirés contra nosaltres. La prova, la guerra suara finida. Hom ens tenia assetjats, l'enemic ens tenia tancats en mur que havien aixecat, mes el mateix mur, mercès a un canvi de fortuna, a ells els tancava. Qui comptava fer-nos captius, captiu acaba."

Contra això diu algú qui jo em sé:

Murs d'odi: –"Els feixistes canfelipútrids (amb massiu ajut nazi) ens guanyaren i aixecaren al nostre voltant un mur d'odi que només ha crescut durant els anys de pseudo-acabada la guerra ençà. Mai ni una escletxa de bona voluntat de l'avariciós canfelipenc devers el Català presoner. I això ens ha marcats. A mi personalment m'ha marcat de tal manera que mai no perdonaré. Al contrari, com més vell em faig i més veig repetir les mentides i excuses d'odi dels canfelipaires per a no permetre cap escletxa de llibertat al poble esbocinat dels Catalans, més creix mon odi i s'eixampla com s'eixampla i creix el mur d'odi contra els Catalans fets malbé. Ja no m'esmenaré. Els altres fotran el que voldran. El meu odi contra canfelip no abatrà mai."

Només l'odi no fa de tu codonyac que hom trepitja com si no res. L'odi et manté indòmit, viu i ert, prest per a tornar-t'hi tantost s'hi escaigui.

~o~o~

Qui no prea la llibertat dels altres no té dret a la pròpia: –"Multituds qui han aplaudits els esclafaments de les llibertats en d'altri, encar han pogut veure com amb aquesta espifiada els eren esclafades les llurs." (Mark Twain).

~o~o~

Les veritats cal insistir-hi (exagerar-hi?): –A lliuradors o cullerots curulls, poua al teu arsenal d'infàmies i de desdenys, manoi, i amaneix-te a vessar-ne a mans besades damunt el cap odiat i oiós del canfelipútrid: "*qui mal vol a canfelipaire, un escreix de crims li alleva!*"... que, damunt els defectes que apila naturalment, li'n sobreïxquin d'afegits! Això cal que quedi clar.

~o~o~

Inutilitat ans dolenteria de l'acostament de Catalònia a l'avariciós enemic veí seu: –D'ençà que els Catalans fan costat als lladres pidolaires de ponent només n'han tretes misèries. Tota nació que s'alia a una altra massa estretament, es veu arrossegada a haver de fer les guerres de l'altra, i què en treu sinó els treps, i mai els guanys!

Fa més de 200 anys ja ho deia en George Washington: "La inclinació fervent d'una nació envers una altra és font de moltes de dissorts, malastrugances. Per simpatia amb la nació així afavorida, es crea la il·lusió que existeix un interès comú, sovint totalment imaginari. Hom es veu així carregat amb els enemics de la nació 'amiga' i alhora participant en les seues guerres sense cap altra mena de justificació ni raó. També, es veu obligada a oferir a la nació afavorida privilegis que nega a d'altres nacions amb les quals per aventura tindria més afinitats; així, aquelles concessions exclusives nouen doblement la nació que les fa: per pèrdua d'allò que no s'hauria d'haver donat mai, i per pèrdua de la bona voluntat en les altres nacions així arbitràriament desposseïdes i ara atiades a

veure-la com a enemiga. I és una situació que ofereix a certs ciutadans massa corruptes, ambiciosos o enganyats (els quals ara s'han afeccionats descordadament a la nació afavorida) massa facilitats per a esdevenir traïdors, per a sacrificar els interessos de la pròpia nació a benefici de l'altra, i això sense generar gaire cridòria, de cops fins i tot amb aquiescència quasi general; envernissen llurs vils o folls deliris d'ambició, corrupció o afecció amb aparences d'un virtuós sentit de l'obligació, un encomiable mirament per l'opinió pública, un admirable zel pel bé comú." Mes són serpetes de letal fiblada.

Els botiflers perden la nació, la lliuren lligada de mans i peus a l'enemic, i en acabat encar pretenen que ho fan per a bé nostre (i bon tros del públic carallot, ja massa enverinat, els donen la raó). Un rei traïdor ens va portar a ésser 'amics' dels enemics; els enemics 'amics' ens ho han pres tot. I ara encar voldrien que, anihilats, ens transforméssim en la mateixa cendra que esborrarà el que fórem. Marxaran triomfalment entre les runes Catalanes damunt la pols garranyigosa que llavors ja no som.

~o~o~

Mals discursos polítics: –"Com més microscòpic el tema, més harmoniosament gegantina l'eloqüència amb què l'exposen", diu en Twain.

I nosaltres? Allí som, per via d'orelles, ressuscitats pel fum.

Adés, vora els rius, hom ressuscitava negats com hom ressuscita balons, injectant-los al cul gas. Ara, negats en la purrialla, ens elevem bufats per aflats de falòrnies.

~o~o~

Inauguració de nou emperador: –Davant part davant, d'aparador horrorós, allí hi teníeu el predicador molt "recte": marieta llefiscós, filisteu, colltort, fastigós, pregava a "déu" i se'n declarava esclau llepaculs, mentre, darrere seu, els militars i els capellans s'amanien a matar i a estuprar els ineptes qui se l'escoltaven bocabadats.

~o~o~

Guerres: –Qui és més desgraciat? Els croats qui es feien matar per a defensar un llibre que no havien llegit (ni, analfabets rai, podien llegir) mai... o els moros qui es feien (i es fan!) matar per un llibret que els han fet llegir com si fos l'únic llibre i no n'hi hagués cap altre que valgués prou la pena enlloc?

~o~o~

Llibres de religió: –Els hauria llençats a les escombraries, tret que tenien una certa vàlua material. I ara em deia: on els posaré? Vull dir, aquells llibres de religió, de teologia i mitologia. Els posaràs amb els de "ciència ficció", o amb els de "fantasia"? O hauràs de començar una curta lleixa que hi digui de l'"esbojarrament malaltís de la malignitat imaginativa"?

~o~o~

Hauríem de prendre'ns-ho tot de conya, com diuen les bíblies?: –Car només per la gràcia (i quina gràcia fa això de la gràcia!), només per la gràcia de 'déu' podem ésser "salvats".

Diu el "llibre" (*hà!*): "Per la gràcia, amb l'ajut de la fe, i no pas amb res que hi pugueu fer vosaltres, sou salvats, capsdecony. La salvació exclusiva és un present que us fa 'déu'; no té res a veure amb les vostres obres; així que més va no fotre el mec presumint de recte, ni de just ni de punyetes."

És "déu" doncs el cabal genètic que més o menys determina on fotràs cap? Hà!

~o~o~

És bo de tindre manta de dona, com volen les bíblies...?: –Què fot n'Abraham, "pare de tots: moros, jueus i altres cretins"? Doncs es fot qui-sap-les femelles: drudes i d'altres, i els fot fills a balquena, i tothom el prea i respecta car veuen que així el seu 'déu' el premia, perquè és recte i segueix la llei. I 'déu" dóna premi a qui vol; i a qui vol donar premi, doncs aquell prou pot, 'salvat', beneït, triat, i tot allò.

[Salomó (ens recorda en Twain), per favoritisme del seu 'déu', gaudí

d'un ministeri copulador consistent en 'set centes mullers i tres centes concubines'. David (un altre rei) rep així mateix pilots de mullers i concubines. Mes passem endavant. No fos cas que això dels reis fos excepció.]

No. Diu el "llibre" (i no cal dir els "llibrets" dels altres): "És de bon capellà acceptar els dons del teu 'déu'; així, si et cases amb una verge i més tard veus que et vols casar amb un altra verge, doncs això rai. Li extreus permís a la primera qui desponcellares i ara desponcelles la segona, i ara tens dues dones; el capellà just i justificat no pot cometre així adulteri, car ambdues li han estades donades pel seu 'déu', perquè és un malparit molt potrós que ara té en propietat dues dones... oh, i espera't, amb una mica més de sort, n'afegirà, i ningú no podrà-les-hi prendre!"

I diu: "Ara, si cap de les deu verges [ex-verges, cal suposar], ara que són seues, es fa fotre per un altre home, aqueixa maleïda adúltera ha d'ésser morta sense compliments; car aqueixes verges són seues perquè les prenyi i omplin el món, *tararom txim-pom*, dels seus fills."

~o~o~

...o és bo de tindre mant d'home com vol la lògica?: – Apel·léssim a l'autoritat canònica d'en Mark Twain:

"Les dones, d'ençà que fan els set anys fins que es moren de velles, poden, si volen, entrar en acció. Són tan competents per a fer-ho com un portaciris per a portar un ciri. Competents cada jorn i cada nit, dia rere dia, ah, i no és pas que no vulguin aquell ciri – el volen amb desfici, amb totes les forces, seguint els comanaments inscrits

per llei divina a llurs cors; no hi ha dona al món que no pugui cada dia exhaurir i desconfir i anorrear deu estintols masculins d'aquells que hom s'enduu al llit.

"Els homes, en canvi, llur competència en la matèria és comparativament breu rai. I en tot cas en grau sempre moderat. D'ençà dels setze o disset, i llavors durant un període d'uns trenta-cinc anys, encar s'eixoriveix. En pic ha fet els cinquanta, tanmateix, la qualitat del seu treball decreix qui-sap-lo; la freqüència de temps hàbil s'espaia; la satisfacció que dóna o rep no val gaire... Mentre la seua àvia és bona com al primer dia! Funciona perfectament. Té un portaciris ferm d'allò més... alhora que el ciri de l'home, com més anem, més s'estova i panseix, escarransit per les maltempsades i els anys, fins que s'escau que ni d'aixecar el caparró no pot, i aleshores hom desisteix, s'hi resigna, el deixar tristament descansar en pau, confiant ja en qualque mena de miraculosa resurrecció que no arribarà mai.

"Ha d'ésser per força llei divina que les dones estiguin fetes per a gaudir d'adulteri il·limitat.

"Només les dones estan fetes per a poder satisfer un harem (d'homes). I en canvi, els homes, quin escàndol, a la Terra ho han organitzat exactament tot a l'inrevés!"

[Poètic, ca?: Afegiu-m'hi ciris, faria la dona, mentre l'estesa de ciris despesos rau com ruïna prehistòrica als peus del llit.]

~o~o~

En Twain, en Shaw i la 'meua' dona hi convenen: –Cardar és

un plaer. Els tres doncs d'acord. Diu a les seues memòries en Bertrand Shaw: "Cardar ho trobava d'allò millor, era quelcom que era capaç de produir dins teu una sorprenent onada celestial d'emoció i d'exaltació existencial que, per molt passatgera que fos, t'oferia un tast d'allò que per aventura podria esdevindre, en el futur, l'estat normal d'ésser en una humanitat immergida en l'èxtasi intel·lectual." Som-hi, som-hi.

~o~o~

O som de debò només merda, com diuen els diversos déus de la bíblia?: –Hi diu un passatge: "Som tots plegats com un parrac de torcar-s'hi el cul, i això és així mateix tot el nostre afany de rectitud; i ens podrim com fulla morta; i el vent de les nostres iniquitats se'ns enduu."

~o~o~

Ésser religiós vol dir haver mort espiritualment: –O dogma és el flagell que corca el cervell. Bell mot de n'Alexander Herzen (parlant d'algú qui havia sobreviscut les arbitràries presons tsaristes): "Aquell en canvi només s'havia mort espiritualment: havia esdevingut religiós." (*Hà!*)

~o~o~

Déus – tots morts: –Era petit i mon pare ens contava com, a la

“seua” guerra, una nit fosca, s’havia hagut d’amagar a un nínxol del cementiri contra l’atac de l’enemic. Li vaig demanar: “I no tenies por dels morts?” Se’n va riure: “Dels vius, dels vius, tenia por!”

El mateix ara. N’hi ha qui em diuen si no tinc por de llurs “déus”, els quals em pas tots plegats per la carranxa, sobretot com més llorda la duc. Els responc, com hem respost els milions i milions de “callats” sempre amenaçats pels maleïts “divins” assassins: “Els déus, rai! Els vius, em fan por, els vius!”

~o~o~

Què pot dubtar un capellà qui dubta?: –Això fa rodar el cap!

Dubta de quin deu ésser el percentatge de femta en les seues infantiloides creences? Què es diu, en el seu dubte? Es diu: “El noranta per cent del que crec o faig veure que crec és femta i falòrnia...?” “El vuitanta-sis per cent...?” “El seixanta-set...?”

Ajudem-lo: “No! El cent per cent és femta i falòrnia! El dubte és femta afegida! La teua religió (com totes les altres) és cent per cent femta. El teu déu (com tots els altres) és cent per cent falòrnia.”

Bah, quin fàstic de capdecony! Doblement viltenible: primer per capellà i llavors per dubtar!

~o~o~

Impresos: –Caminava i se m'atansà un gos bòxer i, boxant boxant, em va fotre un parell de mastegots als collons que em van fer mal un mes durant pel cap baix. Per això es diu "bòxer", vaig cogitar, perquè "boxa" i "no pot fer altre que boxar perquè és un bòxer". Hum! Tots fotem el que duim programat de fotre. No hi ha escapatòria. Altre que un bon cop al cap, per a veure si te'l trastoca. Tots anem tocats cap a un indret; i ens cal un bon cop per a trastocar-nos cap a un altre. Ho portem imprès als gèns.

L'home socialitza, no pot tampoc fer altre. Tota filosofia (ideologia) és excusa per a socialitzar (més o menys); tot argument és doncs fal·làcia; tota moral, falòrnia.

L'home vol viure amb l'home (la dona pròpiament "hominitzada" també, hà!), i ho assoleix i hi reïx amb més o menys gràcia, depèn del seu grau d'intel·ligència. L'home, com més pec, més mata, o agredeix o odia sense solta ni volta; com menys pec, millor s'adapta al mitjà (sovint molt fastigós, i àdhuc massa) del món i hi concorda i hi sura amb una certa felicitat en la familiaritat de la pau, la confiança mútua i la construcció enginyosa i avançada, descobridora.

Altrament, res de res; cops de puny al buit.

~o~o~

El cos: –organisme parasitat també per una bomba; el cos és una bomba d'aquelles que fan tic-tac – i amb el darrer tac, o tic, plop, t'anorrea. O és un cor que fa zub-zub, zub-zub, fins que entre zub i zub fa l'ànec. O es ànec a qui torç el coll, entre cargolada i cargolada, prou. O es cargol que hom cargola, o és... *Plop*. [Ho hauria dit demà, tret que m'he mort avui.]

~o~o~

Un altre "set" de set: –Dels set "pecats capitals" n'hi ha tres que són pus tost "virtuts": urc, trempera i mandra.

–"Cobejança" és lleig, fa de canfelipútrid i de capitalista.

–Amb aquell que diuen "ira", malament: prendre mal i fer-ne, rai.

–"Golafreria" és fastigós: per a gent plena de greix, és a dir, plena de merda i de pets; qui s'hi atansa, ecs!

–Roman l'"enveja". Enveja, això és d'ignorant; car de qui tindràs enveja? Del golafre gras? Del cobejós canfelipaire? Del rabiüt i el boig? De l'envejós! No em fotis riure!

–Ah, del mandrós, del luxuriós, del ferm! Aquesta és l'enveja bona!

–Ací hi tenim un empat, tres "virtuts" contra tres "vicis"...

–... i l'enveja d'àrbitre elegant.

~o~o~

Els més feliços els vells: –A part del fet que ja estem tots mig tocats, els vells qui no ens fa mal re o gran cosa som feliços sobretot perquè els potencials enemics, la de més de gent contra la qual fotérem tants de crims, són morts o si fa no fa, i no poden doncs tornar al món dels VIUS a emprenyar-nos!

~o~o~

(Eleuteri: Vint-i-un Gaietans omplint el paperet.)

[*Gaietans vint-i-u (181-189).*]

181. A cal cerveser, s'esllangueix, un pèl pet, en Cesc Costurer; tot li fa vessa, i de començar cap activitat, ni que fos per al propi interès, ni pensar-hi, car tot interès i tot prou sembla haver perdut; àdhuc l'interès dels seus gèns ja gens vitals sembla haver fet figa.

Pateix en Cesc també de proctitis, per culpa dels bacteris rebuts de qualque fufa, potser de coreana, potser de senegalesa. Havia de portar doncs el cul constantment enlaire; amb les estisores, s'ha

estisorejats sense gaire traça el cul dels pantalons; s'hi havia feta una finestra: l'ull del seu cul és una infecció porprada, flor carnívora, roent. No admet anar gaire lluny ni entre gaire gent; l'escàndol el voltava, urent.

"Tot em nou", l'he sentit braire sovint, "tot m'és ja corrosiu malson."

A l'engròs, barriscaries que no li roman gaire d'anar de viu pel món. Sembla que tot el que li passa li passi tres (o menys i tot) dies abans de morir. Qualsevol soroll li forneix espasmes; el veig dotat d'un cap que amb les rugues sembla un mapa encar més grotesc que no els normals, només amb grollers símbols orogràfics.

En canvi, eu, ei, sempre allerat, sense canalla ni diners, rient-me'n de tot el que hom ven a les botigues; mai amb prou pistrincs per a anar de putes; i mai que no em cal adquirir re, vivint com visc de deixalles; i la canalla, ecs, amb quines brutals cobejances no els veus desitjar cada fotesa... i els enfarfegats pares, quins ridículs esclaus, dels marrecs i dels pistrincs; ambdós hòrreament empastifats; tot s'enfonsa o neda, tant se val, en la mateixa irrellevància.

Ens diem poca cosa, ell i eu, i el poc que diem en acabat ho neguem del tot. Com si després de dir, no hem dit re. Aitan fàcil com fóra no dir re de re; i tanmateix amb prou feines si mai callem. Ni greus piorrees ens foten aixantar la mui.

El jorn, fora, és sempre fer, de mal escalivar-s'hi ni marinar-s'hi. Esbaldregadament, romanem doncs a la barra i hi aviem, incessants, els bels. La virolla engomada de la seua boina, plumbi escandall amb què escandallaríem la pregonesa del que diem. Pitjor que el que diu cap pagerol quan el traus del tros, i potser aquell dia s'ha rentat i doncs no es coneix ni el cos; s'enfarfolla adu en

aclaparants qüestions agràries.

“Súmmum de l’ironia, abans-d’ahir al després-dinar”, li dic, “capolls o llémenes de paràsits m’eren, als indrets ombrívols de dejús els pantalons, en apujat engrony; em paria que es deien de tot. Me’ls guaitava del balcó precari de mos ulls estant. Com qui repapieja, amb dits d’asterixi, estirava el garfi i em gratava esbojarradament pertot; els destrics, les destrosses, els damnatges a malucs, a engonals, a dits i tot, dit i fet, ni els que m’hauria fets cap aparell clandestí d’aquells que envien les agències secretes d’espietes dels nostres enemics perquè ens morim sense haver esdevinguts ni independents. Piti, em sotjava en acabat les supurants escares i endevinava que allò era un altre mapa sense futur. Ambtant, no tenia ni raó ni avinentesa ni saó de reptar els meus invasors. No comprenien el meu llenguatge. Els hauria tractats de brètols malandrins, de camandulaires, de farfallosos, de traïdors al gènere humà...”

“Ni hi sem, ni hi sem comptats; qui no és present al sensori universal no existeix. Rol·ló, estic en greu cosiment enfonsat; els artells de l’endemà no em truquen sinó al buit; ah si truquessin almenys en cap prostíbul...! Però no; truquen al no-res del mai més. Ja no escabetxaré mai més ningú.”

Fluix ixent, a glops els seus llagrimalls llagrimegen. Li donaré cap espòrtula que li faci goig, un cabdellet d’espart d’estanyar...

“No ploris, assassí”, li dic, amb silencis d’eclipsi; mes com consoles tampoc cap homeier semi-professional de la tristor de no tindre ni l’esme de mai més no mortrir altri? “Una nit on els meus pares se n’anaren al cinema a veure-hi un pel·lícula molt forta (la moixa damunt la teulada de zenc, em par que li’n deien), perquè la

minyona es veu que tenia fred, se'm va ficar al llit."

"Hi agafares cap proctitis?"

"Hi agafí la felicitat."

"Les dones són com els elefants – fan una certa patxoca de veure, mes poc que en voldries cap monejant per ca teua, va dir el còmic Fields."

"Segons mon parer nogensmenys, ficar l'atuell aquell, la filosa, que hi fili fufa avall, és d'allò milloret; et ve de filis a qualsevol moment, i més si la dona la tens a la vora i s'ho val; altre millor diuen adu que no hi ha; el fidel mateix re altre no desitja, enllà, al seu paradís; assassí, ho diuen adu els llibres sagrats."

"Rol·ló, enllumena'm el crepuscle."

"Què has dit del prepuci?"

"Mai més no mataré ningú."

"Mortriràs, mortriràs... Per què vols no mortrir més...? Les malalties, remissió els pertoca prou sovint; anaves cloc-piu i tot

d’una fas xiu! Per què no t’hauria de tocar la lot de l’eixir d’entec també a tu?”

“Ets de tan bon fel, Rol·ló! Per tu faré una excepció; no siguis cofafa, em dius qui vols que et peli; cap enemic amanós?”

Les seues paraules em són menstru dissolvent a l’ànima foscant; li adreç una llambregada d’estalzí; estic a frec de dir el renec: “Mroczkowski”; m’agafa un mareig, em solquen tremolins; el senderi se m’enfuig, em roda com satèl·lit sens quest; al capdavall, esdevé fix; faig un altre glop al conyac; ara, encar sense haver dit re, em desdic.

“Ningú; agraït.”

“Pensa-t’ho bé; quan te’n tornis a la cel·la, hi rumies de ferm; estella els calaixos dels desdenys, desempolsega les polsegueres de les recances... Si trobes qui, i hi atenyc, ja ho saps.”

“Rancúnies pler, mes ves, ningú no acaba impunit; tothom es mor.”

“Certs canfelips fa fàstic d’entrar-hi; certs brètols hi passaven abans i hi jaquien pertot tolls de pixats, palterades de merda...”

“Cert.”

“Certs orgasmes s’esllufen abans d’hora... Certes cues, n’ets perennement un nombre darrere el que toca...”

“Tens raó.”

“Tot és enganyifa, Rol·ló. Un cos es desumfla en gas molt fètid. D’això anava el truà, la bagassa, el pacient o l’intrigant ple, i no de res més.”

~o~o~

183. M’havia proposat el dia abans d’atendre l’orgia que es muntava, aquell divendres a la nit, mon veí Eduí Mroczkowski. Per a preparar’m, havia abans caminades llegües i llegües damunt les aigües glaçades de l’estany de més amunt. Ara tornava fi com botó de roda. No em sentia els peus damunt les pedres del viarany, no pas perquè fossin balbs o hi rellisquessin damunt el tel de glaç, ans pel lleuger i espiritual que anava.

La meua dona no hi era; era, amb cap equip representatiu dels vairs, bigarrats, ens diplomàtics seus, de viatge de compromissió entre parts enemistades en territoris, llas, no prou civilitzats.

Com digueren amb raó els cosmòlegs, com més massiva la xirimberga més us corba l'espai-temps del cotxó; quan la meua dona tornava d'un dels seus viatges empresos amb qualque amant, el seu cony tornava tot estireganyadot; i era allí doncs on el meu pipinet no hi deixava gens de marca, tot i que hi burxava de valent, sobretot quan ella s'adormia pregonament, massa ujada dels traülls del viatge entre ferotges salvatges, com dic, i pitjor encar, les exercions amatòries que l'omplien de blaus – i tants d'esforços meus al capdarrer tant se valien, és clar; en acabat, al cap dels dies de descans, en pic tornaven a eixir plegats en missió, els seus amants se la creien verge d'ençà del darrer cop que ells no se la cardaven.

Ara faria pel cap baix sis o set dies que encar trigaria a veure-la. Vaig pensar que fer cap a l'orgia i prendre-hi una miqueta part era prou inofensiu, que, bo i tornant la dona, cap mena de flaire de perfum aliè no se m'endormiscava ja a cap cau del cos.

En Mroczkowski em rebé amb aires de sacríleg, els seus trets d'afoll encar més rossos i tous aquesta esblaimada nit; em diu: "Arriba't al soterrani i regira-hi rebosts i magatzems. No temis els microbis ni et faci por tampoc d'esbarriar les llavors i els bolets més o menys deleteris que hi tinc; la qüestió que em trobis el paó a qui el plomat virolat ja no se li obria en xaronot ventall, i qui, amb oldà basqueig, jo adés asclava daltabaix. Tanmateix, t'ho creuràs, amb el paltruu a mig vessar i tot, xaruc, tot immundícia, m'ha fugit cap avall. M'ajudes com a bon veí. Volia ficar'l al forn, i ara faig tard amb els badalls, les begudes de l'etzigori i tot allò. Duus-me doncs amunt el pollastre nu, li torçs el coll i enforna'l, fa?"

Vaig davallar doncs els esglaons que menaven al soterrani seu. A baix de tot, les meues sabates salpaven, sòrdides, entre el fang;

cicatrius de porós pànic jaquien al soler mullat, cicatrius eren que garranyigaven esllenegadament. Vaig parar l'orella per si sentia gemecs de l'ocellarra suara supliciat. Amb el nas de periscopi i el goll vàgil al coll com si pengés de distesa badiella, feia la fútil bertrolada de fer si fa no fa els mateixos sorolls que em sembla que fan els paons, o els indiots, o qui sap quina altra mena d'aviram duia n'Eduí a l'esment quan m'ha indicat d'enxampar el plat fort; consirava potser que l'ocellot em prendria per proïsme i eixiria a explicar'm els seus treballs. Ni grills ni cigales, ni escorpins, ni cap ameba, ni èmuls ni trèmuls, no responien tanmateix al meu crit. Encar menys, és clar, el potencial paó.

Claustrofòbic, malnodrit, prenys d'una certa enveja envers els qui sentia que es divertien força al pis d'ensús, no sabia quin ham emprar ni quina esca llavors per tal d'atraure el pollastre fugitiu. Hi havia a un racó més fosc una pila de clofolles per a cremar a l'estufa, clofolles per a estofar estrofes de poema casolà. Pitafis a betzef, bunyols a esborrar, pegats de rimaire, on "trabucaire" em rimava en trobar lleu amb "barrilaire", i en trobar clos amb "tripaire", em penjaven llefiscosos de l'esment, com botafions esfilagarsats o com trenes greixoses d'ortodox jueu malgirbat.

Defallia, massa cansat i disgustat; cedia a la temptació d'allò que semblava tou com encenalls i safetans. I enyorava la meua dona, l'escalforeta que em sap dur al llit. Sóc a trenc de guarnir doncs amb la meua carcassa aquell llit de clofolles, quan perceb que una desagradable bovor se'n desprèn. És això fetor de bacallà...? Fetor d'oli de fetge de bacallà...? Fetor de fístula a la fufa quan rovell pudent de recte n'ix com rara repugnant dismenorrea...?

Recordava les paraules de mestre Mestre Mestre, mestre meu en fisiologia d'ara deu fer trenta o quaranta anys pel cap baix. Anatomitzàvem un titi femella (una titina?), o potser era un babuí (babuïna?), quan d'un rampell un condeixeble, n'Efrem Llop, mig

cloròtic, mig cianòtic, amb la boteruda nou del coll amunt i avall com si s'empassés llonganisses i llonganisses de rals d'ardit, ofegà un sanglot, s'abraçà al titi o al babuí a mig escorxar i, lívid libidinós, es desbraguetà. La seua xirimberga, el seu fal·lus, prenia gruix, de fil·lidi esdevenia tòtem; el pinyol erèctil capllevava de la closca, escapollat, i ja sense fer cap cas de farbalans ni d'andròmines de carn més o menys arrenglerats, elàstic, n'Efrem es cardava la fufa pudent de l'animaló. Encar veig ara els llavis aquilotats del mestre, mestre Mestre Mestre, sentenciant dalt l'ambó: "En Llop, sa mare de mamerri se li devia petar constantment al nas." No calia que el xaloc ens dugués els efluvis de la fufa del cadàver: venien sols, i eren de debò mefítics; calia ésser anòsmic per a no caure de cul a la distància que érem, i tanmateix n'Efrem Llop s'hi collava; es collava tot estarrufat al cos mal embastat d'òlim l'animaló qui l'estoic mestre nostre tenia a la taula d'operacions.

Per què estic interpolant aqueixos no gens graciosos records ara que sóc al celler tampoc no gens enllaminidor del meu hostatger? La pudor, vet ací: la pudor, això em duu per via de la tarota les al·lucinacions. Hi veig fins i tot el paleta beduí qui en aquest celler confegí pòstumament part del fang repugnant que hi trepig. Hi va vindre, estic segur, a fer-hi una doble paret, amb buida xafogosa antova falsa enmig, com en un conte de por d'en Poe, i, atuït per un traïdor entre les fosques, emparedat hi mor de mala mort; llavors el seu cos es podria i es filtrava en fang pudent a baix de tot...

"Tites, tites...", vaig dir, amb veu de fleuma. I volia per comptes ensumar codonys, préssecs, maçanes, caquis, magranes, figuerots, figuerons... O, si aquest cellerot hi hagués tingudes ampolles de vi, ampolles de vi trencades d'on el vinet perfumés l'ambient. Mes només me n'arribava pudor de cripta on es podria una voluda de difunts en diferents estats de descomposició.

A dalt, la festa minvava. El rebombori virava al xiuxiueig,

l’eixelebrat al mòdic. I ara la poqueta llum que hi havia al soterrani, zum, s’havia fosa. Les ninetes se m’obren desbocades i re no filustren sinó foscor com més anem més poblada de monstres escrús d’un apagat vermell o safrà; escrús, no hi són pas eclògics ni bucòlics, hi són escrús; i se’m menjaran de viu en viu per poc que badi gaire.

I qui em tocava ara! Cometes de pànic em sallaven pels ulls i em febrien davant, com rudes arpons contra reforç o cuirassa, o escarpres colpint encluses, un torturat espai de terror. “Tots hi serem, i a mi em toca ésser-hi ara”, el meu cosiment se’m cabdella com pitó i m’estrangula.

D’antuvi la percepció del risc letal m’emmudeix, mes ara que em sé ja violat, no pas intacte, em posava a ganyolar com un malparit qui, amb hòrreu accent, repeteix el renec: “Mroczkowski! Mroczkowski!”

“Rol·ló, carallot, sóc jo”, feia la veu suau del potencial estupraire Eduí.

“No sóc en Rol·ló”, li vaig dir, escarotat, “sóc el pollastre mal socarrimat, capdecony!” I li enfonyava a la boca petonejaire aquell capell d’emperaire meu, un capell llanut i poderós, amb un gall gàl·lic i amb mala llet brodat entre trama i ordit. I ara me n’anava cagant quiquiriquics, aviant com gallina a mig plomar roncs cloqueigs. Els secs de les meues cames saben com és de dur cada caire d’esglaó de l’escala del celler de mon degenerat veí. Mes vaig sortir, encar acromatòpsic, a la gèlida llum de la lluna, i hi vaig bleixar de valent.

Tornant a casa allí mateix, sospesava al magí allò que hi he sospesat tant de cop. I havia de jaquir-ho irresolt.

Per què als poetes els brètols ens prenen per marietes, quan certes minyones ens veuen d'acomplits herois, no ho entendré mai.

~o~o~

183. [*Parlant de mestres, només els qui visquérem sota la fèrula dels "falangistes", antics assassins de l'exèrcit feixista castelladre ara transformats màgicament en mestre de torturats Catalanets, sabem de debò com anava tot allò*.]

deformada tarda on els deixebles de la descomposició també s'eslleneguen

[*cal plànyer els nous minyons; se'ls corromp encar a classe la llarga postguerra*]

de males maneres el xarnec imposa

el seu catecisme que és tot sang i nosa.

s'asseu a la taula mestra, i marcial

brau que no tenim la llengua gens com cal.

ens l'arrenca sense més ostes ni ous;

sagnem per tot els traus, els vells i els nous.

diu que tots així hem de braire, com ell brau

en l'algaraví que és llufa de mal trau.

ja no sabem el que ens diem, corromputs;

de fora han vinguts: de casa ens han 'traguts'.

o de fora han 'venguets': de casa ens han trets;

amb el cul enlaire i la cara a la paret.

la cara a la paret, o l'esquena al mur;

l'opció: afusellats o sense futur.

hem apresa la lliçó, parlem amb l'anus:

no sabem on som i ens en quedem amb 'ganus'.

~o~o~

184. Em deia l'altre dia el nen Cugat Centelles l'aversió que tenia devers tot allò llefiscós. I que, ressentit, havia caçats amb llongues pinces un llangardaix i un calàpet i els havia mesos en una esfera transparent i els havia deixats cruelment fer's malbé; morts, es podrien encar més isnellament; em deia que davant aquell espectacle altament fastigós se li enfosquia el sensori; tantost, enfurit, escarritxava com ca rabiüt com reganyava com taquipneica

fura; nogut, es fotia a braire com un malparit; llavors, massa anguniat, patia un rodament de cap i, ja ho veus tu, queia de memòria, com qui diu daltabaix; s'asclava la closca i comprenia molt didascàlicament que closca equival a closca.

I ara veu la terra com el que sempre fou, una pruna escarransida, i més i més escarransida com més va fent, amb morts damunt i encar més morts davall, terra mefítica, qui es panseix com pruna infectada pertot amb els fongs i el verdet que són els morts, els morts ubics... i els vius amb prou feines vius... com qui diu mig morts, tres quarts morts, noranta-nou per cent i mig morts... i a tothom... a tothom, doncs, en Cugat guaita malament. Em deia que ara ens veia gasteròpodes vestits de groc – un groc menys viu com més vells ens fem:

"Hem esdevinguts (o ja ho érem i no ens veiem de debò com érem fins ara), hem esdevinguts, som, grocs gasteròpodes (grocs, o vestits de groc), i arrosseguem cascú la nostra bossa d'excrements – aquesta és la nostra càrrega, el nostre noli sacrosant! Els nostres excrements en ziggurat molt sacre... els nostres excrements gansallats en bagues boges... en bagues boges gansallats els budells curulls de merda... el nostre sac d'excrements molt preuat, Gaietà Cargol!

"Per això l'arrosseguem fins que ens morim, i l'arrosseguem cuirassat (cuirassat amb varengatges d'os o amb imbricada closca, tant se val; la qüestió: dur'l sempre al més secret i central i protegit), perquè si se'ns escapés la quisca, ai, Gaietà!

"Si se'ns escapava la femta se'ns escapava la vida! Car la vida és merda com la merda és vida.

“Aviem gemeguets com més anem més prims... tret del darrer, esfereïdorament agònic... vestidets de groc que es panseix en callol, i aviat en pàl·lid anèmic, i aviat en blanc com paper sense re escrit damunt... mentre ens atansem al duad – riu postrem... a la duad – la torrentada per on baixen a la biorxa tots els cadàvers mai haguts, barrejats amb totes les merdes (excrements, degenerescències) mai produïdes... hi venim a beure... gasteròpodes groguencs, ens atansem a beure-hi... perquè ens semblava que el que el riu darrer, el duad, duia eren aigües de vida... i, és clar, eren aigües excrementícies... eren aigües de mort... eren aigües de merda morta on marinaven els morts.”

Li vaig dir: “Gasteròpodes, eh? Caminant amb la panxa... arrossegant de per vida allò més preuat... un sac d’excrements... eh? Exosquelet... endosquelet... eh? El que no veig és d’on ve el groc.”

Allò el va destrempar, pobre Cugat. “No veus el groc?” em va dir, astorat.

–No pas el groc, no pas el groc... Pus tost un color així brut blanquinós de xona, o burell i castanya de cargol bover...? Potser entreviat amb negre geomètric de queloni a tot estirar...? El groc tot sol, m’hi és de més.

–El vesc, el vesc... el groc és el vesc!

Se’n va anar a cercar l’esfera dels podrimeners, el diorama de les corrupcions, tret que, corrent corrent, va caure per les escales. Es va deure tornar a asclar la closca del gran descobriment.

~o~o~

185. Li demanava a en Gai Cargol amb quina mà es torcava el cul, si era esquerrer o dreter en la neteja del trau jussà. El tenia davant, assegut còmodament a la cadira de braços, amb la copa de conyac entre dos dits, absort, admirant la tabolla lluentor d'una de les cassoletes de la meua dona, i va pretendre que en la seua absorció no m'havia sentit.

"Perquè els qui ho fan amb la dreta", tanmateix vaig afegir, "no diré que siguin instintivament dretans, però prou és cert que com pare, qui com saps s'empescà l'"ESCA: l'ESport CAtalà (esca a l'esforç, esca al trofeu, esca al títol, esca a l'honor, a la satisfacció del triomf!)", club de botxes, que els xarnecs, en llur avarícia esbojarrada destruïren, perquè club de botxes CATALÀ, això era atemptar contra les essències del règim feixista, i doncs, aprosèctic, dispers, confús, es plegà a llur odi i per comptes d'esca va acabar (mon pare), del club, dient-ne ases, car em sembla que s i c tenen la mateixa vàlua en la pobretat del xarnec, i ases es veu que no vol dir ases ans una altra cosa, potser asos o aces en anglès; la qüestió que mon pare sempre s'ha torcat el cul amb la dreta."

En Gai Cargol romangué llavicosit. Mes se'l veia nerviós, fins i tot angoixat. Sospesava al crani les greus conseqüències d'una seua contesta errònia? No volia que l'enxampés en cap renunci. Que l'acusés llavors de qui sap quins crims. Àdhuc que l'atonyinés, l'esmonyonés, el condemnés a la tàpia de toves sangonoses. El seu cutis cuprós esdevingué anserí; cap llambrall s'hi reflectia ara traint cap magnífic estat salutífer; i a la carranxa el seu matràs adés tan xiroi devia estar pansit: no feia gens de tossa. S'escurà la gargamella, de sobte encallada per les antostes de manta nosa. Poliglot com era i es veia reduït a fer de mim. Jo me l'esguardava ombrívol. Tenia una mà a la butxaca de la jaqueta; potser hi joguinejava amb un revòlver.

“Esfulles un milfulles?”, ironitzí.

Em va ensenyar les dues mans vermelles i suades de por. “Les dues”, féu, amb un filet de veu.

“Ambidextre, eh?” Vaig dir, rient. Vaig aixecar amb una exclamació les mans al cel, com qui molt contentet diu albíxeres. “Ja ho veus tu! És bo saber-ho!”

Buf. I tothom tan alleujat. Ell estalvi i jo sabent ara del cert que se’m cardava la dona part davant i part darrere. Cal anar-hi sempre per totes. I, si ets cuguç, més val que no ho hagis d’ésser a mitges. O tot o re, sempre dic, no hi ha tercer.

~o~o~

186. Na Nancy, amb ulls d’àliga gelosa, zelava si el seu amant Onèsim, sovint tan reclusiu, se li revelaria ara en aparició esglaiadora. Amb ànims pòstums, com qui diu, havia recorreguts, amb trepig llenegós i amb el magí embalat, els sinistres carrerons del cementiri on ja es veia corrompent-se lentament entre mortalles llordes. Car es creia pràcticament morta com l’amor que fins ara li havia portada, en nòlit gratuït ans altament productiu, el drut Onèsim, adés per a ella el darrer bruixot omnipotent qui màgicament, d’insubstancials reverberacions, amb mà policroma de taumatúrgic tintorer, tenyia gairebé tot el que tocava del carmí més viu de la sang efervescent de l’estimulant il·lusió que tant li calia ara, car n’era addicta, i era, oipús, dona, i doncs lloba ferotge si li prenien l’afecte o l’hi aigualien en vessar’n rogenc moll en receptacle aliè. Però és que es tractava ell ara de filantrop, i, amb esmolada

elegància, havia decidit d'anar espargint la seua amatòria llavor. Com més conys a rebre'n s'hi esbadellessin, millor; no voldràs que l'ampla collita pateixi per cap gam d'escarransiment que tot ho pansís, li deia a na Nancy, amb gest que abraçava tot el barri antic. I ara na Nancy Meteorit, la seua intuïció l'havia duta al fosquet replà de baix de ca la seua amiga Sandra, on havia cregut que n'Onèsim, o el seu mític altre ego, suara s'endinsava per a sotmetre-la a les delitoses ordalies del seu filantropisme sexual. Les hores es despenien debades, sense que ningú no les comprés; tothom massa ensopit, o inexistent, o als hel·lènics orcs, car érem al centre de la nit; la boira donava naixença només als ressonants argues d'estranys grinyols on, suspesos, amenaçaven de caure'ns als glaçats melons els monstres digressius dels més agres malsons. Trucs de càbits llunyans duts per un ventijol d'arpes discordants ens inauguraven tremolins. Car si ella zelava que sortís n'Onèsim per a morir-se-li despitadament als braços, jo zelava per a rescatar-la de cap malpàs. El fred ens allisava els predicaments. Ni ella ni jo a pleret ja no érem qui érem. Tret que jo anava millor vestit; no vull dir pas més mudat (això ella), vull dir més abrigat. I doncs servava l'ésser una mica més intacte malgrat el maleït fred que s'aguditzava amb el ventot. I així, abans ell no baixés, potser de bon matí i ben esmorzat, xiulant un xaixaixà, i ella el reconegués, satisfeta que cap alter ego no l'havia decebuda, va perdre ja el senderi. S'hauria segurament morta somrient, si doncs no hagués jo reeixit a tornar-me-la a casa. Vora l'estufa i dejús les meues profilàctiques fregues, es va eixorivir. Emètics penjaments em plogueren, corrosius. Però la vaig calmar: "Ha trucat un tal senyor Onèsim Petroni que et digui que l'impotència el podia... i que per xo, massa avergonyit, no sabia si suïcidar's... o... o fer's pus tost d'una certa religió panteista on... et planten un plançó al pit quan hom et colga... perquè així naturalment et desfacis i tornis al tot amb tota naturalitat... i que, com a remei per al molt aflictiu destrempament, t'agafen i... i... i, al rabeig del repapieig, t'escapcen les venes, i dins un bany tebi, de petxines curull, que només es fan (les petxines) a l'illa Maurici, que és molt lluny, entre l'Àsia i l'Àfrica, o si fa no fa, i on et cal, per al tractament doncs, tan lluny anar-te'n... o te'n surts al capdavall flamejant d'ufana, o hi jaqueixes la pell; que, ça com lla, a cal Maurici hi anava sull, despesos tots els estalvis, fent un vaitot, i que... t'avisarà tantost... si sobreviu, car avalua sobretot molt la teua art terrissaire, i que això, la teua art, el mantindrà... toquem ferro...

viu.”

~o~o~

187. Ujat ans oscat, trepitjant el terra feixugament, com qui afetgega, quan camina, neu, tornava a l’escalfor de ca ma mare. Tant d’esport em mata, els bleixava, amb veu nogensmenys pregona, alhora faixant-me més estretament la faixa. I n’Agapant Estefanotis, senyoreta de tot fer, qui ma mare llogava de minyona, m’ullava sovint llavors amb ull amorós.

Xiquet ben educat, fill gran de burgesos botigaires ara separats, li demaní a n’Agapant si sos pares eren com els meus gent de lletra i, tantost em contestava, amb faç perplexa, que no pas gaire, que eren pagesos de Guissona, vaig afegir: “Perquè si el vostre cognom vol dir flor per als morts, el vostre nom vol dir flor d’amor. Doble flor contradictòria, doncs, o allò mòrbid contrarestat per allò tendre i dolç; joc de perfums exòtics i sentors misterioses; teranyines de flairoses ombres on l’ànima venèria anhelosa s’adhereix; alquímia mestrívola de fetillera encaterinadora, amb un vague seguici d’elfs qui hàbils li barregen, com ara portats pel zèfir dels mandrosos tròpics, bàlsams de plumèria (o frangipani) amb vetiver (o albellatge d’olor); subtil, delicat equilibri feromònic tot plegat que ha d’enamorar cada baronívol i tanmateix molt manyac poeta al món.”

Poc cal dir que amb discursets així no em va costar gens d’endur-me-la al llit.

~o~o~

188. Quan vivíem a Mercyside i la dona se n'anava de matins dos cops per setmana al Swarthmore a fer-hi terrisses, i ja sabia jo que sovint, per comptes d'arribar's al taller i fer-hi d'assídua terrissaire, se n'anava d'estranquis a veure qualque amant a cardar-hi pels descosits, d'on en tornava encar més tard que no si hagués anada a afaiçonar i desfaiçonar amb l'escabeta i amb els dits desenguantats delicades peces, i a fonyegar en rodes i torns sensuals argiles, i a pintar en plats i pots i olletes espectaculars llimutges, atractius vernissos, i a enfornar-hi i desenfornar-hi petites obres mestres de les seues, i em portés tanmateix com a prova de la seua estada a l'estudi, potser sentint-se una mica culpable, qualque ordinària peça que abans havia comprada cuita-corrents a una botiga, un dia vaig veure que al cul de la peça que em deia que ella mateixa havia remuda amb el croc o desempalada del forn (un bol per exemple fet feia tres o quatre setmanes i fins ara no recobrat després de mantes cogudes i refetes), vaig adonar'm, dic, que al cul d'aqueixa "meravella" hi havia encar enganxada una etiqueta que hi deia: Made in Taiwan. Amb les presses es veu que se n'havia oblidat de treure-la, ço que jo, finet, d'esquitllèbit i amagatotis doncs esmenant la pífia, sense dir re, ans vantant alhora moderadament el modest objecte i posant-lo a la lleixa "purgatòria", amb un estosseguet, d'una estrebadeta vaig aleshores fer. La veia la dona una miqueta pansida, pensiva, potser s'havien barallat amb el drut massa esquerp, i per això aquell vespre de la greu badada li vaig amanir un berenar encar més opípar.

~o~o~

189. Mon pare penós, un altre d'aquells dedicats trofobionts boigs

pels esports, afeccionat taral·lirot i alhora ardent entrenador de vanitós jovent qui aspira, enverinat, a les millors i més sonades glòries de l'estadi, adoptava com a fill aquell negrot tan fort, àgil i lluent, i a l'hora d'esmorzar l'endemà ens deia que, per esperit de germanor i per sacrificada ans molt sentida amor a l'esport, mon germà de debò i jo (ambdós bells i grans atletes, tot i que no tan grans ni grossos, ha-hà, com el negrot, tot i que és clar més bells, tot i que menys lluents i flairosos, ha-hà) l'hauríem de besar als llavis com a bons germans, i com a bons germans atletes oimés. Ni mon germà ni jo no ens vèiem amb cor de besar els llavis gruixuts del negrot. Ens repel·lia d'allò pus. Fèiem mil ganyotes i albardaneries, d'on el públic se'n reia, allerat. I ara fèiem continent d'anar'ns-e a besar, mon germà i jo, i ho fèiem només veure, amb mims i pantomimes i histriònics ampul·losos zumzeigs de braços i cames, i en aquell instant, heus el miracle! Màgicament, dos parells de llavis eixien del no-res i dolçament suraven pels voltants com papallones de plàstic. El miracle, és clar, és que hi hagi de tot al món per comptes del fet que no hi hagi enlloc re. I si hi ha alguna cosa, per força ha d'haver-hi de tot, perquè només en el no-res absolut pot no haver-hi re, i només que hi hagi el més petit àtom existent es pot desenvolupar en els més complexos universos, car, un cop matèria, màgicament tot s'hi afaiçona. Només en el tot pot haver-hi re. I si és un miracle que apareguin, es materialitzin, màgicament en l'aire fi dos parells de llavis riallers on abans només hi havien molècules d'aire, el mateix amb tot, inclosos els déus, qui aparegueren com efímeres bombolles de la màgica sopa total, com ara hi apareixen els llavis exagerats (amb mostatxos i tot inclosos serrellant els llavis més primets de dalt), els llavis burlescs doncs que mon germà i jo ens posàvem damunt els cuscs, humils, llavis propis només per xo que ens poguéssim besar... i besar i besar, molt lúdics i bufons, davant l'esclat de rialles i aplaudiments d'un públic encantat amb la nostra actuació mestra... i les actuacions així mateix còmiques del negrot i el nostre "pare", afligits fins als profusos plors mentre es petonejaven també, tot i que amb menys d'efusió i, llas, amb llavis naturals ells dos!

~o~o~

(Eleuteri: Trenta-setè d'afartaments.)

(*Trenta-setè d'Aclucallades*.)

I si apreníem de llegir? Exemple u: –

No sabem o no volem llegir allò que tanmateix tenim escrit ben clar en milions i milions d'exemplars. El "jueu" (i l'americà qui s'ha batejat elleix el "nou jueu", és a dir, el qui pertany al "poble també escollit per déu" [déu: and what the fuck is that?], llegeixen a llur "llibre sagrat" (hà!), entre bestiades a manta, com les que surten als vils opuscles apellats "nombres" i "deuteronomi" (un parell de manuals detallats de com robar i assassinar pertot i a tot estrop, i els nazis, i els jueus i els americans són els qui recentment hi excel·leixen, a aplicar-ne les instruccions), hi llegeixen això mateix, dictat per llur déu:

[Tret doncs de *nombres*, cap 31. i *deuteronomi*, cap. 20.]

–Poble escollit meu, si vols conquerir re (una ciutat, una nació, un territori), fes això: t'hi atanses armat fins a la coroneta i els ofereixes "la pau".

–Si te l'accepten i te l'obren (la vila, el territori), agafes tothom qui hi viu i en fas esclaus teus.

–Mes si trien la guerra, llavors els has d'assetjar; al cap d'estona, quan el vostre déu triarà de lliurar-vos-el (el territori, la vila, etc.), cal que en mateu tots els mascles romanents; quant a les dones, la canalla, els ramats, esbarts, tota la resta, això és despulla i us pertany com a botí: un present que el vostre déu us dóna.

–Aquest procediment fareu servir amb totes les ciutats que no pertanyin a la família nostra, per lluny que siguin.

–I en aqueixes ciutats que el vostre senyor déu us ofereix gratuïtament no hi heu de deixar re que sigui viu; els heu d'anihilar: hittites, amorites, cannaïtes, perizites, hivites, jebusites... tots plegats, això us ordena el vostre déu, no fos cas que si en deixàveu cap de viu, us ensenyés les pràctiques fastigoses de llurs déus. El vostre déu és el millor i s'emprenya molt si us desvieu gens de coldre'l a ell exclusivament.

Són obedients la gent del llibre: els nazis a Rússia, els jueus a Palestina, els americans pertot arreu: de Filipines, al Japó, a Corea, a Nicaragua, a l'Iraq... Et proposen la pau si els ets esclau, com els castelladres; ara, si no acceptes l'esclavatge, massivament et bombardegen, t'envaeixen, t'anihilen.

–Com llur déu els manava, això foteren els "escollits de llur déu": assassinaren tots els mascles de l'indret vençut.

–Les dones, la canalla, els ramats, esbarts i eixams, tot el que trobaren d'una certa vàlua, s'ho apropiaren.

–Tot allò que no es pogueren endur ho cremaren, en feren cendres.

–Moisès els va dir: "*Què foteu, desgraciats? Heu deixades vives totes aqueixes dones? No us n'adoneu que per llur traïdoria vingué el flagell? Peleu-me-les totes ipsofacte, vull dir, les qui no són verges; i, de la canalla, mateu-me'n ara mateix cada xiquet; les xiquetes qui mai no cardaren us les quedeu i en feu el que us roti que prou us les heu guanyades, campions; les prostituïu i en fareu mant pistrincs, jotfot!*"

–I l'altre capellà, Eleàzar, els va dir: "Purifiqueu-me tot el botí, i llavors en gaudirem com bavosos camells."

–I en digué ara en Moisès una altra de bona: "*Que què en fareu d'aqueixes 675 mil ovelles, 72 mil bous i vaques, 61 mil ases, i 32 mil xiquetes verges? Doncs això: bon tros anirà a parar als capellans qui vivim d'inventar la merdegada; ara, la distribució en acabat anirà així: flim-flam, flim-flam, so d'aram*."

~o~o~

L'uniformat: el militar, el buròcrata, el "manat": –Sempre content de viure amb un assassí: és a dir, a viure... content... amb ell mateix.

Content: Car pensa l'assassí que tothom es mereix d'ésser assassinat per ell; ell, l'assassí triat per "déu" per a assassinar tant de degenerat.

~o~o~

Obama: –El mateix àvol maligne sanguinari pallasso, tret que ara vestit de negre; si fos vestit de dol, encar rai; de dol pels milions de morts per la màquina industrialo-armamentística dels bibliosos nazis, altrament dit, el sempre assassí poder americà.

~o~o~

Formen els qui segueixen la religió jueva el poble més datpelcul i ignorant de la terra?: –Probablement. Cal pensar-ho quan llegeixes, per exemple, que es veu que poden menjar conill, mes que tenen prohibit a mort de menjar llebre. Per què? Doncs, segons llurs lleis, per què "el conill remuga i la llebre no"! Fotre, et dius, cal ésser negat, i tindre probablement el déu més ridículament babau (a part de maleït assassí) mai empescat!

~o~o~

Propitiate my ass! (1): –El bisbe, el capellà, el predicador vol inocular merda al teu infant. No hi ha abús més criminal. Li vol injectar les mentides horribles de déu, infern, pecat, càstig, endimoniament...! I delme eclesiàstic: vol damunt que li paguis l'enverinament letal! Qui els ho permetria, qui fóra tan mesell!

Aqueixa purrialla infecta: bisbes, capellans, predicadors, gent del "llibre", rectes monoteistes o proctítics pagans, tant se val. Tot clergue és infecció: infectes menorrees de mòmies abominables ixen

de l'orinal que fan servir per cap. Contra llur truc malastruc, astruc destruc! O muts o difunts!

~o~o~

Estrategs de la sòlita malparidesa imposada: –Cada estrateg de pa sucat amb oli (són arreu, a les inhospitalàries serralades, mes sobretot als pudents palaus ministerials), cada salvaire de la humanitat sap que cal acollonir (terroritzar) el públic perquè, massa cagat, accepti sense piular les reformes calgudes – la revolució que ça com lla "beneficiarà totdéu".

~o~o~

Clàssic: –Saps que és un "clàssic" aquell escrit que tens la impressió que ja has llegit amb un cert vague plaer manta vegada quan de fet el llegeixes per primera vegada.

~o~o~

Com hauria pogut haver dit en G.B. Shaw: –"Que ningú al món no foti com els Catalans, qui es cagaren davant l'atac constant dels covards militars feixistes castelladres, armats fins a la coroneta, i amb això estintolats, és clar, pels furibunds capellans de la inquisició. No! Feu, al contrari, feu tot el possible per fer-vos amb el

que voldríeu (la Independència!), no fos cas que més tard us l'haguéssiu d'espinyar amb la immensa merdegada que us tocava – i on us volien rabejant-vos-hi ja fins a l'ofec i l'anihilament."

~o~o~

Propitiate my ass! (2): –No hi ha pietat per a qui et vol el seu esclau; no hi ha pietat per a qui et vol anihilat.

El castelladre cal batre'l sense pietat en tots els fronts. Al castelladre no li demanes mai res; no et penedeixes mai de re del que li fots; no el propicies mai! Com més avall el tens, més fort el trepitges, fins qui no en giques a l'ambient ni la fetor que fot.

~o~o~

O res o tot (no hi ha tercer): –Res (el concepte "res") ni existeix ni pot existir, ni pot haver existit mai (altre que com a concepte, és clar); només existeix tot (tot existeix, tant com a concepte, com com a realitat); car si res existís (el concepte "res" existís en la realitat, o altre que merament com a concepte) llavors no existiria re, res no podria existir; mentre que si tot existeix, llavors rai.

Doncs, no hi ha creador que valgui; car perquè hi hagi creador, cal que res no existeixi (és a dir, cal que allò que conceptualment en diem "res" existeixi); mes si res no existeix, no pot haver-hi creador

(car no hi ha creador existent; en res no hi ha altre que res), mentre que si tot existeix, no cal cap creador perquè creï res, car tot ja és creat.

Altrament, fóra pelut. Car d'algun lloc hauria de sortir el que hi ha. I res no pot sortir de "res". Doncs, cal que tot surti de tot.

Tot surt de tot. D'on que cap creador no calgui, car si calia un creador, calia abans un altre creador qui el creés (i així anar fent), ço que és absurd.

La idea d'un déu és de totes totes absurda [altre que com a "deuetó" en un món ja pler de coses, i vet ací que en un indret buit, llavors un creador hi crea alguna cosa, controlada per aquest creador, qui experimenta (si fa no fa) amb allò creat; experimenta malignament, és clar – car fer-se "déu" sobre algú altre amb consciència, no hi ha res més maligne; o altrament (si no fos maligne; diguem si ho fes de per riure, si abans que acabessis boig, et revelava que tot era "de per riure", i fins ara, és clar, l'únic qui se'n reia era molt malignament ell), altrament, dic, tot és una xanxa xarona, una aixecada de camisa de molt mal gust; és com si em dic creador, i agaf una mosca vironera i esper que pongui en qualque bocí de carnús i llavors tanc el farnat en un receptacle i en dic "el meu món" o "univers: i les mosquetes qui hi neixen les tortur a pler].

Em direu: d'on ha sortit "tot". No ho sé. Mes d'altra banda d'on hauria sortit "res"? Del mateix lloc.

Lloc? Sempre? Mai? Tot? Res...? Sí ves! Hi ha el que hi ha. I el que hi ha sembla ésser "tot". Si el que hi hagués fóra "res", tota aquesta conversa (o monòleg) no podria tindre lloc. Lloc...? Car no hi hauria lloc, ni mai, ni sempre, ni tot, ni jo. Només hi hauria res, és a dir, no hi hauria res, ni res (ni el concepte absurd "res").

[Estic content? Em satisfà aquesta contesta? Gens, no gens. Mes el cas és que no he trobat ningú ni res enlloc que me n'oferís cap de millor. Si hom pretengués ficar-hi "déus" en joc, per què no afegir-hi elfs, follets, barrufets, fades, paitides, valkíries, avatars, tota la tresca i la verdesca d'idiotades d'ignorant? La contesta ha d'ésser seriosa. La qüestió és que res no pot sortir de no res. Ara, tot pot sortir de tot. L'origen de tot ha doncs d'ésser tot (i això ho inclou tot; incloses doncs les "obres" de la imaginació: déus, follets, valkíries, etc.)

Quan al "déu" dels "déus", el primigeni, el qui féu tots els altres, com certes religions pseudomonoteistes pretendrien (els cristians, jueus, moros, etc.) només això:

Si no el va fer Ningú, el va deure fer Algú, i si es féu Sol, perquè no Tot?]
~o~o~

jo: –vàgil ió.

~o~o~

Vils dialectes: –

mallorquí: dialecte de la ciutat de Palma de Mallorca: *lleig*

barceloní: dialecte de la ciutat de Barcelona: *lleig*

valencià: dialecte de la ciutat de València: *lleig*

alacantí: dialecte de la ciutat d'Alacant: *bonic*

ferrerienc: dialecte de la vila de Ferreries: *bonic*

lleidatà: dialecte de la ciutat de Lleida: *bonic*.

~o~o~

Ho va dir en Voltaire, mes paga la pena dir-ho, ans dir-s'ho, quotidianament:

"–Què són els castelladres sense Catalònia?

–Re de re."

"–Què són els Catalans sense Castellàdria?

–Tot!"

~o~o~

Raça immortal: la Catalana: –"Se n'adonen (diu el conferenciant) que fa 300 que no es mor cap Català...? Es moren pertot xarnecs, com mosques vironeres; es moren pertot gavatxs, com carn de canó napoleònica; es moren pertot els spaghetti, com fideus apollegats; es moren fins i tot els "andorrans", whatever the fuck's that...

"Mes no es mor mai cap Català; això no: cap Català no té permès

d'estirar la garra – (potser perquè també fa 300 que tampoc no té dret a néixer...?)"

~o~o~

I si apreníem de llegir? *Exemple dos*: –

Ho diu també ben clar en un parell de llibres tanmateix força amagats, la Crònica d'en Jaume, i la Crònica d'en Desclot. El Català (qui pertany a un poble no pas escollit ni pel tros més gros de la població qui viu al territori de la nació, ai!) podria llegir-s'ho, si li vagués, a un parell doncs dels seus "llibres constitutius", vull dir, això:

Als capítols 392 i 396, hom pot llegir-hi (d'en Jaumet) el següent (trobant-se a l'Aragó i parlant a aragonesos, en Jaumet o el seu cul inquiet els diu), capítol 392: "Aquell (reialme) de Catalunya, que és lo millor regne d'Espanya, el pus honrat – i el pus noble, per ço car hi ha quatre comtes, ço és, lo comte d'Urgell, i el comte d'Empúries, i el comte de Foix, i el comte de Pallars, i hi ha rics-hòmens, que per un que aquí (a Aragó) n'haja, n'ha quatre en Catalunya, i, per un cavaller, n'ha en Catalunya cinc..."

I els diu, capítol 396: "Nós (la mercè de déu, que ens ho ha donat) havem tres o quatre regnes..." Això vol dir que l'Aragó ja comença de no ésser ni regne ni res, pus tost un cau de malparits. Els diu: tinc tres reialmes lleials i ferms, ço és: Catalunya, València,

Mallorca. Quant al quart, Aragó, dubtes rai – massa de traïdors hi treuen massa sovint la corcada cresta. No crec pas que duri gaire com a poble amb cara i ulls; massa de llepaculs de castelladre. "Dura gent d'entendre raó," diu, "vénen amb clams que no han cap ni sol."

De tots els reialmes de Catalònia, doncs, Catalunya és el principal i més amat. Tots els reialmes, doncs? És clar, car en tenim tants! Mallorques, Nàpols, Sicília, València... Ah, és clar, és clar... Hum, paraula i honor de rei. Sovint, els aragonesos... El tufet, que no?

A la crònica d'en Desclot, capítol 132, torna a dir-hi, ara en Peret, el rei Català de llavors, torna a dir als aragonesos que deixin d'emprenyar-lo amb plets carallotets i sense solta ni volta, que ja té prou feina amb la coalició del cap dels assassins cristians a Roma i el cruel cobejós gavatx, qui vénen a atacar el seu reialme. Diu als aragonesos, qui sempre semblen ficar bastons a la roda Catalana: "Vós que tots dies me fets demandes novelles. I així és-me vijares que, si d'aquests cent anys hi estava, que tota hora hauria assats què fer; mes jo no em puc aturar per ninguna res, per tal car jo sé per cert que el rei de França amb tot son poder, amb ajuda de l'apostoli, s'aparella de venir en breu sobre mi i ma terra, ço és a saber, Catalunya ... i, com jo hagués perduda la terra de Catalunya, ja no en cobraria d'ara tan bona."

Diàfan. La terra del rei és Catalunya, i la terra d'un rei és un reialme. I aquest reialme és el millor.

Catalunya no solament fou un reialme. Fou així mateix el més gran

dels reialmes peninsulars. I els reis Catalans molt més importants (durant un parell de centúries si més no) que no cap altre rei veí. Els reis Catalans eren reis – no eren prínceps. I, per exemple, al tan ridículament gaitejat "reialme" de València no hi va haver mai cap rei – cap rei altre que Català. I els reis d'Aragó mai no foren altre que enllustradors de sabates dels reis Catalans – els quals, en un truc (car no dic pas que els reis Catalans no fossin, com cada humà – i més si mana – agressius, enfruns, golafres, àvids, injusts, etc. – car no hi pot haver mai rei bo, etc.) en un truc, dic, que no els va potser eixir tan bé com haurien volgut, van agafar també el nom d'Aragó – com més tard els castelladres van agafar (robar) el nom d'Espanya – (i al capdavall els eixirà el tripijoc tan bé com als Catalans. Car al món tot és podreix tard o d'hora. I els castelladres, podrits, massa podrits... ara que la ferum ja arriba fins als nassos més tapats...)

~o~o~

(Eleuteri: Vint Gaietans bo i trescant.)

(*Vintè gaietà*.)

172. Li vaig dir al nen Centelles que tenia el sopar a taula, mes em deia que no patís, que ell rai, que avui ja havia sopat. Em deia que havia suara descobert el mètode. Li demanava és clar que quin mètode i em deia que el mètode de les proporcions si fa no fot acurades de merda integrades en les coses del món.

Es veu que havia alfarrassat que, si amuntegues tota la merda cagada incessantment pels animals més la “merda” produïda per tot allò que es corca i es podreix constantment, i, en pic mort, encar es corca i podreix més de pressa, hom podria àdhuc dir que la Terra mateixa és un cagalló suspès a l’espai i que millor que dir’n Terra potser fóra no dir’n Merda. Llavors, si hom s’hi fica de debò, a escaujar amunt i avall, escosint i escorcollant, i amb els ulls sense lleganyes ni vels dogmàtics, descobreix oimés que les activitats dels humans, sobretot les activitats “espirituals”, encar produeixen més “merda”, una merda entre cometes, només tangible “espiritualment”, és a dir, pensant-hi; i te n’adones per exemple que el cent per cent de la “religió” i doncs la “teologia” és merda, car són tristes masturbacions mentals sobre quelcom no solament inexistent, impossible d’existència altra que marinant en la merda d’escreix que és producte de la masturbació mental. I que la branca de la “història” és noranta-nou coma noranta-nou per cent de merda, i que l’“art” és setanta-sis per cent de merda, i la “literatura” vuitanta-nou per cent de merda, i la “crítica literària” i “artística” són noranta-vuit per cent merda tot ben comptat i debatut, pesat i grapejat. I que si en les activitats dites espirituals la proporció merdística és tan enorme, imaginem’ns-e com creix la cosa en la producció manual!

Em deia: “El nostre veí crema merda seca damunt la merda que cou a les graelles, i per la finestra el veus sèdulament espargir merda o fems damunt el seu jardí; l’apotecari de la cantonada dóna noms estranys a nàquisses disfresses de merda esterilitzada, destil·lada, sublimada, i així es va fent ric, mentre l’argenter al seu costat es fa el fi venent merda mineral, escòria se’n diu, quiratada amb metalls que hom sempre ha identificats a la femta o quisca dels infants i dels poderosos, i ja em diràs què altre alfarrassen, amb dits serosos, els escanya-rals que merda com qui n’afetgega, poruc, als budells; l’adroguer no cal dir, merda processada que hom processarà encontinent en merda merda; tot al món són graus de lluentor cercats entre caguerades; barreja cacofònica, vociferacions postremes, els intercanvis de les humors degeneratives entre

enamorats, amebes meteòriques, escamarlans castrats... presoners tots plegats del sobrepuig i del rebuig, ecumènica escuma, anonimitats metamorfosades en ectoplasmes que es fonen en pet."

Li deia, gratant-me segurament el nas d'oblic neguit: "No et mossegos la llengua, Centelles, per por del que t'hi surti, he-hè!"

Em diu que aquell vespre, decidit que tot era doncs merda...

Entrant a la botiga, alhora fent un gest ampul·lós que abastava el territori, vaig dir: "Tot és merda!" i el pastisser, qui es veu que n'afegia per consell dels tastaires excels per al millorament dels sabors, n'afegia, dic, als seus exquisits pastissos, tantost va sentir això es va glaçar molt lletjament, pobre home; tenia ara un visatge tot tort i rugat, semblava talment ferit de catalèpsia. Quan va veure que nogensmenys me n'empassava uns quants, vull dir, dels seus millors pastissos (que tanmateix ara pretenia que havia abans analitzat al laboratori de casa meua per a saber'n el contingut precís, i havia trobat que, com pertot arreu, hi havia un bon bocí de merda entre els ingredients, o materials integrants del reeixit conjunt, merda, doncs, tret que molt menys per exemple, li dic, que a la "història" o a la "religió", on el contingut de merda s'eleva al noranta-nou per cent pel cap baix en el primer cas i al cent per cent sense fissures al segon), allò (veure que me li cruspia sense pena els merdosos, cremosos, cócs, bescuits, llepolies...) l'estimulà novament.

Va dir: "Tinc un talent latent a no fer'm assassinar pel primer arribat per molt armat que vingui amb ganivets, pistoles o ampolles d'àcid roent i verins; i tanmateix vós gairebé m'atuïu només amb una petita frase; quin món més estrany, oi?"

“...estrany... i merdós”, vaig afegir.

Em vaig engolir, gairebé sense enfeinar’m mastegant-los molla, tot plegat quaranta-quatre i mig dels seus pastissos més exquisits. Revera, un acompliment. “Excel·lents!” vaig preuar-li, fent el típic gest del tremolenc colló amb la mà dreta, tota bruta ara de xocolata, nata i ensucrada merdeta, és clar, “la merda els dóna el je-ne-sais-quoi que els burgesos sempre cerquem en tot producte selecte i tanmateix no pas massa carot.”

“Ho formuleu amb mots exactes.”

“Els burgesos la teca, com la història i la religió, la política i l’“art”, la “filosofia” i l’esport, ens agrada ben merdoseta. La merda, llas, no ens en podem estar. A tot arreu ens manca qui-sap-lo, és clar; sense merda, res no és prou gustoset, no fa?”

“Fa”, va dir, alleujat.

Unes quantes senyorasses entraven molt abillades a comprar-hi, amb ditets que feien pinça com si hi triaven entre cagallons cap anell caigut, llurs pastissets quotidians. Me’n vaig anar deixant anar una llufa; sóc un burgès massa fi per a deixar anar enlloc, i menys entre senyorasses, un pet gaire sonorot.

~o~o~

173. Allò que ella hi tenia entre les cuixes era un gargall extraterraqüi... es transformava ràpidament en quelcom d'altre... en teriomorfes teratosis... o es tancava i era una petxina que esdevenia rabent, com màquina ocre i nacrada de somni... o s'obria de closques i l'ostiot agressiu sorgia entre pergamins i es tornava virolet autoguiat qui giravoltava en la follia... o, com dic, es podia aixecar en monstre gegantí, sobirà suprem, molt tirànic...

Si ho volia, es metamorfosava en moc novament, un moc cel·lular, amb taquetes roses; ara, si el toquessis, es tornava quelcom fantasiós, sovint grotesc, d'altres vegades altament mecànic, de tècnica massa avençada, segurament de qualque civilització de qui sap quina immensament llunyana galàxia: era llavors un instrument insospitat...

M'enduc la clau; no fos cas que no se n'adonessin ni que me n'he anat, i em tanquessin fora entre les terrors de la nit. No vull que hom em tanqui, no. I ara que encar s'hi veu fil avall per inhospitalàries endreçúries, devers on rauen els armats.

Ho reconec. Volia denunciar-hi l'invasor, l'ocupant flairós qui com mutant fissurel·la a la dona se li encastava, vàgil i iridescent, entre les acampanades cuixes.

Vaig córrer a informar'n (del greu cas) als militars russos – eren més de fiar que no els altres; els russos havien llegit gent esclarida, com ara en Marx i en Lenin; no eren tan pallussos i doncs perillosos com els altres, qui eren molt més gratuïtament criminals pel fet que,

per tota ciència de l'esperit, només havien mamat el menstru corrupte que destil·la aquell llibrot sanguinari amb déus a desdir, per a donar i per a vendre, i venjatius com "endimoniats", i amb profetes lluscs, lloscs, cruels, qui pertot troben endimoniats i llavors els comoneixen la cuca amb tècniques de vil, malandrí, torturador.

Per arribar-hi havia de travessar espetegosos horts i l'estany mig glaçat; menjava pel camí alguns lletsons que no em semblaven enverinats; el fred els havia fets encar més llefiscosos; les vores de l'estany eren passables damunt el glaç que envoltava els canyots, als qual m'agafava per a no enforsar'm ni relliscar, a tall de faitisses crosses...

Els russos em va dir que ho investigarien: "Un moc d'altres planetes, hum: hum!"

Potser em prenien per un tocat. Pensava presentar-los-ho en forma de sonet. Els dic:

–S'han llegits el "Romanço nou que cantava un tòtil entre ambigus angles glaçats"? Ni en Puixkin, escoltin!"

El seu cony era un moc extraterrestre,

l'hi espiava pel forat d'un pany,

me n'enduguí la clau fins a un altre any

i em fiquí als bancals glaçats, rupestre.

En vull informar al rus més pedestre;

per a nodrir'm mastec lloca marmany;

faig cap eixut, sense gaire esgarrany,

al quarter on m'acar al primer mestre.

"La dona hi té un gargall extemporani:

pot transformar's si vol tot espontani

en closca lluent o isnell coleòpter.

O amb un gegant monstruós va i et sobta:

Un ogre dels qui enraonen en copte

I diu missa i s'escorr al supedani."

Em diuen si mai he vist ballar un dervix. Com se'ls tornen campanot les faldilles. Em recomanen que em faci cuc i m'hi fiqui dessota. I que al penjoll bategós m'hi amorri. Suc de batall de dervix com balla, aquest és el remei contra el veure les visions dels gargalls extraterraqüis.

Tant se val. Ja veig que tothom se'n fot. Tothom sap la fúria assassina dels dervixos. Caldria ésser boig per a ficar-se'ls d'arítjol davall el faldillam. Les batallades em sonaven. No. No hi ha ajuda al món. Ja ni el rus més eqüestre ans esclarit no pren cura de les

necessitats dels necessitats. Tornaré capcot a casa; encar rai que duc la clau a la butxaca! I si algun dia l'òstia alienígena, qui a la posseïda dona se li barreja, canviant com pop, tremuja endins de les acampanades cuixes, no se'm cruspeix, que la meua agror congriada, si més no, me la panseixi una mica: que allò no li doni tant de plaer; que menjar-se'm no li sigui, no, cap vacança ni gai viatge en carretonet de sínia ni de muntanya russa en firetes de firataire pet.

~o~o~

174. Als frares dels meus camals, cascàrries. Zebús tardígrads llauraven aiguamolls. Llurs cascavells em sonaven emboirats, clandestins. A cavall d'elefants, hi veia bruixes. "Vcigdà gatov!" amb ronca veu de gola pregona li deia al rus qui com vinyòvol guardava la cruïlla. Em saludà amb un moviment del salacot; l'hamaca, en bellugar's ell per a dur's els dits a la vora del capell, es gronxà feixugament només un pic o dos.

Ara ullava, caminant pel fang, el Solell: sangonós.

Maleït Solell! Les seues hemorràgies han adobades, abonades, sempre les sanguinàries fantasies apocalíptiques dels ignorants ans datspelcul escatòlegs del mitjà orient. Fotí guitza a una mata cremant, punxegosa. Picat pel mut ultimàtum de les punxes, entost de fondre'm en pollós neguit, diguí, en alliberador hipèrbaton, "de les puntades les punxes totlany se'n rifaran, llur abundància lo nu peu trumfant".

Vaig pensar a cagar-m'hi i tot; no hi lleixaré únicament la sang dels

dits del peus, artells esgarrinxats. Les relacions (tensions i atraccions) contínues d'amor i odi amb els meus budells s'exacerbaren un bon tros.

Enllestit, continuí.

Corcat pels corcs del temps ara perdut, doncs parasitat per paràsits prims, no pas pels paràsits grassos qui em mataren l'espectre ample qui adés hauria volgut posseir'm, el meu pany de vida s'ha escarransit com pany de roba dolent en acabat de calda bugada. Sóc un paquet més o menys ben embolicat. Tot el que hi tinc davall la pell que m'embolica si fa no fa ferm (cucs als budells i tot doncs), va on vaig. I a part d'això, no tinc re més.

Envant, doncs, tanmateix més lleuger. Viatjant sense solta ni volta, per apatètics camins de sobtades sangs, tract d'evitar les malignes costures, on els camins s'encallen. S'hi amaguen uniformats assassins. En diuen fronteres o quelcom així. On és el rus qui mani arreu? Per aqueixes llunyàries, ja re no rutlla.

Hi couen en paelles que xauxinen els escarransits lladregots carcasses d'executats. Només duc la clofolla del cos, elàstic, com bri d'herbei. Tofes de sentiments els vénen com coixins de càncers escalfadorament covats; la gangrena de l'arrogant és el patèticament subversiu coixí de la novetat; al vici dels torturaires li cal incessantment la varietat; enyorant rialles, els rebregats com aluda em duen a noc els ronyons; al celler de l'edifici fronterer, tothom s'hi troba neguitós; les memòries dels fets creixen com fetus dins de fetus: monstres sense solta ni volta, tornem-hi, qui viatgen com figuracions d'obeses fantasies; algú em clavarà un ganivet prim; els daus llençats, l'interior pregon se'm metamorfosa a l'atzar, esbojarrat. Al·lucinen els armats, les imatges els acoquinen, els

compel·leixen a vandalitzar's entre ells; volen mutus els cossos, trossejats, maniàticament passats pel garbell de manta de bala. Tenia el cos enverinat. Ningú que el tasti sobreviu la bogeria.

Teca rai, dic. En l'oblivió bategosa de l'escapada duc perfectament a l'esment els heroics obscens qui de sotamà, traïdorencament, llur indecència tot d'una exposada, exposaren que cada troc consisteix en dur debades la cobejança o filarguria dels cleptòmans, cleptòfils, del pol positiu al negatiu, o inversament; que tot és doncs buit entrellat per on l'inútil electricitat del mort equilibri, l'obturació total, l'absolut restrenyiment, no fa veure que passa.

La dona em rep a crits. Es veu que els feia patir, tantes hores esgarriat per zones diguem-ne bèl·liques. Bisbètica, o histèrica com en dèiem abans, em refà la clenxa alhora que m'estova els tendrums.

Casa nostra no és gaire ostentosa; com la de l'espiròg raf, és una humil caseta de fang. Les toves ratades es van engrunant, sobretot a l'alçada dels peus. Assegut a un racó vaig tornar-hi a veure en Rupit Carronyes, quòndam el gran policia de qui tothom anava tan acollonit. Li agradava qui-sap-lo de torturar la gent, era un coneixedor sublim de la tortura més refinada, etc. No li feia gràcia que ningú arribés als setze anys. Minyons i minyones eren la seua especialitat. El malparit et bordava com un gos a la cara amb la seua cara de gos, i et tenia ben collat, presoner, i et mastegotejava fins que no et lleixava fet polpa de sangs i limfes, i merdes i tendrums mal penjats – i llavors amb una rialleta de conill començava de torturar't seriosament. Et violava per cada trau amb la porra; t'escanyava amb alguns budells balders que t'eixien pels trencs recentment inaugurats de cap al ventre o voltants; t'empastifava nas i ulls i boca amb els suquets del cervell que et sobreeixien de les orelles; com qui esclafa bufetes, t'esclafava la bufeta i els lleus i els ous, i llavors, els ulls empastifats que així extreia millor, te'ls esclafava com qui esclafa bufetes; com s'invaginava l'ili al cec, amb

la mateixa facilitat ara t'evaginava per on desboten pels eiximents vísceres, t'hi evaginava enutjosos penjolls, o d'estrebada te'ls arrencava, si podia per massa untadets i doncs relliscosos, perquè tot fluís més desempallegadament.

Pena em feia en Rupit arrupit al racó. "Carronyes, ja ho veus tu que baix que caiem!" que li dic, trempant com la lletra E.

Pobre Rupit Carronyes, anava realment malament, moribund, a les últimes; botit, estossegós; li feia mal tot; patia com un condemnat; corcat pertot, part dedins, part defora; li tremolaven fastigosament (em posava els nirvis de punta) els dits artrítics, grotescs, quan pidolava per la mort de déu un altre comprimit o injecció a la Nancy, qui li feia d'infermera. La Nancy li escopinava un gargall a l'ull mort. No en fotia cap cas. Davant l'escena, quin artista com jo no hi trempava?

Per cansament s'atura totdéu, adu el torturador més ferotge. Adu el microbi qui al cervell li diu que torturi encar millor. El microbi és el gran creador i quan se'n cansa s'atura; i quan s'atura, s'atura la cosa; i quan la cosa s'atura, una altra cosa es posa a fer soroll, habitada per qualque microbi enfeinat. L'artista afaiçona tant se val amb el que troba. El qui mai no serà artista segueix les pautes, les receptes, les instruccions, els mètodes... L'artista, o jo, afaiçonem amb el que tenim. Tenim en Rupit a la vora. El vestiria ella de cruanys i cremalls extrets amb pinces grosses (molls, arbocelles, becs de grua) del foc davant el qual no deixarà ell mai de tindre fred. I prou podria el vell franquista cridar tant com volgués. No pas que sabés molla de rus.

Què faré quan la Nancy s'adormi? Quelcom que sigui és clar prou artístic? Les veïnes es queixaven que hi tenien massa d'ocell de mal

averany, que calia que els esporgués els arbres. I doncs...? Si els pos alhora en Carronyes d'espantall damunt la neu? Ninot de neu, li projectaré els parracs més cridaners dels meus fantasmes.

~o~o~

175. Per escales i pisos, amb els homenots a la feina, tothom hi és tan bona gent, les dones sobretot m'acomboiarien a llurs llits, mes no hi trob a cap pis ni escala la dona. És que el meu llit es troba en precari indret, leri-leri, si caic no caic. De lapse en lapse, a caire de col·lapse. La casa del veí sorrut s'enfonsarà i alhora el meu llit. I tinc por de trobar'm entre runes, això si m'hi trob mig viu, és clar. A totes els esporgava els arbres ans els feia enmig dels predis uns espantalls artísticament tan bells (adrets, adients, avinents) contra els ocellots nefands! Tot llit m'és prou bo, mes cap com el de la dona. Per xo cercaré encar entre cases i cases, en cercles com més anem més eixamplats.

~o~o~

176. En canvi, cal reconèixer que... greu badada féu darrerament en Mangala.

De jove mateix ja no es podia estar de demostrar l'efecte que la femella li causava. Tot trempant, es desbraguetava a lloure; amb la titola enlaire, deia, tanmateix humil: "Mos homenatges, ma dama." Ai, tan polit ans educat! Al seu honest davant... pilots de dones, noies i xiquetes, totes estarrufades. Potser no totes, però. Sempre n'hi ha, tanmateix, qui poc avesades als homenatges, o, maleducades, en romanen amb un pam de nas. O pitjor, que les més guerxades s'esfereeixin. Aqueixes caldria potser esclafar-les així mateix com nocius escarbats de mal averany. Per boniques qui fossin per fora, haurien segurament una ànima corrompuda, repugnant. Són contrasembles només dels maleïts escuats, els qui residenciarem un cop la revolució s'instal·li i ja no calgui engreixinar la guillotina: s'engreixinarà sola.

Mes després què? Es va casar, en Mangala, i a pleret perdé les bones maneres.

I ara el reveig i em diu, xiuxiuejant: "Saps què? Deixa'm anar amb peus de plom d'ara avant. Haig de mirar-m'hi molt, parar qui-sap-lo compte, car, en un atac d'encar més descordada amor uxòria ça-enrere confegia, molt sentimentalment, una lletra de coral acomiadament i suïcidi.

"Llavors l'hi lliurava a la meua dona amb un somriure de màrtir benaurat i a pit descobert, per si aleshores mateix hi volia enfonsar el xi o el raor que tingués més a la vora.

"S'esqueia que aquells dies un dels seus amants fos italià, ei, i tothom sap que tots els italians són camorristes o mafiosos, i qui sap... potser em volia mort per tindre-la tota per a ell... En fi... Com dic, havia preparada una lletra de suïcidi i l'hi donava a ella que la

desés bé, a tots ops o en tot cas per si mai calgués, no fos cas que cap dia cap dels seus altres amants, o ella mateixa, en un atac de gènit o ujada ans empoixevolida per la meua badoqueria fins a límits insuportables, trobaven de grat o d'adient antull de matar'm, sobretot, és clar, per a esclarir el camí de llur felicitat."

~o~o~

177. En Substanci i na Minerva entren i surten de cases en foc; tantost senten que cap casa es crema, ni que fos a l'altre bec de vila, s'hi presenten heroics, i tanmateix modests i a per feina, i s'hi fiquen sense cap por; s'hi fiquen no pas a fer-s'hi cossos, com potser creuria cap pec bomber; car només als bombers i als enamorats interessen els cossos; per als més pregons ens, allò que en volem (no pas de les persones, car persona només és aplicable al cos buit, per on el so sona) (dels altres ens doncs), allò que els ens més pregons volem dels altres ens, car amb el cos no en tenim mai prou, és el nimbe fantasiós que l'acompanya, el nimbe fantasiós que es projecta de la vitalitat de l'individu, en un mot "la imatge", imatge on llavors hi afegirem les (nostres) impressions. En Substanci i na Minerva entren on tot es crema i en pispen, roents i tot, els objectes vitals: guaitajorns, joiells, fotografies; secrets mèdics i penals; mostres dels humors corporals més íntims... Quan treuen de les flames omnívores cap cos viu, aquest cos ha perdut tot el seu nimbe fantasiós, que ara rau a les amples butxaques de les granotes amiantades d'en Substanci i na Minerva. Amb el que rescaten, furtivament, damunt la taula de la cuina mateix, refaran vides senceres de fantasia... vides molt més veres, és clar, que no cap cos. Car allò que fa una vida no es mai un cos, ans allò que enjòlit pel món, capriciós, volàtil, a lloure s'hi encasta. Els salvats ho perden sempre tot. Per això sempre els sentireu donar babauament gràcies al cel, quan no se n'adonen que el que fan és alhora trametre el prec al cel (on totes les titlles volen a la babalà) que els envii, voluble, per

vies atzaroses, adhesius característics, trets i esdeveniments singulars, enganxifalls que els esborifin, fantasies que donin novament cos al cos dissortadament desèrtic, orfe, pelat.

~0~0~

178. N'Ixtar i n'Ireneu s'havien casat: ell li ficava el prepuci al dit; el matrimoni duraria el temps que durés la pelleringa al dit de la muller; genuïnes genuflexions, oscil·lacions, s'executaven en el buit; n'Ireneu, era el papagai qui l'havia ensenyat de parlar, qui li havia així mateix empeltat l'immens vocabulari que ara emprava amb tota facilitat; pel fet que el papagai parlés amb el bec, no pas amb els llavis, era com ell incapaç de pronunciar les lletres explosives, i així quan enraonava no llençava mai capellans; semblava així que no s'emprenyava mai; allò (aquella característica) enamorava n'Ixtar; ara a ella li sabia bon tros de greu que l'emparellament tost caldria deixar'l córrer, car prou és sabut com es gasta de de pressa un prepuci a la intempèrie dels dits; els dos, en lluna de mel perllongada, passaven llargues hores d'agradable taba; el trencaclosques excitant on els cossos s'extraviaven en monòlegs de reconeixement erudit; allò vaticinava un lligam, llas, durador, que hom hauria de rompre aleatòriament, per culpa d'una pelleringa que s'assecava i es podria isnellament, com bri d'abominable mòmia exposat al Solell; discorrien llavors sobre l'agonia de les flors de claveguera trepitjades pels interrogadors qui hi venien a interrogar i llavors executar (assassinar) ferms subversius; reconquerien llur dolç plaer enraonant ara del fruit de teràpies més agudes; que era amable el somieig, certes nits estiuenques, de lluita entre antropòlegs repel·lents qui hi llençaren (a les mateixes clavegueres) proliferacions de resultats bessons criats ran de trucades telefòniques on les dimensions psíquiques dels didactes, al llarg de les diferents disciplines, recòndites, estupendes, era exposat com pelleringues de mòmia abominable al Solell; alhora s'extravien sospirant els astrònoms perquè el cel amb cabassos d'ironies els

invertia els veredictes; amb fístula fosca xarrupaven l'enverinada riquesa de l'esotèric, màgic, electrificat gest que travessa abissos; la benedicció on l'anell s'estimba com en cràter de volcà actiu; tumults tot seguit d'advocats qui pledegen a favor dels adroguers qui contrabandejaven amb diamants; hom argüeix a favor de l'equalitat inherent de totes les joies i dissorts ensems; n'Ixtar s'enganxa el dit a un card; cau a terra, on esdevé pols i brins de pergamí il·legible, el prepuci eixarreït; supí funeral li daran; els contemporanis de greu visatge i estricte capteniment n'esperen la separació; això ja s'ha acabat; tota unió és vulnerable d'allò pus; glaçat mirall de la dignitat al·lucinant dels casats; es donen comiat sense aixecar la veu; velats els ulls i despullats els sexes, sedueixen els espectadors; el tabú destil·la verí que amb fístula fosca xarrupen els antropòlegs; l'home mussol s'hi fixava; l'home musclo es tancava; l'home muscle n'arronsava; l'home múscul en flectia; ara s'allunyaven n'Ixtar i n'Ireneu, per bandes, llas, oposades; esdevenien ombres tost oblidades; una part de les titoles d'una part dels espectadors haurien de grat volgut ara violar el cony de n'Ixtar, mes era cert que una altra part de les mateixes titoles de la mateixa part d'espectadors no n'estaven gens convençudes; les titoles devien pensar en les condicions implicades en el desig; potser, devien dir's, el seu cony no vol de debò ésser violat: potser part del seu cony ho vol i part del seu cony no ho vol; potser els càlculs són infinits i ens n'estem afartant; el fòrum es buidava de sobte, com per encant.

~o~o~

179. N'Ireneu i en Substanci, asseguts davant part davant vora la finestra del tren que se'ls enduu, es diuen (sense comparar-les, cascú ensonyat) de notes diverses referents si fa no fa a llurs decadents aventures. Quan n'Ireneu es va veure obligat a renunciar per imperatius "d'ordre social" al somni d'ésser casat amb n'Ixtar, tornà als seus paratgívols dominis avials i, entre suaus mallorquins aires marítims, s'adonà al conreu exclusiu de l'os bertran.

“Això és trist ans malaguanyat”, remarcà en Substanci. “Parla-me’n, de n’Ixtar. Potser t’animaré a la salutífera acció.”

“Ja és com ara si no la conec. El temps me l’esborra. M’han dit que viu lluny, que viu sola, que toca un instrument solitari, l’arpa, o quelcom com ara una arpa, més petit que no una arpa, però que sona si fa no fa com una arpa.”

“M’hi jug que en sap un munt. Que les melodies pugen al cel i hi creen moixons eteris, efímers cuïcs del bon temps, en fi...”

“Era una noia molt sensitiva, sí; fins i tot quan feia de puta; de fet, quan feia de puta encar n’era més, de sensitiva; una puta sensitiva; les putes són, les de més, molt sensitives, però ella era encar més sensitiva que no les putes ja normalment sensitives...”

“Se’t veu que serves encar l’enamorament com qui diu intacte; potser incrementat per l’enyor i la distància i tot.”

“I tu, doncs, sempre pescant elements cabdals de les vides ustòries amb l’ham roent del teu coratge? No defallint en l’empresa? Tothora estintolat per na Minerva, enormement musculada?”

“Vam discutir’ns una mica l’altre dia; se’n va anar a viure a casa de son pare; no hi va durar dos dies; la seua marastra és de jeia tardoral, si veus què vull dir, malencònica, melangiosa; en aquella casa no s’hi belluguen ni les cortines quan fa vent; tothom hi viu

entre feltres i coixins, entre feixugues, immòbils, polsegoses, cortines de baldaquí, organdí i marlí; cap soroll, no fos cas que la migranya de la marastra s'empitjorés i (talment neuròtica, esquelètica, pítia) enraonés llavors foscament de sinistres situacions suicidàries; tothom vol evitar'n sentir'n les monòtones recitacions: absoltes i misses d'òbit apilades i simultànies, ecs. I si surt la lluna plena, ah, llavors, els gemeguets, els escardalencs gisclets de mandràgora repetidament potejada, et penetren el cervell per a podrir-te'l com grasses, corrosives, lívides, larves cerebrals."

"Teníeu aquelles persones per la imatge, que és molt millor que no tenir-les pels collons. Magnífic negoci el vostre!"

"Tornava feta bocins. Sap que només pot estar bé amb mi; i amb ella, jo."

"Car on és l'essència? Ho dèiem l'altre dia amb el nen Centelles. No hi ha essència que valgui – tot és llufa penjada pels ulls del qui observa – tot és accident projectat pel desig que sobreïx dels senys del públic nerviosament assegut. Nou acolorit parrac afegit a l'ert inert espantall, que no? Penjarelles exteriors clavades per qui els mira. Cada cos és ídol amb peus de fang. Tot és invent."

"Banyats en un somni de llets gentils, les líriques cadències de dos cors genialment sincronitzats capegen les crítiques acerbes dels zoos empestats de la rectitud i l'aflicció. No llegirem mai més en les fesomies ni faccions. Tothom tothora tan histriònic! Prou de col·loqui melodramàtic! Som-hi! La pau hidràulica de dos cossos en suau engalzament, això gruem ara. Lluny de la cripta familiar on tot és estrany i turmentat, ens catapultem a la torreta a comptar-hi tresorets, botins; si hi estudiem entomologia és del gènere papalloneta qui passa, no és pas l'esglaiadora, esborronadora,

miscel·lània de les carronyes corcades pels insectes paràsits... on les guerres i dissorts d'incendis, inundacions, terratrèmols, explosions, creen tant de cos caigut que es dissol en accelerada putrefacció..."

"Vòrtex d'esclaus mútics, la població. Qui s'enamora, hà! Cal ésser il·lús. Tot és invent. Car tot el que hi veus són projeccions dels teus ulls i el teu enteniment, gargalls mentals damunt la carcassa o varengatge anomenat cos."

"En badívol bagueny, lluny dels ramats de purrialla qui sempre imploren pietat, som, com en Seguí i na Valença, assaborint cafè i conyac, fumant pipetes, per la finestra guaitant, amb suprema joia i criteri crític, tanmateix prou tamisats i tumefactes, vull dir, circumspectes, sempre al punt de condemnar qualsevol novella carxena perpetrada per les municions letals produïdes centúria rere centúria per l'ambiciós, hipòcrita, vetllador de la seguretat!"

"Tot és invent. Ninot de qui les llefiscoses llufes llençades pels menjamerdes de les graderies el vesteixen, mut. L'orb li endinya mocs d'ensumada i angoixats esgaldinys secretament sentits. El borni va picant-li amb l'ull mort l'ullet; "més val mort que viu sobrat", diu, líric, l'ull mort. Car l'ull, tot ull, sobreïx sovint d'essències adossades, de disparats accidents, i, si en llença massa com si no en llença prou, plora llavors amargament, vençut, i ja no veu sinó broma esbojarrada que es resol en aiguat de foscor..."

I així anar fent. Per què m'hi estendré?

A poc a poc se'ls corcava el tarannà. La gàbia pudia. La finestra s'omplia d'ulls. Tesos, els prims nassos. Deesses de pedra passaven

pel paisatge.

~o~o~

180. A l'estudi de televisió, el noiet qui han llogat perquè doni les noves meteorològiques de les tres de la matinada tothom se'l cardarà, mes mentrestant és llord objecte de riota general; tothom, rient rient, se l'esguarda amb lascívia; tothom, vull dir, tots els "mascles", car se li veu que es marieta finet, i doncs cal que cascú el doni pel cul.

"Sóc el Nen Centelles, i vinc a dir-vos, estimats televidents, com i què plourà demà matinet..."

Ara els explana que: "...si de vegades ressorgeixen a ponent les banyes de la lluna, i de cada bec de banya hi pengen com de platerets de balances els oposats destins dels lluitadors, així mateix el fastig trumfa sempre el desig. Amarina cada home durant el seu va somieig tota mena de fantàstiques figures etèries qui estrafan amb to de moixaina les veus dels qui hom voldria que l'amanyaguessin fins a la dolça dissolució. El batzac de l'eixoriviment és estàndard com l'estendard dels invasors qui enjorn i menfotistes vindran a esborrar-li cada opuscle que el rodeja fins que tot no sigui cendra. És tan fàcil somiar en merda com en coixins de plomes i pells suaus de dones qui escalfen. És tan fàcil (com raure amb raor esmolat el cap d'un calb) omplir cada escó amb quelcom o altre. I és tan fàcil que plogui això com allò altre. Oi que em compreneu?"

Tret que ningú no en fotia cap cas. Tant se valia el que digués, ninotet projectat. Tots li guaitàvem, encaterinats, lo culet (tan ben emmotllat pels llisos pantalonets de dona, i tan estrets que la cremallereta del costat cuidava potser, ara ho diré, petar, petar).
~o~o~

[Eleuteri: A la finestra del tren, observant fredament: Oït (28).]

(*A la finestra del tren, observant fredament com Catalònia és definitivament assassinada*.)

Copiat dels diaris d'ahir: "L'escriptor gironí Follet Ferrandis (Sant Esteve d'en Bas, 1917) va guanyar ahir, dimarts, els 6.000 euros del Premi Zep Boterut de vil prosa Catalana gràcies al vil llibre 'La xerrameca'. Per la seva part, la vil xarneca Merduca Gorres (Pilipines, 1843), amb 'Gord cagot' és el nou premi Nabidaf, el guardó més antic de les vils lletres castelladres, dotat amb 18.000 euros."

O dit millor: Per als vils burgesos botiflers una vil xarnecada val tres vegades el que val una vil Catalanada.

~o~o~

Me'n record ara mateix què els vaig dir ara fa anys, als de la "lliga del bon mot" un dia que em tocaven els collons: Que es fotessin la llengua al cul, que a mi, de totes les lligues sempre funestes, l'única que no me la portava espantosament fluixa era la

“lligacama”.

~o~o~

“*El nombre i el malastre abaten el bon dret*” – diu en Fred Mistral dels Catalans.

El nombre dels nostres enemics: funesta marabunta qui ens treu de casa; els castelladres eren quatre gats escarransits... per tal com la cosa de robar ja els venia de mena, es veu que tingueren la brillant idea de robar el nom de “merdanyol” als altres merdanyols... ei, i tot de sobte, heus-te’ls, de quatre gats esgarrapats esdevenen marabunta d’infecció.

El malastre: el malastre és l’afegitó de tindre’ls per veïns... així els és més fàcil l’invasió.

Resultat: el nostre bon dret esdevé fatalment trepitjat.

Cal lluitar contra el fat advers. O ja posar’s panxa enlaire que ens clavin el darrer ullal del postrem verí.

I llavors, pel fet que hom ens malanomena de “merdanyols”, el món no comprèn que, per comptes d’atacar’ns a mort, hauria d’armar’s i armar’ns perquè ens protegíssim de tant de xarnec. No som merdanyols; això de merdanyol s’ha tornat (d’ençà del robatori primigeni) un nom podrit que només disfressa un castelladre.

Efectivament, no som merdanyols perquè ara el nom ha degenerat

catastròficament, i ara pertot vol dir castelladre.

I tanmateix els castelladres ens en farien dur els papers (de merdanyol). Això vol dir que... Som desgraciats libel·lats! Els libel·lats no són gaire millor que botiflers; amb prou feines millor que maleïts traïdors.

Hauríem de cremar en massa tots els papers que ens volen emmerdanyolejats, acastellanats, encastelladrits, enxarnequits, encanfelipits...

Fogueres d'alliberament!

Tothom que cremi doncs ara mateix cap paper que l'identifica d'enemic.

Fogueres, fogueres! D'Alacant a Perpinyà, arreu, del Torricó a l'Alguer.

~o~o~

Amb la sang de Catalans foren guanyats vasts territoris universals... i llavors els castelladres, traïdorencament i avariciosa, sota capa d'una ficció infecta anomenada "khepanya", vingueren a robar-ho tot plegat. Ah, com clama revenja tanta de sang Catalana vilment enllordada pels lladres assassins!

~o~o~

Patètic conflicte doncs entre nacions qui s'odien de ferm.

I ací: confrontació paròdica entre Catalans angèlics, adònics i ardidament guerrers, contra els grotescs covards cosons castelladres, geperuts nans temorecs, sempre entre racons i foscúries, diabòlicament i coquina amagant llurs escarransides micoies en arnats esfilagarsats sarrons de tinyós subreptici lladregot, ecs.

~o~o~

Com els dos pobles s'acaren a la vida?

Comencéssim pels collons, donadors de vida.

Els merdanyols en diuen c [ojo] nes; les dues "o" peludes fins i tot, si vols, però la tita: "j" (!) t'ho diu tot: torts, destrempats, trists, supersticiosos, a favor de la mort, militaristes, simiescs...

Nosaltres; c [ollo] ns, dues "o" molt més peludes, però trempant i ben dobla: "ll"... (!!)! amb el capoll regalimoset al capdamunt: la joia de viure, creadors, amatents, artístics, epicuris, freds observadors de la mutívola, inversemblant, realitat; la vida! preparats per a cardar'ns-la de valent!

~o~o~

En canvi, d'on ens surten a amargar'ns el rabeig els copròmans, copròfils, buròcrates de l'enemic qui parasiten "la Kheneralidà de Cataluna"?

Allí els tenies: efeminats, greixosets, baixets, lletgets, germans bessons d'un altre d'aquells venuts "presidents" qui gastem ara, com l'"honorable rai", qui, cofoi, pocavergonya, va a missa cada jorn, i sobretot en honor dels castellanufes umflats i llurs mercenaris qui els resistents han morts ahir en fetes molt glorioses que quan les copses o capeixes (les ous a cap tren o les lliges en vils paperots damunt el muscle d'algú al mateix vagó) t'omplen de felicitat.

A missa ni a null altre acte de palterada general, però, és clar, mai no els hi veus... mai no els hi copses que hi vagin per a fer cap honor als nostres herois, als nostres, al capdavall morts avui barement i traïdorenca pels fastigosos ocupants en pseudorevenja per les morts que ell ahir aitan honorà, per començar, amb misses i més emasculacions d'una ciutat mesella, ensarronada i massa farta, plena de vomituricions...

No, maleïts! D'empertostemps només els romanen, rancis, ultramastegats, els mateixos penjaments de munició, vull dir, de reglament, per a la (mala)caracterització dels nostres magnífics defensors... Insulten tan grollerament els nostres com adés llepaven el cul (la virulent merda pòstuma) dels morts dels enemics.

~o~o~

Tothom qui va al merdís altre que a signar-hi també (en acabat de fer-ho a la nostra capital) el tractat pel qual els merdanyols són per sempre més interdits de fotre merder a ca nostra sense conseqüències d'immediat contracop letal, és a dir, el qui va al merdís altre que a signar-hi la Independència, és un traïdor.

Són doncs còmplices de l'assassinat de Catalònia totes aquelles mòmies abominables (Terradelles, Pujol, Mas, Morcilla, Maragall, Caguerot, Puigmerdós, etc.) qui col·laboraren amb l'enemic. En cap nació amb cara i ulls no anaven enlloc altre que a la presó.

~o~o~

Els castelladres hi són en fals; hi són (i s'hi estan i s'hi troben, i pitjor s'hi han de trobar) en fals. I a qui hi és en fals hom li fa el buit. Ningú els respon en castelladre. I llur carrinclona afecció per l'invent feixista que en diuen '*epana dels epanueloh*' és ridiculitzada en extrem.

Tantost diuen, com solen, tantost xafallonegen i papissotegen en llur irrisori algaraví, tantost ganyolen i diuen: "Nofotro lo fepanole...", hom li retreu i l'abuixeix:

"*Fepanole, tu, desgraciat!*"

Car estranyament, tot i l'odi que els portem i vist que els veiem com al més repugnant foraster, encar pretendrien que som la mateixa merda qui són ells.

“*Fepanole, ecs!*”

~o~o~

Això voldria doncs dir: Odiéssim encara més els epanole; fugíssim encara més dels epanole; foragitéssim encara més de ferm el flagell dels epanole.

Ja raptats i engrillonats per col·laboracionistes i sucursalistes, ara vindrien llurs aconxorxats, els invasors, a esbudellar’ns amb llurs castelladres baionetes.

Recobréssim amb odi ferotgíssim el partit de l’acció contínua per la Independència. És inimaginable que ningú pogués perdre res d’allò ja atès perquè ho defensa amb l’acció – al contrari, qui no ho defensa, no solament no guanya res de nou, perd el que ans havia atès.

Quina caguerada irrespirable la col·laboració amb l’enemic! Qui reforma allò que ha nascut tort – l’únic que fot és allargar-ne la tortedat.

Independentisme vol dir lluitar sense descans per tal de treure’ns l’enemic del damunt! Qui col·labora amb la força d’ocupació i amb el govern d’invasió és per definició botifler, traïdor i col·laboracionista acastelladrit.

~o~o~

Es veu que el castelladre ens ama fins al punt que ens vol abans morts que no pas d'altri. Ens vol tant que ens vol per a ell tot sol. Ens vol seus, i mai lliures (lliures voldria dir que no pertanyíem altre que a nosaltres mateixos). Ens vol absorbir, ens vol fagocitar, merda i tot, arestes i tot, fel i tot... Se'ns vol cruspir sencers. Se'ns en cruspeix bocins, per això ens fragmenta i divideix... mes si podia se'ns cruspiria sencers, d'una mossada, d'un glop, ni que llavors es morís de l'empatx.

El castelladre ens odia perquè ens ama doncs massa? El castelladre ens pren per la seua dona, i ell abusiu com als anys de la inquisició.

Com en tota lluita ultrancera entre parelles enemigues, el resultat sempre és el mateix: o ens mata o el matem.

Primer ens confon per femella, potser perquè és tan "guàrdia-civil", i tothom sap què són els guàrdia-civils: degenerats, adoctrinats a ésser malparits, torturats del cervell. Tothom sap per què van en parelles, perversos marietes molt goluts de tortura, amants de les corregudes de toros, per exemple, i el flamenc, i merdegades així. Els han venuda ans injectada al podrit cervell una imatge de la merdanya totalment feixista i se l'han feta llur, l'han assimilada de la coroneta a l'ull de poll.

Però, és clar, al·lucina el castelladre. Car s'escau palesament que ni som femella, ni som femella acollonida qui es deixa batre sense tornar-s'hi, ni som (ni hem set mai, ni mai no serem) víctima fàcil. Anem armats, i cada dia millor. Qualsevol dia, les estisores de cosidoreta hostilitzada ens surten de sobte de les butxaques i es claven a l'esquena de l'odiós amant.

No hi ha res com l'odi que doni verí i ràbia, i força i coratge, a aquell a qui hom tracta de trepitjar com si fos vil calàpet.

~o~o~

Odis doncs, dic.

Qui vol castigar els qui odien, també odia, també els odia.

Per què altrament es desficiaria per punir-los, fastigós estiracordetes?

Guaiteu tots aqueixos jutges de les morals i els capteniments dels altres. Guaiteu-los, entronitzats, com ensenyen, farcits d'urc, llurs parts més innobles: llurs caps.

Diuen que els jutges més assassins hi volen [a Amèrica mateix, on fóra anticonstitucional car no s'hi pot (sobre el paper) barrejar

religió i govern] els deu manaments inscrits a cada palau de justícia. No sé si s'han llegit allò que llur déu vol i ordena en deu manaments d'odi on tot hi és negatiu. Hi diu: no mataràs. I per això aqueixos mateixos jutges condemnem totdéu a mort. Deuen llegir-ho estrany. Deuen llegir amb els ulls guerxats. Allò on diu "no mataràs", hi deuen llegir "mata tant com puguis", o "no matis debades, i si mates debades això rai", i "no esmentis el nom del teu déu sinó debades", car sempre tenen el nom de déu a la bava, entre els agres, corrosius, capellans...

Ah, i hi ha l'odi dels "profetes de l'amor" – qui al capdavall exclouen gairebé totdéu de llur paradís (futur). No es pot ésser gaire més profeta de l'odi.

No cal anar a cercar les croades d'adés. El papa de Roma predicant odi ara encar contra ateus, adúlters, afollaires i marietes. Per què tant d'odi?

~o~o

Que qui en fa cas, de púrria aital? Doncs els esguerrats de cervell. [Però té dret a ésser el que vulgui – el desgraciat infal·lible, vull dir, l'infal·lible, l'ineluctable, desgraciat dels collons – i tant!]

Ara, doncs. Qui és més culpable, el profeta de l'odi, o els rucs qui se'l creuen? I qui és qui per a repartir culpabilitats...? D'on et ve la potestat, jutge molt moral del cul merdós?

~o~o~

(Eleuteri: Gaietà XIX.)

(*Dinou de Gaietans*.)

163. En Nu Ull escosia amb ull esporicida el cresp anèmic de Gruinard, illa enverinada en experiments assassins de científics venuts als inhumans militars, i on, per a matar més tard gent i emmerdar'ls de sobrepuig el territori durant anys i panys perquè mai, si mai s'hagués escaigut que tinguessin descendents exiliats, aquests no haguessin poguts piular abans no s'extingissin, sense mai doncs haver pogut reclamar l'indret pairal, hom hi feia, com dic, incessants assaigs d'esclats amb bombes polivalents... En feren esclatar (amb èxit, és a dir, amb total extinció de vida) també unes de petites que contenien espores del bacil de l'àntrax. La contaminació, escaujauren, hi duraria un bon pedaç d'espai: prou perquè s'escolessin totes les dèries de recuperació per part dels escadusers supervivents dels nadius per escunç enxampats enjondre a l'instant de les faitisses detonacions.

No comptaven amb mi, em diu en Nu Ull, indi qui s'hi ha instal·lat tot sol. Pujat d'avortí per muricegues, llur llet inesborrable ara li solca un cos indeleble; ell rai, cap bomba no l'engrunarà, per atomitzant que sigui.

Es recompon tantost li n'esclata cap a cap orifici.

Li dic: Nu Ull. Em diu: Què vols? Li dic: On fas posada, Nu Ull? Em diu: L'odi que duc, dic, a les munions, és doncs quelcom que em duu, per cadafals de calms com més anem més enlairats, al zenit on ja tots els ecos arriben torts, desfigurats; allà dalt només s'hi senten lapses forenses: molt detallats, això també; cap jutge ni metge mai l'endevinen: sempre condemnem a mort l'innocent. Li dic: Si et pujaven muricegues d'ençà d'avortí, vol dir que ets ara vampir? Em diu: Metges de melses i fetges, jutges de sermons i gatges; llurs teranyines mai no m'enxampen; s'arrigolaran de tothom, mes ni molla de manguis. Li dic: T'envoles vampir si arriba el crepuscle per les nimboses cornises, i quin coll no xucles llavors? Em diu: Quan he xuclat un cony sempre tinc l'impressió que m'he cruspit un entrepà amb cloïsses. Li dic: L'ala del cucut em passava a frec de galta i me l'enrojolia. Em diu: Només sóc un de tants qui et feia banyut; ara ni això no m'alta; tinc més alzinats objectius. Li dic: Nu Ull, tu qui fas el Solell aclucar's si us fiteu de fit a fit, representa't l'ègloga d'adés on vivia feliç. Hi havia ci i lla, als jardins dels veïns, tofes de marxívols i mertènsies – saps que m'abelleix ara i adés de refrescar'm amb qualque dolça fulla o flor porpra de mertènsia? Doncs mastegant-ne una floreta, una abella em fibla al nas; quin paper faré aquesta nit a la festa? Em pixava a terra per a fer-hi fang i me n'empastifava un pegat – dic: dec semblar un còmic, així no puc anar enlloc. Per això no acompanyí la dona al ball. Em diu: Un polsim o pessic de xiqueta entremaliada l'ha tramesa sa mare al meu desastre de jardí perquè hi jugui i la deixi tranquil·la per a fer les seues "necessitats", vull dir, pelar-se-la o guaitant les merdegades de la televisió; la por que m'ha agafat que no hi prengui mal; hi ha tot de clots i ferros; hi ha perills letals; i ara s'ha entortolligada amb qualque esmolada carraca d'instrument que abans torturà metalls (on serps amb verins, o d'altres cuques de qui els vaccins les molades trenes potser li eriçaran ertes com malsons, ara l'envaïen i hi eren a l'aguait) i no se'n sap deseixir; "fuig-hi corrents", que insistent li dic, i és llavors que barallant-s'hi doncs hi perd les sabates; li posaré als peus uns esclops llefiscosos i molt feixucs; no els pot desencastar de terra; s'ha girada a plorar a llàgrima viva; es vol treure els esclops i no pot. Em tractarà sa mare de cruel, Gaietà? Li dic: Amb prou feines li desarruc el trau arrugat que els altres li desarruguen completament – elàstic cotxó el seu que s'obre fins a capacitats de gàlibs imponents. Em diu: Hi ha

boires als cims, i els escurçons hi escalen. Li dic: Els fuig per la tangent del mal camí assenyalat pel profeta, vull dir, pel tocat del bolet, plepa proterv, crèdul malalt, el qui profereix tostemps disbarats, enfilalls i reguitzells sense solta ni volta de bombolles fètides, de bromeres que sobreïxen de galleda de merda on em ficava dempeus: rabegeu-vos-hi peus, per vós malfeu. Em diu: T'has begut, Gaietà, el seny; pateixes de qualque mena d'aberració de l'esperit. Li dic: No, Nu; naixia a deshora; molt més vigoroses, les religions d'antany; hom hi agafava un ramat de verges tendres i en feia espectaculars martiris; hom les violava amb alacritat; hom hi bavejava i en gaudia, camellenc; hom les coïa en fogueres, les destralejava amb destrals, forques les perforaven, tions les penetraven; el sacrifici era immens; l'alleujament del públic cabdal; la pau posterior optimista rai; els déus raíem tips i somrients. I ara? Res. Per posar un exemple extrem: de totes les religions, els devots de la més imbecil devoren el propi déu (!) transformat en sonses molletes de pa, ecs! Em diu: Opac pledejar no et durà sosteniment. Li dic: Tu què fotries?

L'illa brollava. Tots feia una eternitat que érem morts. I continuàvem de fer mala cara.

Em diu: El que sembles esdevens. Li dic: Tots semblem morts. Diu: ...i tard o d'hora...

Em brollava a l'ull el vol.

Era n'U envolant-se. I el veig encar, tapant el Sol, alat, amb amples articulades ales negres, a la gatzoneta al capdamunt del cim més alt. A l'estany estantís de baix s'hi guaitava, com s'hi guaita sovint el nu ull, narcís, del Sol, s'hi guaitava n'U, nu ull pelut. I hi veia (ell millor que no jo), enllà de l'estany i el seu sol ull, l'estesa total, i espessa,

damunt la terra. Llegat de quòndam els humans: el món era cobert de feracíssima merda.

~o~o~

164. Quan d'estudiant era a dispesa, s'escau que, al pis on era, l'home de la casa, català, havia tingut suara un atac de feridura que no el deixava ja parlar – caminava darrere meu molt lentament, com un espectre, arrossegant els peus; mai no arribava a temps per a sorprendre'm, de primer ensumant les calces de la dona i de la filleta abans no les fiquessin a la màquina de rentar, i llavors ja cardant-me-les, com un ocell ivaçós i amb el meu minúscul piu, ara l'una, ara l'altra, mentre dormien o eren distretes fent qualsevol altra activitat (a la cuina, estudiant, cosint, rentant-se el nas...).

La filleta, la dona, xarnequeta, li parlava ara exclusivament en xarnec...

L'home ferit em guaitava constantment sense poder fer cap expressió a la cara ni gest amb els dits ni les mans; me li esquitllava una mica neguitejat; no sabia si em volia la mort perquè me li cardava les femelles, o si per de cas em triaria de successor o de procurador, perquè si més no parlés en català a la filleta i satisfés més fefaentment la dona, en llit nupcial, i amb la seua benedicció (ambdues comeses qui-sap-lo primordials).

Tant se val. Cap història no s'acaba sinó amb enuig i fastig, amb enfit i desmenjats. Abans d'escatir què em volia, ja els franquistes

m'havien expulsat de l'universitat. Ja no em calia dispesa. Ara dormia a la presó.

~o~o~

165. Em diu la dona que allò la trau del tot de polleguera, que n'està fins més amunt, i empixonada, i tipa, i traient foc pels queixals, i com se'n diu, i que li fa fer el gallaret, i que: "*Car quin scandal, scàndal, escandol... saps què...?*" I està tan enfellonida... i es fa un garbuix amb el fotimer de llengües que sap, i ho reconeix, i diu: "Em poses tant de futris que ja ni sé què m'empatoll... mes escolta, el tercer o quart automòbil que perds en només dos o tres anys...!" I allò reconec que és un escàndol.

Car cert és que he tornat a tornar a casa sense el cotxet. Sempre me'n compra un de ben escarransit, escanyolit, rovelladet... de trucalembut... una merdeta de cotxet de cinquena o sisena mà... de colors esmorteïts... amb els mànecs tot enferritjats... amb uns fums pudents que li surten per les escletxes i els tubets abonyegats... mes és cert que ja deu fer el que fa set o vuit que, tot de sobte enmig del trànsit mandrós, el cotxet fa un singlot i em fot a terra i se'n va amb els altres cotxes com si és un cavall que ha llençat el seu genet i continua esporret amb el ramat... Me'n vaig il·lès a una banda de la carretera i ara patir rai... car ara estic pensant: no solament he perdut el cotxet i a casa em tornaran a reptar fort, sinó que imagina't els malastres... un cotxe enmig del tràfic sense guiador qui el guïi... això pot trepitjar qualsevol cosa... ja no dic un gos, un gos rai... un infant... una vella... un escamot rialler de col·legiales... o pot crear un accident majúscul... d'aquells on s'agrumollen desferres a quilòmetres... i morts pels descosits... i fogueres... i esclats de dipòsits... i qui sap...

I com cada vegada que el cotxe se'm llença o em descavalca, li he

d'anar darrere i desficiar'm per tornar'l a trobar... és clar, que, trobar'l, ara, qui el troba... car... on veuràs un cotxet tan merdeta entre tots aquells cotxots de luxe, lluents, elegants, gegantins...? així que més val que cerqui, no pas entre la llau d'automòbils ben guiats... ans pels racons abandonats, foscants... on rauen els derelictes, les ruïnes... els cotxets esclafats... les carraques fracassades... o he de confiar que una bona ànima se n'hagi adonat, que el cotxet merdeta era cosa de buidor... que anava en orri, solet, sense guiador... i s'hi ha ficat i l'ha guiat fins a una vora que no faci nosa... i l'ha deixat que hi ronqui les darreres raneres... o s'hi acabi de rovellar... tot cagat pels ocellots detrívors qui es mengen amb saguinolents becs els morts accidentats...

Però, és clar, tampoc avui no l'he sabut veure enlloc... I he hagut de tornar a casa tot esparracat i cansat... i sense el cotxe... i la dona s'ha posada com s'ha posada... i amb tota la raó...

–Te'n recordes (li dic) d'aquell cavall qui es veu que tenia un floronc al cul i va llençar el colcadoret qui el colcava i li va trencar el coll i va fugir, i tothom li anava darrere i al capdavall es va fondre a la carena i l'endemà el cercàrem per tota la serralada que no s'hagués estimbat a qui sap quin sot pregon i mai tanmateix no el vam saber trobar...?

Aquell era el cavall qui es va emportar "allò que el cavall s'emportà".

I "allò que el cavall s'emportà" i que no anomenàvem mai pel nom que "allò" havia tingut... per massa dolorós recordar... era... com en el cas de la xiqueta a "Allò que el Vent s'Endugué"... o el xiquet a "Barry Lyndon"... "allò" mai més anomenat era... el fillet de la casa...

Anava a dir-li: “Doncs potser per això perdc els cotxes... Perquè vull sobreviure on allò que el cavall s’emportà no sobrevisqué...” mes no puc dir-li res d’altre ja perquè la dona s’ha fosa en plors.

I malparit doncs que sóc ja no em cal avui donar-li més explicacions.

~o~o~

166. Llas, pobret de mi! He perduda la família; només en tinc desats, arrenglerats en lleixes adorades gairebé com capelleta de deuetó si fa no fot benèfic, els objectes més íntims. A la lleixa de dalt els encar flairosos godomassins de la dona; a la de baix els gais i vairs saltamartins de l’infant. Ah, les esbotzades estroncades deixatades eixaixetades amoroses llàgrimes ara cada cop si rememor que sovint per distracció o enjogassada perversió la dona s’embotia cony endins qualque saltamartí del minyó, i el xicarronet volia que es plantés tot sol qualque godomassí una mica llefiscós de sa mare!

~o~o~

167. Es veu que la meua enamorada m’havia tramesa una lletra molt “important”, no sé si m’hi declarava la seua immarcescible amor (puf, adotzenades declaracions! re que te la porti més fluixa), o que em fotia banyes amb trenta-tres druts i mig (el trenta-quatrè fóra un

nan) (i llavors me n'hauria d'emprenyar? trenta-tants sembla un gra de massa; li deia que el meu límit eren vint-i-un alhora i prou), o m'hi contava qui sap fins quins excessos lírics que ja no m'estimava pus i que volia doncs que li tornés les fotos peludes on s'obria de cuixes i que a hores de llavors qui sap on paraven, car les havia anades copiant i repartint a tort i a dret... o, vós, què us diré...? que tenia càncer? que era lesbiana? que els abortius eren bords? que sa mare s'havia morta de la passa dels conills? que el cel ja ens queia demà...? Asteroides d'infortunis, ja dic, tant se val! Tant se valia, car... s'esqueia que el carter em lliurava la seua lletra justament quan me n'anava a l'hort. Distret, en acabat de defecar-hi, amb aqueixa mateixa lletra sense obrir de la xicota, m'hi torcava el cul. Es va posar com una fera a qui les aortes cuiden crebar quan li dic per què, doncs, no li contestava com cal la seua "cabdal correspondència ans lletra neuràlgica, fonamental". Li deia que es posés pas com ça, que ens barallaríem pas per una lletra, ca? Tot i que ep, era conscient que sovint una lletra comptava d'allò pus. Diguem-li-ho si més no a la gralla, vull dir, a la garsa. Es veu que també estava enamorada – tret que d'una merla... i no pas d'una merda! "El mal que pas no em pot jaquir", diu, "si no girau els vostres ulls, que em vullen dir que ja no us plau que jo per vós haja a morir." On fóra la poesia si la garsa ho digués (digués el seu foll enamorament) a un cagalló, i no pas a una merla de pelatge llustrós ans il·lustre...? Greu patafi que d'esme exhortatiu vet ací que faig; tantost li estic dient això a l'enamorada, me n'adon de la vessada, ço és, que per dissort això era justament el que feia amb la seua "crucial missiva": digués el que m'hi digués, m'ho deia, pobra noia, a les contortes romanalles del bell i molt útil, assortit, ortogràfic, cagalló hortolà, hortícola, oportú.

~o~o~

168. Em diu en Zeteri Morigut (qui com tothom sap és el més excels visionari existent) que, cas que hom volgués escatir qui serà el proper a morir's entre els seus coneguts, que només li cal guaitar's,

en acabat de cagar, el bon palter inspiradament produït; que segons la cara que faci el palter (l'escultura un pèl caricaturesca feta pels fats especialment entesos en matèria de cagallons), aquell a qui la cara del palter pertany, o sembli pertànyer, aquell serà el proper a espitxar-la... Ara (en Zeteri adverteix amb dit monitori), si la caguerada o palter fa cara d'en deGaulle, és un palter sense significat, el palter no compta gens... Car els de més de palters al món ja semblen o fan cara d'en deGaulle – aqueixos són palesament cagallons sense prou mèrit – massa plens de "grandeur", és a dir, de merda.

~o~o~

169. I ara que hi som, confessaré que sovint sóc el qui perd la darrera batalla de la merda. S'escau molt fatalment que el cagalló qui em surt del forat tingui la cara claferta de ferotges ganyotes... quina carota de por... n'estic aleshores tot escaguissat! Me n'aniria corrents, ben lluny, el lleixaria sol enrere, tret que no puc, car se m'arrela con paràsita serp o drac molt lleig d'escates i garfis persistents, enganxifós, i no me'l puc treure de damunt... I li veig el visatge tot roentment pintat de ràbia i d'odi, i com estira les grapes i les urpes, i com em vol escanyar... i estreb el coll enlluny, i tanmateix s'estira ell i se m'hi llença damunt, i comença alhora a fer créixer els maleïts bífids molt esmolats ullals d'enemic mortal i comença llavors de mossegar'm, i se'm cruspirà tost de viu en viu... Car tot plegat, vull dir, el procés, és prou conegut... Que: Qui caga monstres, molt merdament mor.

~o~o~

170. Me n'adonava també que els personatges heroics (patriòtics, gloriosos, etc.) no cagaven mai; vaig dir: "Doncs collons, ja ho veuràs; els meus encar seran més heroics (patriòtics, gloriosos, etc.): *només cagaran!*"

Acana-m'ho (un tast):

"El capità Tro es despertà, féu un bot del llit i s'escurà la gargamella, engegà un feixuc fètid gargall a l'ull d'una gallina i corregué cap enmig del l'hort, al seu canfelip de bon trobar: s'assegué orxegant damunt el clot repugnant, i molt coratjosament s'esforçà a cagar-hi uns quants de cagallons cargolats; en combat singular, diarreic i magnífic contra l'exèrcit virulent i contrincant dels budells alçurats en maligna rebel·lia, l'heroic heroi heroicament batallà; per sort les seues morenes aquell matí no l'emprenyaren gaire; hi havia matins que les morenes li feien tant de mal i el cagalló enemic era tan gros que l'heroi suava sang per a fer-se'l davallar i espetegar damunt el bla merder moscallós; valent-se doncs dels molt valents dits se l'havia d'anar aprimant, el cagallonàs advers; allò era una lluita a mort: O el cagalló o el capità! El sobrevivent fóra celebrat i cantat pels bards en sagues i càntics immortals, en encanteris balsàmics, en exorcismes eclesiàstics, en jesusismes espectaculars, en odes pindàriques metronòmiques ditiràmbiques, en fastuosos triomfs... Cal dir que fins ara sempre havia guanyat, capità ardu, èpic, estrenu, cristià, victoriós. Cada cagalló havia acabat vençut i vergonyosament trepitjat (i, damunt, jotfot, trepitjar'l de valent rai, que porta qui-sap-la la puta sort!). I tothom com dic les festes rai! Monuments molt florits a cada cagada!

Eixí del canfelip exultant – a la cuina endrapà una truita de trenta-sis mil ous amb la torna sangosa de mitja cuixa de bou; aviat, ja abans de dinar, havia matats quaranta-tres mil moros, quaranta-tres mil indis, quaranta-tres mil negres, i un escapoló multicolor de

pagans i d'altres bàrbars penosament freturosos de la bona religió de la paraula de déu, o quelcom si fa no fot; després es banyà al riu tot despullat car molta de la sang dels maleïts heretges se li havia eixarreïda heroicament a la pell; quan era al riu, relativament tebi, ho aprofità per a cagar-hi; va cagar de bell nou amb un altre cert bell esforç, mes l'aigua tèbia, com dic, hi ajudava prou; ara dinà i, en acabat de dinar, se'n va anar darrere un roure a fer-hi l'immensa proesa encar de cagar-hi: ardidament hi reeixí: es va guaitar l'intrèpid palter: era groguenc de truita i bru de rostida cuixa de bou: magnífic ofertori al déu cristià del bosc; ara féu la migdiada prop del cagalló flairós, fumós; en desvetllar's, s'armà fins als queixals i sortí a matar gratuïtament uns quants més de milions d'infidels qui ni sabien que ho eren, els carallots; després s'hi va cagar, vull dir, a la muntanya de màrtirs per la fe errònia (a tots ops, una fe o una altra, tant se val, la qüestió que s'esqueia, per conveniència, d'ésser, és clar, no pas la de debò bona bona); comprovà satisfet que aquella era la millor cagada del jorn; era una caguerada de croat, i doncs els cagallons li rajaven degudament encreuats... Llas, però, no tot seran flors i violes, car... Vol la crònica i les peripècies de quisca i femta d'aventura que... Durant la nit nogensmenys s'aixequés penosament, a cagar-hi oidà menys heroicament: la cervesa de les celebracions segurament li hauria fet mal al ventrell, o era el peix del riu que no li provava gens... A la nit, ça com lla, llas, l'heroi cagava sang! Allò no presagiava pas un bon endemà... Ai, ai, ai, pobret de mi, quins torçons més punyents! l'heroi es planyia molt coratjosament, com ara heroi torturat pels àvols posseïts elfs del mal pair... I, cagant, cagant, en missa solemne, totes les donzelles desvagades ploraven llàgrimes amargues de pietat per l'enormíssim gegantí massa gloriós heroi qui cagava sang!"

Hum, aquest com dic només és un tast.

[Caldria que l'assidu llegidor ens en llegís les obres selectes (que recomanarem molt efervescentment) perquè en tastés gloriosament la gamma sencera. Aquells textos nostres prou són encar més

heroics que no tots els altres textos heroics de la molt gloriosa literatura de gestes i d'aventures heroiques dels altres campions cristians.]

~o~o~

171. Recordava amb això l'altre jorn els germans Epirnuç i Penetral Impí – els Impins, ambdós paralítics, eren professors de musica – a ca llur, llunyana, perduda entre tenebres, enllà dels sassos i trossos canviants amb les saons, hi anava de fosquet de molt menut, en haver tornat d'estudi; caminava per caminets desolats on t'atacava el gos i bonia la tronada.

Al començament, a cals germans, hi aprenia la bandúrria; com em creixien els membres, podia llavors aprendre el llaüt; passava després a assajar amb el guitarrot; i aleshores amb el baix; amb el violoncel més tard; finalment amb la verra més grossa... Ras, i així anar fent, com més llarg el membre més gros l'instrument.

El membre que em va créixer pus ja no cal que us digui quin fou; era el membre que (em) tocava més.

Tant se val. La qüestió que aquell jorn on remembrava els germans Epirnuç i Penetral tornava de veure una pel·lícula de ciència-ficció (són les que més m'abelleixen, vós!).

N'Epirnuç i en Penetral, com era petit i anava a ca llur que m'hi ensenyessin de tocar esturments, tenien un recambró que no m'era permès (ni a cap altre dels meus altres tres o quatre condeixebles)

de badar per cap raó ni excusa al món. Es veu que hi vivien els pitrudis. Els pitrudis eren éssers o ens molt haptotròpics, enoclòfobs, esquerps i saturnins, i eren verdets, o anaven vestit de verdet, i pudien a resclosit, i així com escoltaven les nostres banals, horripilants cantarelles (cantàvem sobretot mexicà), n'escoltàvem a tornajornals llurs estranyíssimes, evocadores, fetilleres cançons.

No sé si fou qualque mena de parentiu que van veure o ensumar's ells que els portés, degut al fet que era molt tímid (massa de cops violat de trascantó) i m'abellia doncs d'entotsolar'm, i que era al començament tan curtet que anava de bandúrria, i els aligots qui gallejaven em brellaven i aperussaven de valent pels racons abruptes i els estrets, traïdors, viaranys entre els blats o les userdes dels trossos quan anava camp a través cap a la sinistra torre dels Impins. El cas és que aquell vespre d'hivern on tothom altri s'havia quedat a casa per culpa de la grip galopant, jo assajava soliu amb els acords, i carall de déu si qui obre la porta del recambró vedat no n'és un... Un pitrudi, revera, pam de nas!

N'Epirnuç (en Penetral també era al llit malalt i no trauria faves d'olles fins que l'any no s'acabés) s'esglaià. "No veieu, Diqduq, que tenim metecs?"

El pitrudi Diqduq (la "q" en pitrudi es pronuncia "clc"), de qui el cap de pedra llora tenia un parell de beis que figuraven ulls, les aclucà llavors totes dues, i amb les dues ensems (les palpebres eren llavis) enraonà molt eufònicament i coral; digué: "En Gaietà Menut és de fiar; som com frares separats en oldà contratemps a la invisible galàxia entremesa a l'entretemps." I em féu la guerxina amb la boca (la llengua miosotis era la nineta de l'ull).

En acabat de les presentacions decidíem de cantar, a quatre veus, els tres junts: en Diqduq, n'Epirnuç i el mec. Tocava jo encar la bandúrria, el mestre Epirnuç els raigs de la cadira de rodes a tall d'arpa, i en Diqduq un esturment meravellós que se'n deia

“esclcuellots”.

Apuntaré ara mateix en pitrudi (en pitrudi tot sona molt millor!) l’universal cançó del “d’on no n’hi ha no en pot rajar”, mes l’apuntaré, com dic, en pitrudi, tret que sense les altres claus, car són secret que jurí servar.

Això entonàrem, angèlics:

“les oqràcies juguen a la qa

encar els q-pius reben qa rai

les oclcues qaven eqticlcues

com als hemiciqs teatres cada qa

sense aqalls o qales clcui es creu cap enciqa!

s’aqa com qa de minvant q-q la ciqa ciqió

aqats els qs doncs dels corns i capses mitològics

clcui prou anaciq gosaria desqar-los!

això conq: cada q clos, qarem tancat

car ah clcue és lleig

el clcueclcueig de clcui ja fa la qaina, vós!”

Ah l’eufonia excelsa dels tan exòtics parlars d’enjondre, llunyàries inescandallables d’on l’encantador tornaveu tant no ens enartava!

Fins avui mateix, tàcit hom benaurat, no volia’n dir re a ningú, mes prou veig que la humanitat s’enfonsa en brutícies com més anem més bàrbares. Serem ni els pitrudis ni jo prou influents per tal d’aturar’n ni que fos un instant l’infernal esllavissada? Dubtem-ho fort! Pecs humans, llurs característica més bonyeguda és que mai no fotran cas sinó dels ganyols, lladrucs i arengues dels emmedallats assassins, mai s’escoltaran a canvi les mels melòdiques dels savis estratosfèrics qui ens rabegem entremesos pels entretemps on la nostra, per massa enlluernadora invisible, galàxia bategosament ans rítmica rau.

~o~o~

(Eleuteri: Trenta-sisè d’escarxofalls.)

[*Aclucallades (36)*.]

Llegat i llevat, la poesia: – “A través de l’esplai de càrregues emotives... de miralleig dels sentits translaticis... de reacció radiant contra la indigència del destí... la poesia expressa l’esperit i el reforça... rejoveneix la paraula i l’enriqueix.

Després, fesomia i síntesi de les edats, troba encara ressò en els dies futurs: és llegat i llevat.”

Amb boina: –La gent amb boina és palesament més ruc que no l’altra gent; els cofats són generalment més rucs que no els descofats; deu ésser que el barret els estreny el crani i no tenen el cervell prou ben banyat; pitjor que els de la boina semblen ésser encar els monarques: és clar, amb llurs feixugues corones de joiells robats; ah, i els bisbes amb aquells cucurulls de bruixot... oh, i les gorres de bòfies i exèrcits, allò sí que deu restrènyer i constrènyer, no hi ha púrria més ruc... En fi, és apodíctic, diguem-ho clar: “com més encapellat, més desgraciat.”

Ai la carcanada: –Tinc la carcanada cada cop més enrunada per les repetides bombardes dels repatanis jorns.

Vida aturada: nyac!: –“Minyó, monejaves pel món, i llavors la gran sorpresa se t’abat: la mort...” [A child so frisky, and then voilà, from the very beginning he was in for a great surprise: death.]

Tot ja s'ha dit: –Tot ja s'ha dit; només mancar redir-ho una mica més malament.

Comencem rucs i acabem savis?: –No; comencem rucs i acabem més rucs. Com més alts més animals; com més vellarres més bandarres.

You say holy: –"You say holy, I say assholy" [Dius sagrat, dic datpelsac].

Verges parint: –Pretén la púrria infecta dels capellans que llur déu (el cretí en cap) va néixer del cony d'una verge (!); això vol dir que el cretí en cap va desminyonar sa mare; això vol dir que el déu qui la púrria podrida dels capellans adora és un capdecony d'aquells als quals l'incest tant els abelleix... Ei, prou s'ho fotran... hi ha d'haver déus per a cada gust, per pervers que sigui; qui tasta s'ho sap...

Ara, potser el cretí en cap en acabat el traumatitzava allò de desminyonar sa pròpia mare i per això es tornava marieta i creava amb els seus cosons "deixebles" la secta dels marietes dita de la "dotzena de frare" (o quelcom si fa no fa)... I em diuen alguns dels seus llunyans deixebles marietes qui aprengueren d'escriure i escrigueren rucadetes rai, pobrissons... rucadetes llavors per la púrria infame dels capellans reunides en un llibre fastigós on només, a part de fantasies d'extraterrestres, i paradisos i inferns col·locats qui sap a quines galàxies, i en fi pler de merdes fades d'aqueixes, s'hi predica l'odi i la revenja... em diuen, dic, si el sé llegir prou bé, que potser, per comptes de sortir de la fufa de sa mare així de cap com ixen els de més de nadons, el cretí en cap n'eixia amb la xil·la al capdavant, d'on que fos amb la xil·la que desminyonés sa mare... d'on que incestuós encar més...

I que d'aquella xil·la el cretí i els tretze cretinets marietes (qui l'acompanyaven fins quan se n'anava a cagar rere cap olivera) li'n deien... doncs, a aquella xil·la torta, li'n deien pel nom capriciós i marieta de "Llàtzer..." i que en acabat de tres dies que no se li aixecava la xil·la, es neguitejaven tot tots tost i li demanaven que els la "ressuscités" o no foren prou feliços en aquest món de tant de pansiment ja clafert. I el cretí en cap es fitava la xil·la, li fitava l'ull i l'hipnotitzava que se li elevés amunt... I la fórmula, segons els quasi-analfabets qui n'escrigueren els mots no gens imaginatius, anava així (tot i que depèn de les versions): "Aixeca't i camina, Llàtzer... Camina amunt i avall pel recte del deixeble més faitís, arredoladís...!" O: "Llàtzer, t'aixeques i camines! Malparit, em sents?" La renya fort... "T'aixeques i camines endins i enfora, i amunt i avall, i amunt i avall moltes de vegades, fa? Llàtzer, Llàtzer! Em cagaré en déu! Ni en quin no sé! En tots...?" I si se li aixecava, la xil·la, i li feia estret camí, ai els ohs i uhs de pregona admiració...!

"*I quin miracle, tu!*" –dèiem el chor de deixebles ensems...

I etc.

[Pse. No sé per què em capfic ni balafii encar tinta amb banalitats d'aqueixes...]

Literatura fantàstica: –A la literatura fantàstica pertany la tossa soporífera dels escrits dels "pares" de les "esglésies".

Els escrits "religiosos": exactament com els "fantàstics"; amb les mateixes situacions i els mateixos personatges totalment tocats del bolet. La mateixa literatura fantàstica (que ara hom apariona molt

erradament amb la “ciència-ficció” – o com fem, millor, en rus: la “literatura de fantasia científica” – tot i que no és mai tan bona perquè no hi entra ni mica d’investigació del que és possible i tot hi és doncs fantasia descordada sobre espectres, i buidors galàctiques habitades per esperits, i mons paral·lels amb tota mena de ninots d’enjondre, d’alienígenes, d’homenets verds vinguts qui sap de quins planetes amb qui sap quins màgics mitjans, i ximpleries d’aqueixes, amb àngels, fades, dimoniets, menairons, elfs, quimeres, inferns, senyors del cel, ulls sense cos i qui nogensmenys ho veuen tothora tot, i capdeconys qui volen o “ascendeixen” sense ales ni propel·lits per cap altre mecanisme o mitjà energètic o maquinal i tenen més vides que no us gat, i són esperits fets carn i carn feta esperit, i qui sap les abominacions de carrinclona impossibilitat...) és la literatura de tots aquells “sants” plens de cabòries produïdes per estats mentals malalts o drogats...

Ben mirat, hi ha hagut mai cap d’aqueixos “sants” qui ara hom no etzibaria sense més punyetes de dret dins manicomi...? Tret si pretenien ésser escriptors de literatura fantàstica, és clar, d’on que fins i tot en traguessin mica de nyapa, se’n fessin quatre pistrincs. No crec que tinguessin la sort dels d’abans, els quals hom fins i tot anomenava bisbes i papes perquè anessin engalipant babaus. La literatura que fan ara bisbes i papes no arriba ni a fantàstica – no gosen “inventar” perquè tot és “inventat”, només gosen repetir l’inventat durant tots aquells segles de frenètica idiotada.

Qualsevol exemple valdria prou. Mes fiquem-hi com qui diu de bolla o a l’atzar i per a fer bonic (tretze són tretze) el capítol tretzè del llibre tretzè de les confessions del “sant” Agustí, un carallot qui diuen que féu la viu-viu ensumant haixix entre àrids ventijols cap a l’any 400 o així.

Fot l’Agustí en mística caguerada: “...sedega aspira l’ànima pia a atènyer déu... i ensems caminem per via de fe i no pas amb ajut dels

ulls del cos, car només arribarem salvats ara guiats per l'esperança i no pas per allò vist... pregoneses es responen en retrunys cavernícoles, mes ets tu qui parles, desbocat... i qui diu que no pot dir sinó carnalment àdhuc ell se sap incapaç de comprendre... car oblidant allò passat i esgarrapant cap allò que s'escunçarà... la feixuguesa de tant de misteri el pot i l'enfonsa... i és la seua ànima qui encar més és deleix pel déu viu, com el cervató es deleix per la font... i insisteix: "encar no hi som...?" ans, basquejant-se per abillar-se amb la casa celestial que és la casa seua de debò... va cridant avall en aqueix abís d'on ix, i atiant: "adona-te'n que no en tens pas prou amb aquest món, et cal quelcom per força nou..." i: "no en entendre ans en murrieria especialitza't, perquè així comprendràs perfectament..." i: "folls galateus, qui us embruixava...?" i qui parla no és ell, ets tu... tu qui trameteres avall el teu esperit qui çasús vivia... parles per boca de qui ascendí al cel i obrí de bat a bat les aixetes dels seus oferiments... per tal que, amb tant de raig, joiós esdevingués el burg diví... car per ell fretura l'amic del nuvi... amb l'avantatge que ara doncs l'esperit li ponia com ouets els primers fruits entre membranes... tot i el desfici que encar el martiritza... car prou voldria ésser adoptat d'una vegada... tindre ja el cos remut o redimit... i li bleixa, a ell, com si fos un altre membre de la núvia... i li porta gelosia com si és alhora amic del nuvi... a ell li porta enveja o desig, no pas enveja ni desig a si mateix... perquè és amb la veu de les teues aixetes esbatanades, no pas en la seua veu, que crida de desig cap aquell altre abís per al qual la gelosia no vol que el prengui... no fos cas que, com el serpent decebé amb subtileses n'Eva, així llurs ments es corrompessin allunyades de la puresa que rau en el nostre nuvi, el teu sol fill... ah la llum de beutat que s'inaugurarà llavors que serem amb ulls veient-lo tal com és... sense les llàgrimes que m'eren quasi-opacs tels jorns i nits que em deien constantment: "on s'amaga ara el teu déu...?"

Ausades... on s'amaga... o l'entrellat? Car no en trec (dec ésser més ruc que no l'altra gent) cap fil, de tot aquest trist garbuix, cap fil amb què teixir cap idea que no sigui bogeria o fantasia ben pobra, i sense solta ni volta. Per això potser ningú ja no llegeix aqueixos "èxits" d'antany... Els d'ara, amb alicorns i astronaus, i robots i hiperespais i recomposicions cel·lulars que et duen a la quinta forca

en un tres i no res, i la tresca i la verdesca de fòtils rai, i no cal dir les varetes de les magues i aloges, i els geps dels elfs i els pipins dels gombutzins, i les cogomasses garlaires, i ah els milions de morts qui tornen a emprenyar els vius com a les pel·lícules terribles..., almenys aqueixes historietes tenen una certa continuïtat... Les drogues que l'artista pren no li toquen ara el cervell tant... O potser els artistes són menys boigs, millor pagats...?

[Ara, qui capítol més mal triat! Volia trobar de casualitat un altre episodi que recordés allò dels cosmonautes d'altres planetes qui colonitzaren la terra per a fer-ne un infern o presó per a esperits o ànimes bandejades d'altres planetes més "civilitzats", i m'he trobat amb aquest pastitx! Hauria poguts trobar en molts de "pares" molts de capítols molt més adients per al meu argument... Això de l'atzar no pas que funcioni sempre.

Ara, però, abillar-se amb la casa celestial...? – això és fort, recorda els humans tan febles i intel·ligents, llavors que seran gairebé tot cervell, que els caldrà una cuirassa que els reforci o estintoli un cos tot llenegós, escaguitxat...

Veig en el "pare" Tertul·lià, aquell profeta per a terroristes, que diu això: "Els adoradors de déu seran vestits amb una substància idònia que els duri a perpetuïtat car això durarà llur unió amb déu." Un vestit que duri per sempre, no pas solament al llarg d'una vida, mes eternament: un bon invent ja inventat doncs, i qui algun dia el reinventi li haurà de donar crèdit al Tertul·lià: un vestit que no cal rentar mai, sempre net per molt que t'hi caguis, hi sagnis o te la pelis damunt, hum, o t'hi caigui oli, greix, xocolata... de l'entrepà.

Aqueixos literats qui es paguen les esglésies són fantàstics, tu.]

Gastrònoms: –No se'n deuen adonar tots els datspelcul qui parlen amb tant de goig d'allò que mengen que ens parlen alhora (ecs!) d'allò que caguen.

coca-cola: –És clar, de tots els qui s'escarrassen per la difusió de l'islam entre els "negrets" i d'altres gents pallusses, hi ha els gegantins predicadors o propagandistes d'aquells pixats de mona diabètica que en diuen coca-cola... Car altrament la gent pallussa cal mantindre-la ben pallussa; els pallussos treballen a millor mal preu, i, si per comptes de beure pixats de mona diabètica bevien per exemple cervesa, que n'al·lah aquell es veu que expressament prohibeix al seu llibret dels collons, potser se'ls esmolava el sensori i llavors per a treballar o solament viure demanaven més i tot... o pel mateix preu treballar menys... o no haver de viure sempre a ombra i mercè dels menjamerdes (bòfies i exèrcits) armats pels estats terroristes que manen pertot, i encar més al tercer món.

Per què serveix el poder sinó per a mortificar altri? I el qui condemna amb poder ha d'ésser molt més culpable que el qui condemna sense: –Exemple. L'escriptor Braç i Llac voldria els jueus enjondre – tot i així, amb tot el dret de voler-los enjondre o on sigui, tampoc no en fot cap enfora – ni pot (ni qui sap, potser de fet ni ho vol del tot; potser és un tifa i prou; potser és un "escandalós" i au, car per a fer-te "notar" quan escrius sovint has de fer les mil-i-una o ningú no saps ni que hi ets).

En canvi, l'engorrat d'en deGaulle (fent abstracció d'altres morts al seu compte pel fet que és general) assassina o fa assassinar per ordre directa (perquè en té el poder) en Braç i Llac.

Qui és (més) culpable...?

Hi ha un tram del dir al fer.

La coneguda objecció: com diu na Florence King: “The mass of people can be swung like a lariat and are incapable of making fine distinctions between the theory of anti(...) and its ultimate practice: to write the former is to invite the latter”, no sembla pas gaire sòlida. És cert que molt de malparit només espera l’excusa del poder aquiescent per a fer mal. Qui té el poder dicta la llei criminal, i els qui se senten “dictats” se n’emparen, de tal llei, i crims rai. Només cal veure els franquistes de llavors i els d’ara (els mateixos amb un lleuger vernís “contitufionà” damunt). Ara, això no vol dir que tothom sigui betzol ni malparit (o diré betzol i prou, car qui és betzol és malparit).

Ara, per què creure que els de més són uns betzols? Si ho són, de qui és culpa?

Per què els qui veuen les qüestions d’una manera poc o gens “ortodoxa”, és a dir, poc o gens betzol, haurien de pagar per la culpa dels qui no eduquen prou bé els imbècils...?

Hi ha menys de betzol que no sembla. Si això no, fotríem goig. Car, Hitlers i hitlerets, no hi ha res al món de més adotzenat. N’hi ha a cada llogarret – hitlerets pobletans. No tots tenen la mateixa bolla que l’ensarronada general els surti bé. Els de més hom els desemmascara tard o d’hora – generalment a la primera espifiada reben de valent. Aquell Hitler tenia el dit de déu al cul: titella diví, per això tot li sortia bé, fins que aquell déu maligne que el menava amb el dit al cul va tindre qualque mena de rampa digital, o se li rovellà el didal massa cagadet...

O cal distingir entre la gent intel·ligent i el patoll ignar?

Qui assassinà Braç i Llac? (És, com dic, un exemple). Fou deGaulle ell mateix, adonant-se a l'assassinat, o el cagat i tanmateix molt ambiciós i vanitós deGaulle, fotent de batlliu del patoll infame, fotent d'estiracordetes bavós, assassinant per ordre del "poble", per procuració?

[Ara, no em facis creure tampoc segons què. Tampoc no sóc tan pampana. Sempre pots dir: No! Car el poder no et ve mai del poble. El poder el prens. I el prens, també, al poble.]

Aquell deGaulle era un assassí – l'excusa (més glòria per a la "pàtria") és només excusa, i no t'hauria d'excusar mai de re. "Matarem aquell desgraciat, i tindrem els jueus contents. Mates un mosquit i tens un borinot menys emprenyant."

El poble no pot ésser mai altre que formiguer, i cada formiga soldadet a cremar. Si el soldadet ganyola gaire, l'afusellarem.

~o~o~

(Eleuteri: Trenta-cinquè d'Aclucallades.)

[*Aclucallades (35).*]

Triomf dels mariners: –En acabat d'aitanta de peripècia del viure... malgrat doncs maltempsades, atzagaiades i naufraigs rai... sempre hi ha el triomf... darrer... dels mariners... Sempre hi ha el triomf darrer dels mariners... tots... al capdavall... fan cap a la solacívola costa... Tots al capdavall assoleixen de fer cap a la costa de l'immens descans.

Anar fent...: –Deduïm del gros al menut; induïm del poc (o gens) al munt... I no trobem res fins que, nus, no ho trobem... Trobat, pintem-ho (si ens lleu) al mur... Mes no balafiéssim mai estona a perdre'ns pels laberints de l'obligat, del decretat, del "lògic", del que "és de llei". Per aquelles endreçúries malsanes on s'esbarriava ambtant aquell carallot de Plató qui en calçotets cagats es passejava geperudament per un paradís boig de necessitats apriorístiques dit vulgarment fum.

Construccions: –Tots fotem d'arquitectes amb argamasses de làbils arguments; ens creem una unitat on, com el cranc nu qui cerca i troba una closca vacant i s'hi amaga, també hi farem la viu-viu, també podrem-hi viure – tret que la nostra closca es diu "cos" i el ficte edifici que dins hi fa la viu-viu, tantost la closca s'esquerda i escrostona, cau fet sorra – sorra que s'afegeix a la sorra infinita dels fons.

Per què crearen els homes déu?: –Doncs pel fet que, contràriament a les formigues, tenen els homes quelcom que hom

apella “consciència”, que és un mecanisme mental que hom necessita per tal de justificar allò que de tota manera prou faria sense consciència, i segurament més acuradament. Per a això creà, doncs, l’home el concepte “déu”, per a tindre una nova (millor) excusa per al crim. Les tribus dels homes (com les tribus de les formigues) s’ataquen sense pietat per tal d’abassegar les fonts d’energia (la teca) – i, per a l’atac, qualsevol excusa és prou bona... Hom tanmateix inventà un nom misteriós: “déu” – i esdevingué nova excusa (més bona com més misteriosa) per a l’atac. Per què altre serveix el nom de “déu” sinó doncs per a fer mal a una altra tribu, el “déu” de la qual és sempre més lleig...?

La coneixença és reconeixement: –Adona-te’n al capdarrer que quelcom és com és, i no pas com “hauria” d’ésser – car res no és mai obligat d’ésser com voldrien els dogmes que hom ha tractat de superposar-nos a l’esclet consirer d’ençà de nyecs – en acabat, doncs, despullat de tot invent, cau del ruc i entén el teu enteniment – el teu enteniment cau del ruc i entén, i fa “ah!” – fa “ah” i prou – car sempre n’hi ha prou (en té prou) amb la veritat.

Les gosses són com les dones, i els homes feren déu a llur imatge: –Sovint el que val és el contrari del que hom ha après, de nyec amunt, per inculcació pega de bogejants falorniaires.

L’impuls veneri de les dones, allò que hom en diu arreçó, verriny o estre, entre d’altres poètics meravellosos noms; diguem-ho així, les ganes de xinar, la fal·lera de cardar que tenen les dones és perpètua; en canvi, la dels animals més comuns és una fal·lera cíclica – quan els animals femella entren en zel o se’ls desvetlla l’estre semblen dones... No és pas doncs que les dones semblin posem per cas gosses. És que les gosses de trast en trast semblen dones. No val a

confondre-s'hi. És com ara allò d'aquells "heretges" – potser es deien "arrians" perquè volien anar massa de pressa i deien d'arri a les rucades (els incommensurables infantilismes) de la interpretació teològica – heretges en tot cas de tot pèl qui, segons el deliciós Thomas Browne, la cagaven tant "perquè no sabien atènyer la deuteroescòpia i segona intenció dels mots escrits, i així, per manca d'abast d'enteniment, n'ometien les superconseqüències, i coherències, i figures o tropologies, i ni a prova de foc no els podies persuadir que anessin enllà de les literalitats", la gruixària de llur crani potser era obstacle a llur comprensió, d'on que acabessin "reciprocant, o pus tost invertint la creació: fent ells déu d'una manera, quan és déu qui ens féu a la seua, és a dir, fent-lo a imatge nostra, com ell ens féu a la seua". Tret que, és clar, si som fets a imatge de déu i nosaltres fem déu a la nostra imatge (que és la imatge de déu segons els qui creuen en aquestes bestiades), tot és un ridícul emmirallament pel qual semblaria que no calia posar sota molt cruels ordalies de fogueres, espellaments, tortures i d'altres esquarteraments, els pobres il·lusos "heretgets".

Dues altres paraules corrompudes: –Abans les paraules "afer" i "negoci" eren decents, volien designar la feina d'algú enfeinat – enfeinat a fer; enfeinat doncs, no pas en oci; enfeinat en construir quelcom de profit... No pas doncs com ara: designen la feina de l'enfeinat a fotre calers, és a dir, a prendre'ls als altres (perquè hom és més "viu", ço és, més malparit, que no els altres, és clar). I d'ací totes les guerres, i totes les complaences davant les dictadures – per exemple: el partit dels negociants bascs és contra els alliberadors bascs perquè els alliberadors els espatllen la maquineta de fer calers. Ja els coneixem: són els pujolistes, els de la lliga d'abans, els del "foment", els "fofialitah" d'ara... tota la púrria qui xucla dels llefiscosos xumins que pengen com mamelles repel·lents de les baixúrries pudents de la maquineta crematística.

"...o et diuen que fores nat de cony de bandarra": –"t'empenyem per

via de pobretat a la prostitució i llavors et condemnem per prostituta."

Bogeria del repressor: –Amb les religions, passem del bon "qui la fa la paga" a "qui la pensa, la paga". I ja, "lògicament" els subseqüents "pares de les esglésies" per força s'han de dir: "hum, i per què no passar a "qui neix, la paga"? Amb aquesta "lògica" anem a parar a l'atzucac dels qui més odien: els capellans, la "gent de bé", els salvats a la bestreta qui troben que tothom qui no té llurs heretats avantatges només és mereix la garrotada i el garrot. Néixer, diuen aquests sants barons, ja et condemna. Car neixes culpable, amb el pecat original i tota aquella merda.

Ja hi som. El primitivisme moral novament al capdavant, tornat especialment per tal acabar de destralejar l'espècie. Com fou a l'inici així al final...

Pena capital sobre els presoners polítics. El pensament castigat amb la mort. The *preemptive strike* dels feixistes americans... Ataca abans – és a dir, fes tu el crim no fos cas que l'altre et fes el crim.

[Com podem aplicar els mateixos principis (ara que les armes són letals per a l'espècie!) que empràrem quan l'espècie s'aixecava, de qui les armes eren amb prou feines rocs i garrots?]

Qui et pot fer més fàstic que els inventors de cap altra "religió veritable"?: –Ah, en brollen a infeccions! I totes són les veritables i genuïnes als caps folls dels qui se les empesquen. I pitjor encar als caps inquisidors dels qui les estintolen i fonamenten en falòrnies sanguinàries. Tota religió pressuposa un ídol o altre fumós (i fumigant bestieses) damunt els caps dels "pecadors"... Vigilant de dalt a baix. Quan se n'adonaran que "dalt" i "baix", "damunt", "davall", a l'univers aeri són conceptes sense cap ni centener? Cap religió no és veritable, cap déu no és veritable – tot és infecció corruptora, tot és excusa per al crim.

déu: –un altre panòptic... "déu", el nom d'un altre panòptic també inventat pels repressors a sou dels rics... per a sotjar els pobres no fos cas que fessin "crims" (mal)pensant de (re)prendre llur part de botí als molt avariciosos lladres qui ho abasseguen tot al cap de les corporacions i governs... déu et sotja vint-i-quatre hores per dia perquè el món sigui una presó, i, cada pobre, culpable... i els lladres "innocents" sempre campant-se-la rere les torres d'innombrables ulls... i els murs esdevinguts de sobte tots orbs... en avinentesa de neteja a cop de porra o de bomba atòmica... dementre doncs que els estiracordetes els fan la feina de la repressió... la vetlla a raig continu, l'amenaça latent, la tortura cruel, el càstig lent, el ràpid anorreament...

No val a ésser moderat, ni prudent, ni primfilaire, pel que fa a les falòrnies: –...quant a les falòrnies religioses, patriòtiques, històriques, democràtiques, mèdiques, científiques, etc... cap falòrnia mai no es digna de creença... car... si mai te'n creus una... si et creus una falòrnia, per què no creure-te-les ja totes?

déu malparit: –déu malparit, el meu, si mai en tinc null, o en tinc cap de per riure...

déu malparit, déu d'odi, encar més malparit i odiós que no pas els déus més malparits, com ara els déus dels babilònics i els catalònics, de qui els déus dels jueus foren copiats i n'escrigueren llibres de fàstic i de rancúnia, i llavors els copiaren els moros...

(els déus dels cretins són massa cretins; són malparits rai, mes malparits sobretot per com els pariren de malament, pobres desgraciats)...

déus de revenja i de destrucció enemiga, com ara aquell cèlebre Marduc... tret que el meu déu d'odi i venjança (més gruixudament potent com més gruixuda la meua impotència) no es diu pas Marduc...

es diu Merduc, perquè encar és més merdós que aquell dels babilonis i catalonis...

i per a això serveix un déu al capdavall, per a fer de malparit, de rancuniós, de venjatiu...

perquè tota la teua malparidesa el déu te la prengui en nòlit... se'n faci càrrec, com qui diu...

i de totes les malparideses i odis doncs se n'encarregui...

altrament un déu no serveix de res, ni per a emprenyar gaire...!

Ah sa déu d'intercanvi! Desigs d'odi – entre tu i el teu déu passa l'entesa – l'entesa íntima – desigs d'odi, desigs d'odi: mutu estintol.

Meravellós pacte – li instil·les l'odi que ell et transmuta en odi destil·lat – odi més fi, que mata l'enemic per excés d'enjòlitament transmès mal voler... i mal ull... i mal vull... i mal bull... i mabull... per excés d'entema i quimera, i d'esquírria, i d'enrònia i mala dèria...

i de nits, al déu malparit, això cal dir-hi, en forma de precs i soplecs, o d'imprecacions i d'improperis i desalts, o de cançonetes, cantarelles, caramelles, esquellots... perquè en acabat puguis dormir sense càrregues...

li dius: Encarrega't, ja ho saps... encarrega't de la mort de mos enemics, i dels enemics del meu poble!

–Que morin mos enemics més avorrits, que morin els maleïts enemics del meu poble!

(Ho foten els jueus, ho foten els moros, ho foten els babilònics... per què ens n'hauríem d'estar els catalònics? Som-hi, som-hi!)

Li dius:

"Mort als invasors,

mort als xarnecs, mort als castelladres,

mort als feixistes i jacobins,

mort als botiflers i traïdors,

mort a torturaires i inquisidors,

mort als pudents i virosos,

mort als elets, mort als infectes,

mort als lladres més lladres, mort als dits capitalistes,

mort als explotadors, mort als militars, mort als jutges,

mort als menjamerdes, mort als caps d'empresa, mort als polítics,

mort als escarcellers,

mort als capatassos,

mort als buls i tifes...

ah i als borbons...

ah i als borbons...

ah i als borbons!”

i potser li xantes (sense por, car qui xiula a taula i canta al llit té el seny molt més complit que no els altres qui només canten i xiulen, on els manen, el que els manen dels dalts... dels dalts... que és d’on plou tanta... tanta de... tanta de contínua quisca), li xantes, doncs, dic, mentre els altres coregen ridículament i obscena i sinistra, i amb musiquetes molt merdes, déus inexistents... li xantes, a propòsit, per exemple:

mort als borbons

en volem la mort?

la mort la mort!

dels borbons?

dels borbons dels borbons!

dels corcons!

i korkons i qorqons!

dels dordons dels forfons

dels gorgons!

dels horhons dels jorjons dels lorlons

dels mormons!

dels nornons dels porpons dels rorrons

dels sorsons dels tortons!

dels vorvons i worwons i xorxons

i yoryons i zorzons!

i llorllons

i els l·lorl·lons

i txortxons i nyornyons i çorçons...

dels borbons

dels borbons

dels borbons

la mort de tots els borbons

fins a llur darrera disfressa

això volem

la mort la mort

la mort dels borbons

amb mínima fressa

la mort de cada borbó

perquè de debò comenci la peça

la peça novella

on entren els nous personatges

de la independència

la llibertat

la justícia

la revolució

car on hi ha encar cap borbó

no hi neix ni hi creix

sinó el feixisme

i cada altre personatge hi és serf

merdós

corcat incessantment pel fastigós corcó

pec boig vomitiu botinflat

coronat

dit borbó

mort al borbó

mort al borbó

mort al borbó.

Del diccionari: –[Greuge: Paraula o acció que fereix algú en la seva dignitat, que el mortifica greument. Exemple: "El borbó ens feia tants de greuges i de torts que tots desitjàvem la seva mort."]

Pla i com cal: els castelladres borbonistes ens odien: –Com més mal et fan, més t'odien; i llavors, com més àvol et fan (més àvol

els esdevens), més t'odien damunt. Eric Hofer: "No hi deu haver manera més segura d'injectar-nos d'odi molt virulent devers algú altre que fent-li qualque injustícia. Si algú ens vol àvolament per la injustícia que li férem, amb això en tenim prou per a odiar-lo amb més constància. L'odiem més fort pel fet que voldria justícia que no pel fet que ens fes abans cap altre greuge."

Els "purs": –Llegia al *Guardian*, fa quatre dies, d'un nou estudi on hom ha vist que la gent més "pura", la qui es purifica el cos en acte religiós o quasi-religiós (com ara el del constant nacionalista feixista castelladre qui combrega amb els seus mitjans que sempre li donen la raó perquè sigui mortífer), és més fàcilment cruel. Com més "neta" la persona, millor accepta que els "bruts" siguin torturats fins a la mort.

Això casa amb allò que deia en Hofer (1951): "La religió sublim per força genera un sentiment de culpabilitat. Per culpa de la diferència inevitable entre l'alçada de la intenció i la pràctica sempre nàquissa. Voler anar tan alt i romandre tan baix genera la culpabilitat. I la culpabilitat l'odi i l'agressivitat. Així sembla que com més sublim la religió, més virulent és l'odi que duu."

"Tot entusiasme, devoció, passió, així com tota galivança d'esperança, en descompondre's, genera odi. La via contrària funciona igualment: activant l'odi, pots sintetitzar entusiasmes, devocions, esperances... Mot del protestant en cap, Martí Luter [aquell qui, restret, maleïa els dimonis especialitzats en els cagallons massa refractaris, hà!]: Quan la pregària no em ve perquè estic massa fred d'emoció, em deixuplín l'esperit consirant en la ingratitud i la impietat dels meus enemics: el papa de Roma i els seus llausangers i cucs còmplices... i Zwingli i els altres... per tal que el meu cor s'ompli d'odi i de recta indignació, i llavors pugui dir, amb prou ràbia i escalfor: Beneït sigui el teu sacre nom, que el teu reialme s'esdevingui, que la teua voluntat s'imposi! I com més

emprenyat esdevinc, més ardents els meus precs."

La voluda equival a la bogeria: –Qui perd la individualitat esdevé serf de la idea. Qui pertany a l'anònima voluda pertany a la bogeria assassina.

Hofer: "T'alienes de tu mateix, i esdevens procliu a l'odi apassionat."

Qui s'auto-apaga com a individu per a ésser flameta de foguera es veu amb dret a l'incendi.

Hofer: "L'acte d'autonegació sembla que ens dóna el dret d'ésser malparits i despietats devers els altres. La impressió general és que el creient de debò és una persona humil – de fet, l'acte de retre el propi jo nodreix urc i arrogància. El creient de debò tendeix a veure's entre els escollits: la sal de la terra, la llum del món, príncep disfressat de captaire, destinat a heretar tant aquesta terra com el reialme del cel. I els qui no són com ell, de la seua fe, són àvols maleits, sords a la veritat, són els qui seran condemnats, esclafats i anihilats."

"Encara més: renunciant a la nostra individualitat i adherits a un tot compacte, no sols ens en pairem dels avantatges personals, ens en pairem també de tota responsabilitat. Sense les traves de pors, dubtes, pessigolleigs de consciència o de decència, tot aquell bagatge vague que duu damunt l'individu responsable de les pròpies accions, alliberat doncs d'allò que el constreny a ésser com cal, [el creient, el fidel, el manat, el soldat obedient al tòtem adient] es llença sense problemes als pitjors extrems de crueltat i brutalitat.

Tantost perdem la independència individual dins el cos massiu d'un moviment fanàtic, guanyem una nova llibertat: la llibertat d'odiar, de torturar, de mentir, d'assassinar, de trair, de gallejar... sense vergonya ni recança."

"L'odi no és sols un mitjà d'unificació, és també el producte d'aquesta unificació. Diu en Renan que mai no hem sentit a parlar, d'ençà que el món és món, d'una nació que perdoni."

"L'odi i la crueltat que es porta l'individu egoista no són res comparats amb el verí i l'atrocitat que segrega l'abnegació. La desindividualització, prerequisit per a la total integració i la dedicació abnegada, és alhora un procés de deshumanització. Les cambres de tortura són unes institucions corporativistes."

I ara?: –I ara, sense fanatismes, pinta't fulla, cavà? Pinta't lliure fulla d'arbre. Car no ets àtom, ets cèl·lula. Ni que et sembli que no pertanys, tanmateix ho fas. Pertanys. En una eternitat d'absoluta nul·litat, ets cèl·lula de quelcom molt més gros. Mai no ets sol. I encara menys si ets solidari. Solidari amb el de baix, sovint amb les fulles descartades, caigudes, tornades saó, humus o fum...

Sigui com sigui, tant se val...

L'arbre evolueix cap a una plenitud o altra... i la teua fulla... hi fou!

Consira't inclòs en la teua marginalitat. Consira't inclòs... Tens encar dret al mateix aire... a la mateixa àrea... ni que t'hi anul·lin, nul·lifiquin, no t'hi han nul·lificat... les traces hi són... hi són...

Hi ets...?

Hi sóc, el meu pecíol va i ve a la fenella del tronc!

A l'airet suau escabellat.

Quin nou arbre no prenyaràs fins a les orelles?

D'il·lusions!

~o~o~

(Eleuteri: Divuit Gaietans.)

(*Divuitè Gaietà*.)

154. Com cada dia, massa aqueferat, massa sol·licitat per les

veïnes... les caramaseres... les bones dones de l'escala... m'ullen com dic cada dia, llas, amb més d'interès... em diuen d'epicari, de bon jan, de xicot com déu mana... em demanen que els ajudi a pujar les curulles bosses de la plaça, em conviden a dins a beure un te o a tastar un nou gelat, o per a fer-me veure, mentre l'home és a la feina, la brusa nova, que els en doni l'opinió, o uns nous sostenidors...

La noia de les píndoles vermelles... amb ulls enamorats... vol que li digui si les píndoles són de fiar... que no se'n fia dels metges... mes que prou es fia d'un home tan com cal com... "vós, Gaietà. No hi ha ningú que respecti pus. Sou la persona on posaria tots els meus delers, car prou sembleu, entre d'altres innombrables atots que teniu, d'ésser l'únic qui trobeu de seny les circumval·lacions maniàtiques dels caòtics glomèruls que afaiçonen el món. Sentir-vos és aixarop sanitós que em regula la sang. Car les pindoletes, com veieu, pobra de mi, discràsia rai; tinc tota l'eritropoesi a can Pistraus; l'hematòcrit tret de polleguera, altament a la biorxa, fent barrim-barram per artèries de mal govern, amb el trànsit tot alterat..." Volia dir-li que aquelles píndoles eren una merda; que el que li convenia era cardar pels descosits i com amb més treballadors millor, mes prou sé que les noies de la seua edat i disposició són massa poètiques, i, perquè troben ofenosa la nua veritat, volen respostes líriques doncs, d'on que triés de dir-li al capdavall que judicava que faria bé de llençar's a la vida... al torniol polític, a l'activitat ciutadana, a la conquesta quotidiana de la llibertat contra les forces obscurantistes de l'ordre injust...

L'endemà la noia de les píndoles veig que seguint el meu consell s'ha apuntat a la junta de veïnes qui promouen per a la cantonada buida el monument als gossos fet amb cintetes portades per llurs gossets ja morts... és un projecte molt delicat... les cintes han d'ésser alhora les cintes cintes i les mateixes cintes fetes material empedreït ultradurador... i, és clar, sóc eu qui els ha de donar el parer, car prou que me n'entenc, de tècniques artístiques, cavà?

Sóc més tard dalt al pis de les germanes À (n'Àgata i n'Àgapeta), qui per faena broquen i broden a casa, i es veu que en saben tant (d'allò viuen), i avui, en honor meua, escriptoret exòtic, s'han quillades meravellosament. Les dents pintades de negre dins llurs cares totes enfarinades amb farinetes d'arròs, i els llavis pintats petits d'un vermell molt viu. Han esdevingudes de per riure cortesanes doncs, i em prenen (o amb aquest esquer enasten l'ham rom on no fotré pas mossada, no), em prenen, dic, per conyarrí, per gaiol, o qui sap... amb llurs quimonos que ensenyen cuixa, per bonzo amb bromeres de dubte o un mentisme esvalotat... si molt convé, per funcionari d'aires funeraris pagant-se la remçó de tants de pecats contra el ciutadà pla amb la bruixeria de qualques fiblades de boixets de brocaire sàdica, ell tornat ninot de drap... i dels seus forats (o els forats del seu cos tornat ninot de vudú) se n'escolen fluixos de limfes glauques... tant se val, no en fotré pas gaire cas... només hi he vingut a fer el paperet de bon veí...

Sentim aleshores a baix els crits... Ah, ara hi caic, m'havia volat del cap; tantes de blanes atencions per les dones vessades, i vivia en eixordadors coixins... Correm-hi plegats, som-hi tots i totes, disfressats i tot... Àgata, Àgapeta, ens hi hem d'afegir, ni que sigui d'esquitllentes... Volem ésser-hi comptats... I la xicotella dels complicats remeis i tuties sanguinis... Així és com se'ns guareixen tots els mals...!

Pel carrer passa la processó de Catalans contra el borbó. "Mori el borbó! Mori el borbó! Mori el borbó!" Milions i milions de Catalans han eixits als carrers... a Alacant, a Perpinyà, a Palma, pertot... i demanen els caps de tots els borbons – família franquista, degenerada, endogàmica, avialment i atavísticament dadapelcul, de bútxeres i gèl·leres i betzols qui porten oprobi al món i a la multitud (només els putrefactes castelladres els adoren com grotescs molocs, plens de caguerades i mosques a les cavorques dels ulls i del cap i del cul). (Castelladregot: ànima pudent de pudent, de serf, de

súbdit...!) (I: “servus non est persona”, així que... aquella púrria... puf...! guec...! puà...!)

Mori el corcó! Mori, mori... Oceà de tòtems; cada Català, indi de fusta amb becs esmolats de falçs capllevant per les esquerdes! Corcons borbons, els Catalans els volem tots morts, fastigosos franquistes. Que no en romangui memòria. Massa oi i fastig; massa sang infecta i corrupció. No tenen dret de dir’s humans. Podrits, depravats.

Els cartells portats per milions i milions de Catalans hi ensenyen torells i destrals, i sobretot, és clar, les enyorades guillotines que tanta de neteja feren ans – i tanta (encar més) podrien fer’n ara. I mostren, els virolats delitosos cartells, caps de borbons de canfelip confosos entre enormes caguerades de latrina. Caps de borbons, borbones, borbonics i borbonarres, i llurs familiars decrèpits i recents. Caps solls i sollats. Caps de borbons de tota mida degudament guillotinats, ara amuntegats en femers de podrimener nefast. Tots aquells capots repugnants amb cara de borbó, amb cara de babau degenerat...

Vaig trucant a cada porta de veïna. Avall, avall! Avall hi manca gent! Tots hi hem d’ésser, ningú se n’abscon, ningú abscòs; cos que se n’abscongui, cos que no és deny de dir’s de debò cos, cos bo, cos ferm, cos de bon guipar, mestresses...! I totes m’hi vénen darrere. Això els traurà totes les manies de voler-se’m cardar; pitjor, car cardar rai, de voler-me festejar... atès que... de debò, de debò... parem-hi compte que... el massa festejar trau l’escriure. I sense l’escriure, què fórem...? Malament rai!

~o~o~

155. Sempre bocabadat davant l'espectacle de la dona sense brocs. Ah quina admiració els dec, les dones modestes qui es treuen els tampons lluentment llardosos amb sang i caqueta, i els emboliquen curosament i gens llorda, i els afetgeguen suaument al fons de la bossa de la brossa, i se'n posen un de net amb posat seriós, polides, com cal, pacients.

La vida cal portar-la així, amb assenyada equanimitat.

La sang, la caca, el temps... al capdavall tot s'equival, tot s'ha equiponderat, ni re no sobresurt cridanerament, escarafallosa.

~o~o~

156. I ara em fotia perquè sí a estrafer en Marc, n'Osies, i deia, si fa no fa: "Tot allò que por pot atènyer quan estén son tendal d'ala d'arnat muricec, mon cor ressent; tothora estic acollonit, espardalitzat davant la mort; no hi ha cas, pràcticament, on mort darrere, amb ulls de sang, no sigui, confosa en rerefons sinistre,

desenteixinant-se, amanida, entre vels d'eixarreïda tela, tothora a fotre'm, escac per roc, maleita dallada; volpell de manguis, escapar doncs enlloc no puc; com més m'enfuig, timorat, temorenc plaer endins, més a prop llavors se'm planta, em munta més llambrescament fins al raquis, i pitjor encar, em corroeix el moll amb una dolor d'esgarrifosos garfis de darrer naufraig."

~o~o~

157. Servant-se un cor que li feia figa, o agullonat desesmadament pel cori-mori, es va atansar en Gaietà, esblaimat i tremolenc, esfereït sobtadament per un esdevenidor imminent d'etern infinit no-re no-re no-re..., a la seua dona que li donés sisvol un pessiguet de saliveig de consol. Mes se'l va treure la dona de sobre amb un ruflet d'impaciència perquè ella feina rai, no pas estona ella per a les inútils elucubracions metafísiques. "On véns a grufar, carallot?"

Li diu ensems que...

–Totes les dones som atees... les dones esguardem entre les pròpies cuixes i ens guaitem l'ull de la creació – l'ull per on ix o neix (renoc, en forma d'amb prou feines incoats cossos) tot l'enginy qui concep el món i concep el buit concepte dit "déu". Podem dir les dones que a l'entrecuix creem els estintols que sostindran tot concepte – el concepte de tot. No pot ésser que aquest déu qui hi tenim arrupit a l'entrecuix pugui ésser sobrat per un dels seus bisbes. I això justament és el que s'esdevé quan amb un bisbe ens la pelem. El bisbe entra a l'ull i li tapa la visió i li assuauja el parpelleig... El bisbe

mana l'ull, i el bisbe no és sinó un bocí de goma més o menys llarguerut, més o menys ample que ens fiquem cony endins... I amb aqueixa goma esborrem tot déu.

Se'n torna pansit i esporret en Gaietà Angoixat, se'n torna rònec, mà-buit, amunt i avall pel seu via crucis pedregós... Destarotat, sense agafatalls... On trobarà consols doncs entost?

A la ràdio, les ones curtes són més curtes que no mai. A qui poden de debò engalipar tant de predicador i de bisbe sense cap argument que faci prou el pes? Quin déu més impotent el llur que mai no ha estat capaç d'inspirar en cap cap un pensament prou pregon que convencés cap cap pensant!

–Llas! El bisbe que la meua dona es fica per petit consol al cony bat completament, amb el seu diàleg tanmateix papissot i xafallós, qualsevol argument de mefític baveig que els sapastrots bisbes de trona debades rutilant mai no assoleixen de perbocar per a cap consol de ningú amb prou de neurones al meló. Al contrari, si la meua dona, en acabat d'una sessió amb el seu bisbe, dorm com beneïda soca per no cap corc anguniós anguniejada, jo, després d'oir els bisbes de la palesa falòrnia, em debat eixabuït en l'insomni de la desesperació. Ocasionalment, nogensmenys, la ràbia em desemboirina, però. Les raons dels bisbes a llurs trones alades de vampir fastigosament tocat de l'ala se'm situen al consirer com rocs roents d'irritació, i, per a tornar-m'hi, els mataria tots.

A canvi, d'amagatotis, "bisbe de la meua dona", li dic, petonejant-li el flairós anell patriarcal que aitan bé apaivagava el formigueig al punt G de la pipeta interior de la vagina de la dona, "sou sens disputa el més savi de tots."

~o~o~

158.

Tinc més dificultat que no l’altra gent a travessar la carretera

cada vehicle sembla alentir per a accelerar sobtadament

tantost em veu

per a fer’m bocins

esclafat al paviment.

I a l’altra banda els adusts edificis m’entrebanquen tots el pas

com laberints en moviment.

I cada humà em veu de sospitós i esdevé de mantinent disposat

a denunciar’m o ja a atuir’m.

Com cada edifici cellajunt així cada bípede de vorera

(i les femelles amb pitjors escarafalls amb dits burxents que em diuen

d’ambulant motiu d’esglai).

Hi ha dones qui criden sordament darrere els densos vidres
de finestres, vestíbuls i aparadors
hi criden amb crits d’horror davant l’horror sobtat
qui els passa part davant de cop-descuit.

I no trobaré doncs, això sobrevivint aquesta peripècia ciutadana
lloc prou silvestre mai
on em podré amagar
cagar-hi pixar-hi nodrir-m’hi
atalaiar-hi de prou lluny si fa no fa en pau
llurs estranyes
discordants
evolucions.

~o~o~

159.

–Oh Eladi, te'n recordes d'aquells temps?

–Me'n record, Odili. Idonis, idíl·lics.

–Per terrats i teulades dominant com detritívors o senyorívols voltors els veïnats, i no ens aventuràvem fora atiats per la carpanta, a cercar-hi doncs teca, sinó al més fosc i per tant més escarit de vehicles, no fos cas que acabéssim teca naltres mateixos d'estercorari, de sapròfag, de guineueta, de cornella, de voltor.

–Els poetes, què hi farem, tothom ens tracta a baqueta.

–Preníem, entre wagnerianes, berliozenques nuus, i entre d'altres fort pintorescs meteors, dolç comiat de cada altre poeta qui vèiem d'ençà de ben amunt assassinat per les rodes catastròfiques del comerç eixelebrat.

–Bevent d'anaps de nepentes miraculosa...

–De fòtics psicotròpics destil·lats pels deuteromicets...

–Pujava taumatúrgica de lluny en lluny anònima pubèrula a estendre-hi la roba, terrat paradisíac llavors, agrer per a fal·leres, saó de somnis quasi tangibles...

–O venia a la teulada amb tovallola i res més opípara mestressa

sucosets palpissos a colrar-s'hi...

–I minyones de qui els draps blancs ens eren, partides elles devers d'altres àmbits més pedestres, sèdulament coltes relíquies...

–I entre elles, ah aquella, espectacularment eixerida, qui llavors esdevingué la meua muller...

–Deessa! La teua muller qui pateix de paroxismes d'adulteri; i s'ho carda llavors tot; s'hi fica volguéssim pas saber quins prou fàl·lics i llavors gens fàl·lics objectes... al pati o a l'eixida, entre torretes de timons i romanins, cardava, contorta rai, amb trenta-tres seients de vímet ensems...

–Èpic episodi!

–I aquell magre, silent (lacònic), enigmàtic clergue qui havia sobrades adés mantes ordalies, com ara les ungles de sa mare qui amb dits untats d'oli li furgava el forat del cul per a extreure-li'n els cucs, i del menovell anava a l'índex, i de l'índex al polze, i del polze a la mà sencera claferta d'ungles d'agressiu rasclet, rampí, rastell: pollegons inics i nics que li apolleguen pròstata, bufeta i pler de nítols, tret que ell, allò rai, encar trempant...!

–I, en canvi, com el destrempa, desreixinxola, desarreveixina na Nancy meua amb només això, subtil entretoc... "Meteu-hi el braç pus tost, mossó, que la tita la teniu massa petita!"

–Riallades. Temíem que ens n'oïssin els esclafits.

–Miracles de la rialla, sutzes rònecs vespres transformats en propicis bucòlics sumptuosos paisatges on aldarulls festius

s’escauen a betzef.

–Nocers sens atur fins que no ens n’aturem i retem ja doncs les múltiplement disparades armes...

–Ens els apuntem a llibretetes o trossets de paper que llavors se’ns atapeeixen per les barjoles: afalacs esplèndids, de puerilitats sobreïxents, que anul·len bledes nolicions...

–Esclaten els hímens: sobtades orfeneses, punxades al cor...

–Escapolons de virginitats esbarriats, recollits amb pincetes...

–Glòbuls analitzats pels pelets dels nassos...

–Ganyotes i vituperis bòrniament salvats als nostres rudimentaris qüerns dels ciclons de l’oblit...

–Bèl·lics gemecs que han nodrides poesies qui-sap-les...!

–Ah terrats!

–Atesos com qui atenyia les esgarrapades aspes del molí...

–I el cicló de les dissorts en neulia l’estreta sense brocs ni contemplacions...

–Admonició rebuda, diem, sotmesos als elements... Sempre sotmesos als elements...

–I ara, doncs?

–Vivim sebollits. No ressuscitarem ni morts.

–Les forces dels vehicles ho atrotinen tot.

–Anaps a les ganyes, Odili. Salut.

–Salut, Eladi, salut.

~o~o~

160. Na Nancy Meteorit, abans no m'hi casés, ja xingava amb tothom. Després, naturalment, encar més, vull dir, encar amb més de gent.

I m'humiliava... hum... una miqueta massa.

I li dic: "Humiliar... verb que dius només volent dir: fer algú més humil... menys inútilment vanitós... I doncs... pel fet que só poeta... reconec que em cal anar aixafant tant d'excés de vanitat... Tanmateix... em dic... et dic... què fóra més humiliant...? no

deixar'm xarrupar el cony encar pudegós i llefiscós del fotre de qualque amant...? o fer-m'ho fer, vulguis no vulguis, agafant-me pel clatell i estampant-m'hi nas i boca perquè hi fotgi...? És clar, pel fet que és quelcom que desig de fer sobretot, quelcom per què la meua ànima de calçasses es deleix esmeperdudament, és palesament més humiliant de prohibir-m'ho...! Això em posa al meu lloc de submissiu, vull dir, de sotmès... no creus...? he d'acceptar-ho, castigat, interdit de fer el que més desig...!"

I mai més no m'ho permet. Albíxeres. No em calia llavors mai més tastar'n les lleterades que d'amagatotis tant em feien tragitar. N'acabava la sessió que les buidarades en racons ocults vullgues pas escatir.

(...)

Un argument semblant adoperava (a l'erística avesat, i agut) amb l'envejós. Deia ell, l'envejós, de qui els ximplets opuscles són tan fàcilment païbles, deia doncs ell del meu opuscle (millor que no pas el seu, d'on que jo en tragués un altre prèmit sense importància, merdoset, i ell, tornem-hi a l'estacada, i, a les escapces, se'n quedés amb les putes ganes), deia l'envejós (i en full imprès!), del meu opuscle, que era... "impaïble".

Impaïble, eh? Mes qui voldria escriure re plaïblement païble!

Se n'adona el carallot que tot llibre païble es converteix, tantost paït, en merda? I com més fàcilment paït, merda més ràpida, fètida,

escaguitxosa, líquida? Que més val, i més et val, i més et vols impaïble...? Que el que facis cal que romangui constantment engargussant... fotent-hi per tot pap la guitza...?

On és l'insult, envejoset? "Francament impaïble", diu. Doncs francament, gràcies per l'atraç... el seguiré, passis pas pena, amb persistència... i esdevindré preciosament més i més implausible.

~o~o~

161. N'Ibn Versemblant al-Bergínia, pelegrí impulsiu, va pujar potollant al terapèutic tren que duia cada bardaix enllençolat que hom l'amputés per a més glòria d'aquell maniquí ple de llúpies, berrugues, brians, i el miracle constant de fresques pudents regateres de merda a les cuixes, qui els tothora agullonats voluntaris anomenaven déu.

Al tren, cada bardaix hi era un posturer molt fastigoset. Es bellugaven tots plegats molt tibadets: àdhuc la cigalona se'ls tibava atiada per la propinqüitat dels altres cossos amb prou feines pels fins, rosegats, llençols ronyosos coberts; i, mentre els cosons remenaven les formes del cos dejú dejús la roba primeta o esfilagarsada que no portava folre ni pellaixeries de fustany ni de burell, circells tàctils se'ls desenvolupaven d'ençà de cada cau nidorós del cos: dels oronells, dels traus d'ulls, boca i orelles, dels melics i anus, i de cada nafra de mal pellar que triessin amb xins i raors d'encetar's, per martiritzat sacrifici, adesiara a la pell. Els circells escorcollaires esdevenien retràctils si el cos tocat es tornava roent. Llavors, entost de fer morros i plorar, el cos rebutjat se

sondrollava tot, com per terratrèmol posseït, o per diable, i alhora reglotava brees per cascun de sos traus, nou-fets i antics, artificials i naturals.

Renegà com un renegat n'al-Bergínia quan un cos de dona disfressat de bardaix comú volgué tocar'l. L'acusà amb un dit a l'ull i els bardaixos se li llençaren damunt en abominable barreja a cruspir-se-la de viu en viu. No hi veien de cap ull, la ràbia els duia blanures i opacs fums als
ulls. La dona desaparegué cruspida en un tres i no res. No en romangué doncs ni el barruf ni l'esperit de peix passadet que se li havia arrecerat fins llavors als intricats mendraigs del parruf.

Cap rau-rau d'incivilitzat no els raïa llavors als bardaixos per dins. "Re no ens reca, què ens ha de recar? Tot s'esdevé a l'irreal, re al pleroma, així que..."

Car, mestres tanmateix en l'autodeterminació del sensori, cada bardaix percep ensems la il·lusió i el reflex material que se'n desix i impacta certes superfícies on tremola, insegur, el concepte del que devia ésser que fos al reialme incert on surava o s'escaigués que surés, per encadenat reguitzell d'atzars, o voler de déu, la percebuda il·lusió de just suara. Hum.

Il·lusions, bah, hom s'hi entreté, i au. Un mateix no és un mateix sinó a tort, amb culpa; copsat doncs de trascantó de cua d'ull per les manifestacions d'inic estrafolla que és el cresp vibràtil d'allò que els damnats incrèduls anomenen realitat. Ca?

Desembarcaren en tossa supurant el gros inconsútil de suplicants.

S’atansaren al tòtem o ninot amb feinades rai. La gentada atapeïda com fems afetgegats per peülles de monstre quimerut.

El plint negre damunt el qual el maniquí sagrat continuava cagant era pergamí, millor: palimpsest, on damunt les regateres de merda que s’anaven constantment eixugant, i doncs enrigidint, encarcarant, els llavis enfarinats dels pelegrins s’estampaven a espetecs. El críptic dibuix que en resultava era tanmateix interpretat vulguis no vulguis per pàmfils exegetes de la religió.

Al capdavall, n’al-Bergínia pujà que li tallessin en oferiment i sacrifici quelcom o altre. Es llevà el llençol i s’estengué nu com un cuc damunt la llosa de marbre enganxifosa d’acumulades, agrumollades, sangs.

Diu: “Em toldreu el que voldreu, sacerdots.”

–Què me’n dius de la titola? –demanà un dels ineptes cirurgians.

–Collonut.

–El nas?

–Perfecte.

–Els dits? Els braços? Les cames?

–Tant se val, tant se val; us afanyeu!

El van jaquir tot plegat que era un monyó incapaç de bellugar's; ni amb cap ni un pseudopodi mig afegit, doncs.

–Refotre – va pensar n'al-Bergínia – ja em diràs tu on aniríem a parar sense les ales aerodinàmiques, ivaçoses, gens eixalades, del magí. Quèiem com pes mort i, sobre, sorrat amb els sacs impaïbles del neguit per la ficció d'un carrinclonot "jo", ara escapçat si per eix cantó o per l'altre; pse! com si fóssim massa emmerdats quers on el colós es torca l'aixeta, o insignificants còdols desplaçats pel curull albelló, o qüerns i plànols de cartró esmeperdudament empastifats amb les hermenèutiques irrisòries dels falorniencs entesos qui no n'entenen mai, del rovell o del pinyol, com qui diu ni el més ocult i fosquet, viltingut, dels inexistents collons dels beats anorcs qui, al cel dels fidels, dels nostres escodrinys ans tempteigs de bec esquerdat, i d'altres vans escornifleigs i fotjamentes, prou deuen fer-se'n un tip, de riure, vull dir.

Algú llavors de cop-sobte li engegava guitza pensant-se no vist i fer gol.

D'esquitllèbit, al bolei, d'altres peus subtilment, com qui no ho vol, sota llençol, s'aixecaven a percudir-hi. Al capdavall va caure, rodó, perquè hi marinés i s'hi desfés, catalític deleteri, com píndola de flagell i de podrimener, al pou dels verins d'on, entre puus malignes d'esmolades dentetes voraces, en pouarien nous contraproduents

vaccins els metges de la nova antigor – la nova antigor, ausades, la nova antigor que prou tost s'escauria, ves.

~o~o~

162. És clar, n'Ibn Versemblant al-Bergínia sempre me n'ha contades de bones. Em deia l'altre dia les esborronadores vicissituds del seu pelegrinatge religiós agrumollat amb d'altres carallots, com ell també irrisòriament embolicats amb pollegosos llençols.

Em diu que eren al tren tot atapeïts com figues en cofí i que de sobte hi esclatava el pànic. Es veu que "entre un minut llarg i un minut curt" el tren, per comptes d'anar trontollant pel tram o ram més sòlid de la troposfera, es foté a anar pels més tènues, vull dir, pels aires, com llarga processó d'erugues peludes transformades tot d'una en catifa enjòlita que es trenava sola màgicament o ja goètica. Que els vagons o erugues peludes es foteren durant aquell minut mal escaujat a cardar. Els vagons femelles amb els mascles. Els vagons marietes entre ells.

N'al-Bergínia, segons ell, es demanava què hi fotia ell – un home sense sexe! – en aquell bordell.

Draps de pit i draps de cony volaven finestres enfora, i es veu que

tant en Mariet Dinguilla com en Peiró Esfereït, amb els sengles llençols servats per les sengles barbetes abaixades, xinaven de valent; tant na Calipseta Tocaviat com na Lluïseta Torrons, tombades envant com gosses, en gaudien, gaies, els insistents ariets. En canvi, el ridícul ricàs n'Emili Merda i Bacardí, qui sempre havia subornats els jutges, ara es deixava donar pel cul pel gran crític literari n'Arquimbau Cuca i Moixó. Els incests, per descomptat, s'hi esdevenien a betzef. Entre les empentes, com sempre, n'hi ha qui bogegen, les histèriques femelles i els afemellats sobretot, i es trossen i es destrossen, i obren i tanquen els sedecs panteixants esfínters ensems. I allò és un espectacle d'aquells que hipnotitzen un fanoc com n'al-Bergínia fins al punt de fer'ls veure visions, o potser vull dir al·lucinacions, galivances i barrufs, o aparicions, en un mot, miracles.

Pel que dura l'historieta, aquell minut durà una eternitat. Aquesta és la fal·làcia del temps: en osmosi el penetra qualsevol substància llefiscosa de les que rauen d'amagatotis pel cel, i en barrejar-s'hi li trau elasticitat, i s'allargassa menja-sopes, i no en pots desenganxar els segons, i, no cal dir, encar menys els fragments de segon.

Xinant-xinant, em diu, el chor sencer entonava no pas obsecracions (com hauria estat lògic de suposar) ans execracions ferotges d'allò pus. N'al-Bergínia es volia tapar les orelles. El seu consirer de fabre poètic, i doncs prou constipat, o restret, no es veia capaç d'entomar tals cagallons d'embús terminal com li venien d'arreu en forma d'espetegosos renecs. Mes no tenia dits ni de fet mans. Hi duia peülles de ròssa, i volent-se tapar les orelles, s'etzibava de continu cops de ferradura a les parets del cap com un beneit.

A tothom li pruïen, diu, massa els becs acrimoniosos dels sexes. Les lleterades dels mascles com les secrecions de les femelles rajaven i s'esbarriaven amb tanta de profusió i de maror, diu, que, anant amunt i avall ja esgarrifat, se t'hi afegia la por de relliscar-hi... que

era com s'hi trepitgessis gallinassa: i qui vol estampar-hi els nas i menys els llavis?

Tothom pucejant-hi de mala manera doncs, tothom gratant-s'hi esmeperdudament els traus; els impúdics capolls eixits de polleguera, i el tren que s'atansava perillosament al Sol.

A frec d'insolació, doncs, n'al-Bergínia, qui es veu a la boga o mèdol prim que, ultrapassat, et duu a l'infern, eriça les ungles, amb què es penja, cul enfora, a la finestra, i diu que vol fotre-hi el camp. Que aquell tren se'n va directe a can Banyeta i ell no hi té ni vol re a pelar. Que ell és massa pur per a anar a acabar a trotxar en caldera. Que fotríem goig, el món a l'inrevés.

Infal·liblement, un àngel del cel amb careta de mostela se li solidifica davant. Li presenta un pergamí tot ple de signes d'un llenguatge estrany d'on nidéu no en treia suc ni bruc. Li diu, cargolat al seu coll, com gansalla de gúmena: "Signa-hi, o t'escany, gamarús." D'on endevina que aquell àngel és dels dolents, és clar. Respon n'al-Bergínia que no n'hi ha de cuits. La mostela és serp, els seus ulls miríades de llumins acabats d'encendre, pics d'àmec fosforescents que puden a sofre; els seus llavis rialles de dona qui gaudeix patrulla amunt dels llargueruts sacseigs d'un atzeb d'aquells de massai campió: mena de mà de morter de tità aquella tita qui la duu a èxtasis de posseïda; els seus ullals... Ah els seus ullals se li claven a la caròtide i n'al-Bergínia, penjat nimi apèndix de l'entreteixit tren enjòlit, un mareig sobtat l'atueix... i cau... cau... cau...

S'escolaven els minuts, es dessagnava...

Les gotetes de sang, belluguets que en l'èter glaçat adquirien fesomies, i els veies manitús, manatís, autòmats, embrions... Hi havia oimés beril·lis metàl·lics despresos de certes cosmonaus que les gotetes metamorfitzades prenien per broixes mitges taronges que necessitaven llur meitat per a ésser esferes completes, i doncs viables en aquell vacu intergalàctic... i s'hi acoblaben doncs en indigests coits d'on impaïbles pastissos en resultaven: identitats d'obscur solfeig en aquell llostre apocalíptic on et furgaven les nafres muricecs.

N'al-Bergínia tragitava. Ingent indigent perdut per les distàncies incommensurables d'entre univers i univers, les feinades de desenvolupar atributs i varengatges (esquelets) nous, el feien caure en basques, com prenyada amb torçons, espoderaments, i amb d'altres taps i aldarulls excrementicis. "Amb quin desfici (es deia) no tornaria a les drassanes que m'hi escabetxessin entre sentors paradisíaques d'almadrocs i de rostits bitens." I entre núvols espurneigs de guerxines d'ulls autonòmics li eren còmplices. Eren ulls d'ulls de bous per on l'espiaven les soldanes i odalisques, llurs gegantines ninetes trametent-li amb zel enteses equívoques. Se n'escandalitzava n'al-Bergínia, cabolla becgroc. "Collons, fins als llivells més inabastablement barrocs dels espais, el reialme del sexe flecteix els quimeruts artells de bruixa tronada! Voldria jaquir-hi la meua empremta heroica d'anorc i xiscló, i eixesxil·lat."

Tothom en la boira feixuga de la matinada va comprendre que cridava "exiliat", no pas que digués als espectres que li mancava la xil·la i au. I ara volien saber els seus veïns de seient per què l'exiliaven i d'on. Un d'ells era un monstre abjecte. Sota el llençol hi duia granota de mecànic tota tacada de greixums negres. Diu n'al-Bergínia que es deia Gino, Gino Lol·lofrígid, i que, amb prou de sentiment, ressentiment, era capaç d'espellofar el cap més dur. Te l'agafava i te'n treia els ossos: l'os de occípit, el de dalt de tot, el de l'esquerra, el de la dreta, les maixelles, els mels, i, tot plegat, tots plegats. Et gicava amb el cervell tot nu. Per xo, subreptici, n'al-

Bergínia es ficava les mans al turbant i hi embotia el que anava trobant part de terra: cagallons, puntes de cigarrets, xiclets eixarreïts, bolquers de vell, restes d'entrepà, geodes i salbandes, monedes menudes, carpons, corcons, astràgals, manxiules...

Diu que tots els veïns fotien el mateix. Que cada clepsa reeixia a esdevindre secany, niell, on les urpes monstruoses d'en Gino potser s'embarrancarien. Tret que en aquell instant va descarrilar el tren. S'estimbava amb un terrabastall de caldéu seix avall.

Es basquejava n'al-Bergínia per a capllevar entre desferres. "El que més em xinxollava llavors (em diu) era aquella noia dels cabells vermells. M'eixia del ventre com si m'hi volia néixer. Perc els estreps, em cagava en tot el merdàleg dels jueus, les deu prescripcions que cumulativament sempre m'havien esclafat i com més anàvem més insolublement. Sóc qui s'amotina, qui assorteix, damunt, el seu vocabulari dels renecs més cargolats; sóc qui ja no plorinya ni s'esglaia borrós davant el més petit impediment; sóc al contrari qui, ardit, no blandeix ja cap ninot ni ídola, ans galleja d'independent i avergonyeix els planyívols i els tramet a bitzacs als canfelips, a les bescambres, als llonganys. Esdevinc un altre Gino, mecànic poderós amb inclinacions malignes d'escarceller. Duc a menyscapte els bords i canviots que la col·lisió i la seua ona de xoc m'amuntegaven d'entrebanc o em posaven de coixí asfixiant entre el meu nas i la llibertat. M'arriba, dic, l'hora on hom surt a esbargir's. I a campar-se-la pels prats, estort. I desbarrava contra els galàctics absents; rere llurs funests làbars i vexil·les, ara me n'adonava, només desembolicats farnats repodrits. Mon cap pelat, truc rossolaire, blindat bitllot contra les bitlles que són tòtems corcats. Cauen els déus; cap ni un encar alçat. Verós, esperonat, amb paperines de cafè per tot perfum, ubic entre inexistents, ferm entre simulacres, il·lès entre tant de nafrat, més sencer entre els delmats, a palau hipotètic, amb cara d'indiot, per les riallades que li sostrac, atraç mes espardenyes."

Em diu que “com en Dídac Nap, el celebrat desertor de la Gran Companyia Catalana, jo també encertava l’episodi, l’entrada a l’anonimat. I ara no sóc a cap capbreu ni nòmina de cap déu qui només compta els seus, malèfic, per a fotre’ls en ulteriors foradots (inferns, paradisos, llimbs, purgatoris, merdegades rai) de més perllongada tortura. Prou els coneixem, els tenim del tot clissats!”

I sóc del parer on, de pot d’apotecari que era, psicòticament parlant, n’Ibn Versemblant al-Bergínia s’ha refet en pot de la confitura, feliçment dient. I ara farem barrina, em sembla, de trast en trast; farem toca-toni i ens donarem copets a l’esquena com dos bons jans, car qui tristament posseït no és pas per religió ni per déu, a la mútua entesa pegues condicions mai tampoc fotre-hi no li cal. “Toca-la, company.”

~o~o~

(Eleuteri: Disset Gaietans.)

(*Dissetè Gaietà*.)

145.

Li deia a mon germà que em guardés

al calaix de baix de la calaixera

els mitjons

(caminant pels barris llunyans

he trobat que els havia llençats

al fang).

Li deia a la dona que desés ben desats a l'escriptori

els poemes

(me n'assabentava al cap de mesos que els havia cremats

tots).

Li deia al meu cervell que servés ben servats els mots

apresos

(en acabat me n'adonava que a pleret tot el vocabulari

l'oblidava

els mots i llurs penjarelles familiars se li esfumaven)

(on hi havien els mots i els conceptes que vestien

hi havia ara parracs fumats de mots).

Un fumet que s’esvaeix:

els mots del meu cervell

que no sabria pas escatir ara

tastant-ne amb el magí la desferra, si el regust

és d’estalzí o de cendra.

~o~o~

146. No em vull repetir, mes m’haig de repetir, car aquesta és la mania.

Escampats entre ruïnes i d’altres indrets pudents on els escombriaires hi descarreguen brutícies, només els vents hi llegeixen els meus escrits.

Em dic Nu Ull; mon cap i, dins, son cervell, roden proterviosos com dervix; mon cap és panòptic tenaçment agullat devers els sis senys; som torre de guaita als sis feus: el feu del nas, el del nu ull, el de l’orella, el del toc, el del gust i el del magí.

Perquè volia escriure una idea que l’ull de la ment havia sobtadament fitada, m’he ficada, cercant-hi un bocí de llapis, la mà

a la butxaca de la bata. Hi ensopegaven els dits l'aranya qui ara hi viu. L'aranya és la mestressa del llapis, el llapis de l'idea. Sense llapis no hi ha idea. Tinc una mà picada. La picada és l'escrit. La picada és l'idea. L'aranya no concebé l'idea, mes l'emmirallà molt millorada.

Els meus opuscles... eren subproductes celinescs... com ara si jo era descendent directe d'un d'aquells peixets a l'estany de l'escarransida bubianesa... on el pobre Ferranet... anava a reglotar els rancis bescuits... tantost ningú no el guipava després que les forces de les convencions l'haguessin obligat a ficar-se'n nogensmenys un parell a la boca...

I ara que me'n vaig, tot se m'enruna darrere; esdevenen els tegells escalaborns d'ostracons que, tractant d'escatir'n les veres revelacions, llegirem per aventura als esdevenidors.

~o~o

147. Un riu pacient, fet no pas de molècules d'aigua mes de molècules de mots, m'entra pels esbatanats forats dels ulls i se'm sedimenta als arenys del cervell en aleatòries frases que aixequen, com estàtues de sorra, imatges que componen escenes on diàlegs de vents s'escaurien com ara entre gents de carn i ossos.

Se n'escalabornen trossos.

En morir, espargits com inesbrinables subpartícules, esgaripen, els escalaborns petits i grossos.

És un riu de semences que se'm planten dins del cap per a néixer en cossos.

Crani endins, s'arrosseguen les xarxes i les xàvegues que reuneixen psicodèlics arrossos.

Clavegueram adient, amb reixes que arramassen i envesquen per caus i xibius brosses i terrossos,

De qui cada bony o os bogalment desenvolupa renossos

D'on ninots n'escateixes, com productes de caceres adossats als tremolencs murs de tovors, amb estelats, i brillants, i rugats, i banyuts, i esberlats tossos.

~o~o~

148. En Dionís, epitèctic, mai de debò enyoradís, marinant joliuament i gaia en l'apatrídia, somiatruitejant confegia:

“molt hom pretén...

la mort li ho pren.

despulla’t de cada cosa

i despulla’t del sentiment

erroni

que la vida és

altre que vestit que et vesteix...

quan la mort te’l pren

és com si re no et pren.”

~o~o~

149. Enraonava en Gaietà emprant sempre tots els registres de la immillorable llengua seua i nostra. I es diu, amb gai alè, i amb llambrec franc, mai ni ombrívol ni esfingí ni fanàtic ni encarcaradot: “Som-hi, saps què! Mai! Sense por!”

I:

–Fóssim, oidà, els millors europeus. Tots hem de trobar absolutament natural que tot el que pertany a un enraonador de l'inviolable territori de la llengua, pertany així mateix a la totalitat dels enraonadors del territori la llengua. I hem de reconèixer que qui enraona en el CATALÀ més total és l'home més lliure, bogal i doncs respectat entre els enraonadors de la nostra molt magnífica llengua (no pel que diu, sinó com ho diu), car cap mot CATALÀ no li sembla mica aliè. Mots sempre CATALANS, de cada indret del territori inviolable de la llengua, barrejats en idònia, harmònica, barreja. Gaiament, dic, amb goig indicible, els diu perquè tothom digui: Albíxeres, ja hi som! Aquest home és un CATALÀ COM CAL qui prou enraona en el CATALÀ MILLOR: un CATALÀ TOTAL!

Car, un cop que es trobaven a Toronto, que "quin Català cal parlar, escriure, declamar i xiuxiuejar?" li demanava en Dionís. (El bon Mangala hi havia set nat, a l'exili, doncs, feia ja seixanta-nou anys i mai no havia ficats els peus en terra promesa, encar per alliberar.)

Respongué ací en Gaietà:

–Ras i curt: enraonarem el Català postprovincià – on totes les pronúncies i tots els vocabularis es fonen – de tal manera que hi ha pics que el qui diu, veus clar que ve de la Franja, i d'altres que dius: No, car allò és menorquí, o dius: O de cap a Girona, o: No; és planament com ho diuen cap a Perpinyà, o: El qui diu per força (tret que hom dubta si allò s'escau d'ésser rossellà, godellà o albuixequí) ha de vindre de cap a l'Horta de vora el cap i casal jussà... (Fins i tot, de cops hom pot afegir-hi: Ara diu en foixià, en ausiasmarquià, en lul·lià, en pedrolià... I en aquest context fóra lícit dir-ho, car cada clàssic ha esdevingut alou, o territori estort.) Tant se val, i així anar fent. Tret que, és clar, el que diu el qui diu és sempre de tot arreu – exactament de pertot i de pertot arreu alhora. Car el qui diu, diu ara

en Català postprovincià, en Català educat, en Català d'hom superior, prou cult i prou com cal.

~o~o~

150. Ara, bo i davallant les escales de dalt la muntanya on en Gaietà havia rebudes les lloses on déu o vés a saber quin altre collons d'ens amb prou feines nuncupatiu hi havia cisellades les ordres per a la tribu Catalònica de mantinent treta definitivament de ca seua per invasores bandes de xarnecs molt avars, catacrec que va relliscar damunt unes fulles de roure llises i lluents, i les lloses se li escalabornaren, de tal faisó per exemple que a l'indret on la llosa ara hi deia "no mataràs", l'escalaborn perdut i sovint engrunat hi havia continuat: "el que en acabat no et menjaràs", d'on que en arribar a baix de tot i lliurar les lloses per a fer'n llei divinal, en aquest exemple, els altres Catalònics hi llegissin només l'ordre escapçada de "no mataràs", i no pas l'ordre sencera i molt més lògica de: "NO MATARÀS RE D'ALLÒ QUE EN ACABAT NO ET CRUSPIRÀS".

I així, ni cal dir-ho, amb les altres injuncions...

Aquell que ara deia "estimaràs el teu déu exclusiu sobre tots els altres déus estrangers" havia continuat: "O ESTIMARÀS, BON NOI, LA MARE QUI VA PARIR DÉU TRANSFORMADA EN LA TEUA AMANT", ço que era ben lògic i humà, i comcal.

I el de sota que ara feia: "no renegaràs ni besaràs ni te la pelaràs

davant certes imatges", adés, abans no se li escalabornessin a en Gaietà les lloses, feia: "TRET QUE TOT ET SURTI A LA BIORXA I LLAVORS TENS DRET A CAGAR-TE EN TOT DÉU, INCLÒS EL TEU; I QUANT A PELAR-TE-LA, HOME, ÉS COSA MOLT SANA, I DAVANT IMATGES, ENCARA MILLOR, CAR LLAVORS NO ATRAPES MALALTIES VENÈRIES!"

El tercer on hom volia ara que "descanséssim un dels set jorns hebdomadaris" l'escalaborn xemicat i estimbat hi havia afegit quelcom com ara: "TANTOST PROU CANSATS, I SOBRETOT NO TREBALLÉSSIM MAI SINÓ DE GUST; I CADA DATPELCUL QUI S'INVESTEIXI CAPATÀS CAPEM-LO DE MANTINENT."

Després, on ara hom hi manava senarment "d'honorar-hi papa i mama", abans la cua escuada hi afegia: "TRET, ÉS CLAR, QUE SIGUIN UNS MALEÏTS TORTURADORS; LLAVORS SI ELS TRAMETS A CAN BANYETA N'ESTÀS DEL TOT JUSTIFICAT."

I on ara ens tocava els collons amb prohibicions eixelebrades, abans ho amania amb postil·les de comcaleret discrimini. "No et cardaràs la dona d'altri ni li prendràs d'estranquis l'ovella ni l'acusaràs de delictes fictes, etc." fotien només les lloses ara, i els mancava el romanent assenyat... "NO ET CARDARÀS DONES D'ALTRI TRET QUE TOTHOM S'HI ADIGUI, CAR HI HA PEL MÓN MOLT DE CUGUÇ FELIÇ, NI LI PRENDRÀS LA PUTA CABRA AL VEÍ TRET QUE SIGUI UN LLADRE ALTRAMENT IMPUNIT, NI ALLEVARÀS CRIMS EMPESCATS A QUALCÚ TRET QUE SIGUI UN BURÒCRATA GOLUT, O UN MALPARIT TIRÀ, O UN MONARCA O ALTRE PLUTÒCRATA, ÉS A DIR, ALGÚ SENSE ALTRE MÈRIT QUE EL D'HAVER EIXIT DEL CUL DE LA DONA D'UN RIC..."

I així anar fent. Em sembla que hi havien cent vint mil manaments,

tots escapçats. I tots eren llei, nàquissa llei, mancada de lògica i de seny.

N'hi havia, de manaments, que l'escalaborn s'havia enduts sencers. Per exemple, aquest, cabdal, que deia: "AIXÒ BELLUGA EL MÓN I RE ALTRE: LA MERDA, LA MORT, I EL SEXE. QUI CONTRA AIXÒ FACI LLEIS FOTRÀ L'INÚTIL RIDÍCUL."

En Gaietà es deixondí; d'esme s'endugué els dits d'una mà als ulls. Se n'adonà que durant el somni havia plorat. No recordava el somni. Per això no sabia ara si n'eren, les llàgrimes, de joia o de dolor.

~o~o~

151. Ecs, fugim-ne! Atapeït món de cronicaires d'efímera mentida!

Fastiguejat per la gent i doncs antròfob, hi tria i retria, per les muntanyes i als clots ciclopis, les pedres, les pedres, les historiades pedres.

Les pedres hi tria, part d'indrets inhospitalaris... Les pedres... I hi llig llur vera, molt més pregonament inscrita, història.

~o~o~

152. Si açò fos un aplec d'assassins, hi faria de bon noi; atès que tothom (en aquest casament d'enterques carcanades) hi fa, hipòcritament, de molt bon noi, hi faré d'assassí, d'assassí sincer.

O de suïcida?

Hum... Demanaré de parlar-hi; pujaré a la tribuna davant els tres cents convidats entaulats sots l'envelat, i a la llum del projector, de qui la llum m'espetega damunt, i que així doncs augmentarà el meu protagonisme, em fotré un tret a la boca, amb el canó guaitant endalt, de faisó que el meu cervell escatxigui el pastís de noces, i estigmatitzi la torreta de babel de copes de xampany, i taqui indeleblement els violins de l'horroritzada orquestreta de minyons de chor.

~o~o~

153. Aquell jorn d'abril rialler, un meteorit esventat el capava – esdevenia dona per la força de la natura – "Si la natura ho vol, quin remei!", es deia. I, al cap de poc, amb l'esdeveniment accepte, n'exultava i tot.

Se n’anava rient...

A mitja rialla, en sec, esclatà el tret. Sec, en sec.

Un caçador (fenomen de degeneració ans de corrupció absolutes), un fosc pegat lleig, un sinistre ambaixador de les forces antinaturals, era dalt la carena, molt menjamerda ell, amb la seua jactanciosa arma de foc creient-se déu dels llamps. Figura patètica de la destrucció banal. Cap de les pedres no ens en voldrem ni recordar altre que en forma de forat, buidor sens fons, destinat a mai saber’s curull.

~o~o~

[Eleuteri: Oït (vint-i-set).]

[*Converses entreviades (als trens sincopadament oïdes)*.]

–Reneix l’esperança com reneix la ment.

–Amb l’home bo Obama!

–Com ell, PODEM!

–Som-hi, som-hi, CATALANS; per què hauríem de PODER menys que d’altres ardides minoritats!

–Tots plegats PODEM assolir la llibertat. PODEM com els negres, com els indis, com els joves, com les dones, CAR SOM CATALANS! I els Catalans PODEN!

–El meu president no és diu ni Antic ni Camps ni Montilla – tres homes per a un sol lloc, fotríem goig! Quin disbarat! No; el meu president és diu Obama.

~o~o~

–Fora el simi assassí! Se’ns fa llarga l’estona fins que fotrem al carrer el simi assassí qui assassinà indiscriminadament milions d’iraqis. I encar roman sedec de sang i merda.

–Amb forces massives de militarisme feixista el simi assassí terroritzà milions d’iraqis. Mai més simis assassins fotent de president!

~o~o~

–No ens expliquis pas, Duran i Salamanka, quin gust té la merda al forat del cul del sabates amb sabates de qui les soles traucades on xarrupes han trepitjades merdes d'esclau.

~o~o~

–Companys, només hi ha una veritat irrefragable: "Que una boca (i no cal dir un nas, un cony, un cul) és sempre fregable."

~o~o~

–"You can't run a government without bullshit", va dir en Burroughs. No pots pas governar sense engreixinar les rodes del govern amb merda rai. Ara, cal reconèixer que valdria més d'afegir-hi de tant en tant alguna altra substància, a part la sòlita merda – com ara un escrúpol de justícia.

~o~o~

–Tot racisme duu implícit l'extermini de la raça odiada; car cap raça no es pot mai "esmenar" perquè el racista n'estigui prou content: el negre no pot lleixar d'ésser negre; el Català qui és Català no pot lleixar d'ésser Català.

–L'enemic: paràsit i hipòcrita.

–Per què, a Euskal Herria, la bòfia enemiga no gosa anar-hi a fer-hi el que fot sempre: de brutal malparit? Mes a Catalònia no té cap por d'anar-hi?

–Buròcrates de merda, buròcrates de la garrotada. Sempre hom els permet massa.

~o~o~

–Pensem-hi. Hi ha dues religions que es barallen sens atur: la religió del cul, vull dir, del cel, i la religió del progrés. La religió del cel vol tornar enrere on tot hi era "paradís"; la del progrés vol anar endavant on tot hi serà "paradís"; sí bada, creu-t'ho! en realitat no venim d'enlloc ni anem enlloc – insignificants verms maldant i delmant – anant fent – en univers podrit.

~o~o~

–Dues menes d'exili: qui se sent estimat, esdevé bo; qui se sent viltingut, esdevé odiós.

–L'autoodi només duu al suïcidi.

–Nacionisme (i més tard nacionalisme) és això: "lamentació i reivindicació" (Joan Fuster); en mots potser més durs i doncs més exactes: "carrincloneria ploramicosa de cosó mig violat, i odi ferit, esquírria mortridora de qui vol tornar-se'n, valent".

~o~o~

–Qui es descolonitza el qui encara el colonitza el tracta de terrorista! En breu: el terrorista diu de terrorista el qui voldria alliberar-se'n, de l'ocupant: de l'odiat terrorista colonitzador. Sempre la mateixa sanguinària merdegadeta.

–I parlant de quadrada merda... Per què serveix aquella merda d'edifici de les "Nacions" Unides (on la nostra nació no hi té acollida) i per què serveixen els paràsits qui hi sojornen? Quin pa de merda a l'ull hi tenen que no veuen la condició massa cruel on els Catalans ens trobem – hi ha crueltat pitjor per a un poble que no poder ésser ell mateix...? Per què hauria d'ésser un Català per força allò que més fàstic li fa i odi li porta: ecspanyol, merdanyol, caganyol...? Per què no etziben, els de les "Nacions" Unides, si són tan bons com diuen, una bomba atòmica als ecspanyols qui ens tenallen cruelment? Al cor de l'irrespirable canfelip. Car què altre fer-ne, de les "Nacions" Unides? Per que servirien sinó? Per a això

sobretot: per a alliberar les nacions de debò cruelment trepitjades per mitgesmerdes exacerbadament feixistes, com la “nació” massa repel·lent dels castelladres, qui ens trepitja tan rebregadament i amb tanta d’esquírria que no sembla voler aturar el trepig fins que ens ha trepitjats com si érem senarment calàpet verinós, tot fragmentat en bocinets de cos llavors retrepitjats fins a llur anihilament.

~o~o~

–Diu en Xopi (i té raó): “Les nacions entre elles s’escarnufen i s’alleven malvestats d’allò més ridícules – i el cas és que, digui el diguin, si fa no fa sempre l’endevinen.”

–Això vol dir, doncs, que, tot i que prou és cert el que diem dels castelladres, per què (per molt mentiders que siguin) el que diuen els castelladres de nosaltres hauria d’ésser mentida? Deu haver-hi un fons de veritat.

–Tothom es veu retratat (jatsia en un mirall deformant) en les grotesques acusacions que els altres els adrecen.

~o~o~

–El Català qui no té orgull d’ésser Català (o qui no està prou orgullós d’ésser de Catalònia, de TOTA Catalònia) és maleït reu de

defecció.

–De tota Catalònia, cal insistir-hi: de TOTA Catalònia – car la totalitat del territori és sempre innegociable.

–Després de 300 anys de verinoses vaques flaques, ens en calen 300 de sanes vaques grasses, és a dir Catalanes.

–300 anys sense verí! 300 anys sense castelladre! 300 anys sense xarnec! Això cal ara als Catalans.

~o~o~

–La guerra per la independència fa 300 anys que dura – hem perduda qualque batalla, mes tothom sap que ben d'hora guanyarem la guerra.

–Fa 300 que refusem els castelladres i llurs crueltats. I, en canvi, quin cas ens en foten? Cap.

–Al contrari, encar ens afegeixen càrregues infames que refusem en bloc. Com ara "la cottittufion, la selefion epanol-ass", "lo monarca epanole", "la lengüa epanola", etc. Quina horror de putrefacció!

–Ara, guanyarem – tard o d'hora guanyarem. No serem moguts per cap tòxica nosa.

~o~o~

–Be wise, Catalonian! Never (never!), never trust the fucking castilians – they're always out to rob you!

–By now you must've learned it. They are utterly avaricious thieves, they are bent on leaving you exposed to the bitter deadly void.

–Ens ho han anat robant tot – ara ens volen robar l'ànima.

–Continuen volent emblar-nos, llenca a llenca, cada comarca. Diguem no! Diguem: TERRITORI SENCER INNEGOCIABLE.

–On és la llibertat dels CATALANS? Llibertat vol dir "poder refusar una imposició aliena". Qui no pot decidir el propi esdevenidor, com es pot dir lliure? – carallot, es decep immensament!

~o~o~

–La primera llibertat és la llibertat sense religió. No pas la llibertat de religió, la llibertat SENSE religió. [The first freedom is not freedom of religion, but FROM religion. Religion is another name for slavery.] Qui es diu religiós es diu esclau.

–"déu": entitat imaginària amb molts de noms erronis. L'únic nom de "déu" prou apropiat ans escaient és FALÒRNIA. Som-hi, som-hi, adoréssim tots la falòrnia! Avesats prou n'estem!

~o~o~

–Arribada la llibertat, què en farem de tant de metec de nacionalitat obscena, castelladres i andalusos especialment?

–Farem com adés els d'Atenes. Si esdevenen CATALANS genuïns, comptaran com el primer CATALÀ, car ens cal tothom contra els qui voldran tornar-nos-la a prendre, la llibertat.

–I entre els qui voldran tornar-nos-la a prendre, la llibertat, cal incloure-hi mant botifler, car com ara són els maleïts botiflers els qui ens impedeixen d'obtindre-la, després tornaran a ésser ells els qui es faran còmplices dels qui voldran robar-nos-la.

–Un botifler sempre és pitjor (i per això cal castigar-lo molt més durament) que no és mai cap metec. Qui de genuí CATALÀ esdevé enemic dels CATALANS i tanmateix no fot el camp, és corrupció que cal escapçar en sec.

–En canvi d'un metec encar no esdevingut CATALÀ genuí (és CATALÀ genuí qui vol la llibertat per a una CATALÒNIA sencera) es pot esperar qualsevol cosa, i cal doncs malfiar-se'n tothora.

~o~o~

–Maleïts els cagalans! Maleïts per sempre més els cagats qui "amb afalacs estoven els bestiotes".

–Els bestiotes afalagats pels maleïts són els cruels torturaires amb uniforme i sense: llança de ferro de la púrria avariciosa qui ens envaeix!

–Els cagalans són merdosos, fallits, Catalans qui no lluiten per la llibertat i independència de tota Catalònia, i doncs hi fan nosa i per xo cal fer-ne acop.

–Tot Català qui no fa, passivament o activa, per la llibertat i la independència de tota Catalònia és pes mort que cal llençar borda avall.

~o~o~

–Què impedeix la nostra unió contra l'invasor? Ah, sí. Els esclaus, els covards, els ignorants.

–"Els esclaus no tenen permès d'unir's; els covards no gosen unir's, els ignorants no poden unir's."

–Quina degeneració! Ens mantenen esclaus, ens mantenim covards, ens rabegem en la ignorància.

~o~o~

–No em donis caritat, desgraciat – els qui pagaven per desesclavitzar esclaus han fet que hagi més esclaus que mai: així el negoci ret més.

–Qui dóna caritat, o té més del que es mereix i caldria fotre-li barrada, o l'únic que vol és humiliar-te perquè és un malparit de mena. Tota caritat és insult.

~o~o~

–Per què enmig de Catalònia hi han ficats xarnecs i gavatxs tota una

llargueruda merdegada de policies “fronterers” que enllorda el paisatge? Fora els pudents!

–Eh que “policia” hauria d’anar amb polit? Per què doncs tan sovint, entost de fer res més polit, ho fan molt més brut? No els diu la gent “pudents” per res! Car per comptes de netejar, enllorden!

~o~o~

–S’atansa l’escassetat! L’ull esfereït del cavall ens en fa cinc cèntims!

–Inconcebible! Hi ha gent qui tria de viure a la realitat quan podrien fer-ho en fantasia!

–Viure sol és fantàstic; viure acompanyat t’acula a la realitat de la cruel nuesa – i com més acompanyat, més aculat.

–No seré esclau de la realitat – la realitat no és per a mi realitat feta per altre o altri, realitat per a mi és realitat feta per mi.

~o~o~

[Eleuteri: Oït (vint-i-sis).]

(*Oït, entre traülls de neguitoses estisoretes, al procel·lós trajecte d'orella a orella*.)

Avui (26.11.2008), al diari Avui (un diari que hauria de donar exemple sense por i tanmateix és dels més porucs) aquest altre patafi:

Al títol (a la coberta) hi plantifica:

"Montilla adverteix Mas que l'entorn 'no li fa cap favor' si vol ser president.

En la sessió de control al Parlament, el president de la Generalitat ha respost amb contundència als tres partits de l'oposició i HA PARLAT DE LES SEVES SITUACIONS INTERNES."

(...)

Sense esmenar-ho, hi torna si fa no fot a la plana de dins:

"Montilla adverteix Mas que el seu entorn "no li fa cap favor" si vol arribar a president.

En la sessió de control al Parlament, el president de la Generalitat ha respost amb contundència als tres partits de l'oposició i HA

PARLAT DE LES SEVES SITUACIONS INTERNES.”

(...)

Això, a part d’irrisori, és escandalós. Un diari mig “institucional” que sol a donar veu a dolls de merdanyolistes i que, damunt, per comptes d’enriquir el Català (o, si més no, no fer-lo malbé encar més), l’empobreix esmeperdudament, segurament tractant botiflerament de posar-lo a la baixíssima alçada del pobre algaraví xarnec (pobre en tot: en conceptes, en claredat, en vocabulari i en so). Després gemegarem que hi hagi tant de pallús qui malxerra i gosa escriure arreu en cagalà provincià. Amb models com aquest, què podríem esperar...!

No. El Català és un idioma de magnituds del tot europees. No li manca ni un registre que no tinguin les més excelses llengües. És una de les millors eines per a l’expressió de qualsevol poble educat. Si hi hagués part de per ací qualque parla que hauria belleu d’imitar-ne una altra, la castelladra hauria d’emular la nostra, molt superior en tot.

(...)

Tant se val. Llegint allò, m’he fotut a riure a riallades amargues. Car és pot ésser més ridícul...?

«*‘Er Montikha’ ha parlat ‘de les seves situacions internes’?*»

Deu tindre problemes afectius? El tenim tot deprimit? No li fila prou la xil·la?A ca seua no se l’estimen prou? Té tendències marietes? És un criptofeixista no gaire cripto…? Qui sap! La qüestió que situacions internes en té, pobrissó! De plànyer rai, minyó!

I tanmateix, en aquest cas, per què dir-ho al Parlament? Quina culpa en tenen els culs-d’escó? Per què voldrien saber les situacions internes del Morcilla? Cal creure que cadascun dels culs-d’escó també té per resoldre situacions internes, i doncs que les d’altri els la deu portar d’allò pus fluixa, que no? I revelar situacions peludes del fur intern… no és pas això afer de psiquiatres? No hauria el Morcilla de limitar-se durant les sessions del Parlament a afers públics i de govern? Per què arrossegar-hi les seues situacions internes? A quin món de pàries vivim?

Ep… O potser volia el diari Avui dir ben incultament que el Morcilla ha parlat dels altres partits (que amb el seu participen de la conxorxa bare d’impedir la llibertat del poble Català), ha parlat dels partits, doncs, i de LLURS SITUACIONS INTERNES?

Ara, si els adotzenats redactors del diari volien dir això, per què no ho deien? Poc que costa tampoc gaire escriure bé el CATALÀ, recollons!

(…)

Com a postil·la diguem-ne adient, això:

El 9 Juny de 2008 publicava això en un bloc (ara esborrat, car segons quines propinqüitats al capdavall més val evitar-les) del diari Avui.

Contra les tietes paràsites qui espleten sense pietat.

De tietes malignes i nebodes indefenses.

La mamelluda ti“ETA explota un artefacte” deia l’Avui l’altre dia… I vaig trobar insultant que l’Avui tractés oimés d’artefacte la pobra minyona la qual ja es veu prou explotada per la putrefacta, maleïda, tieta garrepa. La qual bufona xicarrona – oidà, vatua, tafoi, reïra, marrecs, i correm-hi, car… Car, com dic, aqueixa bestialment nyaufada al·lota s’escau d’ésser ni més ni menys que la seua pròpia nebodeta! La nebodeta de la farta, empedera, tieta qui la colla i la fa callar i collir, cuixa desplegada, les oioses lleterades dels uniformats brutals homes de llei qui paguen la dura pela (a altri emblada) per a quitllar-se-la i bitllar-se-la. Escanyada, collada al llit, a desgrat quitllada, per forçà callant i recollint, collons, fastigosa lleterada de monstre infame, gràcil puel·la, pobrissona!

A la qual xicoteta, doncs, qui, perquè és menor i no és prou ardida ni té prou mitjans per a rebentar la puta tieta qui l’explota, la tieta odiosa li va traient el suc, fent-la cardar i querar amb bruts criminals amb prou robats calers o prou robats poders a la butxaca. Car això vol dir explotar o espletar – vol dir, treure el suc a algú o a quelcom…

El pagès espleta el cirerer, car en cull i en ven les cireres, i espleta o explota els bacons de la soll, car els mata i en ven la carn. El patró explota l'operari. Els diversos ramaders llurs nyuns, eugues o girafes, de qui en munyen i venen les llets. Els "artistes" i "escriptors" són munyits ans explotats pels qui els "publiquen" i en fan doncs prostituts. Ah, ni cal dir, i els capellans munyen ans espleten betzols i fanocs. Els escarcellers els engarjolats. Els metges els hipocondríacs i els subnormals. Tant se val, ens hi estendríem... La qüestió: la tieta explota la neboda, com els lladres exploten els carallots qui es deixen robar...

I quan hi ha qualque artefacte que esclata, com ara si la tragitosa tieta fes esclatar, de per riure, a la butxaca de l'esbufegat, molt pudent, conyarrí qui se li quitlla o fot la neboda, una piula, un tro, o un correcames... I el repel·lent conyarrí i la llorda tieta confabulats potser rient-se'n doncs grassament del tro que esclatava, millor que no a la butxaca dels pantalons del lladre armat, a la butxaca de la bata espellifada de la primaveral nebodeta, aquell cassigall de flonja bateta penjada al ganxo de rere la porta... Allò rai. La nebodeta tota vergonyosa i plena de verdancs i sangtraïts qui es posa la bata, i la bata, barrum, que hi esclata el tro a la butxaca, i... Allò fa riure els dos malparits units en vil conxorxa... Tret que... Tret que posem per cas que l'artefacte esclata, per comptes d'esclatar en cap butxaca casolana, esclata, dic, en qualque indret que representa qualque institució que explota el poble – la gent del poble aixafada per bota militar, mantinguda doncs encadenada, cascun dels seus individus sense propis drets, tractats com a mitges persones, no gens lliures – (car només en la independència pot cap poble viure la llibertat) – qualque institució asfixiant, com ara posem per cas la casa d'un datpelcul traïdor qui voldria que tothom fes bondat i parés ben oberta la butxaca perquè els lladres de reglament poguessin pouar-hi a lloure i, si així els rotava, ficar-hi en acabat per xanxa uns explosius..., llavors què, doncs...? Llavors qui explota l'artefacte, qui explota la situació...?

Home, palès! L'exploten els mitjans addictes al règim terrorista que,

per mitjà de la terror armada, manté la injustícia que qui més treballa sigui qui més pagui, i que qui més es baralli per la llibertat, més rebi.

I, al contrari, que aquell qui, amb els ocupants armats darrere, fa propaganda contra qui vol per al seu poble la mateixa independència i doncs la mateixa llibertat dels pobles sencers, que aquell carrincló esgargamellat qui, pels mitjans addictes al règim, renega i demana el cap clavat damunt les rafes i les rifes, exigeix el cap segat del qui no vol que els seus siguin tractats de mitges persones, que aqueix repugnant venut qui s'escarrassa contra la llibertat i la independència i la totalitat de la persona, que aqueix paràsit maligne i virulent qui ens vol mitges persones, sigui doncs premiat i llagotejat.

I així s'estableix l'ordre de preferència i llagoteig – tal com mana el règim terrorista i el mitjà addicte prou segueix. Cal proclamar a tort i a dret que cal de totes totes que li sigui llegut – i que damunt en sigui preuat a doble pàgina – li sigui sempre llegut, dic, al qui més se'n foti i insulti i mandregi (com qualsevol monarca canfelipenc, degenerat), de robar amb tota impunitat i d'explotar l'esclat de qualsevol artefacte – sobretot si el fica ell mateix o els seus saigs o merdacaners, és clar, car al capdavall qui es creuria el que diu un mitjà addicte al règim terrorista...? Les falòrnies que publiquen pas que se les creuen ja gaires gamarussos, no!

L'Avui, com tot mitjà addicte al règim, sempre sembla que vagi a favor de les tietes contra les nebodetes. No se li veu mai que vagi a favor del bo. Xut-xut, que nyeclis. Sempre... sempre a favor del dolent. No podem pas dir que sigui de debò el nostre diari, xut. Sense independència no hi ha llibertat, i sense llibertat no hi ha diari, es veu, que pugui ni sàpigui dir la veritat. Tot és degenerescència. La rel podrida, quins fruits n'esperaríem?

Sense independència no us ens en creiem un mot, ni avui ni ahir – així que anéssiu perbocant les vostres buidarades contra la gent bona – nós rai – encar farem i anirem perquè al capdavall sigui la neboda la qui guanyi i la tieta castellana terrorista la qui espetegui a la presó, i, si es pogués fer, a la presó eterna de l'anihilament. Car amb els paràsits hom en fa això: els trepitja fins a l'extinció. Cap mena de pietat, no, contra les tietes paràsites qui espleten sense pietat les no pas prou armades nebodetes, vós.

(...)

Hum. El 17 de Maig de 2008, al mateix guaitajorns difunt hi ficava això:

El va convèncer que se n'anés i ara l'il·lusiona d'acomplir la missió encomanada.

El va convèncer que se n'anés i ara l'il·lusiona d'acomplir la missió encomanada. O: M'han sentit renegar...! Ai, mestretites nervioset qui sóc. Home, car al capdavall és irritant de veure que els escrivans de l'Avui continuen manllevant a mans besades el barroer llenguatge casernari, i doncs feixista, dels castellans. Ahir "marxava" en Deco, com si l'elegant portuguès s'hagués militaritzat de cop i volta, i amb botes hitlerianes o napoleòniques i amb el fusell destrempat s'hagués ficat a etzibar puntades amunt i avall i a tort i a dret com un ànec amb una piula roent al cul. Avui mateix ens diuen que "A Cesc també li agradaria tornar i, de moment, ja ha fet un parell de passos importants: desvincular-se de Joseba Díaz,

l’agent que el va convèncer per marxar fa cinc anys.” Renoi, aquest Joseba deu ésser un “sergent” d’aquells més xuclats de substància i alhora “convincent” a collons. Car en Cesc és un home encara més elegant que en Deco, i quin fàstic no deu fer veure’l marxar com un nazi. Esplèndid doncs que es “desvinculi” - es tregui el taló de la bota armada del pobre “culi” - i això com més aviat millor. Car altrament se li garratibaven les cuixes i no era bo per a fer cap dríbling ni cap correguda èpica camp amunt.

A l’edició d’avui te’n trobes una altra de “brillant”. El director mateix de la publicació ens diu que: “La sèrie d’articles que estem publicant de Cap on va Catalunya? està sent un èxit per les idees brillants que hi exposen els qui hi escriuen. Gairebé tothom que hem convidat, ha acceptat el repte amb il·lusió.” Il·lusionats que els reptin? Hum, doncs sí que són poca-coseta! Si que són merdegadeta i àdhuc potser no gaire desempallegats. Uns acollonidets? Uns masoquistes i tot? Hom els mou un vol, hom el reprèn, hom els bonega, hom els aporrina, hom els fot qualque eixabuc, o grony, o engrinya, o arrambatge, o salafarda, qualque desalt o reptiri potser de caldéu, hum, i ells tan il·lusionats? Carallots!

Ara, potser el director la mímica l’esclafa i s’emmirallava en els ignots veïns? I potser (qui sap) volia dir que els tristets i cagadets eren forts i ardits i ben desempallegats i acceptaven el desafiament, l’arramiment, l’acuindament, la comesa, la tasca, la prova, la tençó, la incitació, l’esperonada...? Qui sap.

Com que sé que a l’Avui hi senten d’allò milloret, sé que em sentiran, i que potser no els sabrà greu que els assenyali qualque mancança d’escrivà pipioli. Sé que hi senten tan bé perquè fins i tot t’ho diuen a començament de pàgina. Hom prova de votar dues vegades sense abans esborrar la galeta i et surten amb: Ho sentim però no podeu votar dos cops! M’han sentit renegar...? Doncs sí que tenen bona oïda, vós! Ara, es veu que greu no els en sap gens, només que senten càntics ponentins, d’aquells tan fastigosos, ai.

~o~o~

Bé. I l'u de Juny de 2008 veig que hi havia dit això altre:

Llibertat s'escriu en Català.

Llibertat s'escriu en Català, o Qui llegeix en lladre s'autotol tota dignitat, fa el paper del foll, s'auto-roba tota possibilitat ulterior de llibertat...

Llegia l'altre dia que deien que encar ara als quioscs de les capitals Catalanes no s'hi veu pràcticament sinó de castellufa. Fa uns trenta anys vaig visitar per darrer cop la família – ningú dels nostres mai no ha dita una paraula en llufa que no sigui per a fotre-se'n. És clar, només cal veure quina representació més galdosa no duen a terres Catalanes els ocupants – militars, flamenquistes, buròcrates, la corrua lletja de fàmuls curts de gambals tot plegat...

I quan hom deia una paraula en llufa era per a dir si n'eren de "carrinclonets els xarnequets", com fotien riure amb llurs sortides de pallús qui mai serà quiti d'ignorància.

I nogensmenys, tant algun de mos germans com mos oncles, llegien, com cosa natural, diaris i revistes feixistes escrits en llufa. Diaris i revistes feixistes [feixisme és nacionalisme d'estat, com tothom sap, i ningú no fot més descaradament nacionalisme d'estat, és a dir, feixisme, que els autoanomenats "fofialitah"]. Llegien, doncs, dic,

alguns dels meus familiars, diaris i revistes feixistes escrits en llufa – estil “er paí” o “cambiekho 16” – i no se n’adonaven que el que llegien era dit per la mateixa mena de gent fastigosa i ridícula qui en vida normal ells viltenien despreocupadament.

–Qui no se n’adona?

Qui no se n’adona, que els deia, escruixit. Un equival a l’altre. El mateix feixista qui ocupa Catalònia i la vol anihilar perquè ens assimili l’avariciosa castella (que és llur pàtria, amb el nom ara ja tot malmès d’espanya – tolt adés furtivament, i més tard ja robat vilment a les altres nacions de la península), el qui vol que ens assimili la irrisòria i terrorista castella, dic, i vol que desapareguem doncs del mapa, que no siguem ja sinó espectre de quelcom que mai no fou nat, i doncs tost mai ni afoll per ningú sosvingut, aquest llegiu. Aquest qui ens vol esfumats com cendres endutes pel furient cap de fibló. Ni sosveniment ni membrança de nós enlloc mai pus no ha de romandre’n: aquest és llur programa. L’ocupant i els qui escriuen als vostres torcaculs. L’ocupant i els qui escriuen en aqueixos papers de torcar el cul tenen el mateix programa i escriuen en la mateixa llengua vírica. Fan propaganda castellufa i ens volen fosos en el no-res, i com més enjorn millor. No us n’hauríeu de riure mai més, d’aqueixos carrinclons xarnequets – els carrinclons i els carallots sou vosaltres.

[Exactament com allò que contava el mític ans gegantí Pedrolo. Un dia a casa el botiguer, el botiguer enraonava a un ocupant en ocupant (en enemic, en lladre). Tantost l’ocupant fotia el camp, el botiguer se li’n fotia: “Aquest carallot!” (Volent dir: pobre miserable!) I en Pedrolo li va dir: “Doncs no deu ésser tampoc tan carallot que us fa parlar en la seua llengua.” (Volent dir: el carallot l’ets tu, botiguer ximplet, que qualsevol apèndix de l’estat feixista et fa agenollar perquè li llepis el llapis per què pixa.) I qui llegeix en lladre, es fa enemic de si mateix: s’autoroba, s’autotol tota dignitat, i doncs tota possibilitat de llibertat.]

I els anys s'escolen i em diuen, o si més no ho llig, que la cosa s'espatlla; la cosa no s'arregla, s'espatlla; els quioscs plens de quisca; com abans; potser no pas, potser encar més plens que no abans i tot.

Malament, malament rai. Poble mesell qui renega de l'ànima seua, i es gira contra els qui lluitaren centúries i centúries perquè el verí no entrés. I si entrava per via de vil ocupació, si més no que no es percolés ni s'infiltrés al cabal sanguini i menys al cabal cerebral de l'enteniment. I, a canvi, què? Ah, malastrucs! El compren. El compren, el verí. El compren (el verí) i tot, el compren perquè els entri a casa. I en prenen, només empesos per la propaganda lladra! Brètols, betzols! L'enverinament! Si això no és pas suïcidi!

[Fóra de bon metge (ah, si fos metge!) recomanar a cada Català que se n'abstingui, d'aquest verinot altrament tan repel·lent. I que se n'abstingui, cada bon Català, pel cap baix uns 300 anys. Recomanant molt vivament, aquesta és la recepta cabdal, vital, inevitable: 300 anys de dejú pel cap baix pel que fa aquest verí tan repel·lent, tan repel·lent, tan repel·lent.]

Passejant el paquiderm, hi havia un polit bohemi resident a la cantonada, i em demanà pel nom de l'elefant. Es diu, li dic, Maridet, car el llit m'escalfa. I sapiguéssiu, bon aparcat, que hi ha una cafarnaüm (un mercat de Calaf de cafres), una cafarnaüm d'elefants qui em festeja, llas. Cascun pretén esdevindre el meu amant. Per xo els faig ensenyar la poteta. Ha d'ésser poteta blanca, com la d'en Maridet; i, si se l'enfarinen, de seguida els atrapi per l'accent – l'accent traeix llur mala idea. Qui parla malament, segur que la fa torta – i qui la fa torta, tort pensa, i, si pensa gaire, pensa a fer torts. No ens deixéssim pas decebre per qui ens voldria decebuts i pagant el beure verinós.

[Car cert és que irrita a aquest romàntic quiromàntic l'empre obtús de certs mitjans (inclòs el diari Avui, no gaire lluminós) del verb decebre: decebi, deceps, decep..., decebut. Que vol dir "enganyar", "engalipar". I mai no vol dir "desil·lusionar, desenganyar, desencantar", que és el que els trists gamarussos que el fan servir semblen esmar-se que vol dir.

No, gamarussos, no! Vol dir justament el contrari! Decepció vol dir engany. I si us han dit que decepció vol dir desengany us han decebut, us han encolomada una decepció d'aquelles ben grosses.

Quan voleu dir "desengany, desil·lusió, desencant" per què justament no dieu això; per què dieu en canvi el contrari del que voldríeu dir? Qui us decebia tan fastuosament? Per què no dieu "Quin desencant per al Barça! Volia jugar a la lliga Catalana i encar juga a la feixista dels lladres!" Car quan dieu "el Barça decebut" és ben veritat que, si continua jugant a la lliga terrorista, hom el decep – i fort!

Ara, els decebuts sem tots plegats! Car encar hem de seguir-los en lliga enemiga, encar hem de seguir el Barça, i el València, i el Sabadell i el Mallorca, etc., com a bons culers qui sem d'aquests equips sensacionals, en lliga enemiga!

Ara, que els culers siguem uns decebuts, no vol dir que n'estem quan el nostre equip (el Lleida, l'Hèrcules, l'Europa...) perdin. Llavors estem desencantats. Quan dieu, gamarussos, "Els seguidors del Barça decebuts", voleu segurament dir: "Quin desengany (quin desencant, quina desil·lusió) per als seguidors del Barça", o voleu

dir: “Els seguidors del Barça cauen del ruc. Els seguidors del Barça topen amb l’amarga (la dura) realitat. Els seguidors del Barça s’enduen un bon patac moral”, etc.

“Els seguidors del Barça esclafats, abatuts, tocats”... Mai “decebuts” perquè llur equip perdi. “Decebuts” perquè el fan jugar en lliga malparida, això sí. Ara, quan llur equip perd, doncs sí, també: desil·lusionats, pobrissons; o fotuts; o gens de filis... Això i prou. Car perdre, rai. Pitjor és l’altra cosa, l’altra, l’altra...]

(...)

Doncs sí, re, ja ho veieu, tot això.

~o~o~

(Eleuteri: Setzè de gaietans.)

(*Setzè Gaietà*.)

(*Gaietà, escumes de somnis et duen al deshora on tot és il·luminadament pòstum*.)

136. D'aquell preciós Diccionari poètic, repenjat als galters, n'havia llegits, davall la llum de la tauleta de nit, en Gaietà, un parell de fulls:

a) fogueretes: estriparé i llençaré aquests fulls no fos cas que mai caiguessin en prohibides mans.

b) ustori: "Cada ànima meua és blanca esvelta gata", va dir.

c) flamíger: tot això que segueix és veritat i cert, car prou fou dit per en Gaietà Sobirà, l'home qui, mort, fou convertit en rapè que ensumaren i es fumaren els savis qui salvarien el millor, escàs, llegat d'aquell món condemnat dut llavors a astre llunyà, lluent, fi i sa.

d) cremats de viu en viu per heretgia: penjats cap per avall – els tendons de llurs cames tallats – sostinguts només pels esquelets que garranyiguen. "Guaiteu el cel! Abans els Sols anaven drets per dreta via; ara tots torts van cap per avall i fent tentines!"

e) ínclita vídua: ara que es moria només rellegia els seus autors preferits – a petites dosis molt lentament assaborides.

f) migdia: a l'agotzó rere la soca: tantost s'estronca el rajolí de la font, s'esborra, embruixat, l'escrit místic i prenys de l'aigua damunt la molsa o la pell.

g) escrits: hom rebutja el que afaiçones en coses de literatura; ets refusat doncs per enteniments més avisats als aires tèrbols dels temps tòxics. I tanmateix et convoquen belleu perquè volen veure quina carota no fas. Hi vas amb vehicle manllevat. Travesses ponts recentment reparats damunt timbes vandalitzades i passes part

davant palaus secrets, mai no catalogats, perquè els qui hi viuen són més putes encara. Llavors, enmig de l'anar-hi, soliu entre gentades, el dubte sòlit: Quina motivació t'hi duu? No és tampoc prou forta, cavà? No. És pèrdua d'estona. És buida vanitat que en acabat no durà sinó a l'agre enfit. Ah, i llavors pitjor: el trànsit atapeït. Totdéu afetgegat, i estossegós rai, a trenc d'esvaïment. I els enormes camions: màquines estratosfèriques de pudor, pol·lució, poca gràcia i perill. Rost amunt per carretera estreta te'n desdius; tota eixa renglera de monstruosos elements davant teu i algun d'aqueixos mecanismes gegantins que avien totes aqueixes nuvolades de pets mefítics és segur que s'estimbarà, reculará sense regnes i t'ha de xemicar com xemicarà tant d'altre vehicle menut, com l'urpa de l'excavadora el frèvol xicalori de moribund reflex. Per això, home de seny a qui la més excel·lent mecànica mental fila com cal, gires cua camp a través, ara que veus un bocinet de prat on tanmateix t'embarrancaràs. Abandonaries el vehicle, tret que no és teu. El retorn s'omple de la posta bruta. Hi ha a l'horitzó una vermellor tenebrosa, com de gola irritada que tus, i un darrer fum espès fet d'estalzí i de sang no en surt a batzegades ofegades. Ara caurà la foscor i, del trist vehicle, ni en trobes el llum de l'interior ni l'interruptor dels fars de fora. Aniràs ombra en la foscor; i totalment perdut. La nit és tan cruel com un eixorbament sobtat. Per això, si veus un garatge aïllat, t'hi fiques amb deler. Els tres o quatre minyons fins ara desmenjats es posen amb alacritat a canviar els pneumàtics al cotxe teu. Dius al més desenfeinat i al més granat, un dels minyons qui sembla tindre més rang i qui s'està assegut al taulell, que el teu problema no eren els pneumàtics, que era saber com encendre els llums, saber on hi havia cada bon interruptoret... S'aixeca doncs i t'assenyala uns botonets vora el volant. Els fars s'il·luminen, ah. Mes els pneumàtics són ara plens de forats fets pels instruments o garfis dels minyons qui els volien treure; és massa tard ara doncs per a no fer'ls canviar. Per dissort, ara que els havies fet aturar, els minyons, llur frèndol estroncat, i doncs novament desmenjats, sense més al·licient, se'n desentenen. Són allà baix, parlant mansament de llurs balders afers. Li dius a l'encarregat que potser fóra bona idea de canviar'ls (els pneumàtics) al capdavall. Mes ara, en tornar-hi davant, no hi veus ni el cotxe; te l'han robat. "M'han robat el cotxe", dius. I se t'arronsen, despreocupats; ningú no hi pot fer re, és clar. "Bescunços d'aqueixos, amic meu, cada dia un plec qui-sap-lo gruixut."

h) així em veig: al cel a la bestreta. Bon noi no solament amb tothom, mes amb tota altra entitat. Esdevinc un homenic de tan bon costou! Aquest exemplar homenic, com jo ara mateix, en arribar a les envistes de ca seua, agraït als ulls i a les sabates, s'obre amb dits que regracia la bragueta a qui amb reconeixement acarona decentment i modesta una mica. S'atansa a un flairós i ocrejant sassafràs del jardí. Abans de pixar-hi a la soca, ha demanat, com els mongols escaientment recipiscents, permís a l'arbre; acceptant-ne la tàcita aquiescència, li diu d'afectuoses mercès. Car, de fet, és, com cal, un homenic molt polit amb tot; dóna gràcies als pixats i als fumets que treuen, i a la terra i a l'aire que els acull; dóna gràcies als pantalons; dóna gràcies al pom de la porta, i a la porta mateixa que l'admet, a les escales que el duen dalt, al mocador que li cau, i a la gravitació (malament aniríem sense!) que el permet de caure; dóna gràcies als mitjons i als calçotets (per una feina perfectament feta); dóna gràcies al rellotge per la seua fidelitat; dóna gràcies al pa, al vi, a la xocolata, al dàtil, al moniato, a l'alvocat, a la forquilla i a cada pollegó que apollega bocinets de trumfa i gingebre i palaia que coïa al microones... Ei, ha donat gràcies al microones? És clar, i a l'electricitat que el mou, i a n'Èdison i a en Tesla, i a tots els magnífics inventors; dóna gràcies al badall (no al badall que s'ha cruspit perquè aquesta nit no se n'ha cruspit cap; donava per comptes gràcies al plat i als coberts i al tovalló, i dic que dóna gràcies al badall que fa perquè comença de tindre son); dóna gràcies a l'aixeta, al rentamans, a l'aigua, a la tovallola, al pastadents, al raspall; dóna gràcies al llit, al matalàs, als llençols; és sempre conscient del servei que li fa cada cosa, de qui les mans sempre amatents esperen tothora blanes per si es digna d'encaixar-les-hi, humils devers ell com es vol ell humil devers elles – devers les coses, com devers els objectes i devers els conceptes mateixos; dóna les gràcies als germans bessons odi i amor perquè l'omplen d'èmfasi de trast en trast; dóna gràcies a l'espai tant com és inert com com es converteix en temps; dóna gràcies a la son i al son i al somni i al malson: tots quatre sempre tan escaients en llur harmònica participació; dóna gràcies a cadascuna de les lletres, i a cascun dels sintagmes i fonemes, i a cascun dels mots en llurs miríades de disfresses, i dóna gràcies als llibres (de detectius i d'horror especialment) i a llurs innombrables morts; dóna gràcies al mort i a

qui l'ha mort, i a la mort, i a la morta; a cada espectre i barruf, i cada altre mort, doncs, i als morts en general i a llurs sengles contraparts: els qui els han morts, els qui els han sebollits, els qui els han aprofitats; dóna gràcies a còndils i hipòfisis, i als seus genolls, i a cada altra articulació, quan camina i quan corr, o quan com ara fa una mica de pandiculació; ah, i, si mai xina, dóna gràcies al seu humil peçol; com quan caga en dóna al seu humil forat del cul, i quan es moca al seu humil nas, i, si plora, als llagrimalls, i si...

i) sabó: al llit, entrant en el territori fantàstic de l'hipnagògic entreson, on d'esme repassa, i doncs esmena per a bo els texts confegits i les accions realitzades, se n'adona tot de sobte que no ha regraciat el sabó. S'aixeca d'una revolada, corr a la sala de banys, s'acara al sabonet i li demana perdó, i llavors li dóna també les gràcies; creu veure somriure bonament el sabó, i que li diu lleument musclejant: Pecat menut, company del cor; què és un petit oblit entre amics? Tanmateix, en qüestions d'agraïment sap que no s'ha de procrastinar mai; no deixéssim pas mai de donar les gràcies avui, car demà qui sap. A part, es diuen, que ambdós dormirem ara molt millor.

j) s'adorm: i insisteix el proterv coleòpter a voler-li banyarriquerar closca endins.

~o~o~

137. Em vaig ficar a la cua; hi érem sobretot dones, també hi havia qualque vell, i canalla; d'homes joves ben pocs, només un o dos místics com jo; baixàvem a poc a poc per les escales estretes cap a la foscor del celler. Com un jesuset damunt la palla, hi havia prop del mig d'una de les parets escrostonades, l'infant monstruós,

l'admirable emmiraculat; semblava un gegantí i molt fastigós bernat pudent, sense ales, amb la pell lluent i verdosa, amb les quatre potetes minúscules i curtes, i ell, com dic, botit i botinflat fins a a frec d'esclat – a qualsevol moment fotrà un espetec de déu-n'hi-doneret, et deies.

La gent simple, escarsera, necessita el meravellós – no me'n riuré pas – cal acceptar que per a certs enteniments la possibilitat de l'absència de misteri és massa abassegadora, inacceptable, demolidora. I els calen miracles i angelets i déus i vides d'ultratomba i tot allò, falornietes rai. I què. Això no els fa pas males persones. Tothom fa el que pot. Tothom s'adapta al que hi ha, o si més no al que s'imagina, per al seu consol, que hi podria haver. El qui no es mor d'angoixa, aquell ha d'anar fent, i la religió, i allò si fa no fot màgic, el sostenen entre els vius; doncs endavant, no seré pas jo, no, qui me'n fotré.

Per això jo també vaig deixar-hi el meu òbol. "Bon xicarró", hi vaig dir. I vaig penjar el meu sobret entre els altres sobrets, on les dones, fragatines, franjolines en general, hi incloïen un bitlletet o dos; "Que tot lo món trobo cura gràcies a vós – de Nati Hernandes del Gaió", deia un sobret. "Am bamor – de Lolita de Benask", deia un un altre. "Dolors de Barbastre" hi deia: "Santet reverenciat, en indret secret ma mare hi té un gra dolorós i pateix molt." Na Conxita Barravés, una preciositat de dona qui només amb la seua presència repartia benaurances a mans besades, i qui mai no feia, ella, faltes d'ortografia (per què, com en tot indret amb prou cultura, tothom li volia de bo i la respectava un munt), només hi havia escrit: "Pobrissons tots plegats!" I llavors, ves, així anar fent, com qui hi pengés exvots, hom hi penjava, com dic, petits embolcalls sovint amb dinerets dins, i hi afegia un desig o un prec, o un comoniment o una imprecació, i ça com lla s'admirava amb la teratològica quimera. Tant se val. L'infant era una cuca repel·lent, pitjor que el més deformat calàpet, però era nogensmenys un miracle qui calia respectar d'alguna manera. La qüestió és que... havia nascut sense cul ni sexe! Tot ho tenia ras i llis de part de baix del seu cos rodó i boterut. Anava nu, però mai nu, car no tenia ni pipí ni traces de pipí, ni forat del cul ni traces de forat del cul... Em vaig adonar que

tampoc no tenia melic, mes això altre tampoc no semblava acollonir ningú. Devia comptar uns dos anyets, el plasmodi fastigós, vull dir, l'infant meravellós, i no havia encara cagat mai: era doncs, com dic, a punt de fotre un pet grotesc i sensacional, i esbarriar tota la merda emmagatzemada a la butza bestial, i era, com dic, així i tot, un objecte d'adoració, com bon tros de les esborronadores singularitats homeòtiques, mutants, o metamòrfiques de la natura; moltes de les dones sortien del celler plorant d'agraïment; se sabien guarides (o llurs objectes de devoció) gràcies a la intercessió del monstre sagrat.

~o~o~

138. Tornem-hi. Davant la casa del bisbe em sorprenc que de sobte vagi a favor de la religió. Car ara me n'adonava que era la religió la qui ajudava tant el soldadet a l'hora de la mort: un jovencell gemegant perquè li vingui la mama, morint enmig la guerra, pobrissó, fet a trossos, entre merda, monyons, ferros, fangs i sangs, i budells i rovells.

Ara, quan sortiren tot mudats els polítics, era dels qui cridaven més fort i qui tenia més claferts de sarcasmes els crits. Se n'anaven satisfets, el bisbe els beneïa d'ençà la porta, i cap d'ells no feia cap cas (o pretenia no fer-ne gens) dels nostres aücs i gralls. Se'n reien entre ells com si llurs tanmateix empegueïdes rialles subratllessin la victòria. Qui es pensa que ha guanyada cap guerra només és un maleït il·lús. Les guerres sempre es perden: l'odi creat rau els teguments ja d'empertostemps. L'únic que fèieu era fer morts de soldadets ara plens de merda i mocs d'infecció on es mereixien per comptes potser les bones hores de l'amor adolescent.

A pleret tothom desfila. Els polítics es fonen en foscs automòbils de luxe i blindats. El bisbe es fot de pet al cau. Els malandrins mirmidons, els buls, els pudents, es freguen les porres dels cervells i

la sang, i els bocins d'os dels cranis que han fets espetegar. Les ambulàncies allunyen llurs esborifaments. Lluny del bisbat, encar som el grapadet d'amics, xerrant de la vesprada. Som prop la barana de rude pedra (una balustrada, en diuen) que voreja, al fons, la llera del riu. Dúiem cascú pintat a la samarreta, davant i darrere, un nombre únic, vull dir, un nombre únic per a cascú. Tots volem ésser comptats. Ningú no es vol no-ningú. Un nombre per a tu tot sol et dóna personalitat. T'individualitza, sí! És molt millor que no pas cap nom, que sempre pot ésser repetit, i no cal dir malignament deturpat per buròcrates invasors. I s'esqueia doncs que tots portàvem el set o derivats i múltiples del set – el set és un nombre que fa gràcia a molta de gent.

Fou llavors que vam veure a poqueta nit caure del cel l'avió. S'encallà al som d'uns nuvolets fins i s'estimbà. Dellà el riu hi havíem sentit un avió fer figa – el soroll que feia era d'estossec, malaltís, i s'estroncà tot d'una, i l'avió groc queia de plom a l'esplanada a l'altre costat de la llera quasi eixuta del riu. Ah, l'esglai! Tota aquella pobra humanitat esclafada!

Un dels amics hi acorria... "On vas?" que li deia fent-li'n retret. "On vaig?" féu ell amb menyspreu. I dolgut m'arronsava fins que vaig adonar-me'n que ell arrossegava darrere, damunt els còdols i el brac, una bombona d'escumes apagafocs – l'havia remuda de part de terra, després que un dels camions dels bombers hagués ensopegat amb una furgoneta dels malèfics buls durant el més fervorós de la manifestació davant cal bisbe.

Ens pensàvem els qui no havíem davallat cap a l'esplanada que a hores de llavors tot hi fos carnatge, a l'indret del malastre, als voltants de l'avió que fumejava al boirós horitzó, que tot hi fos morts esbocinats. Amb els accidentats, com a la guerra, traucats pels ferros i cremats pels focs. I tanmateix aviat eixiren de la desferra tirallongues de supervivents. Venien cap a la vila. Evitaven el tarquim saltant de mac en mac. I ara pujaven cap a l'avinguda de vora de el riu; trotaven i tothom, tots els numerats, els fèiem carrilet perquè correguessin en modestament victoriosa processó. I els

aplaudíem. Els sobrevivents trotaven i nosaltres els aplaudíem emocionats, com si eren una processó d'herois – i tots ens en sentíem prou, ells i nosaltres ensems. Ah, que content estava! Em posava a botar amb ells i alhora deia als companys que ensenyessin el nombre escrit a la samarreta, que el mostressin amb orgull d'individu únic i comptat.

Estava agraït simplement d'ésser humà. Cal prendre a la vida el bo amb el dolent. I allò que avui sembla dolent potser haurà esdevingut bo demà. La nostra vila s'engalanava, i gaudia d'allò més en el recobrament aliè, com si havíem guanyada la copa d'Europa i tot.

S'hi estimba, dic, s'eslleeix com podrit bolet groc del cel, el cabreig dels núvols el vomita lleig, gebres ens cauen als cabells, l'esglai ubic dels qui presenciàrem el destret ens envelleix a mil per u. S'estroncava el brogit i naixia el neguit, i ara...?

I ara? I ara de buits a plens! Tot hi era rialles. El meu nombre era el vuit cents quaranta-tres mil sis cents setanta-u. Tot nombre és astruc i tot nom és malastruc. Els nombres són incanviables, són immarcescibles, són infinits.

~o~o~

139. Ai que ets imbecil, soldadet francès! El general qui no t'ha pogut fer matar al front, et ve a l'hospital a clavar-te la medalla a l'honor. Estàs trencat a bocins i tanmateix t'has d'incorporar a rebre la llaunota de l'escarnuf. Quan te la clava, caus mort – tenia la puta agulla enverinada de cinisme i de malallet. Ara està content el general. Diu: "Saps què? Així m'agrada! Que li fotin un funeral de tercera; no, de segona i mitja, tu; s'ho mereix, el capdecony."

~o~o~

140. Sóc, vora la farta endolada castanyera qui sempre es peta, l'enfredorit esparracat captaire empetitit, i pens, amb la mà estesa (pel guant traucat amb prou feines socorreguda): Ah, si cap dona em feia la caritat de les seues calces sollades! M'han dit que el cony de les senyores no és mai com el cony pudent de les pobres; que el de les esveltes elegants senyores és dolçament flairós i embalsamat, i que regala mels d'ambrosia i nèctars de salut! Bongoig si mai me'n queia cap! Me n'anava a un raconet a ensumar-hi i a llepar-hi, i a guarir-m'hi de tot mal!

~o~o~

141. Anit em ficava al llit amb un llibre tediós – aixecant els ulls al sostre hi veig una cuca – dret al llit l'aixaf amb un paper (la cuca). El seu esperit m'entrevé el son. [Entrevenir: ocupar fantasmalment; i ara anava a dir, aquelles entrevingudes... mes el dubte em fa dir: entrevinences? entrevinenteses? més improbablement: entrevencions?] El cas que tinc els somnis entrevinguts amb els esperits (car esdevenien legió) de la cuca – ara transformats (dins els diferents somnis) en llargues verges esveltes negres metafísiques benignes serps... i llavors en cuquets de caretes còmiques...

Les serps d'antuvi es captenen com ara dures esfinxs, enviant-me doncs esfingines, indesxifrables, petrificants fitades... mes qui

llavors s'aclareixen en ulls divertits... i les serps alhora entren en gaia activitat... somrient sense verins... ah, i els cuquets de caretes còmiques s'empaiten enjogassadament pels voltants...

~o~o~

142. Quan era petit jugàvem de nits al barri a bandolers. Una nit totalment fosca, un company em va sortir tot de sobte d'un cancell amb un branquilló que era una daga de bandit i, sense fer-ho segurament a dretcient, em va desencavorquir l'ull dret; desencavorquinat, em penjava l'ull dret d'uns fils nerviosos i, servant-me'l, me'n vaig anar corrents a casa; la padrina em va obrir la porta i de l'esglai va perdre el senderi, es va tornar de groga a tota blanca i es va esfondrar; jo mentrestant ja m'havia enfilat a tota erra a la sala de banys de baix. Em vaig rentar la cara i l'ull. La sang, tret d'un rajolinet tenaç, havia deixada de rajar. Em vaig agafar l'ull qui penjava i me'n vaig posar davant l'altre. Els ulls es guaitaven i veien no res altre que ull. I llavors, inspiradament, em va vindre a l'esment de veure'm l'ànima. Em vaig atansar nineta a nineta de tal faisó que es besaven. I cada ull guaitava l'ànima de l'altre. I hi vaig veure un horrible crim. Dos bessons s'acoltellaven recíprocament, s'occien mútuament; l'un era dretà, l'altre esquerrà; es foradaven l'ull oposat... Tantost cascun dels bessons perdia l'ull contraposat, un enlluernament m'eixorbà; em pensava que era un llamp, car s'havia girada una gran tempesta fora; però no; era que els llums s'havien apagats; de fet, havíem perduda tota la llum a casa; l'esclat de llum que m'eixorbava em venia de la col·lisió de les ànimes dels ulls. Allò era una creació universal. Em vaig ficar nerviós; en el meu nerviosisme vaig estrebar massa els fils o nervis d'on l'ull penjava, i crac, els vaig deure trencar, car se'm quedava l'ull fora de cavorca als dits; em va deure relliscar, car de sobte els dits se'm quedaren sense ull; alhora, però, sentia l'altre ull aviar sospitosos xarrupets, com ara si remugués o mastegués desdentegadament, com ara si es mengés l'ull robat. Quan la llum va tornar, em vaig veure acarat al

mirall. M'havia tornat una mica més lleig: de guerxo a borni, vós direu! L'ull caníbal fotia la cara de sempre, fotia cara d'innocent. Molt murri, ets! – vaig pensar, mes em vaig deixar de romanços; aviat baixarien els de casa amb llurs cridòries i escarafalls; calia discernir la millor ruta a seguir llavors; el més important: discorria quina mena d'ull em faria ficar a la cavorca buida. Un ull d'acer no se'l menjarà ningú. Un ull de cranidi, de plutoni, de criptonita! Un ull de nucli ultraatapeït. Un ull ben dur. Més que no un pinyol d'oliva. Quin és l'objecte més dur de raure? Un ull amb una ànima de granit, amb una ànima de marbre, un ull amb ànima... ah, adamantí, amb ànima de diamant! Romandrà incruspit per l'envejós del costat. I no se'l menjarà tampoc mai cap cuc, i desarà tot el vist (tants de crims incessants, llas, entre tanta de beutat) per a l'eternitat.

~o~o~

143. Sóc, remenaculs, conqueridor a pams. Rabit, apam mentalment les engrescadores gropes d'acusmàtics sorollets. I tot al món hi rutlla llis, harmònic, dolç... Ah, mes llavors, de cop-descuit, en fulgurant estimbada interna, gorg pregon avall de l'ànima negra, ahontat, amb verinoses arestes que em burxen la gola, com trob feixuc el desdeny que tothom m'adreça! Faig enjòndol entre els ben engreixinats. Hi garranyic i grinyol, com moble tot amarinat d'insectes concupiscents. Opalescents els ulls dels tècnics de qui els magisterials dits epentètics, lluents com enigmàtics espiells, i altrament xops de coneixements científics que toquen la taxidèrmia, avesats pelegrins qui peonen per seix après, vulgat, comunal, em pouen per les clavegueres del cos. A les fosques, un dit, caigut doncs que fou impensadament en pou de brac o brea o quitrà... disfressat ara de pingüí tenebrós negrós sagnós rajant... com s'esfereeix mentre se'm perd pels nítols il·lunats... li queia la lot o llanterna de l'elm... a canvi, guspires encén a còdols i llambordes de paltruu endurit mentre fuig... farfallós xafallós papissot, patint de

sigmatismes rai, s'escridassa marieta... i per por de la graella, cau a les brases...

–Dit, dit, ix-me pel cul, belleu et rems com qui troba d'espluga assassina l'esbrocat broc a la llum! –que li dic.

Mes s'hi envescava, en muscs mescs, en fels mefítics, com esclet magnet per amor a la pega damnat, i tot llefiscós, escaguitxós, en atès, agafa-santesc, dit-enganxifós, dic, vesc.

Li dic: "Llúpia i brià de cony arnat; absten-te'n, tu!"

Li retrec: "Com el tur als canons, la borra al cony fa nosa."

I ara s'hi rebrega com si amb el recte se m'hi fes punxa al llapis. Sotracs segueixen a ritme de manxa d'on cap foc no hi ha que prou s'atiï tampoc.

Entotsolats estalzins a l'escleròtica. El savi centpeus mor, catalèctic.

S'eixampla, al cel, el nou foc; dessonilla't, treu-te la son de les orelles.

Als sarcòfags, s'hi amagaven bugiots.

Ara me'n record, robust cervell reptilià mil·lenari. Entre glòries de magraners florits, llépols regalims de llet de cascalls de mugrons silvestres, escumes i sedatius, jerarquies de remeis. Torn a ésser jove, per uberosos prats segrianencs.

~o~o~

144. Frueix el carallot del poble, lobotomitzat, esotèric, pels espígols...

Eixerit.

Irrisori, sí, però se'n riu ell encar més fort; se'n riu dels castellans i dels capellans, i encara més dels capellans castellans qui el condemnen impotents a inferns com més anem més frenètics i cruels, pobres capdeconys...!

I el carallot del poble rient-se'n el darrer, mentre els delirants fanocs a poc a poc la van palmant, i li passen part davant mai per ell ni molla reverits (al contrari escarnufats amb pets, ganyotes, flastomies, i d'altres molt grolleres mofes).

~o~o~

[Eleuteri: Ho ou als trens i ací ho transcriu (25).]

[*Cassigalls de boteruts diàlegs als trens (25)*.]

–Ridículs diaris, regalimen ximpleria, ressuen botiflerisme! Diuen: “lo Comitat Europeu diu que Catalunya no discrimina els lladreparlants.”

–Això de la Comissió Europea: vergonyós! Quan els sentirem a dir que a can xarnec i a can gavatx es discrimina ferotgement els Catalans?

–Repugnant Comissió Europea, ja us dic! Es veu que per a ells no arribem pas ni a mitges persones. Es veu que no tenim dret a cap dret.

–Tenim dret a qualsevol tort que hom ens faci – home, això sí, això és clar! Som Catalans! Fotre’ns rai!

–La Comerdissió Europea, com deia: Molts de miraments hi rep el lladre, cap ni un el Català robat!

–Ui! Tothom ens vigila que fem bondat amb els invasors.

–Ningú no vetlla gens ni mica que els invasors facin gens de bondat amb nosaltres.

–Qui vigila perquè a can gavatx i a can castelladre els Catalans no siguin – com els són, i en escreix! – ferotgement i criminalment discriminats?

–Abans dèiem: Els Catalans no som de déu. Ara hem de dir: Els Catalans no som de la Comissió Europea.

–Deliciós poeta diu: “–Tots hem tastada merda al cul de l’estimada...” Així que quan diem de quelcom que és una farsa (com la unió europea) o una merda insípida (com la unió europea) sabem perfectament què diem. I deliciós poeta bleixa: “Ai, on el meu cul produeix nidorosa fètida irrespirívola merda, vull que el meu enteniment produeixi els més exquisits sublims eteris conceptes...” I llavors hi afegeix, encar tan flèbil: “Per això no esmentaré mai pus objectes pútrids, com ara els xarnecs, els canfelips i llurs lladres súbdits de canfelip pudentment corromputs, els castelladres doncs, ni d’altres púrries i abominívoles infàmies putes...”

–L’en desdiguí de seguit: “No, home, no; cal anar-hi fort; sí, home, sí; mentre ens ataquin, els ataquem, sense pietat!”

–Ben fet!

~o~o~

–Llibertat d’expressió per al forat del cul! Això reivindiquem! Que se’ns pugui cagar (el forat) en tots els déus...

–...i en tots els franquistes; en tots els fanocs; en tots els borbonistes; en tots els xarnecs!

–Història d’“Espanya”...? No; una pila de pomposa merda defecada per púrria castelladra.

–Impaïble flagell endèmic: la púrria xarneca del funcionariat. Palters qui s'empelten pertot: paràsits transmissors d'horrible malaltia.

–Funcionariat castelladregot: capellans i d'altres hipòcrites, buròcrates, militars, bòfia, pomposos tothosaus: ah vidriol!

–Mes no us n'ugeu ni enfastigeu (o us feu impaïblement enfadós), insistint tant en els castelladres, els xarnecs, els canfelips...?

–No; massa poc! Sense pietat! Atac, atac constant, incessant, de davant, d'arrere, de dalt, de baix, de gairell!

–Certament caldria ésser mesell per a no odiar qui t'esclavitza i es desficia tostemps per anihilar-te!

–Ara, els odiaríem tant (castelladres, xarnecs, canfelips) si no ens envaïssin i llavors ens emprenyessin constantment?

–No, gens. No els odiaríem gens. En pensaríem tan sovint com ara pensem en els cimícids, en els geotrúpids... com pensem en nacions qui ens fan un vague efecte, que ens deixen gairebé indiferents.

~o~o~

–Atrets per amor; distrets per conflicte; calent, fred, moll i eixut s'endrecen i desendrecen en les formes visibles: ocell, arbre, roc, núvol...

–Dos elogis doncs a l'odi: u) Odiar és diferentment amar; dos) Amb l'odi, el coratge.

~o~o~

–Guaita, marrec. No discuteixis mai amb cap xarnec. Per ignorant que sigui. De fet, com més ignorant més inútil de discutir-hi...

–Tantost et fa emprar el xarnec ja has perdut. Tantost la seua ignorància et fa emprar el xarnec en la discussió ja has perdut!

~o~o~

–Parléssim sols... si al voltant només hi tenim l'hermètica peguesa del prejudici anticatalà del castelladre.

–[Prejudicis meus:] Dius dels Catalans: ei, conèixer'ls és amar'ls!

–Dius dels castelladres, pudents i impudents [ecs!] com més els coneixeu més els odieu.

–Parléssim sols davant la fastigosa insolència del miserable xarnec.

No ens cal interlocutor tan pec!

–Parléssim sols [per a nosaltres] si la púrria ignorant ens assetja; parléssim sols, que l'eco del que diem no ens torni sollat de merda i sang.

~o~o~

–Per a l'alliberament, cal dir: "Non serviam, capdeconys!" Diu La Boétie al segle XVI: "Tantost dius: Prou, no serviré, esdevens lliure. No cal ni anar-hi a mastegots, amb el tirà; només cal no donar-li suport. Sense suport, guaita-te'l com es fot de trompis i es trenca en mil bocins, justament com el colós de qui el pedestal ha estat enretirat."

~o~o~

–S'insubordinen els subordinats! I els subornats en demanen, ornadament carrinclons, lo cap!

–S'esvaloten els castelladres: "Ai, ai! Se'ns insubordinen les colònies – sense colònies encar farem més pudor!"

~o~o~

–Oix! La puta pretensió dels castelladres! Assumeixen – a tort! – que perquè truques a Catalònia ja has de saber xarnec!

–Greu cagada la llur! Som milions de Catalans, sobretot a l'exili, qui sabem munts de llengües... [I mai l'ofenós xarnec.]

~o~o~

–És tan evident que crema els ulls: El Català qui no vol Independència vol la continuació de l'esclavatge sota la fèrula castelladra.

–Quants de partits a Catalònia només per a entrebancar la llibertat de Catalònia!

–No podem els Catalans tindre tants de partits com si fóssim ja lliures i independents.

–Partit Català només en pot haver un fins a la Independència: El partit de la Independència. [I prou!]

–Amb la Independència guanyada, tants de partits com vulgueu! Això rai!

~o~o~

–Diu en William Hazlitt: "*I confess I should like to live to see the downfall of the Bourbons*."

–Qui no voldria veure tots els borbons morts? Fàstic immens de què la terra es desempallegava!

~o~o~

–Ridículs fanocs: sempre amorrats al cul de la vida: en acabat només en tasten la merda del no-res.

–Diu en Lucà: També es moren els "déus" – l'únic que triguen una mica més a morir-se, això és tot.

–Els déus de tots els hipòcrites del món – moros, cretins, etc. – també es moriran, això rai!

–Hi pot haver ningú més inhumanament cruel que els inventors d'inferns? On la bomba atòmica dura l'eternitat, i tu hi ets dins, sempre dins aquell perenne incessant esclat? És pot ésser més malparit que cap d'aquests "pares" de l'església dels cretins?

–Ah, i si sents a dir de bo de les democràcies creients i somrients,

recorda qui féu esclatar les bombes atòmiques sobre les poblacions indefenses. Bombes atòmiques, tu, bombes atòmiques!

~o~o~

–Hom diu que a l'Argentina ara hi ensenyen "balemfiano". Pallussos! És com els qui per comptes d'ensenyar la cara neta ensenyen el cul cagat.

–Crec que a València haurien de correspondre a la "gentilesa" bo i ensenyant-hi patagoni, pàmpic, bonairejat i terradelfòquic! Pel cap baix!

~o~o~

–Què són "nosetes" i "nusets", dieu...? Molt fàcil, són dues menes de condons Catalans.

–Dels condons finets en dèiem "nosetes" car feien una mica de nosa; dels basts, fets de budell, en dèiem "nusets" car calia fer-hi un nus a dalt.

~o~o~

–Treball i cosmos: no res altre importa; m'hi importa especialment esguardar-hi créixer els plançons.

~o~o~

–Catàleg de Catalònics catalitzadors : Obstats, Obstinats, Obscens! (*–Catalog of Catalonian catalysts : Obstructed, Obstinate, Obscene!*)

–Obstats, ens obstinem a superar els maleïts qui ens obsten. (*–Obstructed by our enemies, by dint of sheer obstinacy we are bound to prevail.*)

–Obstinats, guanyem els qui, obstant-nos, ens oprimirien. (*–Obstinate and resolute, we vanquish those obstructionists that would oppress us.*)

–Obscens, desmuntem les falòrnies de tothom qui ens obsta i oprimiria. (*–Obscene, we disjoin the lies and prejudices of those that obstruct us to oppress us.*)

~o~o~

–Amazing! each and all of the Catalonians are pregnant! – with

wonderful ideas of INDEPENDENCE!

–Els nostre enemic l'engavanya el ridícul vici d'avarícia: contra l'arronyacat castelladre avariciós sempre ressorgeix el gràcil llambresc Català lliberal.

–Que cada Català digui de ca seua: "Que això és casa d'un Català ningú no ho pot dubtar." [Ni ningú ho ha de mai poder dubtar!]

–Sempre ressorgint, tostemps permanents, els CATALANS s'escriuen llur pròpia història.

–Els Catalans no som mai els vençuts. Els vençuts callen. Nosaltres ens esgargamellem al llarg dels segles, cridant: INDEPENDÈNCIA.

–Els Catalans, amb veu ben acordada, reclamem incessantment la INDEPENDÈNCIA.

–Provem-ho, sentim-hi el crit de la terra – cada vegada que (ni amb les ungles) encetem el cresp rugós de Catalònia, n'ix el mateix crit: INDEPENDÈNCIA!

~o~o~

–Aquesta pistola es diu "ocell" i es carrega amb ales. (*Why harm me? I'm harmless, I'm only a poet*.)

–Com més força més drets; els drets ragen – es desixen, es regalen o s'escrostonen – a l'empara de la força; la força (el poder) fa doncs els drets; no pas la justícia. Amb Spinoza sabem que no hi ha mai prou justícia – justícia fóra equilibri exacte en absoluta no-preferència – feina per a un robot sense emocions, no pas per a cap jutge.

–Paraula d'ilerget: Entre cartaginesos i romans, cal romandre ilerget. (Minoritari, certament; mes on allò millor de tots tres inarrencablement s'arrela.)

–En la guerra que es duen bascs i castelladres, els Catalans sempre serem de part dels bascs, sempre voldrem que els bascs guanyin. És natural.

~o~o~

–Hi ha res més fastigós que el militar? No solament t'arrenca a la vida – t'obliga d'assassinar d'altres arrencats – i, si t'hi negues, t'afusella.

–Per als qui els pica l'èpica (ço és, certs furibunds soldats): "Tanta de buida il·lusió bèl·lica se't fon tantost qualque bala et travessa – i ets llavors cos qui es podreix ràpidament."

~o~o~

[Eleuteri: La fi del món (també per als Catalans d'Ulldecona amunt i avall: o anem de tronc o cremem com troncs).]

Jorn del juí (segons en Jonathan Swift, 1773)

Oprimit per un torniol

Hipnagògic m'enfonsí

Al son d'on n'escandallí

Un món de morts solsits pel Sol.

En Jou maleït trenca el cel,

Llamps lluen i trons espeteguen,

Al seu tron guaiten i es neguen

Els humans en por i recel.

Diu en Jou fent tremolar el vel

Rere el qual cascú és pecador:

–Raça vil de qui fui pastor,

Ramat orb, de molt talòs bel.

Els volpells qui arrupits

Sempre anàreu, i els plens d'urc,

Els qui fan: "Mai amb vós, i jurc

Llavors a veure-us fregits!"

Car pertanyeu a inverses sectes

(I obeïu els qui diuen, rucs,

D'en Jou mateix saber'n els trucs).

Us dic prou, n'estic tip, insectes!

Qui es vol separat, mori doncs!

Aneu de tronc o cremeu com troncs!

Qui es vol separat, mori doncs!

Aneu de tronc o cremeu com troncs!

~o~o~

[Eleuteri: Perquè sóc poeta (d'altres texts d'antic guaitajorns pels corcs ara mateix mig rostat).]

[Reminiscències d'antigor: Perquè sóc poeta (texts arnats en fulls

ratats).]

Em diu aquell tros de merda embarnussat amb blanc barnús i envernissat en pudent pell, el metge, que, segons tots els símptomes i guaitant-se els resultats de les anàlisis, no en tinc pas per a gaires dies, que a qualsevol instant la puc ara palmar.

–Ah, em moriré? També et moriràs tu, datpelcul!

–Volia dir...

–Vés-te'n a la merda. A qui et penses que condemnes? Et condemnes tu sol!

–Volia dir que amb aqueixes arítmies, aquest vostre cor tan inestable, us podríeu morir demà.

–I tu et podries morir avui: et puc asclar el cap amb aquesta estàtua de n'Asclepi, et puc arranar amb aquest bisturí les jugulars. Mòmies com tu em fan vomitar.

–Senyoreta...! –fot, amb un espinguet que no li frega el coll de la camisa.

–O et foto un git a la clepsa, botxí! Et clenxino amb plom!

–Senyoreta, senyoreta! Help! Help!

Me li'n fotia: "Sí, carallot, la senyoreta et salvarà!" Esmenava, dubtós: "Tret que no sigui la senyoreta Mort..."

I l’era.

Va entrar tota esvalotada, a salvar el seu heroic doctor.

Perquè sóc poeta, li dic: “Et conec sota la tènue disfressa de carn. Hi ets l’esquelet corcat.”

Amb això la deixava amb un pam de nas, garratibada al pom.

I el galdós asclepíade el veig de cua d’ull, mentre llambrescament m’esmunyo enlluny, astoradament auscultant-se, esfoiregat, mig esfondrat a la tova poltrona, tement-se que allò (la puta por) no fos un atac de cor que se l’enduia justament al clot on il·lusament no em volia fotre, capdecony.

~o~o~

Perquè sóc poeta vaig sovint en cercles, de recules, recitant alhora improvisats impromptus, per sínies de sincípit i orcs caminets de sirga d’aquells de recuperar temps: artèries poplíties, femorals,

d’inrevés, per on tornen els trombes i els trops que se’m tornen xàldigues al cervell com diamants a la pell com carbons de foguera entre línies.

De l’esponja, l’esquelet

Del cavall, la martingala

De l’humà, els ginys

Del vell, la mangala.

De la mangala, la virolla

De la virolla, el rovell

Del rovell, la clara

De la Clara, penyora.

Mocador de cap

No seré presumptuós

Te’l deixaré al rastà

Que s’hi moqui el mussol.

Mussol, mussol, xigala.

Virolla, virolla, t'endogala.

Clareta, Clara, bengala.

Rovell, rovell, te'n regala.

~o~o~

Perquè sóc poeta, m'enamoren els científics – encar més les científiques, ja et dic.

Em vaig ficar porta del carrer endins, a veure-hi unes conegudes a llur laboratori, que era dins d'un magatzem que era just al costat d'un restaurant que devia aleshores ésser ple, car era de moda, era l'hora de sopar, era caret, era bonet, era tot allò.

Les drogues científiques eren damunt els prestatges. Hi só de visita, mes no hi só sol. També s'hi troben un plec d'ex-presoners – uns quatre o cinc dolents de debò... Em sembla que hi han vingut a pispar-hi droga...

Ah, i en aquell instant, aclaparadors, la ràtzia de la policia.

Ah, els bons buls! No tots els bòfies són nyèbits pallussos, malparits i assassins. Un bon percentatge n'hi ha qui són d'allò pus bons minyons...

M'esmunyia fora, ja en tindran prou a entretindre's amb els ex-convictes. Mes es veu que no. Un dels bons bòfies no sap què fer, ensems em deixa i no em deixa fugir; el tinc penjat als calçotets.

M'arribo doncs fins a una taula del restaurant on n'hi ha qui dinen, força enfaristolats, abillats (qualque celebració d'un cert to) – hi ha assegut entre l'entonada companyia un cap gros de la policia – li dic que certifiqui al seu company (subordinat) que de fet m'agafava fora...

Es guaiten i em guaiten. I els qui dinen amb el peix gros se serven l'aflat. Al capdavall, el peix gros s'aixeca i li diu al peix petit que qui té raó és el tit, d'adient posat poètic.

Hi són, hi som, totalment d'acord. Me'n vaig estort, amb un somriure oblic.

Ah, els bons bòfies!

Quin enyor!

~o~o~

Perquè sóc poeta he celebrada la celebració: En ample calendari he foradat qualsevol jorn assenyalat i hi he ficada la xil·la i me l'he cardat – la llepissosa lleterada hi ha relluït – llustrins tost eixarreïts a la llum terroritzada dels 'endemans' molt problemàtics.

~o~o~

Els poetes sempre guanyem el punt.

–Varietat! –diu, amb cara de ruc.

–Prioritat! –li dic, potser un pèl estarrufat–. Sóc poeta. Mort i tot, tindré el meu nom a les enciclopèdies i tu no.

–I jo m'hauré cardada la teua dona, i...

–I jo també!

–...i tu no t'hauràs cardada la meua.

–Uh. Ni ganes!

–Què vols dir? Et foto un mastegot!

–La teua dona me la porta fluixa.

–La meua dona te la porta fluixa? És molt millor que no la teua dona!

–Si fos veritat, vindries a cardar-te'm la meua?

–Eh?

–Exactament!

~o~o~

Se la sap llarga la meua dona. Diu que li diuen sempre que: Que no gaudien, cardant, mai pas tant. La millor cardaire del món. Em diu que tots els seus amants m'envegen. M'envegen, i que prou puc! Car puc tindre-la si fa no fa regularment, ço que ells voldrien i no poden. (Quin afalac més bèstia. Només se'l pot creure un poeta.)

Best fuck they all had ever had – envious of husband, they all are – envious of her husband, who can have her almost on a regular basis – *and she's the best fuck there is*... Which kind of a tweety twerp can believe this? (He did, he's a poet. And his wife's a cat.)

~o~o~

Finalment, no volia escriure sobre aquest episodi massa dolorós, n'ajornava la redacció mesos i mesos, que ara s'han tornats anys i anys.

El bisbe o goma és el gran invent de les Catalanes. És un enèrgic, rebec, gras rave cornuat, un braç de bisbe, tan gros com un braç de gità, fet de goma, i que duu, enfilant-s'hi, també de goma, tot al voltant, una serp: És la serp dels gustets, la que es ficà n'Eva i tantes d'altres deesses, inclosa la Mari. Objecte sagrat, no fotem. Aquest bisbe de goma les bones acomplides complidores Catalanes també se'l fiquen religiosament cony endins, per tal d'omplir-se'l de gom a gom, i, alhora, manxant-hi, fer's fruir d'allò pus. Orgasmes de rabit trànsit, de rapte místic per estratosferes de deliqui i pre-tast de paradís.

Doncs bé. [Ai, pensant-hi, cada cop els eriçats cabells m'osten els capells!] Un vespre, caminant per un carreró desolat, me'n vaig trobar un vora la claveguera, molt deteriorat: xapat, pollat. Així invitat pels espectres guardians a la dissipació, em vaig ficar a la tasca d'embotir-me'l en un forat o altre. M'aixeco el gonió, burxo pels pinys, i... I tot hi són visions de sardines i bolets enverinats!

"No hauria d'haver cuinat mai més..." "No hauria d'haver cuinat mai més..." –recós, em repetia, incessant.

I tanmateix ho vaig tornar a fer, i aquest cop vaig enverinar el darrer dels meus fillets... Abans ja havia enverinats l'altre fill i la dona...

Ah, desesperació de pare esporgat! El fred i la nuesa. Corglaçat.

"I ara el darrer fill...! I ara el darrer fill!"

Anant sota figueres d'on pengen falçs esmolades, llur somriure sardònic empaitant-me fins al més tèrbol racó.

"He assassinat els meus fillets! Morts...! Morts! Què he fet...? Desesperat...! Desesperat!"

Perquè sóc poeta, cuiní sempre, des de petitet, jugant a jocs de xiqueta. Faldilletes rai. Més tard, la cuina era l'únic lloc on era aprenent de mestre. De jovenet cuinava per al meu germanet (els pares massa ocupats), llavors ja cuinava per a tothom a casa. Llavors, com em casí, per a la meua dona i els fills...

Un dia guisava botifarra negra, de sang.

De sang, botifarra negra, guisada. Aquella imatge d'infern em trastocà. "De sang, botifarres negres, guisats." Aquests som nosaltres. Aquest sóc jo: botifarra negra, de sang, guisat...

La vaig agafar, roent, i me la vaig embotir a un forat o altre. Em vaig aixecar el gonió i, escosint pels pinys, al capdavall l'embotia a l'esfínter... Sardinetes i bolets enverinats!

Balances d'entremons... Balances d'entremons.

Cap-rodós, me la volia tallar amb un ganivet de cuina.

~o~o~

La secta dels cretins es reuneix en bacanals tòrpides on hom es beu, amb palles o canonets, els cervells infantívols.

Gallina plomada sembla talment sense els seus faldillams de bisbe, sense les seues aberrants decoracions d'alta puta, el cruel bisbot carrincló.

I qui hi só qui sap.

I què hi faig qui sap.

Perquè sóc poeta, deixaré una críptica nota al taulell de la cuina dient-los que a tota esdevinença tornaré aviat.

Tret que no tornaré mai més, és clar.

~o~o~

(Eleuteri: *Oït als Trens*.)

[*Fent l'orni pels racons, quatre mesos durant, s'apunta mestre Aglà el que sent pels autocars, avions i trens (on n'hi ha, de cops, qui pugen i mai pus no davallen, ja endollant la directa al cel)*.]

I ara... Seriosament...

L’agredit agredeix, això és palès.

Seriosament…

Pensava que si els Catalans de tot el món no sem capaços d’expulsar aquell criminal d’air berlin qui ens ha insultats tan greument, malament rai…

Seriosament…

The old hun at it again? The hun-old, the director of air berlin, insults the Catalonians – he must be crazy. There’s no prouder people.

Seriosament…

Is air berlin the new condor legion, the filthy nazi squadron that bombarded the Catalonians on behalf of the fascist castilians? Its boss seems to wish it…

Seriosament…

Aquell Rafe del Pòdex, altrament dit en xarnec “rafa nabidaf”, m’ha fet avorrir el tennis. Quin paio més repugnant. Treballant per l’enemic! …

Seriosament…

M’ha fet avorrir el tennis, en Rafe del Pòdex, deia. Tampoc no puc guaitar el futbol on la meua nació té prohibit de ser-hi.

Seriosament…

No tenim drets com les altres nacions. I no ens representarà mai castella, odiat indret dels lladres, per molt que es disfressin d’altri.

Seriosament…

Es diuen “epanoles”, però tots sabem què són: paràsits. Cal trepitjar els paràsits fins a llur anihilació.

Seriosament…

Qui parla en xarnec, ja put!

Seriosament…

Si parla en català, vejam què diu, no fos cas que fos qualque bajanada. Mes qui borda en xarnec, ja put. De sobte tinc merda a les orelles…

Seriosament…

Per què hi ha encar tants de pobres d’esperit qui diuen “espanya”

quan volen dir castella? I “espanyol” quan volen dir castellà?

Seriosament…

Who wants to visit a hideous den of nazis? Stop your noses and prepare to vomit; here is the black hole of their address: airberlin.com

Seriosament…

The nazis came for the jews and everybody kept mum, came for the gypsies and everybody mum…

Seriosament…

… came for the socialists and the same… etc… Now they are coming against the Catalans, and the Catalans should keep mum…?

Seriosament…

…the Catalonians will shout it all, their ire and their hatred and their might, from the fucking rooftops! The nazi scurrility has met its nemesis!

Seriosament…

Ja massa agredits, ens hi tornem.

Ens hi tornarem, i tornarem a tornar-nos-hi.

Tornem-nos-en, diem, nosaltres qui estem de tornada.

I tornant-nos-en, de bell nou a les nostres terres lliures, d'ençà d'ara, a la més ínfima agressió, ens hi tornem: amb un contraatac de magnituds abassegadores.

Oh, tornar, tornar, rai! I, tornar, ens hi tornarem! Fóra foll qui ho dubtés! Ens hi tornarem durant 300 anys pel cal baix.

Car ja prou ens deu començar de tocar.

Tot roda. Tot roda, hò! I, si ens anava, durant uns tres cents, anys gairebé tot de mal borràs, els bons vents fa dies que s'aixequen que ens duen la nau al port de la Independència.

Ara tornem!

Na Nèmesi despenjada, tornarà doncs a engrapar les xurriaques i a exigir per la força allò degut i, llavors, viatjant amb la roda dels atzars per tots els punts de la nostra geografia que romanguin encar envaïts, anirà, durant 300 anys o pus, tornant a metre en adient escunç tot allò ara encar malficat... i en fastigós desordre... i disgustant i pudent... pudint a invasor... repel·lent.

És simplement de justícia.

En tornar-nos-hi, massius, el degenerat enemic haurà de tornar-se'n al xorc desert maleït d'on mai no hauria d'haver tret el verinós carbassot.

Som-hi, doncs, som-hi!

Seriosament...

Són tots els castelladres uns franquistes? Sens dubte. No veus mai un castelladre defensant la llibertat dels Catalans.

Seriosament...

Els castelladres franquistes defensaran la "llibertat" i la "independència" de totdéu, "tibetans", "mongetans"... mes mai la dels Catalans.

Seriosament...

El que hem de fer tots els físics nuclears Catalans és construir unes millors bombes atòmiques per a l'estat independent d'Andorra.

Seriosament...

Amb Andorra amb les bombes, tota Catalònia es retroba lliure. "La vida val més que el viure de robar els Catalans" - gavatxs i xarnecs assenyadament potser diuen ...

Seriosament...

En Gonella Cianòtic i Botifler és el qui a qualsevol indret de Catalònia vol la continuació del franquisme. És un xarnec oiós.

Seriosament...

Catalònia té prohibit d'existir - el feixisme cianòtic dels franquistes vol que Catalònia mori.

Seriosament...

Els Catalans què fotríem? Hem de voler la mort de qui ens vol prohibits i morts? O som massa badocs, o purs, o rucs? Purament rucs?

Seriosament...

Qui a Catalònia no parla en Català ja se'n pot anar a cagar.

Seriosament...

Who in Catalonia (from Alacant to Perpinyà) doesn't speak Catalonian must be a retarded nitwit. He should be culled... damn his eyes...! too specky, too bloody rotten... poo-ah!

Seriosament...

Per què hi ha gent tan ruc que del peruà en diu "espanyol"? El peruà és peruà! El xilè xilè; L'equatorià equatorià; no emboliquem la

troca! ...

Seriosament...

Why are there people so stupid that call “spanish” the peruvian language? Peruvian is peruvian; never spanish, ok?

Seriosament...

Why are there people so stupid that call mexican “spanish”? Mexican is mexican! Never spanish! Don’t mess around with names!

Seriosament...

Tan espanyol és l’idioma basc, com el portuguès, com l’andalús, com el CATALÀ! Per què permetríem als lladres castellans d’apropiar-se’n el nom? ...

Seriosament...

Why should be castilian called spanish? CATALONIAN, Andalusian, Basque and Portuguese are as spanish if not more...! castilians are unalduterated shit; not a speck of ‘em which ain’t shit, ok?

Seriosament...

Em diuen que hi ha Catalans qui juguen a favor de l’equip de

l’enemic···Són uns maleïts traïdors.

Seriosament...

I’m told there’re Catalans playing for the enemy’s team···They’re damned traitors.

Seriosament...

Axioma: “Qui parla en xarnec, n’esdevé.” Em permetran tornar-ho a dir: “Qui parla en franquista, n’esdevé.”

Seriosament...

“Qui llegeix en xarnec, n’esdevé.” “Qui llegeix en franquista, n’esdevé.” [It’s too obvious.] És palesament palès.

Seriosament...

I don’t know about you, but for me those pseudo-Catalans who play for the enemy are traitors; or aren’t they? What else can they be?

Seriosament...

No sé pas què en penseu, mes tinc per traïdors aquells “fesc”, “txabi”, “puió”, i d’altres “capdemerda” qui suen el greix pels castelladres. O altrament què diríeu que són?

Seriosament...

Ecs. Ara que tots els castelladres es veu que han pujat al cel potser no empastifaran més la terra.

Seriosament...

Ugh. Now that all the damned borbonist cum francoist spics are in heaven, maybe they'll quit stinking up the earth.

Seriosament...

Els merdanyols i llur merdosa "selefion" han ressuscitat aquell espantall feixista: Franco: mateixes banderes, mateixes efusions d'estaquirot ablamat, mateix discurs de titella i de ninot.

Seriosament...

Thought the fascist scarecrow Franco was dead...? He's been ressuscitated: witness the spics waving the fascist flag, talking the disgusting fascist talk.

Seriosament...

Abans teníem el nazisme o feixisme d'estat. És el que se'n deia franquisme. Ara tenim el terrorisme d'estat. Se'n diu castelladrisme.

Seriosament...

El terrorisme d'estat cagot és normal que vulgui anihilar el Català;

l’incomprensible és que també vulgui fer-ho el gavatxot.

Seriosament…

No comprenen els de “l’acamérdie française” que el Català és un idioma francès, de tonalitats franceses, i que l’haurien doncs de defensar davant l’esgarrifosament malsonant xarnec?

Seriosament…

No comprenen els de l’acamèrdia francesa que qui els roba el tercer o quart lloc a les llengües d’occident és el cagot?

Seriosament…

Els damnats botiflers qui volen fora en Joan Laporta, president del Barça, ja sabem per a qui treballen. Per a l’enemic.

Seriosament…

Laporta, ara que ningú no us discutirà gaire la presidència, no sigueu més ruc i fugiu com del pitjor flagell dels franquistes i criptofranquistes traïdors. Són els qui us volien fora.

Seriosament…

Laporta, amb el Barça fora de la lliga franquista, el Barça serà més gran encar. Un equip tot Català jugant a la lliga d’Europa. És hora

d’estórcer’ns del repel·lent jou castelladre. Per què no començar amb l’esport?

Seriosament…

És molt fàcil, vós. Hi ha qui avorreix l’aigua. I hi ha qui avorreix el vi.

Seriosament…

Hi ha qui avorreix el jueu, i hi ha qui avorreix el moro, i hi ha qui avorreix qui em sé jo.

Seriosament…

Jo avorreixc els nostres enemics: els qui voldrien esborrar’ns de tota existència. Els castelladres, els botiflers, els jacobins.

Seriosament…

“Què collons volen aqueixa merda de Catalans?” “Potser només volen allò que els altres ja tenen.”

Seriosament…

Només volem tornar a guanyar allò que hom ens robava: territori, llengua, exèrcit; la nostra llibertat, la nostra independència.

Seriosament...

L'enemic ens vol mitges persones, sense els mateixos drets que tenen els seus subjectes [mai millor dit, hà!, repugnants borbonistes!]. I nosaltres volem ésser sencers, volem ésser complets.

Seriosament...

Pretenia un betzol no saber què cosa fos ésser traïdor. Li vaig dir: "Traïdor és aquell qui treballa a favor de l'enemic."

Seriosament...

L'enemic és qui ens vol esborrar de tot arreu. Tots els pobles qui guanyaren la independència (els hebreus, els irlandesos, per exemple)...

Seriosament...

Tots els pobles qui guanyaren la independència... esclafaren primer que ningú els traïdors, els botiflers.

Seriosament...

Car, amb traïdors a casa, es perden totes les guerres.

Seriosament...

Als Catalans el castellà ens sona i ens ha sonat sempre com una merda - no fóra gens estrany que la situació oposada s'obtingués.

Seriosament...

Que els castellans trobessin que el Català els sona com una merda fóra del tot comprensible. Som incompatibles, qui ho dubta.

Seriosament...

Fa 50 anys que sóc independent – fa 50 anys que, en castelladre, res!

Seriosament...

Cap llibre ni diari ni escrit... escrits en castelladre... no ha estat mai per mi llegit.

Seriosament...

Cap pel·lícula... ni cosa d'imatge o de so... dita en castelladre no ha estat mai per mi vista.

Seriosament...

No he escoltat ni respost mai ningú ni res qui gosés adreçar-se'm en xarnec.

Seriosament...

Qui gosés mai adreçar-se'm en xarnec feia immensament el ridícul i s'enduia un moc.

Seriosament...

Mai no he fet cas de cap llei cagota - tot el que ve de Castellàdria és il·legítim i enemic.

I ara... Seriosament...

Qui s'empesca lemes tan ridículs? "el català llengua comuna?" comuna? voleu dir que tothom s'hi caga...?

Seriosament...

"Català llengua comuna" s'assembla massa a "castellà llengua del canfelip": tot hi és caca.

Seriosament...

LA LLENGUA DELS QUI EN SABEN: CATALÀ! El català: llengua de tothom.

Seriosament...

En qualsevol racó, sentir xerrotejar en xarnec: greu insult a les orelles - i encara és pitjor per al cervell!

Seriosament...

En qualsevol bell indret de l'ample món: sentir-hi enraonar en CATALÀ: ah, meravella; ah, idil·li; ah, paradís...! I ens reconeixem!

Seriosament...

"Parla'm en CATALÀ, si et plau" – i, si doncs no et plau, torna-te'n a la corralina d'on has vingut.

Seriosament...

Qui vulgui començar d'ésser independent que no parli mai xarnec. Qui parla xarnec esdevé provincià, franquista i desertor.

Seriosament...

Hi ha dues menes de "catalans" – els Catalans de debò (independentistes) i els traïdors acastellanats qui ens volen extingits pels degenerats usurpadors.

Seriosament...

Hi ha una enorme diferència entre un espanyol i un “epanó”. Un espanyol és un habitant de la península Ibèrica...

Seriosament...

Un espanyol és qui pertany a una de les glorioses nacions ibèriques: Català, portuguès, gibraltareny, basc, aragonès, andalús, asturià...

Seriosament...

Un espanyol és algú qui parla un idioma espanyol de gran prestigi, com ara el Català, el portuguès, l’andalús, el basc...

Seriosament...

Un espanyol pertany a alguna nació ibèrica, com ara els molt gloriosos Catalans, i els gibraltarenys, asturians, bascs, andalusos, portuguesos...

Seriosament...

Ara, un “epanó” no, un “epanó” és un maleït franquista enverinat pels castelladres, només dedicat a assassinar els espanyols.

Seriosament...

Un “epanó” és un damnat viciós avariciós qui tot ho vol per a ell - caldria colgar-lo a fons perquè no empestés mai més el territori.

Seriosament...

Deia un “epanó” que els Catalans ho volien tot. What the fuck? Volen els Catalans Bardaixoç, Merdallodit, Guardalacaca...? Hà! No voldrien els Catalans cap pollós poble castelladre ni regalat; de fet, els faria goig veure a llur ponent un magnífic oceà, com els sortosos portuguesos, no fot?

Seriosament...

Saps què? I per què no tornar-s’hi? Ara diguem: “Netegem Espanya: fotem-ne fora els castellans!”

Seriosament...

Netegem Espanya: expulsem-ne els avariciosos, enverinadors i lladres castellans.

Seriosament...

Saps què? Ja n’hi ha prou de franquisme castellà.

Seriosament...

Netegem Espanya: fora els franquistes i els qui parlen en franquista: fora els castellans, avariciosos usurpadors!

Seriosament...

M'ha volgut mossegar un altre gos. Així, com Plató deia que els homes cagats ens tornem dones, crec que els bòfies morts es tornen gossos.

Seriosament...

Reconeix l'envejós xarnec que Catalònia és formosa; l'únic que li sobren són els Catalans. És clar que... Catalònia fóra formosa amb Catalans o sense. ...

Seriosament...

Catalònia és formosa, i generosa, i vital, exactament com els Catalans!

Seriosament...

En canvi, els castellans o castelladres són com castella - pobres, escarransits i avariciosos. Amb castellans o sense, castella és una merda. ...

Seriosament...

No pas que conegui castella – no hi era mai – ecs, vós, ni ganes. L'he vista sobrevolant-hi. És pobra i escarransida, xorca, àrida: és una trista pudent merda; ningú no la volia ni regalada. [Saps què regala? Llefiscositat de degenerescència.]

Seriosament...

La llengua que abans en dèiem Català, ara en diem Europeu. En Americà: “I speak European.” En Europeu: “Parl Europeu.”

Seriosament...

Cada humà hauria d’aprendre per començar els quatre idiomes essencials: Europeu, Americà, Xinès i Rus.

Seriosament...

Parléssim tots plegats Europeu o en Europeu. Com Americà és el nom de l’idioma abans nomat Anglès, Europeu és l’idioma abans nomat Català. ...

Seriosament...

As American is the language formerly named English, European is the language erstwhile called Catalan or Catalonian.

Seriosament...

Let every human speak European, American, Chinese and Russian to begin with. European: language of Europe – American: language of America.

Seriosament...

Recorda: qualsevol producte: "Si no és en Català, ni et cal ni el vols comprar."

Seriosament...

Si quelcom és escrit en xarnec ja saps que fot pudor: “No t’hi atansis pas!”

Seriosament...

Ni un dels 144,000 paradisíacs Catalans salvats en paradís Català fórem mai enverinats per merdosa xarnecada. Hà!

Seriosament...

Xarnecada, ecs! Ens n’allunyàvem, llambrescs.

Seriosament...

En esports, el Català hi duu la senyera estelada... i cada cop que l’equip en aquell instant enemic dels castellans (o “epanole”) ho fa bé... treu l’estelada i la branda, il·lusionat. ...

Seriosament...

Crec que qui del castellà o andalús en diu idioma “espanyol” es retrata sol: de fastigós acastellanat… o de molt pec comparsa pels lladres desgraciadament enverinat… …

Seriosament…

Qui confraternitza amb castelladres, confraternitza amb l’enemic letal… i cal desfer-se’n.

Seriosament…

Es veu que hi ha desgraciats qui se’n donen vergonya[!] de parlar bé en CATALÀ. Se n’haurien de donar de fer-ho malament!

Seriosament…

Qüestió d’estima: el castelladregot ens estima massa – tant que ens absorbiria, i doncs anihilaria.

Seriosament…

Nosaltres el castelladregot no ens l’estimem gens, l’odiem massa – tant que no voldríem mai més ni veure’l.

Seriosament…

ELS CATALANS NO S’HAN DE CREURE MAI ALTRA HISTÒRIA

QUE LA QUE ELLS MATEIXOS S'HAN D'ESCRIURE.

Seriosament...

Contra el consuet, incansable, terrorisme castelladre només una resposta: IN-DE-PEN-DÈN-CI-A!

Seriosament...

Només cal parar l'orella: Tots els lladres parlen en castellà. Qui parla en castellà put a lladre.

Seriosament...

Tan fàcil com raure amb raor esmolat el cap d'un calb: Tots els castellans són lladres.

Seriosament...

Ensenya'm un Català qui parli en xarnec, i m'hauràs ensenyat un pobre desgraciat sense amor propi.

Seriosament...

El lladre l'has de rebre sempre a fortes garrotades - com millor el tractes, més et pren.

Seriosament...

Li dius a un fanàtic gavatx qui troba que potser no parles prou bé el gavatx: «*El parli molt millor que tu no parles Català, desgraciat!*»

Seriosament…

Li dius: Sóc Català, i això vol dir que tinc l'obligació sobretot de parlar bé el Català.

Seriosament…

Què tenen els castelladres que de tot el que és castelladre i xarnec en diuen "espanyol"? Se'n donen vergonya d'ésser el que són?

Seriosament…

Volen els castelladres estendre la culpa i el fàstic d'ésser l'horda més repugnant del món als espanyols qui no som castelladres?

Seriosament…

Hi havia un xarnec especialment cretí qui es deia Matamoros. Quants de moros qui a tornajornals s'haurien de dir Mataixarnecs!

Seriosament…

Quants de datpelcul passejant el gos! Tot n'és ple! [A mi em veureu passejant un garrot, no fos cas.]

Seriosament...

Faré com l'ocell – em carregaré només d'ales.

Seriosament...

Us en recordeu quan tots enraonàvem "llemosí"? Ha-hà! Doncs molt més ridícul ara: hi ha acastellanats qui lladren en "balemfiano"!

Seriosament...

Ridículs diaris, regalimen ximpleria, ressuen botiflerisme! Diuen: "lo Comitat Europeu diu que Catalunya no discrimina els lladreparlants."

Seriosament...

Això de la Comissió Europea: vergonyós! Quan els sentirem a dir que a can xarnec i a can gavatx es discrimina ferotgement els Catalans?

~o~o~

(Eleuteri: Verdura XXVII.)

[*N'Aristarc Verdura, viu (no; mort) (27).*]

Li demanaren a n'Aristarc com s'ho feia (eh?) per a encar ésser viu, i no pas aitampoc gaire xerec, als 126 anys i mesots i tot.

Va contestar, amb veu de corifeu qui adés xeriqués i ara bramulés qualque peà (ok?) heroic:

"Doncs així (cavà?)

Per la virtut de saber tindre

Generosa dona.

En xerric i en xarrup

Tantost arriba

Durant cinquanta anys i pus

De benaurada vida connubial

(Dels 18 als 68) (fa?)

Tantost arriba (ca?)

I m'estenc a terra

Boca amunt i expectant

En xarrup i xerric

Elixir

Elixir

Elixir...

Elixir de dona

Per mant amant ultramascle

Suara just cardada

Arriba tantost

I se m'eixarranca

M'encavalla la cara

Mentre sa tendra font suau

Dolçament i un pèl agra

Raja

Raja

Raja...

Font de saluts

En bec i en xarrup i en xerric

I mai no me n'ujava

Raget llefiscós

Glopejava'n garrafes garrafes

Lleterades d'altri

Generosa dona."

Els de més dels periodistes romanguérem un bri empegueïts, sobretot les periodistes dones – mes no pas la meua dona, periodista. Fou ella qui féu, amb una ungla corcada d'harpia assenyalant-me:

–Mon marit, us el guaiteu; i compadiu-lo. Pateix dels reguitzells de gams coneguts i per conèixer. Part de dalt malament hi filustra (pam de vidre cada ullera, ah?), i les cames li fan figa, i el rosega part de dins mant cranc; arnat té mant òrgan; què us diré, la tira. Per fi (m'enteneu?), escaugeu que hi guanyaria belleu si li aplicava el mateix vostre tractament, abans no se'm mori com se us morí la dona, jo qui li só muller diguem-ne si fa no fa aimada?

–Tu, noia, ecs! Segur que el cony et put. Veig que ets escarransida, fumadora, intel·lectual, política, nerviosa, entesa en temes internacionals i plena d'apassionades opinions psicològiques, sociològiques, generals. No m'amorrava al teu cony, ni (per descomptat!) no recomanava ningú d'amorrar-s'hi... i menys encar qui periclita malicós, com ton marit, qui tothom plany (per causes vairs (oh?), vairs com els veires tornassolats dels antics tsars. A part (és clar!) (jotfot!) (ací rau la llebre!), a part que qui trobaves que s'abellís a cardar-se't! Del llord roí aparell vulnerant que deses a l'entrecuix quins verins no se'n deuen desprendre (fuig-me, cavà?), ni pervinc a bleixar de gust, per l'ofec amb què em fereixen; ah, mos delicats lleus; ah, mes freixures constel·lades!

Com s'arrapava el pit, molts hi correguérem.

–Per benastrugança –va dir, amb un filet de veu– cap de vosaltres,

sapastres repòrters, no s'escau d'ésser metge. Els metges només hi són per a fer't bocins. El que em cal és cap astrònom amb la seua lot que enllumena, a la punta la fava dels bons telescopis, els fragosos, ullprenedors cràters dels astres més obscurs. Aquell remei sempre m'ha dut al cagar fi.

–És aqueixa una altra recepta per a la supervivència? –ja demanaven els entrevistadors més eixerits.

No sé pas quin altre gra de saviesa no anava a amollar el reverit centenari. Només sé que aleshores la meua dona, infernal, se li fotia damunt, claferta d'assassina rancúnia, i...

Ja ho veus tu, els vuits periodistes enfilats en sengles vuit cadires car ens fa mandra i segurament fàstic d'ensangonar'ns amb sangassa. La calma, sense ones, i segurament superficial, inundació estesa a pèrdua d'horitzó – no sols s'estén la sang que li vessa al bon Verdura per la cambra on érem, ans s'estén així mateix pel corredor, i al menjador, i, enllà de la porta d'entrada, al prat part davant la casa, i enjondre, qui sap fins a on. I la meua dona, qui amb les seues ungles d'harpia, perquè n'Aristarc Verdura li havia dita la veritat del seu cony pudent d'intel·lectual escarransida per cap mascle i menys ultramascle mai desitjat, li havia toltes i segades caròtides i jugulars, i les venes i artèries a les cuixes i a l'abdomen, i les de les cames àdhuc, i ara la veies com s'allunyava bo i traginant, carregada fins a la coroneta, quadres – quadres polits o pispats a l'ancià quasi escolat, arrencats de les parets daurades, quadres de mestres antics p'en Verdura espigolats per les ciutats europees més cultes, mentre, artístic, flairant els aires subtils, esperava amb candeletes el retorn de la seua dona, diplomàtica d'upa, el saquet miraculós de la seua vagina reblert dels màgics lletovaris que eren les ben amanides lleterades dels caps grossos més baronívols, i no cal dir els goril·les més ben plantats i menys marietes qui vigilaven que cap sa anarquista no els violés.

Fotografiàrem el cadàver reduït del llegendari Verdura i esperàrem que amb llaguts de goma damunt la sang no ens rescatessin al capdavall els serveis de rescat.

Després me'n recordo com hi fruïa i amb quina elació – car segur que aquest cop, per assassina i per lladra, les autoritats m'alliberaven de la meua dona gens atlètica ni cardaire, i de cony pudent per a pitjor martiri – amb quina elació i fruint-hi, dic, no me'n record com caminava, i lentament; lentament, rai. Car, feliç i contingut, has de caminar lentament – que tothom se n'adoni que vincles el caparró desinteressadament en reconeixença de cada cara. Potser no viuràs tants d'anys, amb la dona a la presó, o (mills, vós!) vidu, mes què hi farem si dones generoses, com la de n'Aristarc Verdura, de cony multi-usat i flairós, se'n crien en est món de reprimidots no gaires, o en tot cas no pas aitantes (prou et dic) (ai, llas) com caldria.

~o~o~

(Eleuteri: "Roure Vilòbit – biografia.")

(Un altre text antic al prim guaitajorns: "*Roure Vilòbit – biografia*.")

El nasqueren i tot rutllava fins que es va esquerdar el crani, just a l'alçada del lòbul esquerre. Fou l'any (just quan n'havia fets tres) on

li nasqueren un germanet i se li desvetllà l'enveja que mai més no l'abandonaria. "Envejós, envejós" – sempre el mateix retret.

Havia fets sis anys i visitaren casa seua els oncles i la padrina. S'havia endutes les seues dues cosinetes a una cambra buida; era l'estiu i del balcó n'entrava una bona brisa; va fer despullar les dues cosinetes i es despullava alhora ell mateix, i tot seguit, a la més gran (sis mesos més que no ell), estesa a terra, li obrí les cuixes i li endinyà el moixó cuca endins.

En aquell instant s'obrí la porta, i ah els escarafalls! Padrines, tietes, mares, l'enrenou. I el tractaven d'indecent, i d'obscè i de pocavergonya, i de malparit, i de fer dolenteries, rai. I es va ficar els pantalons de pressa i malament, i ja empegueïdament i tort, dejús la pluja de clatellots, s'escapolia cap a baix, tret que en aquell instant va relliscar al primer replà i rodolà damunt-davall pels alts esglaons; va caure daltabaix, i, al terra de baix de tot, el seu caparró s'estavellava a la vora metàl·lica de la bàscula – ara el trep al lòbul dretà fou sensacional. Perdent el coneixement, encara va sentir una seua padrina dient que "déu l'havia castigat" i que "massa poc".

Allí se li acabà de moment la vida sexual compartida. Va haver d'esperar (després de pelar-se-la en diferents, sovint divertides, avinenteses que inclogueren mant de "vici") fins tot just fets els vint-i-tres anys, amb una bandarra bandejada dels bons bars per vella i claupassada, la qual ell gosà abordar una nit on feia sojorn a Barcelona per qüestions literàries, en sortir d'un hotelet de vora l'estació de França, en un carreró fosc i molt estret. La dona se l'endugué a un hotel encara més rònec que no el seu i li encomanà una dosi de cabres que més tard li va caldre raure's tot pèl al cos (menys del cap) i untar-se'l amb DDT.

La seua escolarització anà per escarits viaranys molt allunyats de l'oficialitat. Mai no assistí a cap institut franquista. Sempre va anar amb mestres catalans qui, si bé ho havien de fer tot en la llengua (per tots viltinguda i ridiculitzada) de l'invasor (tret de la classe de francès, és clar), tot allò altre entre classes era dit i instruït i bramat (car els mastegots hi rajaven) en ferm català. Anant per lliure, i els mestres "marcats" de no pas prou addictes al règim, el bombaven o penjaven sovint. Els dos darrers anys, tanmateix, per fortunes familiars, fou enviat a internats de "frares". Se n'adonà que això dels frares era un cau de marietes. Marietes i religió sempre interendollat. Hom es feia frare o capellà només, o essencialment, per a tocar culets de noiet. Tant se val, així i tot, gràcies a la connivència frares-franquistes, fou immediatament aprovat en tot.

Als disset anys entrà a la facultat de medicina. Aquell fou l'any on se n'adonà que tot el que havia cregut (o cregut que tothom creia) era falòrnia. Que ningú no es creia de debò les bestiades sobre inferns i cels i purgatoris, i déus i sants i verges, i misses, i ànimes... No pas que s'hagués mai aturat a pensar si era o no veritat. Assumia fins aleshores que hi havia gent qui sabia de què parlaven quan s'empatollaven en qüestions d'aqueixes. Tingué una caiguda en picat d'embranzida vital, d'aquelles que en deien "crisi existencial", em sembla, angoixa de viure. I només, doncs, es volia morir. Allò de l'avortament hauria d'ésser practicat com qui es moca. Potser no fórem tants a patir crisis que t'engraellen el viu de l'esperit en lents cruels cruanys o corrosius calius. Si tens un fill, la teua obligació és mai no enverinar'l amb cap – absolutament amb cap! – falòrnia.

[Per a il·lustrar aquest punt potser afegim-ne aquest episodi tingut per autèntic per qualcuns qui hi foren si fa no fa. En Roure és a la sala on el casament tindrà lloc més endavant, tantost comenci el capaltard. Hi ha el seu fillet de sis anys, en Marc-Antoni. La cosina d'en Marc-Antoni és la qui es casa més tard – fent-se ara ella pentinar per un barber efeminat, la cosina seu a una cadira vora la llarga taula on hi ha ja parats coberts i atuells i àdhuc una grossa plàtera amb fideus empastifats amb salsa de tomàquet. També hi

són la mare i l'àvia de la núvia, monejant entre els estris i decoracions de la taula i voltants. En Vilòbit menja d'un plat petit o d'un bol safranòria gratada a tiretes; en Marc-Antoni, dins un altre petit bol, hi té uns quants dels fideus... Ara el xiquet té l'idea d'agafar la seua càmera i fotografiar la cosina mentre la pentinen. La cosina xarona i ridícula, amb els cabells tots esgarrifats al suc, al capdamunt del meló, en una cresta encarcarada, i el barber marieta fent-hi ganyotes de marieta datpelcul qui ho vol fer tan bé i rebé. I llavors, de sobte, com un huracà maleït, la cridòria estrident de les tres dones, les quatre si hom hi inclou el barber fastigós, i els insults. I les quatre tractant de robar-li a l'esfereït xiquet la càmera! En Vilòbit llença el bol de safranòria a les escombraries, hi llença el bol del xiquet, hi llença la grossa plàtera de fideus, i s'esgargamella part damunt la baralla. "Una barber merdeta i tot manant al meu fill què pot o no fotografiar! Ningú no diu a un xiquet què pot o no veure amb els seus ulls. Un xiquet té ulls per a veure-hi, sense mai cap impediment ni tap! Ningú no diu a cap infant, sobretot a cap infant, què pot veure o no, ni què pot fotografiar o no! Ningú, datspelcul de merda, ho capireu d'una puta vegada, ningú!" I amb el fill i la càmera va fotre el camp, lluny per sempre pus d'aquells inútils ximplets.]

Ara, als disset anys, amb la seua crisi rosegadora, es veia víctima. Víctima sense redempció. Com tot humà, cuquet indefens. Llençat a l'efímer, al transitori, al fugaç, al ventís. Un buf, i mort. Joguina malèfica, instrument de la mort maligna – que l'anihilaria d'empertostemps. I damunt, mentrestant, encara el feia patir. Per què? Per què patir si el resultat fóra l'anihilament? Per què no fer drecera? Amb què s'enduu hom a l'altra banda? A la banda de l'oblit absolut, de la total absència? Es llença hom davant el metro? Quina vergonya! Tothom mirant, tanta de brutícia que hom amaga dins el cos, el paltruu esbarriat arreu...

S'aprimà perillosament. No trobava raó d'ésser a cap cosa. No l'enllepolia ni la literatura, delitós refugi d'ençà de ben marrec. Ara, també la literatura, encomanada amb la mateixa malaltia; sota la

capa sinistra de la mort. La mort ubiqua, pertot arreu – arrelada, sedega, famolenca, amb urpes, ullals, ulls de terror...

Tot moria. Morien els familiars, morien els famosos, morien els germanívols animals, moria la natura. S'hauria volgut doncs suïcidar potser heroicament, mes ni esme per a això no tenia. Se suïcidava lentament, per inanició i desesperació.

Hi havia al seu poble un metge psicòleg qui havia oberta una clínica i l'anà a veure. El metge li va dir que el podia internar a la clínica i que qui pagaria fóra el sindicat únic d'universitaris feixistes. El metge mateix va fer fer els papers. En Roure entrà a la clínica uns dies abans de fer els divuit anys. S'hi estigué tot l'estiu. Hi fou sotmès a comes insulínics i a comes causats per electroxocs. Els causats per electroxocs li foren massa destructius i aviat l'en dispensaren. Els insulínics, s'hi adaptà, n'endurà tot el procés. Les cabòries li foren esborrades. Almenys superficialment. Perdé el neguit – el massa neguitós neguit – li'n romangueren part de dins parracs que de tant en tant (davant les falòrnies patriòtiques, marcials, religioses, burocràtiques, amollades per qualque pobre desgraciat qui se li fiqués si fa no fa part la vora) se li encenien en bullidora sang; part de fora, féu un posat paradet, amb ulls penetrants, rictus no gens comès a cap passió; el cap lleugerament esbiaixat, d'ocell, d'esfinx millor, sospesant-ho tot d'un llambrec, amb ànim aparentment equilibrat, de disposició equànime... Prou d'eriçar's, saps? per poca cosa. I tot és al capdavall tan poca cosa!

Sortí de la clínica quan començava la tardor. Tot hi era nou: el paisatge, els arbres, els animalons... I tots tenien llur pròpia immediata vàlua, tots tenien el mateix dret a existir durant l'amplada de llur curta, passatgera vida.

Despullat de tota ridícula vanitat de posseir al seu fur intern cap mena d'ànima especial, cap mena de llumet diferent al llumet de cap cosa natural – de l'arbre, del llangardaix, o de l'insecte – en Roure havia esdevingut ateu i comunista. D'ençà d'aleshores li feren un fàstic immens els venedors de falòrnies: capellans, bisbes, tota aquella jerarquia de pallassos malignes, representants de déus malèfics, traïdors, monstruosos, en qui en Roure es cagava (i s'hi cagaria sense recança durant cada instant de la seua vida) i qui, si mai hagués pogut, hauria trepitjat com el més verinós dels virus. Ei, i els agnòstics i escèptics encara li feien més fàstic: per covards. Agnòstics, escèptics, de què? No tenen ulls ni enteniment? [No hi ha déu que valgui. Només una entitat qui fos creada per la matèria i tingués un grau de malícia i dolenteria i brutícia mai atès per cap altra cosa podria ésser anomenat déu. Maleït botxí, inventor dels pitjors mals i dolors, i de la mort. Pels seus fruits de merda el coneixeríem. Ah, i tots aquells pobrets fets malbé, torturats i assassinats per la màquina religiosa!]

Només l'ateu, doncs, li semblava persona prou digna. Per això s'atansava al comunisme – sistema que teòricament feia justícia a les injustícies creades per una societat i una natura que privilegiaven els uns per a desposseir els altres. El comunisme – on l'únic progrés que s'hi valia (com s'esqueia!) era el de la ciència, el de la ciència que duria l'humà cap a l'espai. Amb la benentès, llas, que, com tot altre sistema polític, també el comunista era ocupat al capdamunt pels mateixos polítics de sempre – la gent estigmatitzada amb aquella característica repel·lent sobre totes: la de voler manar altri. I per això, el que damunt el paper era bo, es tornava, manegat i empastifat pels autoritaris i marcials de sempre, en la mateixa injustícia de sempre, on uns penquen i els altres manen. Tret que és clar, si més no, el comunisme tenia l'avantatge part damunt tots els altres sistemes que tothom hi era ateu, tothom era doncs digne d'ésser persona.

Car no va poder comprendre mai en Roure com hi pot haver gent de cervell tan corsecat qui es poden pensar que són en res diferent a

qualsevol altre animal amb ulls a la cara, amb budells al ventre, i amb orificis per a cagar i cardar. Cal ésser més ruc que una capçana, cal ésser un miserable foll de magnitud extrema, per a creure que en res hom és superior a cap altre animal – altre, és clar, que en la capacitat cerebral, i doncs en el deure d'aplicar la ciència per a conquerir l'espai.

Ah, quin fàstic els qui creuen en llibres escrits per marietes fanàtics – totes les merdes a les bíblies, els alcorans, els llibres "sagrats": totes les merdes i merdetes assassines dels marietes repressors! Són llibres que haurien d'haver servit per a torcar els culs al bon començament, tantost els antics màgics ignorants els recitaren o escrigueren... són texts malignes i infectes que s'haurien d'haver perdut ben dejorn entre latrines. Totes les crisis mentals llavors que ens estalviàvem, i tants i tants, i tants de crims!

Li costa anar pel món a en Roure. Comunista, ateu, exiliat. I, damunt, que no troba que hi hagi res que valgui la pena d'ésser posseït. La coneixença, sí, és quelcom que t'ajuda a viure. Però el contacte amb els humans ja enverinats per les escoles i ja amb idees tan enzes com creure en déus i ànimes, i pàtries i banderes – tot aquell vòmit creat pels marietes fanàtics qui escriuen religions i escriuen constitucions nacionals i lleis de control dels costums, i tot ho fan sota premisses buides i entecades per la ruquesa dels antics més ignorants – allò sempre el separa; sempre hi pispa, davall les màsqueres, sempre en veu a través, sempre hi clissa l'esquelet immediat, sempre en veu, davall la merda quotidianament cagada pel cos, la cendra d'un cos esvaït en el no-re infinit. Per això es bandeja, solitari, saturní, taciturn, esquerp.

S'aprèn els topants, això també. I corr i camina ràpid, sovint sense haver de prendre cap tren ni vehicle. Totes les màquines, altres que les del progrés cap a l'espai, li fan basarda, les troba innecessàries, en fuig fums i sorolls. Quina terror li causen sobretot les màquines

de la productivitat! Productivitat és burocràcia, amanida amb nombres letals; és comerç, ecs; és doncs contagi de falòrnia, és massatge de vanitats.

A la merda, doncs, els vehicles. No. Amb cames llambresques, travessa els ponts sobtats que fan drecera. I no s'atura pas, passant-hi isnell i de gairell, a cap platja on els indolents es torren. Ni mai s'atansa als aldarulls que són les grans festes i ciutats. [Ara, cal dir que tantost havia estalviat prou, tot fent diverses feines "baixes" (car tornant de la clínica, en Roure Vilòbit abandonava la facultat de medicina – el cos humà malalt és cosa massa avorrible, angoixant, premonitòria), tantost va estalviar prou, dic, se'n va anar a París. Ah, llibertat! Llibertat en l'exili. París, Londres, Hamburg, Nova York. Mai més no tornà a la seua contrada devastada per l'invasor.] [Ni tornà a l'estimada gran ciutat envaïda (on durant curta ominosa durada va pertànyer als pocs qui eren l'avantguarda alliberadora). Per què els invasors hi criden com més anem més i més fort, i els mormols dels locals esdevenen menys i menys sovintejats i se senten més i més fluixets? Per què? Sí ves, tot es marceix i mor.]

Melangiós, gaudeix tanmateix amb la literatura. D'ençà de ben marrec, ja ho he dit. (Amb els traumes patits de veure la seua biblioteca cremada dos cops – una vegada, als dotze anys, per son pare; una altra vegada, vint-i-cinc anys més tard, per la seua dona.) Ah, el consol de la literatura; quan durant l'instant estable que hi ets, el cervell és en ordre; fragments de vida intel·ligibles! Havia après alemany i rus; "tothom" sabia francès i anglès per a traduir; i ell, amb els idiomes menys de moda llavors, va poder entrar a una editorial: a traduir-hi, doncs. Ara que ja era dins, també li donaven texts a traduir de l'anglès... Les portes obertes. I sabia llengües, doncs; res més essencial que saber'n! – mai no era a la mercè de les merdegades eclesiàstiques, feixistes (tot el mateix), dels castellans. Descobria de ben jovenet els bons, desvetllats, autors dels llibres destinats a la rambla per als sortosos turistes. [Posseí doncs sempre (en greu excepció) una certa quantitat de llibres, mes era això "posseir"? Li feia l'efecte que posseir llibres, aliment més essencial

que no cap altre, i, com tot, fugaç i ventís, i cremable, ustori, fungible, era menys possessió (en el sentit comercial) que cap altra cosa. I tanmateix això i tot va perdre també qualque vegada. I li féu mal. No pas que fos lliure de pecat, hà! – apuntà, rient-se'n.]

A part, com deia, no troba que hi hagi gaire res altre que valgui la pena d'ésser posseït. I menys les dones, és clar! Per què cap mort provocada per deler de possessió exclusiva de dona? Incomprensible. Les passions són manifestacions de peguesa, de cervell trastocat, de curtedat de gambals massa palesa. Les dones són ens lliures i llur sexes són insectes (cuques) qui es plauen d'anar de xil·la en xil·la – se n'enamoren d'una i llavors d'una altra – com cuca que en flor libés. La qüestió cabdal amb les dones és guardar'n l'amistat. Car el volàtil és imposseïble. Qui voldria empresonar allò que vola lliurement. Crim inútil fóra. Ai, i al capdavall, tard o d'hora la mort tot ho pren.

L'amistat, efectivament, és el secret. Amistat amb dona amada – amada, mes lliure, i doncs ja saps que anirà a libar on vol, això rai. Amistat amb els pocs ateus i comunistes de debò (ni autoritaris ni marcials), et siguin consanguinis o no. Amistat amb els arbres i germanívols animals. Amistat amb els paisatges – n'hi ha de tota mena, i tants d'impecables! Amistat amb els satèl·lits i planetes i galàxies. Amistat amb els meteorits i pedres qui serven tota història i tot secret. Amistat doncs amb l'univers. Una amistat no gens carrinclona, és clar. Una amistat d'ara mateix. Car, al capdavall, com dic, seràs pres tard o d'hora per la mort. I ells, animals, arbres, paisatges, pedres, dones, ateus, comunistes, galàxies, universos, continuaran morint; sense tu continuaran morint – o vivint (és el mateix).

Ah, i aquells desgraciats paràsits, els marietes fanàtics qui segueixen bíblies, alcorans, constitucions, banderes, pàtries, aquells qui es creuen fonamentals, vanitosament únics, amb ànima supervivent...

aquella pugó fètida, fungoide, de passa, de flagell...?

Aquells...? Aquells no re; més val ni pensar-hi; massa nàquissos, massa passatgers, una lleugera repugnància a la pell. El vent dels anys ens la netejarà i desapareixeran sense jaquir enlloc traça. Tota llur falòrnia cendres disperses d'anònima mòmia.

Ara ja, doncs, acabant la seua biografia, en Roure Vilòbit es va morir, o s'ha mort, o es morirà... somrient. Tot passava tan ràpidament! Isnell i de gairell, sense fer gaire cas d'allò ja après, ensumant cap a nous topants, fins que el topant esdevenia mur fosc on s'acabava la gràcia. Se li fonia el somriure. Amarg. Esperança cap al capdarrer...? Cap. Belleu de bona mort. Es morfongué amb els anys, malalties de sang... Efímer, transitori cos... Text antic que es mig esborra, es disgrega, es fon... I bona nit, saps?

~o~o~

(Old text on crumbling paper – *Roure Vilòbit's biography*.)

They brought him to earth and everything went smoothly until he banged his head and notched his skull and his left lobe got mauled.

That happened more or less at the same time when he was three and a little brother was suddenly also there, and envy raised its head and bit him with a bite that would endure forever.

At six, some in his immediate family came to visit, and he took his two girl cousins into an empty room and he made them strip as he stripped also, and then the older of the girls (she was six months older than him...) he started fucking her on the floor. In the middle of the proceedings, the door flew open and ah, the shouts of horror and so on. Grannies, aunts, mothers, all the crazy screaming, "the obscenity, the viciousness, the boy's the devil, such indecency, no fear of almighty god!" and he snatched his trousers and, under a rain of blows, ran out the main door of the house and down the stairs. He tripped and fell, and at the end of the run of the steep gradient, he banged his head (the right lobe this time) on the metallic edge of a bascule that happened to stand at the bottom, near the door to the street. Before losing consciousness in a pool of blood, he heard his grandmother saying: "Ah, how fitting always is god's punishment!" and "Indeed, and how well deserved!"

That unfortunate happening marked the end of his shared sexual life for a while. He masturbated like a monkey, though, and using many types of "filthy, abnormal" subterfuges, until when, at just 23, he managed to ask an old banished whore that loitered in a narrow dark alley near the France Railway Station in Barcelona, where he went to stay for a few days for literary reasons, for a session in bed. Where the acquiescing whore got him, in a worse hotel still than the one nearby where he was staying, he mainly acquired a dose of crabs which later obliged him to shave all his hairs (minus those on his head) and continually rub (for a couple of weeks) the extent of his skin with DDT.

As he was sent to school, he managed to avoid the official fascist institutions where almost everyone else who was allowed to study

(thanks to their parents' monies) went. The teachers he had, happened to be unapproved Catalonians who, though they taught all their classes (save French) in the commonly abhorred and ridiculed lingo of the invaders, talked in-between classes, and shouted and beat the crap out of the few children they had under their ferule, in healthy Catalonian. Going to take examination in a "free" condition, he passed his grades very irregularly, often having to repeat over, now a whole grade, now a particular matter. The last two years before University, thanks to an improvement in his parents' fortunes, he was sent to a boarding school handled by religious "brothers". He saw immediately (and wasn't too bothered by the fact) that this "brother" business, like most of the religion shit, is just a cover for pedophiles. No problem – though the obvious connection of homosexuality and religion was already intriguing. Now, in this semi-official state, church and fascism interlocking so disgustingly that at the time could hardly be distinguished which was which, he passed all his grades with little or no trouble.

He was seventeen when he was accepted into pre-med. That was the year, a little after his entrance into the University, when he realized once and for all that what he had been fed all those years (pertaining to matters religious and so on) was garbage. That what on the surface seemed that everyone believed, was in fact, deep down, only pretense, an ugly façade; that actually nobody believed in any of all that shit about hell, heaven, virgins, sacred offices, gods, souls... that the whole fucking cesspool of sanctity, and reward and punishment in an afterlife, the whole fairytale caboodle, was just a cruel despicable charade. He wasn't sure up till now; he thought maybe all those faggotty church fathers and beards and sages and whatnot, with their ruffles and skirts, and hats and crosses and miters and shits, with their airs of laughable severity, their ponderous enunciation, their damned phoniness... perhaps... it could be... they could really be unto something. No! He saw that it was all garbage, that nobody really could swallow such loutish criminal filth. He got the shock of his life. An "existential crisis", so-called at the time, the anguish of living without other purpose at the end that having to die and disappear into oblivion for eternity. He wished he had been never brought into that malignant cage, the

earth. Ah, for abortion! To be born into death, what a luxury! Nobody should be brought here who is going to be told all that amount of swill, as if injected or vaccinated with juice of turds from the word go, and then have the truth hidden and forbidden, and being condemned for even thinking about the truth – talk about torture, shit! All the sanctimonious ignoramuses who are allowed to produce litters and litters of little sanctimonious pricks! How nice for a massive suicide at birth! Maybe there would be less of us burning in anxiety. Such cruelty: to poison a child with all that slop.

[By way of illustration here's this little episode that "they" claim to have once taken place. Vilòbit is in the hall where the marriage must be celebrated later in the evening. There's his son Marc-Antoni. There's Marc-Antoni's cousin, the girl that's getting married later on – she sits on a chair near the table where the plates and cups and glasses and napkins and whatnot are already laid, she's being combed by a faggotty barber. There's her mother, there's her grandmother, both fussing about the table – Vilòbit is eating some scraped carrots from a small bowl, Marc-Antoni is having in another small bowl a few spaghetti daubed with tomato sauce. Now Marc-Antoni, who is only six, takes out his camera and attempts to photograph the bride – ugly and in fact ludicrous with her hair all in a crested bunch. Ah, what is he doing! The screeches of the mother, and the grandmother, and the girl, and the barber – the fucking faggotty barber! They are all trying to snatch the camera from Marc-Antoni. Vilòbit tosses his bowl of shredded carrot into the garbage bin; he tosses also, with Marc-Antoni's small bowl, the big bowl with the nauseating spaghettis stained with the tomato sauce, and he rescues the camera, and he shouts boldly above the fray. "A faggotty barber telling my son what to photograph or not! Nobody tells a child what to see with his eyes or not. His eyes are for seeing, unimpeded! Nobody tells a child, less than to anybody else to a child, what to see or not, what to photograph or not! No fucking body, okay, no!" And with the child and the telling camera he storms forever out of those stupid peoples' lives.]

Now, with the raking crisis on, he wanted to die. He was a victim, he thought, and no possibility of redemption whatsoever. A defenseless worm: like any other thing alive. Thrown into a passing maelstrom. A blow, and gone. A toy in malefic paws, a discordant instrument blown by vicious death. Soon to be annihilated forever and ever. And, to top it all, suffering. Suffering no end. Why? Why the suffering, only stopped by annihilation? Who wouldn't choose the shortcut? A fast goodbye to it all... but how? How does one cross over, to total oblivion, to absolute absence? Lurking underground in reeking galleries... do you fall in front of an arriving engine? The shame afterwards. Your body, the bowels, beshitted, all spread; the obscenity, the people gagging, retching...

He lost weight. He got dangerously thin and frail. There was no reason he could find that would justify going on living. Nothing whetted his appetite, not even literature, that from very early on had become such a delightful refuge. Also literature now under the sinister pall of death, of transient worthlessness...

Everything dying all around. Family, famous people, the animals continually sacrificed, eaten, destroyed. What's the point? There was no point. There is no point. There will never be any point. That's it. He would have wanted to be daring enough – commit suicide in a heroic enough way; but that was dreaming; in his sickness not even strength to do away with himself could he muster. He was committing suicide in a slow painstaking way, through inanition, with despair eating him inside out.

There was in his town a psychologist who had recently opened a clinic. Roure Vilòbit went to see him; the psychologist told Vilòbit that he could make room for him and that the single student union, the fascist union, the only allowed, would nonetheless surely pay. The physician filled all the forms, readied all the paperwork. Roure went inside the clinic a few days before he was eighteen. He stayed

there during the whole summer. He underwent coma after coma, nightly; first through a few ineffective, too abusive, electroshocks; afterward through the insulinic treatment, much more successful. Slowly, all his pressing anguishes got erased. Superficially, but the relief was noticeable. Not so nervous now – just the remnants of unquiet underneath – ready to inflame the blood now and then (as soon as some creep thereabouts spouted the patriotic shit, the martial shit, the religious shit, the bureaucratic shit; as soon as some drops of the creep's sanctimonious, revolting, pap rotted, by salivous contact, the integument of his renewed spirit). On the outside he donned his slightly amenable mask; his piercing eyes, though, vigilant under a serious, rather unmoving, countenance. Birdlike, taking it all in with a fast twist of the neck. Better like a sphinx. No reason to fluster, to ruffle one's feathers for such piddly stuff. And, after all, isn't everything just as trivial?

As autumn started he came out of the clinic. Everything looked new – the landscape, the trees, the little brotherly animals... And each of them had its own immediate value; all had their right to exist during the short passing span of life to them allotted by the cruel circumstances...

Tossing away as molted useless skin the immense vanity of pretending to have a special soul, some type or other of little light different from the little life light belonging per se to each natural thing – a tree, a newt, a bug – Roure Vilòbit had become a full-fledged atheist, and a convinced communist to boot. From then on, he hated and loathed with all his strength the vile sellers of barefaced lies – the priests, bishops, all the damned hierarchy of malignant clowns turned exclusive representatives of evil gods, treacherous, monstrous gods, on top of whom Vilòbit now defecated (and would continue defecating for the remainder of his life) without any kind of letdown or afterthought, and whom, if ever he'd been given the chance, would have squashed underfoot as the worst most poisonous virus must be squashed on sight. Still worse, still more worthy of rebuke and revulsion he found to be the cowardly

so-called skeptics and agnostics. [What is there to be skeptic or agnostic about? There is no fucking god, there is only malice made thing. If there would ever be a god, it would have to be the most evil thing ever by matter devised. Inventor of all sorts of excruciating pains, and of death. Damn the butcher. Know him by the rotten fruits he yields! And pity the poor crushed nobodies tortured and murdered by the religious machine.]

Only the atheist is a dignified enough person. That's why he came to approach the communist idea; as a system, at least theoretically, it sought to right and level the field against the injustices created both by society and nature, where some gained privilege by depriving the rest of a chance at enjoyment, albeit mild, of a life without lies. Communism postulated the only praiseworthy progress: the scientific one, of course – the scientific progress whose target was the conquest of space. With the caveat, alas, in the last analysis, that as with any other political system, it also allowed the usual scum to rise to the top – the unavoidable bullies keen on ordering about the lives of others. So, what on paper looked so fair, once in the paws of the authoritarian and the martially-minded, became soiled, and the injustices didn't get quite mended, with the bottom-dwellers ending still working as hard as ever, and the top-brass, as it were, ruling and imposing their cankered will. At least, however, communism had the advantage over all other systems that everyone in it was an atheist, and, at least from scratch, could be considered a whole person.

For that's something Vilòbit never quite got. The fact that there apparently could be so many people whose brains were so degenerated as to imagine themselves to be in any thing different from any other animal with eyes on their faces, and bowels in their bellies, and holes to shit and fuck. It was beyond him that anybody could be so foolishly conceited and also so extremely dim-witted as to think himself in any way superior, in any basic trait, to any other animal – saving the fact that humans, due to evolution's whim, could have a cerebral capacity that could exceed the one had by

practically the rest of all known animals – a feature that, properly used, had to be put into function in the scientific discovery of space, and never, of course, in stupid religious ideas in the final analysis only valid for creating new recipes for murdering others – the so-called unfaithful, the unbelievers, the infidels, etc… Ah, unmentionable, the amount of worthless shit!

Ah, yes. The horror and the loathing that inspired in him the assholes that believe in books written by a few faggotty fanatics – all the garbage in bibles and qurans and "sacred" writings, all the murderous injunctions big and small produced by the repressing shitty queers! These are books for whom a much better plight would had been if used as bumpf to wipe first thing the asses of the ancients to whom they were recited or for whom they were written – murderous fairy tales; malignant, infectious texts better wasted in the latrines – the lots and lots of mental crises that humans would have been spared to suffer; and the crimes, the piles and piles of crimes avoided!

He has it tough, Vilòbit – an atheist, a core communist, an exile. He's got no place in this world of deceptions – deceptions and what else…? Practically nothing else. And, on top of it all, he's of the opinion that there's nothing that deserves to be own. Knowledge, okay – knowledge helps you to get it, is a great help to get by as you go along. But real contact with those humans alienated, already irretrievably poisoned at primary school, steeped in ideas so crazy and asinine as the belief in gods and souls, and fatherlands and flags – in all that vomiting produced by a bunch of fanatical queers that wrote religions and wrote and write national constitutions and laws to bully and control the habits and behavior of the rest of the deluded people, and all based on lies and empty concepts polluted by the incredible stupidity of old farts of old – all this takes him elsewhere, out of reach; he sees behind the masks, he's already gazing across, discovering the rotting skeleton, deducing from all the shitted shit that pours from all the assholes the ashes of bodies that melt together in infinite nothingness. That's why he's got to be

apart – a solitary, taciturn, saturnine, awkward estranger.

He learns the ways of access, though, also that. He runs and walks, and often without having to take any train or vehicle whatsoever. All machines he hates, he fears them, he flees their smoke, their noise, he thinks they are useless, only invented to annoy, bloody thought-interrupting, lung-polluting machines – all except those that point toward the proper progress – the progress toward space. The worse machines, those used for productivity – "productivity," what a dirty word, bringing to mind all those appalling obscenities: bureaucracy, lethal numbers, repulsive commerce – spreading the sickness, fostering the deadly vanity.

To the shit piles with all the vehicles, then. Instead, with nimble strong legs, let's cross the sudden bridges that sprout here and there and have become handy shortcuts. And he doesn't stop, on the contrary he increases his pace, sidewinding, like a supple nice snake, he has no patience, no, passing without looking once, he can't stomach any of those beeches where the indolent roast themselves. And never goes near the hurly-burly of big feasts and big cities. [And yet, it must be said that as soon as he had saved enough, so that he could emigrate; as soon as, after performing a row of "base" jobs (for, medicine, he had abandoned after his stay in the clinic – the sick human body too horrible and anguishing and premonitory to behold), he had gathered enough money, he went to Paris. Ah, liberty at last! In exile, but free. Paris, London, Hamburg, New York. He never returned to the country of his birth, devastated then, as is still now, by the insufferably loathsome invader.] [Never returned to the invaded great city neither (where he had belonged for a while to the few that were the liberating vanguard). Why are the invaders shouting louder and louder, and the mumbles of the locals are getting sparser and sparser, and also fainter and fainter? Why? Well, everything must go to pot.]

Literature he enjoys, even from the earliest years, no longer melancholic when he reads. I've already stated the fact. (Include here the traumas suffered when seeing his library burn, and that twice – first time, he's only twelve, his angered father burns his books; twenty-five years later is his wife's turn to burn, too piffed, his books. Ah well!) The consolation of literature always there, almost up till the very end – reading, the instant stabilizes itself, the brain becomes properly synchronized, the world acquires meaning. He had taught himself German and Russian. He had figured that with "everyone" knowing French or English, some other translations would come his way – thus he manages to set a foot in a publishing house. Translations indeed come his way, also from the English now. Wide opened side doors to literature. And the knowing of tongues – what a blessing! – not to be ever at the mercy of the ecclesiastical and fascist (same thing) garbage the invading castilians have as sole pseudocultural serving! From quite early on, he discovers the fine, enlightened, authors and writers of books sold in the Rambla for the lucky tourists. [Something always did he then possess (for him a grave ethical infringement), a certain quantity of books. But was that "possess"? He thought maybe books counted rather as essential nourishment, and anyway as easily burnable, fungible, as other evanescent staples. And yet it is true that losing them hurt a lot. His sin, no doubt, he jokes.]

Besides, as I was saying, there's nary a thing he considers worth possessing. And less still women, of course. Volatile stuff! You can't own what flies freely. Ununderstandable any death provoked because somebody sought the exclusive possession of some female! Passions are manifestations of extreme silliness, of a touched brain, of simply unfathomable foolishness. Women are free entities, their cunts are hairy insects that love going from cock to cock, as bees, drinking now from that flesh flower, now from that other lovely flesh flower. You can't possess such ethereality. And anyway dreary mister death is there loitering with his sticky damned net – he will bag the bug sooner or later. Why the fucking trouble, he wonders.

Instead, friendship is the answer. Friendship with loved woman – loved, and free – let's never forget the "free" item – that's the secret – let the bug drink wherever the kind wind takes her – the point is to wait for her return. In friendship. And don't forget to befriend also the sparse atheist and the good communist (never authoritarian, never martial), no matter if he's to be counted among your kin or not. And keep your friendship with trees and the brotherly animals – they are your own kind also. And be friends with the landscapes – extend your loving gaze over the impeccable wasteland. Never forget your friendship with satellites and planets and galaxies. And that meteorites (and the sundry stones whose history and secrets are all-important) are your friends. That the whole universe itself you hold faithfully in friendship – no silly friendship yours, of course. A friendship renewed with every passing instant – for it won't last, as you know – death's loitering, okay? Death's about to take you away – and they, the animals, the trees, the landscapes, the stones, the women, the atheists, the communists, the galaxies, the universes, all your friends... will continue dying, living (is all the same thing), after you are gone – minus your friendship, them, but still going strong, the memory of you perhaps a fast disappearing indentation and no more.

Ah, and all those disgraceful parasites, the fanatical crazy queers that follow the bibles, qurans, constitutions, flags, fatherlands... all those foolish miasmatic specks of tainted dust that delude themselves into believing themselves to be so fundamentally, vainly, unique, with a soul that shall survive no less...?! All that sad ugly spread on the surface... pestiferous, fetid, fungous...?

Those...? Nothing; I won't waste a second more thinking about them – too minimal, too fleeting, an easily wiped repugnance stuck on the remotest bit of skin of a dear old planet. The wind of the years shall wash it away; they shall vanish without a trace – all their lies turned into the flying paltry ashes of an anonymous mummy.

Well, and thus ends Roure Vilòbit's biography – he died, or had died, or will die... smiling. Everything elapsed so fast... everything elapses so fast. Sidewiping, like a nimble snake, never too taken up with the stuff already learned; sniffing new landmarks... until the landmark became a dark wall where the joke ended, his smile suddenly gone. Bitter now. At the very end, holding some hope, you think...? No, none. Perhaps wishing to die well. He was decaying fast... sicknesses in the blood... Ephemeral, transitory... An old text already half illegible, and crumbling, melting... And then...? Good night.

~o~o~

(Eleuteri: *Quinze boiants gaietans pels gaiatells psicopòmpicament atraçats*.)

(*Quinzè Gaietà*.)

127. N'Enees troba en l'estat amorf de la natura el passatemps de les malalties. Gitat al llit, amb la flauta al costat, en somieig oblic, escala els escrús alps del transcendentalisme – ésser i essència, es diu, són arquetips naturals que, virolets a les urpes del vici dramàtic de l'existent, en fragmentaris ritmes i en fluïdeses perplexes, harmònics es desemboliquen. Els diversos elements existencials s'imbriquen i desimbriquen dins i fora dels altres perpetus predominants grumolls atòmics formats, per arbitrarietat d'afinitat, entre els esculls provisionalment inorgànics.

Com eixalat astrònom, els estigmes estrambòtics del sostre li obren llambrecs a l'ànima del món. En contesa titànica, l'erràtica buidor magnètica i l'oceà perillós del patró primigeni (fet d'escapolons simpàticament ecològics, l'indissolubilitat dels quals pels vicis ordinals de la matèria mateixa que tot ho llegeix, i doncs (re)lliga, ve de totes totes compel·lida) se les foten de valent en urnes esfèriques i boterudes que en direm, perquè així ens rota, universos.

I així anar fent. Amb eclèctica fraseologia, l'esvergat n'Enees Rellogarreus, en musical gimnàstica, emmotlla al corpori l'ideal. Amb el bec salivós del flabiol es diteja les orles del jussà esfínter epidèrmic, que ell, satíric ans humorós, anomena també temple íntim.

I beneït ans beneit del cabàs, ara es vol famós. Assaja els paperets més fenomenals i s'il·lumina en rudes projectors alhora implicat en proeses d'honor convulsa entre llamps i pluges boges que s'enduen els àrduament i llonga treballats escrits ans les llavors suadament ensitgetades de cada gernació. Heroic artífex, s'esgargamella, entre trons i lluminàries, que quin collons de casta de merda de clima no és aquest encar, i que només al seu tabulari, en illot flotant miraculosament estalvi, hi trobaríeu capmasos i cèdules màgico-místiques on, ja d'ençà dels antediluvians orígens fins als glaços del maipús, a cada cruïlla cardinal, si no fos per la gelosies dels enzes, pecs, betzols contemporanis, els seus planisferis pintaven atots.

–Cremat al meu zelós cervell, l'ideari de la salvació!

~o~o~

128. Son frare n'Ot-Iu viu al pis de dalt. El sent pelar-se-la pels xerrics que li fa el llit. Li diu a la seua dona Cal·líop...

–Se la pela massa abaix n'Enees, Cal·líop. Massa excitat per les falòrnia de l'esperit... car no és pas que recordi el paradís vist abans d'habitar el cos terraqüi, és que recorda la sina de sa puta mare, saps?

Els déus es troben amb una buidor perfecta i, per malignitat, l'omplen de nyaps i patafis, mes n'Enees, pel fet que és music i doncs oeix musiques d'esfèriques circularitats com ara ous planetaris de so (endreçats paral·lelament, horitzontals i llavors verticals, i diagonals) que, com nanes i noves (estels a les últimes – d'esclat ciclopi o grandiloqüent), se li desclouen al cel fantàstic en típic desvari d'esquizofrènic carallot, no pas, llas, que en percep la banal cacofonia.

Amb la virolla de la seua vara flamejant de veguer colpeix doncs el terra n'Ot-Iu Relloga-rellotges per a distreure son germà de baix, o perquè aturi si més no de bellugar's tant.

Demana na Cal·líop: "Ot-Iu, n'Enees, com llegeix cap partitura, reanima les òrbites dels àtoms circumdants i amb el so produït impel·leix llur eternitat a guanyar substància, entost de perdre'n gradualment, com tot allò creat, o diries pus tost que els fa vibrar com membranes que..."

–Ja t'ha tornat a empatollar amb les seues teories cosmològiques! Vols callar? No vull que te me l'escoltis mai més; quantes de vegades t'ho he dir? Tot el que diu coprolàlica merda!

En Relloga-rellotges, com a bon democràtic veguer, creu que els ciutadans sem tots plegats en classes mesos: per naixença i puritat de sang en adequada casella casats; i prou: s'ha acabat; qui volgués canviar de classe, com planeta d'òrbita, es fotia, en apocalíptic terrabastall, la gran trompada. Creu oimés, com a bon demòcrata amb vareta de comandament, que dones i infants, llurs traus, en perfecta república, han d'ésser a l'abast de cada mascla titola amb adients credencials capitals. I cada cara a l'abast de cada mastegot de comandant orlat amb insígnies d'educat paer. Sap, però, que cada element monstruós de la bòfia (pel fet que pertany a classe baixa i que defensa amb la vida pròpia i d'altris de la seua classe l'alzinada classe dels qui manen) ha d'anar fornit amb un dispositiu explosiu cul amunt, d'on, com qualsevol ciutadà de primera es vegi amenaçat per l'acció probablement esgarriada de cap element monstruós de la bòfia, toca un piuet d'un mecanisme que duu a la butxaca i l'energumen monstruós salta pels aires fet fastigoses miques.

Na Cal·líop, amb l'ull de vellut, la nafra a la galta, l'orella roent i el visatge virolat pel mastegot de n'Ot-Iu, fa que sí, obedient.

~o~o~

129. No gaire gent es mor del fet bontròs luctuós que els fotin cap flabiol recte amunt. Tampoc n'Enees.

Amb serenor i distanciació s'ho esguarda del llit de l'hospital estant. Sí ves, vivim al plaer i discreció de la deessa. La deessa fon a lleure els capbreus dels nimis humans. Dels vicis episòdics del viure cap prohom gens exempt no n'és pas. Etc. Hi afegeix les peudebancades de reglament... Cal encaixar-ho amb equanimitat. Roll with the punches. Fins que no treu el cap, no saps com és de gros lo nap. Del cel més ras pot caure la pedregada. La pedregada sempre cau al julivert. A qui li trepitgen el julivert li trenquen la guitarra...

"Qui li ha fet mal", vol saber son frare n'Erle Rellogacrims quan el visita.

–Ah, breu benaurança de l'immortalitat que se m'atansa, n'Erle. Sort que a la propera vida esdevinc dona! Somni ajornat. Freixures i medul·les pels andrògens corrompudes, llefiscoses llavors tristament balafiades, i matrius latents d'enyor moribundes, tots eixos anys emeten xisclets d'angoixa pel malús i desús en cos incompatible.

–No siguis ximplet, i em dius qui et violava.

–Ah paradís! Çassús, part dedalt, per insospitades estratosferes... Acadèmicament angèlic... Mà trencada en teologies recíproques... Passejant pels magatzems solars, celests... Amb l'opípara Ciril·la de guia o psicopomp de museu intransferible... Hi ha... Hi ha casetes

de begudetes i aixarops... dues, tres, més... per espirals que es desruguen com tendres plecs de vagina... tot de casetes amb sants i santes cara-xalests als taulells... els gots de sucs acolorits rumbegen umbel·líferes i paraigüets... I tot hi és companyonia, i hi ha pels bancs i a l'herbei pler d'adorables amadores dones... amb llurs querubínics infants juganers de xil·la bufona i molt nàquissa – tot hi és doncs paradisíac... tret... tret que davall els vellutats marfulls l'encoixinat soler avia furtius batecs, sembla i tot que pega guitzes... oh, quin escorcoll diabòlic de trabucat psicòtic no hi deu pas tindre doncs lloc...? Justa! Són les màquines catacdòniques, subterrànies, del mal immens que s'apropinqua, n'Erle! Els nostres enemics ens foraden la terra sota els peus – sem a frec d'ésser extingits – tens raó! Si ara no és hora de treure les urpes! O torna ja a ésser massa tard...?

–Sempre és massa tard per a les gallines.

–Tot es corromp, empitjora... Ja juguen els banyuts infantons a rovellades espases – llurs ullals tacats de sang – i els adults... esvellegats i decadents... hem esdevinguts hostatges qui juguem a pilota de drap de cuina amb l'objecte, ara de màcules indelebles solcat a balquena, que, llas, òlim, no ha gaire, era encar colta perla de saviesa. Hom transgredeix, ho veus...? i esdevé llop, mèdium, mortalla... Ah, l'ofec, n'Erle; ah, sóc novament cendres odiades; desconfit, soplec amb porpres i encensos, i amb sordina, la deessa qui pesa figues i avia capcineigs a la taula luxosament parada... Amb quina delicada cerimònia no la colc perquè s'inclini a eixoir el prec amb què, satèl·lit lúcid i un pèl entremaliat, assaig nogensmenys d'atraure-me-la. Son orc, isard patró, amb neguit d'inidentificable troballa, aïllat se sent, humiliat ensuma les aèries atmosferes que mostren isnellament caducitat d'hivernacle... S'ofega ara ell... Embrions d'incredulitat, amb xarpes infernals, amb veritable deler, i perpetu, el prenen d'escorça d'arbre on gratar-hi i esmolar-hi matusseres grapes. Amb dèria de batusser adientment s'alça, m'arrabassa el flautí, i...

–Com es diu?

–Llulda Lledó, marit de la divinal Ciril·la qui de petiteta (ens duem vint anys pel cap baix) ja aitant admirava. Va vindre'ns a casa i li volia mostrar ninotets a la meua cambra, i urgent pixera la prengué... Ah, la vaig veure fer pipí al rentamans enfilada, el rentamans on llavors em rentaria la cara, i aquell ullet diví... allò fou revelació. Aquella fufeta glabra, font d'invencibilitats eternes. Oh amorrar-s'hi; oh, tindre'n una de pròpia! Deessa de mercè, allera-me'n el tastet d'un glopet, que pel raget celomàtic sigui transformat, amb solemnitat d'il·lusionista per empeses de midons encar més senyorívol, en la mateixa llargària meravellosa, i amplària i gruixària, i complexitat, d'una altra perfecta femella! I que aquella divina imatge...

Mes n'Erle, bel·licós, ja ha fotut el camp. A la cambra blanca, n'Enees angelets orelluts i cuadrets descomptant-se'n recompta.

~o~o~

130. Som sopant i la minsa orquestra que amenitza la vesprada atura de tocar en petit esglai de lapse o incís o hiat momentani, ço que, com dic, m'emprenya bontròs, car aquell nyic i nyic de nyigui-nyogui em calmava els nervis, massa que xumàvem tots plegats del vil poti-poti, la dona mig pesant figues, els convidats per l'onejant saluet baldats o engronxats, les blanes rialletes i els polits rotets fent

el delicat conviure prou plaïble i de bon pair...

Quan... i doncs ara... això? Aquest sobtat insult de xivarri no gens compassat, amb cridòria de grollers comensals i estrèpits de plats i gots? I al capdavall els musics qui sap per què s'aturen, per aventura per a permetre que els esforçats i tanmateix ben negligibles integrants de l'orquestreta alleugin llurs frèvols cossets, els facin pixar o se'l refresquin amb un refresc...

I pitjor! Veig que el flautista, davallant del podi com escotiflat atleta, i exhaurit, se'ns atansa, fosc i repulsiu, a taula... i veig, ja corruixat, que, sense dir ni ase ni bèstia als altres entaulats, s'adreça a la meua dona!

–Em dic (diu) Enees Rellogarreus. I vós, Ciril·la Torner, qui només podíeu haver estat engendrada al cel mateix... On les pàgines del llibre de cada planeta i univers s'esfullen als ventets suaument alboforats de les ales dels il·luminats... qui forneixen a les formigues i puces (qui sovint aritjolen com verms de corcadeta poma aquells planetes i universos) els vudús i gnòmons, i els màgics simulacres de llurs truculents, irrisòries, històries... i on cada Zeus de pa sucat amb oli descomparteix llamps forcats i els tramet com solcs de destrucció perquè les puces i formigues (humanes de color de carn, i alienes ornades de verdets i d'altres molses fades) sanament poguessin sentir's adesiara fets rebuig, merescudament per diluvis i incendis arrossegats, com per xàvega divina, al femer d'on hom, massa generós, per temps els naixia...

La Ciril·la, de qui els cabells de banús fins ara n'ocultaven els badalls... I els capcineigs de son en pesar figues podien passar, durant les cançonetes de l'orquestra on n'Enees hi flabiolejava, per qualque mena de lleuger batec que portés el ritme... Ara, per aquell

escarritxós soroll tan llausanger del music doncs desvetllada, com dic, s'eixoriveix, ull-viva com saltaguarets, ja gens pitofa, diries, tot d'una ja no pas doncs escorxant cap arnat gatot, ans, de flasca, esdevenint erta i talment cuadreta que els seus ulls d'ametista llencen llavors lluors d'albíxeres exaltades i tot...

Sóc doncs qui, a l'abjecte bescunç, hi frunzeix i malcareja. Sóc a qui tot allò no fa gens de gràcia, ca! Sóc qui té la sensació que hom amb vituperis miscel·lanis l'alabea. Sóc qui incrèdul atraça amb les pues de la forquilla paral·leles incisions en ous càndids i pàl·lids i qui al cafè indueix tempestes.

N'Enees Rellogarreus encar obsequia la meua dona amb líriques ditiràmbiques lloances.

–Entre llibres i pistoles (diu), les rialles – car, al capdavall, la funció de la vida és fer la funció – teatre taral·lirot i adotzenat, de juguesques a juguesques lleugeres i autogenerades – episodis de suau pessigolleig per l'angoixa augmentats, sí ves, en grasses rialles. I vós deessa d'antic món medieval qui, de les boires del laberint de les idees escletes, emergiu per a guiar'ns, quina impressió més impressionant veure-us aixecar els ulls al paradís pairal, d'on els estels són els forats per on percola la llum infinita, i sé que qualques subtils espermes del vostre mal anomenat homúncul, car és donúncula, se'n deseixien perquè ens visitéssiu, mers mortals, i ens duguéssiu, exorable, la sentor dels déus qui amb vós seuen a la taula del panteó on, en talladors translúcids, senys i abstraccions d'abruptes persones, d'idees morfològiques, de nombres astronòmics, de fisiològics subjectes, i d'objectes geomètrics qui suren al fluix de l'ésser, a la babalà es manifesten perquè els aneu col·locant ací i allà en divertit escaquer. La massa respirada atmosfera de la posteritat, òrfena de vós quan en vera ascensió ens jaquireu en seriosos consirs i fantasieigs efímers d'ofec imminent, serà, pel record de la vostra visió, menys esgarrifosa i cor-roent.

Deixuplinats a força d'arguments de beutat increada, mentre ens escolem de l'ordre al caos, les insinuacions místiques, abans no ens trobem totalment extingits, en espuri casament amb la nostra carcassa que es fon en escaguitxades liquiditats, i en espúria ofrena de fill inventat qui sacrifiquem a les tenebres dels malèfics dimoniets qui ens sortiren del geni del cony del cervell d'un crani esberlat (car diàlegs de carn sempre duen en darrer terme al verm sarcòfag), les psíquiques glorioses influències vostres, com dic, que transformarem en injuncions ètiques dites, entre dents pitagòriques, modests i dubtosos, ens hauran de resoldre, úniques, tot conflicte emocional. Tindrem un urbà formigueig al lleu gep de la consciència i, commocionats geperuts, ens agemolirem per a rossolar vessant avall i així doncs tornar al riu que duu al maipús. Maipús on els totalitzats termòmetres col·lideixen, maipús d'oceà d'argents vius qui són totes les animetes.

Tip de bavoses bestieses platòniques, vull arrapar-li a l'il·lús music els collons, i, més que no xantar en xantatge, el vull fer xiular en xiulatge – "xiula, xiula, capdecony!" – quan millor idea m'heu. Em redreç com serp minatòria, amb la tètrica lot de l'escarn la meua fesomia s'ombreja, d'una esgarrapada li embl el flabiol i, amb una mandret ben dat, l'hi emboteixc cul amunt, estripant-li robes i tels, teguments i teixits, i òrgans i tendons a l'uf i a betzef.

Hà, com fuig cagant sangs i limfes, fels i fems, music estuprat, mentre me'n ric.

Mes... llavors... Me n'adon que ben pocs riuen amb manguis. Al contrari, se me n'escarafallegen bontròs part les vores alguns dels convidats. Veïns em vénen amb sobtats musells sobris i abstemis.

Ah, malferir n'Enees! Ah! Que haig d'haver fet!

I hom em diu que, dels tres frares Relloga, dels tres boteruts, bolterenys, bugres Rellogues, n'Enees és el més inofensiu – que els altres dos frares maleïts rai. Que comenci de tremolar, tot i l'ardit ans bemparit que sóc. Llur àvol imperi redueix l'espai. Tota trajectòria telepàticament han ja copada. Tolta, ostada i abolida cap escapatòria.

Sí fa, ara tots em diuen: "Llulda Lledó, ja has begut oli! Qui toca un dels germans, signa veredicte malastruc i sentència letal."

N'Osques MaGill se'm vincla a cau d'orella. "N'Ot-Iu Relloga-rellotges (m'hi diu), veguer tapaforats, lacai brutal dels corporatius, si cap subversiu troba que cap jutge massa lleu ens te-me'l tracta i, entost d'espellar'l de viu en viu i ajusticiar'l en foguera pública, ens te me'l met per exemple en sanatori, o simplement dicta que l'aixantin a la cangrí, a aqueixa garjola o a aqueix asil s'adreça n'Ot-Iu sense perdre trepig i, al foll reu, o reu foll, com em dic MaGill, que, sense ni com va ni com ve, amb qualque magall la testa li ascla o, amb la virolla de la mateixa vareta d'edil, l'ull li forada i el cervell transfixa, o a la fontanel·la l'hi enfonsa sense patir-hi esgarrifança."

–Els tres Rellogues, ah! Qui amb pom de triats verins, qui amb raor, qui amb trabuc, els tres (tret que belleu n'Enees rai, si doncs no en beus les apòzemes), els tres, ah la por que no fan!

De n'Erle, especialment, me'n conten de verdes i de madures. El celebrat baríton italià n'Enzo Creurem Demà, qui suara, en evocació agafatosa, ens recitava guariments i cures en horts i jardins, i llúdries i préssecs i vitrines on pampalluguegen trofeus, tràgic

s’esgargamella: “Fragilitat del viure, collons! Te n’has tolts tots els drets, en Llulda! N’Erle Rellogacrims no és pas dels qui es mengen quinze vulgars quilets de sardinetes a la brasa, es menja tres tones de piranyes... crues... vives!”

I s’hi afegeix en Sigebut Xoriguerola, malaltís versaire, si caic no caic del seu vehicle periclitant o cadira de rodes: “I si dius cap errada o fas cap espifiada, per ínfimes que siguin, carall com se’t fica! En aquest dissortat planeta, i aigualit, no t’hi trobaves pitjor grípia. T’arrenca les ulleres i te’n romp muntant, gafes i lents! No en recobres unça ni crosteta que cap adobacossis llavors et restaurés.”

Continua en Demà, antifònic:“El vaig veure menjar un camí, sí ves, com cosa brèvola, una fort estopenca sabata!”

I ara, de contracor, la grémola d’en Sigebut: “Té un sexe de dinosaure... de diplodoc! Sense cap defecte! Estètic i gegantí com el del jònec còsmic qui parí les vaccines deues qui en temps atziacs menstrus plouen!”

Me n’estic ujant. Badallaré. A pleret, amb semblant ensopit de menja-sopes, aprenc que n’Erle Rellogacrims és un malparit d’upa. I lleig i llebrós, i gord i agre d’allò pus. I que no és pas calb per causa natural o alopècica, que l’és o ho és perquè els indis de les praderies de menut l’escalbaren. Que duu un odi ara arrelat a la soca indesarrelable. Que els traumàtics bescunços que ja de nyec patí el transmonstreficaren en bestiota iniqua. Que no hi ha malifeta que no hagi comesa. Que a cap anuari de la salvatjada, no hi trobareu pas cap detall de naframent, mortriment o mortaldat massa ferotge ni truculent que ell no hagi ja assajat. Hum, hum.

Quan tothom parla alhora, ben a la vora meua en Sal·lusti Celrà, de qui la dona és rival acarnissada de na Ciril·la, sempre amb juguesques de qui de les dues pot tornar's més lladra – als magatzems, per un cas, es posen una camisa i se'n van sense pagar – em fa amb veu quallada l'almoina d'una "revelació".

–No ho diràs pas a na Roser, mes sàpigues que vaig assistir una vegada a una d'aqueixes sobtades batalles de llepant... on en qualsevol restaurant o sala d'espectacles hom hi toca una campaneta especial i comença la batalla de llepant-conys... les dones ensems s'han d'eixarrancar i abaixar pantalons i bragues, i allò que portin de tapaconys, i els homes ensems hem de treure la llengua... i au, avant... albíxeres... qui llepi més conys... campió...? Doncs bé, érem en presumit sopar de negocis... una gentada elegant en vast menjador... sonà la mística campaneta... i totdéu enfeinat... les dones assistents hi ficaven lo cony sucós, naltres l'amatent llenguarra... Llavors vaig veure que també hi era en Rellogacrims! Redéu, pobres femelles! Els en llepava l'arrel – els en xuclava, amb queixals de tauró, nítols i paltruus! A les prenyades, els n'extreia embrions i fetus, si doncs ja no budells i merdegades! A les verges, hímens i àngels anunciadors amb espases de foc, i messies rai! A les velles... ah, a les velles, pitjor, els en treia, inconsútil, d'un xarrup, tota la carcanada!

Em fic a riure. Puig damunt la taula, n'expuls a guitzes tot l'enfarfoll, em despull fins als calçotets, i trec els músculs, collons! Qui em cerqui (dic), em trobarà!

~o~o~

131. Quan el cavaller Cuixplec Pi-Om era petit vivia a ca sa padrina. Amb sa padrina pujaven al mercat pels matins. S'esqueia que la guerra no feia gaire que s'era acabada – una guerra que (segons li havia explicat la seua padrina) començà molt bé, amb tots els símbols de la repressió i tots els agents de l'opressió, assenyaladament esglésies i capellans, destruïts i estossinats. Ara, per qüestions de diners, i doncs d'armaments i d'ensibornaments, al capdavall la guerra va acabar molt malament – amb les maleïdes forces de l'explotació de bell nou al capdamunt, amb les esglésies doncs restaurades, i els capellans ressuscitats – i la gent tan esclava com abans de l'intent d'alliberament.

S'esqueia així mateix que una de les esglésies cremades i enderrocades, pel fet que hagués estat feta malbé sense remei, encar era un forat lleig en aquella pujada que pujaven cap al mercat sa padrina i en Cuixplec gairebé cada matí. Per tant, dotze o tretze anys en acabat que s'acabés la guerra, el cavalleret Pi-Om, amb quatre o cinc anys, encar veia aquella ruïna d'edifici: un nyap sense sostre i amb només qualques escadusseres columnes i cantonades a mig ensorrar's...

Hom hi veia, d'esbiaix al carrer costerut, encastada a una cantonada que devia haver pertangut a la façana o a l'atri del neguitós enderroc, la figura, encar rosàcia, d'un homenic alat. Es veia que era de pedra esculpida al cantó i que el ninotet estava força escalabornat i, damunt, esguerrat amb tot de forats de bales.

–Qui é zaquell? –va demanar una vegada a sa padrina el cavalleret.

–Aquell xitxarel·lo'm bales?

–Sí.

–Noàs vist mai u nangelet? U nangelet é zun xitxarel·lo'm bales.

–Ah.

Ara hi pensa justament el cavaller Pi-Om, deixant volar els pensaments en alta volada, guaitant cap amunt, amunt, al seu edifici rosat de llonga alçada. Hi pensa, doncs, en aquella església irrecobrable dels seus anyets de minyó, ara que es rabeja a la banyera on hi ha fetes amuntegar les aigües on abans han presos llurs banys les vint-i-tres dones de la casa. Car així és com sempre s'ha banyat: en aigües de dona. I hi reflecteix, en les marques i escares que deixen a l'ànima les paraules... Com aquelles tan cabdals, oraculars, que recorda de sa enyorada padrina... "Am bale, zam bales..." "Hum!"

~o~o~

132. Hem tornats a casa després d'aquella estiuenca visita en predi luxós vora la mar irada a l'estat americà de Flòrida. Quan ets a casa d'altri t'has de plegar als humors i llunes dels qui la posseeixen. Era jagut vora una foguera on per a entretindre'm coïa una ampla

escalivada de pebrots. La dona xerrava amb les dones. Uns caps grossos es jugaven un feix gruixut de propietats o d'accions o de bons sobrers en un partit de volea amb pilota tova. Tot hi eren rialles i jactàncies si fa no fot atlètiques. Llavors algú ha guanyat, però me n'adon que a l'ambient s'hi ha instal·lada tot de sobte molta de mala maror. Veig la dona que fa neta la cambra... Es veu que aviat ens n'anirem. La meua escalivada ningú no l'ha volguda tastar. Ningú ha volgut fer cas ni de com es prepara, i això que al començament tothom ho trobava tant i tant interessant. Sóc a l'eixida llegint un diari, assegut apartadament per tal de no fer més nosa, quan una de les minyones negres, lletjota, grassota, mes es veu que amb una veu i ritme magnífics, se m'acosta amb un plec de papers i em demana, jo que sóc famós advocat, si em voldria repassar aquell contracte que ha signat amb una companyia per a cantar "nou jazz". Diu que ja de minyonejar per als ricots n'és quítia; que ara que l'han descoberta de debò artista, demà mateix matinet, com jo, també fot lo camp. Veig que al seu contracte hi ha defectes greus. Li dic que és molt mal atermenat i que amb el seu permís l'hi esmenaré. La fa feliç que la vulgui representar. I de franc. Li dic que sóc un apassionat del jazz, tot i que, si bé és cert que és la musica que més m'abelleix, les musiques, al cap i a la fi, em deixen totes plegades força indiferent...

–Agamemnó, Agamemnó!

De sobte he cridat: Agamemnó! – identificant-m'hi, amb veu operàtica, perquè es veu que sóc immergit en banyera, xopant-m'hi o dissolent-m'hi, ulls clucs, calm, en ball de dides i minyones i avantpassats coneguts i desconeguts, i indissolubles, tots dins el màxim anap de l'existit, diluïts entre les carrosses perpètues de les constel·lacions, a qui amb afecció duem tot l'afecte més íntim perquè ens duen a visitar els universos on les marees adamantines de llums ens infligeixen un nodriment altament espiritual que ens permet, telepàtics, sotjar, d'ençà dels dalts, conquerides extensions on, entre gentils fontanelles, les morfologies s'hi escauen: lleons llunyans es tornen lledons llunyans, les llunyàries euclídies es

tornen topològiques, i arreu hi creixien didalets, d'on, mastegant-ne, el cor t'és taquicor. El cor t'és taquicor... El cor t'és taquicor.

Les viviseccions doncs feliçment resoltes, a gratcient de totes les parts, inclòs el viviseccionat. Al·lucinacions per què se n'encurioseix àdhuc qui les pateix: i ara el meu cadàver a la llosa freda de qui em fa l'autòpsia es veu cigne plomat, llangardaix atret als reeixits àlibis de les empremtes autoesborradisses, didalet pigallat i amb potetes qui cosidora molt amable amb panxells flairosets acarona...

I ara he cregut que les fustes de l'empostissat cruixien i que era doncs l'assassí qui se m'atansava a mortrir-m'hi.

Mes llavors he badades les parpelles i tot hi era grans avingudes descobertes, sense obstacles, ni vehicles ni voreres, ni gaures ni taparots. Només, altes com torres, les ombres opaques – més fosques que no cap altra foscor nocturna – qui conec que, monitòries, basardoses, ens vetllen totjorn el son. I sabia oimés que m'hi havia adormit, aigua d'herbetes, inseminada i tèbia.

Esbaldeix doncs els tendrums i membranes d'aqueixa pàtina de màrtir desagraït, esbandeix els íntims escrúpols d'un enteniment entrevingut per sospites indignes... Al contrari, bogal confiessis que... Sí! Tinc tèrbol esment de qualque presència benèfica...

"Ens atardàvem a les cambres oceàniques per noies afrodítiques engarlandats amb virolades algues, fins que paraulotes d'home ens deixondeixen perquè, negats, ens hi enfonsem" – diu si fa no fa n'Eliot.

I reveig mon pare (qui ara fa dotze anys que és mort), a les darreries, com érem en neta platja i les noietes nues de fines fufetes i culets rodonets m'esborifaven la sang. Va dir mon pare: "Saps que ja no guait les noies nues, que només ja guait la nua mar?"

A Hades, les portes de banya s'obren perquè certs somnis n'emergeixin. Són els somnis de l'escleta raó. Els qui colem el sexe femení – de joves ens embruixa el cony madur, mes de madurs el cony jove, i com més madurs més joves volem els conys i, si ja vells, joveníssims. Mes al capdavall tots som banyuts. Com deia mon pare, l'única dona de qui el cony és sempre hàbil i factible, de gust fresc i delitós, és la mar.

~o~o~

133. Ara que deia n'Eliot, m'atansí, con n'Enees, tret que molt més murri, és clar, a na Ciril·la l'altre jorn on era "comprant" en magatzem amb na Roser i, un pic que era sola, en banc asseguda com a dona meravellosa qui es treu les sabates, i les mitges s'acarona a l'alçada de peu, me li plant a la vora i li dic: "És el vostre vestit alboforat el que em té tan esverat?"

–Ah, hola, Gaietà; m'havies esglaiat; em creia que no fossis un dels pudents amagats.

–Ciril·la, no jaieu mai doncs amb persones de pocs calers ni de gàlib no gaire excel·lent, així com eu?

–Ho faig, ho faig, de trast en trast.

–Ah, el vostre somriure; quantes d'esperances no em lleva com a la pell granets de goig esborronat! De debò?

–I tant!

~o~o~

134. El verb és el malefici. Us ho tornaré a dir. Ho vaig comprendre de ben jovenet. Assistint a la privada mort de mon padrí – qui, a propòsit, em recomanà amb el darrer bleix que em fes militar – ço que d'alguna faisó o altra esdevinc, car oi que prou pertanyc a les forces qui escoseixen els avenços de la mort...?

Tant se val. El verb és el malefici.

Amb les ninetes qui em rajaven lluminositats ferotges em guaitava aquella lletra assassina.

La “t”.

De “mor” a “mort” només hi va el coltell fatídic d’aquella “t” epèntica, afegida. M’esguardava el pobre padrí qui agonitzava. “Es mor”, vaig pensar. I l’instant següent: “És mort!” Amb ulls encar no acostumats als cadàvers de la “granja dels podrits”, els meus raigs tanmateix ja detectaren (per instint i intuïció innats), copsaren l’ombra ectoplasmàtica de la “t” qui secretívola fugia per la finestra de la cambra dels moribunds de la clínica.

“En matisos d’ombres i negrors, els retrats; en aigües fosques, els records...” – va dir aquell immens autor català, en Roure Vilòbit; i així veia la sanguinària “t” qui tocava pirandó, en enfebrades fantasies de lluentors incertes.

Bé. Ja havíem discutit durant la lliçó precedent les dues menes d’ésser que pateixen els morts. La mena incanviant (o no-visible als raigs molt perspicaços dels ulls) i la mena canviant (i doncs perceptible amb els senys). [En corol·lari, si fem memòria, també havíem establert com descobria el nom internacional d’ambut. Ambut vol dir “cadàver part de fora tot bonicot, i àdhuc pimpant i boiant, i part de dins absolutament liqüefacte en podrimener absolutament abjecte, horrífic”. (I told you also how “in-rotten” and “in-putrid” could be turned into “empodrit” and “emput”, and that from “emput” came ambut.) Us deia com ambut ve doncs d’“emput”: podrit i pudent a dins.]

Tant se val, la qüestió que... un tercer grau d'ésser patit pels morts afegirem avui: el que rau en la mal·leabilitat del verb malèfic. Us n'adoneu que, sense "t" al vocabulari, la mort no fóra factible? No dic pas que no ens moríssim. Només dic que ens semblaria sempre ésser fent figa... "Es mor..." – "es mor..." I mai no s'acabaria de morir. Per cabdal fretura de "t". I així és doncs com tothom passaria d'actiu a inactiu... Morint-se dolçament per tota l'eternitat. Ningú doncs percebut com a entitat totalment anihilada, i sovint, abans de l'anihilament, totalment podrida i tot... Tot aquell fàstic que ens estalviàvem si mai no havíem comesa (o la lògica interna del verb malèfic no ens havia feta cometre) l'immensa barroera pasterada d'empescar'ns aquella lletrota assassina: la "t".

Aquest home de qui no sabem ni el nom fou assassinat dins la pròpia banyera. Hi devien haver sabonets i herbetes especials barrejats a les seues aigüetes car, com veieu, tres setmanes i escapoló que és mort, i tanmateix rosaci i lluent com aquella cantant tan exhibicionista qui ix als escenaris i als aparells... l'Èrica Oasi, exacte. Apugem-li l'alcandora... i al perineu... els foradets... impecables! Diríeu els d'aquella artista... tan enllepolidora... qui fa pel·lícules de cardar i riure... l'Úrsula Picarols, yes... ni traces d'endocolpitis... ni ectocolpitis... colposcòpic m'hi vull; olímpicament, làmina a làmina amfifílica, companys, destriant-ne, papil·lar, les diverses inseminacions! Car cal reconèixer que els plecs dels conys de les jovencelles sanes... llepolia més sublim enlloc!

Llas! Tot el que ens arriba a la granja dels podrits fa de mal llepar ni burxar. "Sóc l'eunuc sense l'harem", es planyia n'Orwell. Naltres, el nostre fat, és encar més deplorable... Tot ho fem per amor a la ciència... I és que... Tenim l'harem, i no som pas gens eunucs, ca! I en canvi cap cos qui volguessis penetrar com "t" subtil... t'esclata en mil orqueries esgarrifadores, esglaiadores, esborronadores, inrentables!

El melangiós Carlyle ens deia: “Sota els vestits o l’edifici, el cos o la claveguera”, i sota els vestits d’aquest home hi trobem el cos impol·lut, el cos preciós, adònic i adonós d’un adonis amb totes les potingues del més excels maquillatge maquillat i doncs conservat... mes, dins el cos mateix, doncs... ai, la claveguera!

No volguéssiu doncs pensar rere l’atractívola façana – (tret que com a bons científics prou hi hem de pensar). Si eixampléssim una miqueta l’esfínter... Ah, pitjor, més cruel abominació! Minúsculs rosegaires subterranis li espoltreixen els arquegonis del fondell... I en resultarà un raig d’infecció aitan fètida que més val – cavà? – que ens n’estiguem...

Mes anéssim més amunt... Pugéssim a les parts nobles del cos – ha-hà! – i guaitareu com amb aquesta altra maleïda “t” d’estilet-t-t o ganivet-t-t... (I us em prepararеu a eixir escopetejats en histèriques hègires, ja afranquint rudes ganyotes i amollant esfereïts aücs, per sort apropiadament tots plegats vestits de brut, car quin gamarús vindria vestit de blanc en aitals viatges selvàtics on cada fruit neix podrit...?) Guaitareu-me doncs com (com sempre: cercant allò perdut, trobant noves troballes, perquè així ho vol el nostre fantàstic, bulímic cervell...) I ja doncs som-hi... Amb la “t” del trepant qui terebreix la seua closca (crani tou com flonja escorça de meló lloca o corromput), en ràtzia infame, veureu com les maniàtiques forces del fàstic es despleguen, com les llongament emboscades merdegades [com més llongament emmagatzemades més horrorosament fetes malbé], com amb furient manganell llençades, com en brollador dels orcs més repugnants no es desboten... Quum ventus emersit, quan ixen les impaïbles marors de les boges piartrosis, piorrees, blennorràgies... Aquest cel blau sense lleganyes vessarà dels grills gangrenosos, repel·lents, purulents, esclatants... d’un llebrós cel ara sobtadament empastifat a tesa amb les innombrables manxiules del mal... hà!... com si a algú li calgués cap altre exemple de l’insuccés d’un déu impossible qui alhora fóra bombat per totes les teologies amb mica de front, vull

dir, d'intel·ligència: un déu nigromant de malignitat infinita, amics meus.

Diu en Swinburne: "Al jardí de na Prosèrpina – [na Prosèrpina Jardins, quin bon nom per a cap formosa artista del nu o adorable cantant del bell culet!] – al jardí, doncs, de na Prosèrpina, "sense ja el neguit del massa viure – que és fet de pors i d'esperances vanes – agraïm a les exorables deesses llur bonda i mercè en allerar'ns que cap vida no es perllongui enllà d'allò sensat – i pel fet que a cap riu no li sigui llegut de ressuscitar en pic fa cap a l'oceà, car, traspassats, tot s'ha acabat."

Per a l'anònim ambut (benaurat, astruc d'ell) tot s'ha acabat [s'hi deu estar tan bé a l'oceà de les insensibilitats absolutes...! hom prou s'hi rabeja eternament!], mes per a naltres, amats col·legues, ja ho veieu, tot continua... Amb les mels de la ciència, ja només el vodevil serva cap esquer llampurnant de llaminadures diferents... Només les cuixes, i els culets i els pitets, i els llavis i els meliquets, i els raigs dels lluminosos ulls de les esculturals coristes... hams on hi mordríem... àvids peixots... sense por que tot no ens esclatés als musells en avorrible verrim de femer desbocat... que no...? ja només... ja només...

Car quin miracle – oi? – la carn no pas podrida encar!

~o~o~

135. En Rossell Catllar li deia a en Gaietà Sobirà: “Ara que n’Erle Rellogacrims ha mort en Llulda i que na Ciril·la és doncs vídua, i amb un cabassot de pistrincs, no creus que podria tirar-hi? Em veus amb prou possibilitats? La quiescència habitual de les meues afeccions li oferiria ensems pler de diversió vaire als sengles camps. Al camp davanter hi exerciria les seues gimnàstiques més entenimentades, com ara els jocs de societat, i l’assistència a caritats i balls promoguts per la cort o la soll on els roncs i esgüells que en surten són sempre tan finets, i al camp darrerer hi practicaria les matemàtiques més convulses ans rampelludes de les ruditats sexuals sense que el tit hi piulés mica; ja saps com sóc d’ample de màniga, i calladet.”

Aleshores s’excusa maquinalment i s’absenta, de dret cap a la sala de banys – car, com en Cesc Costurer, qui havia rebuda, a Xangai, una malaltia venèria de fufa de bandarreta coreana – (res de seriós; un mes de pruïja i de purgacions... cap altra seqüela) – ell també la mania rai. D’ençà de llavors (i ara es deurà escaure el vintè aniversari de l’avinentesa) té el tic de rentar’s cada minut el frèvol pipinet amb sucs cítrics o amb aigua calda i sabó desinfectant.

No sap en Gaietà com desdir’l, desdir-l’en. Na Ciril·la mai no encobeirà un postulant entecat amb vagues patologies de bordell. Assaja rèpliques adients. Es resol. Al capdavall, encar una mica marejat per les sentors dels desinfectants, li recomanaria:

–Rossell, per què ficaries les rels adventícies de tos peus ara estorts en enderrocs asimètrics de gàbia sancionada, ai, eclesiàsticament... La teua dona (qui posseeix els diners) hi tindria potestat d’eixalar’t com àngel presoner... A quin tòtem sagrat no et vols doncs fer lligar? Com ninot lligat de vímets on la druïdessa enfonsa el ganivet – la teua dona dels cossiols de sang en voldrà belleu endevinar la sort... Car una dona amb diners (i tu sense) té totes les de guanyar segons les noves lleis antimascle, fill meu! A l’hangar letàrgic d’una

església t'hi emprestatges l'esperit i mai més no el podràs rembre, reclamar. Com babau guppy en peixera (que la dona enverinarà si vol amb anells de cinabri amb litargiris i d'altres dernes i polsims de padellàs legal, legítim i amb les vènies) et morfons esperant qui hom t'hi llenci crostetes d'acabalada llibertat... Ah, si almenys fossis un escriptor, com jo! Llavòrens encar rai, car ens nodrim de fantasies, no pas de molletes de debò. Mes tu, sense prou imaginació... Et veig pansint-te, amb les ales engrunant-se't com hi mosseguen els golafres ullals del temps... I el teu cervell inodor com el teu pipinet massa perfumat són ja xollat rostoll on no hi creix cap flor de vori qui hom esculpeix als seus albir i traça, manoi! Prens un risc fenomenal... No el prendria pas eu!

Sortosament, però, no li cal tanmateix dir re.

–Gaietà, ets un magnífic mim –féu en Rossell, qui comprengué pels gests i ganyotes del seu amic que la proposició que es proposava de proposar era un disbarat.

Passats els vidres ploguts de la finestra, la carrinclonota gòndola dels morts sallava sense obstruccions. L'obsedit begué xampany amb què celebraven la no-proposta de matrimoni nefast.

–Tinc imaginació –va dir–. Un cigar de dinamita mig enfonsat al cony de l'harpia... amb el ble pus tost llarguet ja encès... així la faria plegar si tant m'avorreix... I, si canvies cony per forat del cul, així és com plegaria jo mateix de viure, també en un triomfal esclat.

–Bon escenari! –exultà, fals, en Gaietà. I, ultracuidat, hi afegí el seu–: Escolta el meu.

“Em lleví de volea de bon matí i, tot i que baixava content com un gínjol perquè era diumenge i m’anava doncs a divertir com un camell – amb projectes sensacionals que tenia, car encar era jove – i l’esmorzar que m’endraparia (car en percebia la sentoreta de dalt el replà i tot) també n’hi hauria per a sucar-hi, quan... per comptes, ai, em trobí al taulell de la cuina, no pas cap tec deliciós ans només una nota de la dona: estén la roba fora, hi deia. I prou, cap altre senyal si no és doncs un dels seus dibuixets escalfadors entost de signatura.

“Obedient, abans de fer’m l’esmorzar i tot, baixí al pis de baix, on hi ha les màquines. Hi vaig doncs buidar rentadora, i torní a pujar fins al terrat, i la roba xopa l’estenguí fora, perquè s’eixamorís. Em demanava, pensiu totjorn, on havia poguda anar aquell matí la dona. Era, com dic, diumenge, i no em podia pas imaginar què la sol·licitava.

“Tant se val, el cas és que no tornà mai més. La dona. Vidu d’estranquis. Grass widower. I així estem, i ací sóc, encar esperant-la, en acabat de trenta anys. I tothom, damunt (la família, la plebs, la bòfia), acusant-me que la pelava i la feia desaparèixer. Ah. Trenta anys fotent el sospitós.”

–I com s’acaba...? –demanà en Rossell, quan va veure que allò s’havia estroncat.

–Hom ho jaqueix, és clar, a la fantàstica imaginació del llegidor –digué l’escriptor.

–Oital, oital! –reconegué.

~o~o~

(Eleuteri: Ni futil·la. Tot el que sé.)

(*Catorzè Gaietà*.)

118. D'incògnit, sol-i-vern, i amb àgil vareta, escapçava cards en Cir Micoies.

Pas que parlarem dels altres tripulants qui, per temps, enutjats, saltaren del vaixell, i pels lleigs aborígens foren llavorets enxampats i lligats al voltant de l'ample tòtem – perquè se'ls cruspissin, de naturals victimaris, les feristeles.

Ça com lla, en Cir féu cap al clap de bosc on senyorejava la salvatge imatge.

"Damnatge!" (féu en Cir) "Avui és el dia dels mareigs! Aquesta fortor que exhalen els carnussos dels meus antics companys, clavats a faç i dos de la mateixa imatge, terrible ídola qui m'inspira immens fàstic, contribueix sens dubte a la meua basca."

Per això se n'allunya. Amb avenç compassat, ja sense escapçar caps

secs de plantes punxents, assoleix un punt al mapa on és rebut amb recàrrega d'odi per un pagès acollonit. "T'entremets pertot, Micoies" (l'increpa el pagerol qui ara aquissa la seua babirussa perquè li etzibi colomellada ventrell amunt).

D'un rampell, en Cir subhasta tot consens a la baixa i, per comptes de córrer o enfilar's al primer arbre topat, es fa l'orni. Quan arriba la bèstia banyuda a fer-li el robatori definitiu d'un esperit de requincalla, el ragatx la colpeix entre els ulls amb la vareta esmolada. Amb quina refocil·lació no es llença al fang fet pels propis líquids que li ragen, feraços, d'un cos travessat a tesa, i s'hi rabeja amb ert somrís, la babirussa, llavorets!

–Per aquesta endemesa (fa el camperol salvatge), i atès que agombolant-te amb rebudes de bon ca no t'atenc al cor en bonhomiosa atesa, intensiu atiaré els més mesells dels meus llops, qui suara s'escau que calfaven motors.

Amb cólls gèlids i estrets, sempre cólla-fred ell, en Cir té flixa tota entesa. "No deixarem pas altra empremta al món que la de l'eventual i fort problemàtica troballa arqueològica. Fossilitzats, i amb cada marfuga guarida rai pels eons, indistints, esdevindrem, amb màxima astrugança, amulets de personatge encar més desesperat que ni tu ni jo, agrari pencaire, inútil esclau, albardà de la gleva."

I em sembla que llavorets es deixà asclar el cap amb el perboc d'una aixada.

El seu cervell treia fumets.

El Solell s’esclafia çassús amb plors de foc.

Un ocell de presa feia l’ullet, amb una parpella que espàstica l’impel·lia a la perenne guerxina.

El tòtem, amb el chor de corcs i rellotges de la mort, cantava, ronc, cançons de rara joia.

~o~o~

119. I en Jimmy Juvenal, robavellaire, es va trobar un joiell coronoide, de color vermell. Nikita Missatge, delinqüent juvenil, l’hi volia prendre. La baralla, déu-n’hi-doneret, mos frares!

Un ocell groc s’ho esguardava perxat dalt un branquilló sec. Era un ocell groc sense bec. Car est precisament era el joiell pel robavellaire en Juvenal trobat – el bec vermell de l’ocell groc.

–A qui hauré de buidar els ulls en acabat –es demanva l’ocell–. Tot i que ho hauré de fer amb les urpes, car el bec m’ha caigut entre les empestades mans dels heretgets.

I això aiguatava, allí dalt plantat, l'ocell groc – estava al cap de qui guanyaria la contesa: si en Jimmy Juvenal o el delinqüent juvenil Nikita Missatge – per tal d'en acabat, al guanyador, tirar-se-li justament al cap, i eixorbar-lo, i així poder's posar, com un guant a la cara, el bec que adés li queia...

~o~o~

120. M'atrapen amb llurs llàgrimes, dolçors i tendreses, i amb llurs imploracions, a la confessió més descarnada. Els més greus forfets em ragen del cos envermellit, febrós, i de retorn no en rebc pas cap mena d'alleujament. Al contrari, ràbia m'investeix, envaeix, a embats com més anem més turbulents.

–Malparits, malparits! Arravatadament m'heu estrebat del braç que entrés – tot vermell, empegueït, com vosaltres – i m'hi negava, repatani. "No; no m'atrapareu pas!" Mes amb precs, i flèbils, m'imploràveu, i alhora m'hi impel·líeu, m'hi arrossegàveu. Dins, m'extrèieu les confessions – "Tots hem confessats, Llulda Lledó", em dieu, "àdhuc quan per la gana ens menjàrem aquella criança brasilera!" – i doncs, tot vermell, empegueït, per solidaritat, he començades les meues confessions, atrapat – ah, tots els pecats i crims hi passen, atrapat, atrapat.

Les vostres mels enverinades, les vomit pel que em resta. Tota solidaritat és merda, tota confessió obscenitat enlaire – exposada carn podrida, safarosa, de marejaires virons infecta.

~o~o~

121. Són al llit, i li diu en Dionís Mangala a na Nancy Meteorit:

–Vam anar a veure amb mon pare aquell vague parent, rebesavi d'un rebesavi seu o meu... En Lip Abella, es deia. I que se'n digués, d'Abella, no era pas cosa de fer-hi cagarel·la; res de conya, diu, seriós com ell sol... Quelcom cabdal, essencial... El nom determina l'espècie... L'espècie el capteniment natural... Intrínseca tirada de l'esperit imprès... No sé pas què més.

D'acord, som-hi doncs: Abella. Un home de conviccions molt pregones. I això que és d'allò més petitó. Al vit petit hi ha la bona trempamenta; al vit petit hi ha la bona lleterada, fa. I a l'anap més nyicris, el bri més virulent; a la búrnia més evanescent l'intangibilitat més epidèlica, no us contradiríem pas, n'Abella.

Doncs bé... Ens diu que ara feia... Diem: mana, què dieu...? Ens diu que d'anys rai, que ara en feia uns quants... que se'n recorda perfectament de temps era temps, ara deu fer cinc o sis centúries, quan... Cinc o sis centúries!

Una mòmia vivent...? Mon pare i jo que se'ns esbaldrega la maixella sotana...

I tot plegat ja ho veieu... Això he anat esdevenint... Doncs guaita, cert: ací el teníem. Era un dels més vells personatges del món, si doncs no el més vell i prou, i amb escreix. Segons ell mateix, no feia gaire feia els quatre-cents setze... Els quatre-cents setze anys...

Sí ves, ens fèiem amb bubianesos d'èpoques aitan pretèrites, i d'ací que parléssim tots plegats de faisó un bri arcaica...

Ens diu en Lip que... encara es deia Felipó... i no es bellugava mai del gineceu. Sempre amb les dones, car les dones han la flor. Encar mills: les dones són la flor. Les dones són per essència temptadrius, i tot insecte s'hi atrapa; i ell hi era entre llurs teranyines de dolça llepolia, com el cuquet pus tendral... i tot les velles se li'n reien: "Quin mocós més apegalós, que no? Carregós. Murri. Faldilletes. Gosset falder. Cul-d'en-jaumet. Esquirolet. Nyèbit manefla. Saborall. I com ensuma, vós; sempre amb el nas amunt i tribulet. Si sols fos lo nas! I s'amorra! I com xarrupa! Xarrupar rai, verge, i on sigui...! Si té un embranzida de cabrit boget...! A xumar on ragi, sigui mamella o no!" Car totjorn doncs penjat a llurs faldes, i ficant el llavis arreu, i llavors que se les enduia cap al llit o cap a la comuna... estrebant-los els plecs dels faldillams... i allí... allí se'ls bevia àdhuc el pipí i els llepava el forat del cul ni que haguessin cagada la gran caguerada... i volia fer constantment la migdiada amb les dones, o dormir-hi durant la nit, ni que tinguessin la mala-setmana, això rai, i se'ls amorrava tantost a la fufa, i els l'ha repelava ben repelada, i no els en deixava suc en acabat que les feia rajar d'orgasmes múltiples – i aquest era el seu elixir vital, i ara consira o belleu afirma que aquell elixir de suc de cony, beure'n sense atur d'ençà dels anys més tendres, això li dóna llarga vida de salut plena: una salut de ferro, ni rovellat ni colat... ferro bo, tenaç, mal·leable, despert, i temprat i trempant...

“No em dic pas Abella debades, no em dic pas Abella de per riure ni per no re. Tantost veig una carranxa de dona n’he de libar la flor... La flor del parruf... Gust de vinagreta, gust de llampúdol, gust d’embafosa mel... Ah, els innombrables els conys tastats! Ah, les presons on he anat a petar: incomptables! Ah, els ossos que m’han trencats: trenta mil pel cap baix!”

Diu que no hi pot fer re més. S’amorra a manès, encontinent, a cada fufa que percep, apercep, ensuma... Sigui de minyona de quatre anys, sigui de “vella” de quaranta... Totes les tasta de cop-sobte; s’hi llença damunt, coet fogós entre llurs cuixes, i els aixeca faldilles, abaixa calces i bragues, estripa combinacions o pantalons o mitges... som-hi, a la valenta, sense por... i això sempre a despit d’on siguin o amb qui siguin les femelles...

“L’Abella no se’n pot estar, l’Abella cal que xarrupi la flor, l’instint és més fort que cap llei carrinclona o dogma fanoc fet pels bípedes capsdecony... Llepant, llepant, i amunt... Ah, delit! Pètals de rosa de la flor de carn...!”

Vivia, ara vell, n’Abella al bordell... Al bordell, les perruques penjades als penja-robes semblaven ocells empallats... Als vidres hi havien crostes de glaç... Davallaven d’una cambra oberta les notes mel·líflues de la cançó que solia cantar en Gaietà. Allò tan ensucrat, sí, de: ‘Vult feliç de dona vist en somni’... Ah, cor esventat qui te m’esvares, te m’esveres, te’m fots nerviós i te’m fots de trompis, llas... i se m’ennuegava la gola... ja saps si sóc sentimental...

Em vaig aixecar i vaig posar el meu front massa escalfat a la fredor del vidre de la finestra... Plorava per n’Abella... N’Abella, qui va veure en somnis un món perfecte on els homes es podien atansar al

primer cony ensumat, i podien estampar-hi els llavis sense que cap maleït repressor no el molgués a bastonades... o li cantés rèquiems d'església... Maleïts enfaldillats qui sempre han tinguda enveja de les dones i llur flor molt olorosa! Maleïts clergues qui es voldrien dones perquè així hom els llepés a lloure els traus jussans... i mai no reeixiren a esdevindre-ho... i per això s'empescaren totes aqueixes lleis de subnormal qui s'autoodia!

Les llàgrimes em queien per les galtes com queien les llàgrimes damunt el vidre del glaç desglaçat per l'escalfor de la febre del meu front... Quants de cops de vara...? Tanta d'esfereïdora injustícia! Quantes de traïdores vares esberlades a la seua esquena...? Mòlt a vergassades, pobre n'Abella, només pel fet que fou com cal, i diví, com vol natura, pobrissó!

Na Nancy consolà ara en Dionís. Li va prometre que demà mateix aniria a visitar n'Abella, que li tastés també el seu taboll molt gustós.

–Mes saps si encar és viu?

–Més viu que mai!

~o~o~

122. Amb ull escatilós, l'escarràs Neptú Tutela – vexil·lari de pretèrites bel·licositats – gratava o escurava atuells, i alhora el veia tastar'n congriades pellucalles i grumolls recremats.

Me li atansí, amb el cap lleugerament vinclat enfora. Se li'n deseixia, com boirina asfixiant, un tuf de flatulència. Així mateix, pel forat al xap, li penjava, roent com vit, l'aberrant eruga.

–Vós que us abelleix sovint, general, d'anar rostant els culs dels receptacles, què hi escatiu, dieu, avui, al solatge de la bóta...?

Avià un rot i amb el visatge que donava un rampeu al del morrot (aquell ocell irrisori) i que doncs li prestava un aspecte d'home embriac, en Neptú respongué:

–Sord als xisclets arbitraris de l'esbart contingent, desengegat de totes les altres episòdiques vicissituds, a cap influència sotmès altra que a la del dolç rebuig, ferm ignorant de tot enrenou, de genolls netejant allò que als voltants dels esventats peatges de nul·la idoneïtat roman fastigosament encastat, merdissaire lacònic qui despendria la videta al bidet on les llets de les panteres tendeixen a sojornar-hi enllà de tota data de caducitat, bruticiaire desdentegat qui en alboforades brutícies doncs s'atarda, mandrós, i en malmesos aplecs d'oblidats fangs fa sa casa de toves flairoses, d'on ix matinet back to my life of buckets of shit and black coprophagous beetles, de nou a les galledes de femta, i a conviure amical amb les negres lluents cuques copròfagues, titllat per tot això potser de pudent, i fugit per tothom...

–No, home, no.

–Sabeu, Dionís, que els escarransits de cada raça desen llurs ors sota capes i capes de merda...? Podria, si prou em rotava, tindre milions, i doncs les més aristocràtiques bandarres...

–Sentint-vos, escanyat ans ennuegat tèrbol objecte em jaquiu, Neptú. Sorprès a mig empassar'm lo pinyol. Alhora, també m'imagín cavallons a l'infinit, i tots els tresors visigòtics, romans i aborígens que deuen covar-hi.

–Es fon l'or i bull l'olla, Dionís, i en els processos tot hi són transformacions. Una cosa es val l'altra. En prens aquesta per aqueixa. La d'ací per la d'aquí. Tant se val. El resultat és el mateix – prens la cua pel nas, o la boca per l'aixella, o un cap d'univers per un altre, i això rai, l'enfarfoll del tot s'adapta a la teua tria com si de re no fos. No sabies fins ara que el tot era una pasta amorfa de flequer d'on en feies figuretes, o figuracions, com qui diu a la babalà... i et quedaves tanmateix tan ample. Car al capdavall tot s'equival a tot.

–Us veig tan equànime!

–De l'arcà pregon de l'igni roc sideri en creixen coets, i els diferents temps s'enyoren ells amb ells a deshora. I us abjur, Dionís, que així finirà tot.

–Sou l'alquimista, Neptú, definitiu.

–La civilització féu del món peixera – ah, perversió! Peixera d'aigües corruptes on els peixos esmorteïts només fan la viu-viu – ah, esborrona't; ah, para els paravents de les orelles: sent-ne la feixuga ranera: damnat peixum moribund.

En Tutela em feia senyal que adossés la galta al soler. Com feia ell. Ambdós, com indis escoltant a les vies si el cavall de foc s'atansava gaire, en sentírem, de les vils canonades, els sospitosos borborigmes.

–Són els darrers panteixos dels peixos morents, de qui les pampalluguejants escates esdevenen floquets aurífers, o petrolis que nodreixen míssils d'espai explorat, o adobs on molècules de futur endeví es congrien...

Vaig notar que el soler, sí, feia pudor de dona.

~0~0~

123. En Llulda, hom l'ataconava de petit a tort i a dret. L'ataconaven sa mare, son pare, els "amics"... L'ataconaven els "mestres", i els confessors i impartidors de catecismes odiosos, a part que "mestres" i capellans el violessin i el donessin pel cul sistemàticament, com era comú per a tots els infants pujats sota influència falangista on

qui manava era el feixista: destralers i capellans sobretot.

Sa mare, amb esquírria insecable, li deia que faria la fi de Macot; son pare, el col·laboracionista desvergonyit, li deia que qualsevol armat se'l cruspiria com cru esturió. Em deia en Marcel·lí Cirerell que era miraculós com, en la grotesca contaminació franquista de l'ambient on en Llulda cresqué, encar sortís nogensmenys tan sòlid com sortí.

–Sóc tan mascle (diu que li deia de jove) que clepsa endins no hi tinc neurones, hi tinc neurons, i mos neurons s'odien ells amb ells, d'aital faisó que com en catifa on es barallessin puces (mascles), cascuna fent únicament per ella mateixa, ço és, sense formar part de cap facció, o elenc de col·leccionista, o anuari de marcial telèfon, o boldró titellesc, o tèrbola catèrvola, o çoviètic pom qui vol, en ascensor ivaçós, l'ascens de tota la població (on ningú ja no sigui engruna de satel·lització, ni dels esdeveniments penyora, ni de la desmoralització general sacrificada víctima), el meu cap sencer, sèssil tartrany (o potser pitjor: sèssil llimac, o potser... encar... sèssil sanguinyola...), el meu cap no garanteix cap assegurança d'assenyat consir; és pus tost catifa ratada de què el meu cos escapçat volenter es desprenia ara mateix, com cua de solitari... o cagalló per l'anus sens pietat escanyat i llavors ja tolt. Car el cap no em serveix de re. Si mai pens gens, pens amb els collons.

Era en Llulda, de marrec, un escorxat viu, em diu en Marcel·lí. Perquè no assoleix de suprimir les misèries que el tenallen, esdevé, en esforç esgarrifós d'estudi patètic, distingit entomòleg. Aqueixa és la seua disfressa. I llavors, bo i acaçant tàvecs i xicaloris, i sovint, part l'interior, disciplinats escamots de corcs de moble de noguera, subversiu i clandestí crema, en atemptat mil·limetrat, rogles i rogles de magatzems on es coven, del viciós burgès, els luxes llunàtics que originen les pol·lucions pus bigarrades. Sap oimés que tota religió és superstició i que qui és religiós (ço és, relligat a la falòrnia) és

supersticiós (ço és, superestacionat en sot obert, enjòlit; en sot obert al buit infinit del desengany). I llavors avorreix els símbols – banderetes de qualssevol colors (colors, i què és doncs la bandera del xarnec sinó davantal de botxí?) – i en despenja el drap – s'hi moca, hi escopina, s'hi torca el culeret – i els crucifixos – els esmussa – se'ls emboteix al culeret cagat – i els ninots pintats – els mastegoteja – els escantella, escalaborna, migparteix – i els llibres "sagrats" – hi dibuixa capdeconyades, obscenitats – n'arrenca fulls – hi embolica cagallons, cadàvers d'animalons, els estova en pluja, els llença als fems...

A pams acana els arquetips. "Sóc l'heroi", estatueix. S'escau que... Va néixer un vint-i-nou de febrer, l'any de la pitjor mortaldat – vint-i-cinc milions moriren de patac, d'espetec... És doncs l'home en qui es comprimeixen vint-i-cinc milions de vides, les mateixes que esclataren quan ell fou nat, llençat com per canó sagnós o en coet excrementici a la vorera d'aquest món mig extingit... Se'n fa càrrec mentre estudia el voraviu repulsiu del llençol on el naixien... La seua mare és una cacatua genuïna: xerra i xerra... I xerra encar, romancera, com qui cagués veta, llepés fils... I el que diu... Horroritzaria un aprenent de botxí... No fa mai cas de la roba estesa... Al contrari, quan l'infant hi és, s'excedeix en les barbaritats que diu. Ah, i a humiliar'l n'excel·leix.

Amb cuirassa mil·lenària, la seua pell cotna, de torçó o rampell decideix que mai més no es penedeix de re, ni mai més no li reca re fet, ni pensat ni dit. Aquest és ell, qui l'univers mastega com un petit xiclet.

Es va casar, en primeres noces, amb na Teodora Morell, metgessa; llurs fills, Batiste i Caïm, nins triats, sempre feren goig, destil·lats en virtuts paradoxals, sempre somrients com si tenien els queixals confitats... Pels envejosos ullats de gaidó; pels verinosos botiflers fitats amb oi; pels ploramiques de merda assenyalats amb els

martells, tant en Caïm com en Batiste esdevingueren científics d'altes mires, qui altament mirats i mirant, un jorn, d'ençà d'un ermàs, enduts per l'embat d'un esclat d'alt risc, idò, pujaren a l'univers – hi pujaren suaus i ineluctables, justament com s'umfla el pit d'una colossal deessa, de qui el sospir es basqueja, xe, pels incendis solars.

En Batiste i en Caïm, amb prou feines nats, i ja de dret al panteó.

~o~o~

124. En canvi, l'abat Ambròs, demoníac inquisidor molt luxuriós, en acabat que fou llicenciat, ço és, li fou permès de plegar de la força aèria, on féu d'assassí alat durant mantes guerres clandestines i doncs pels mitjans sempre ignorades, ara doncs ben remunerat, amb retir prou dotat que no li calgués mirar gaire prim amb les despeses, s'assegué a consirar els acrobàtics escenaris d'altre mant atac terrorista. Són reialmes, ja ho sabeu, que existeixen sense ésser: escenaris potencials i prou; fantasieigs que volen pels rars airets d'enjondre, sobrades les atmosferes, on el malèvol ressentiment dels envejoses ni en febles tornaveus no hi ateny.

L'exèrcit és una màfia – hom et paga favors amb més alts graus i sinecures. I l'origen de la màfia? El repartiment pels capgrossos de l'església de territoris d'on treure'n nyapa. Apostolis, cardenals i bisbes atorgant a tort i a dret "beneficis": és a dir parròquies més o menys esteses d'on el contingut dringant dels platerets més o menys curulls dels pistrincs pispats als pecs "fidels" anaven a parar a les butxaques del "beneficiat" – generalment qualque mercenari

sanguinari qui lluità “per la fe” tot espoliant i assassinant “infidels”, o qualque secretari amb hirsuts, eriçats, secrets i a qui els serveis bé cal pagar’ls-hi – o amb prebendes, o liquidant-lo (secretament, o en foguera molt pública: la tria és múltiple, sortosos, diabòlics, enfaldillats).

En Gaietà Serpeta hagué de visitar l’abat Ambròs amb mires a trobar per a l’estiu una bona feina. Li recitaria els tòpics i avantatjats atributs propis; se’ls aprenia de cor i els refilaria llavors com per siringe gens empatxada per turs ni gaures.

N’Ambròs aprofitarà l’avinentesa. L’ensinistraré, diu, en la lluita terrorista que en diem lluita antiterrorista. Aquest noi tendre em garanteix el goig de veure el somni vigent, tant per vies jurídiques com per acceptança col·lectiva ja imprès a la consciència del comú, també exacerbat al seu fur intern, de tal faisó que dejorn substitueixi la seua incipient identitat vernacla en empedreïdament cuirassat esperit de cos. Els militars sem llosa sense esquerdes. I ell soldat – soldat a naltres.

En sobtats atacs epilèptics, dispararà els míssils àdhuc sense autorització. En article de mort, el terrorista antiterrorista té permès de prendre’s el títol de príncep de la propera guerra mundial, on cap nucli (inclosos els pinyols de cada fruit i els ous de cada ponedora) no s’estarà benauradament d’esclatar. “Som-hi, noi, cada cas cal prendre’l encar més seriosament. Hom suggereix de mesura de remei només l’activació de cada bomba. Que l’edat nuclear sigui la definitiva. Una multitud de qüestions cal rebutjar-les. Agrer és el món i l’univers perquè els xiscles i cridòries hi ressonin: les poblacions s’hi esgargamellaran i les tergiversacions al·lucinants (per posar un exemple, les que s’erigeixen, eriçades, dels peixos enllaunats) podran i seran descrites, en properes columnes als diaris marcials, com a xop cotó fluix d’avortament fallit a la nostra neta faç llençat, i malignament ans malèvola, pels

laberíntics adversaris.”

Espontanis escacs d’extinció siguin inaugurats. I que tothom hi jugui, totjorn esgarriat en dolenta casella. Que es quallin de por els glomèruls de cada estabornit viatger per illes de tenebrosa vesprada. Que el resclum dels marbres i cairons cremats pugi als narius com sentors de tresors sobtats d’osseres i espoliaris. Que el calc sord dels cavalls esquelètics de cent mil genets apocalíptics es marquin com calfreds a cada mal esmunyida espinada. Que els ases del menfotisme reconeguin a la fi que hi anàvem de debò. Que les veïnes i d’altres òrfenes dels estanys verinosos, candidates eixoïdes a xacres estelades, a tàndems s’enfilin, foses pels inoïts esclats i les ones expansives de volcàniques bafarades, per ínclits rumbs, al pitjor nyap a la catifa, on els ingredients són massa fastigosos per a assajar de destriar’ls sense que passin els eons que tot ho empedreeixen o dissolen. Que tot hi sigui a la catifa socarrimada referèndum borbònic, on tothom ha de dir-hi merda, perquè tota tria hi és merda indestriable. Que així com en Minos, o cap altre avar, mor banyant-se en or fos, que el pit de cada dona esdevingui espoli de morralla on el cap de l’ase llefiscosament s’ha desfet. Que...

Per sort, aquell dia en Gaietà Sobirà perdé el tramvia. Se li malbarataren així les avinenteses de presentar-se-li. Més que més, que son pare li encomanava aquell migdia mateix que, per postís de vacances, aquell estiu es jaquís de disbauxes aposemàtiques (o portadores de senyals d’amenaça) i, desemboirinat, fes allò altre: que detectés els traços llampants de les mobilitats menys monòtones i que s’entretingués amb els espectacles pictòrics de l’esperonant natura. “Eixa és ta tasca, fillet. Un pic avortats els lligams amb els corruptes governs d’esborronador entec, d’autoflagel·lació benauradament ans providencialment doncs exempt, reforça, a canvi, les prístines, cristal·lines, cèl·lules qui hi tinc encloses en eixa caixa.”

Era una caixa de ferre claferta d'escrits vedats. "Si me'ls endrecessis, tots en reapreníem. Eclèctic els he escollits en silents inferns d'eixordat xivarri, i ara em són paradís loquaç. A les palpentes, trencant segells de repressió, arreludament autònom, n'esporgava els fulls entecats per influències canòniques i d'altres colomasses d'exhibició emfàtica o eclesiàstica. Sóc el puput qui en femer el discret gazofilaci desa. Marrota latent, hi bateguen vivaços escalaborns de larva. Fosca covada escolada, metamorfosats, que en neixin, enlluernaires, fènixs."

~o~o~

125. Sota els atlants, els homosexuals cardàvem. Feia fred i l'escalfor dels cossos, per l'arreçó excitats, només atenyia voltants exigus. Aquell fred de la nit glaçaria primaverals mertènsies i el·lèbors, oimés erines de prima carn. Els crus ulls del qui em donava pel cul, lluents, d'obsidiana, donaven un rampeu als del xoriguer qui sotja la trossa virolada al cap de la dida qui, en banc de parc, alleta l'infant encar de vernissos i formatges de nounat que pels bolquers percolaven, safarós, llefiscós, pudent, tot ple.

El sexe anònim (consirava sense gaudi) és clafert de bertrols, paranys, calcatrapes i espinacs de ferro. Sempre me n'he de penedir un instant massa tard.

Mentre l'opressor jurcava, cruelíssim, en Llulda Lledó, heroi gatlà, jaquia el magí passejar's pels éssers "estimats" qui, amb llur

declarat “amor familiar” l’empenyien al vici. La seua segona dona, na Ciril·la Torner, llas, la qui totjorn put a dona vella – de jove i tot ja en pudia un fotimer; n’Oliba, el seu cosí mestre, molt didàctic, aital plom; l’oncle Tià, gras, insultant (amb sos collons esclafats damunt la closca d’aquella tortuga gegantina); ah, i la sempre reptadora tieta Nati; la més imparcial (no gaire més) tieta Trini; l’oncle Ferran, horrorós capellà; àdhuc les urpes del gat Bonifaci...

–Aquesta és la “tragèdia de l’ateu” –li diuen–. Sense de la religió el consol, i, damunt, aniràs a l’infern!

Els respon: “Pobret de mi, sempre he tingut tanmateix un gran avantatge sobre els déus – quan m’hi cagava els omplia de merda – dementre que com ells se’m volien cagar damunt, jo rai, no m’omplien sinó de fi airet, car eren “esperits purs”, és clar – i ja em direu si els esperits purs caguen gaire – la caguen a tot instant, això sí, mes cagar merda no pas que no caguen, ca? – quin déu més brut no fóra, oh?”

A casa seua hi té, a l’ampit de la finestra del seu estudi mínim, un feixuc drac de jade, de qui la perla de la saviesa, o, encar millor, de l’enteniment – o de l’“entenimentamenta” (o seny de l’home o drac de bo de bo entenimentat) – lluu amb profètics llambreigs.

Amb magnificadores lents totjorn raspallades de fresc, hi copsa sovint els futurs (immediats i remots). Resistències dinàstiques hi suren, i esperons i sabres, i delictes de solemnitat. I llavors daltabaixos i escruixits cruiximents. Espetecs en polsegosa safata: desgavells d’escombriaires folls qui les mil·lenàries escombraries d’idees mai sotmeses a l’escrutini de la raó tornen, impunes, a escampar. Ecs, i les lletges tebieses dels bagatges culturals mai no trets a piadós oblit. Les irrupcions i viabilitats dels llops suats. Les

sòlites plúmbies esdevinences, entrevinences, entrevinenteses... així mateix hi solen ésser. I malsons d'entrevinguts enteniments per embuts perforats duts a escena, com dic, peti qui peti. La mort d'en Gran Tòtil als Camps Catalònics (d'on en naixia, molt més ferotge, el Petit Tòtil) s'escau d'escunçar-s'hi adesiara, gairebé cíclicament. Els corrosius conflictes per errònies enrònies i vagues enraonies pels esvorancs pereixeixamplats de goles engolits brollen com bolets aguditzats de metzines. Estellats ans estavellats mons percudeixen al rerefons panxes tibades de cel anul·lat. I als al·ludits amargs, adés tramesos a porgar de fum i de zel les mentalitats per escreixos fantàstics fetes confús esbarzerar, hom (oceans de gernacions jupes) els aplanava talment que mai més no poguessin ja ficar's dempeus...

Bah, tot plegat, al capdarrer, re que no fos teca també contemporània, llas.

Es va esguardar al mirall. "Glaçat filisteu, repressor d'humiliats afins al règim, t'hi enderies. Amb èmfasi d'atzagaiada treus ara els minsos al·licients al teu nyap il·legible. Cruspeix-te, entost d'açò, la rigorosa raó, origen europeu de la tranquil·litat!"

Al remat d'un frenètic recaceig, va treure d'un calaix grinyolenc una espasa de foc. Amb estretor de pedra i abús de roure, olivaci s'escosí les xacres. Aquests darrers anys cap pal·liatiu gens no li'n subvenia ni duia nul socors: coent, dolorós, recargoleig sofert pels òrgans i esfínters. Per això hi burxà, espasa roent envant i amunt. I xisclà, eufòric, com picot qui el verm gegantí descolga en torell que una sola ànima habitava: "Refot-m'ho, refot-m'ho-ho..., refot-m'ho-ho-ho-ho-ho-ho!"

Sí ves, era menys d'un triomf, just una ovació.

~o~o~

126. Més ençà, n'Itza Agon, un homenic prim i força lligamosques, hom el coacciona que ofereixi restriccions als missatges. Sempre doncs fa veure que hi té pertot estesa roba, d'on que a ningú no li sigui llegut de dir'n de cap color. Així, tots els habitats habitants d'on ell fa veure que mana sem tractats de missatges, doncs, d'infants.

Els qui alfarrassen i sospesen cànons contradictoris d'amagatotis, gent secreta d'identitat mil·lenària, veu, en els seculars jacobins cartells de cada poder, extenuant gasofi.

Entre els nesprers i els albercoquers corcats, casolans llauradors aïllats exposen llurs desavinences amb gruixuda amargor. Amb vel·leïtats de perplexitat, n'Itza Agon diu que ho esbrinarà, com li sol·liciten, representant legítimament la veu del poble, els huracanats fems de la cambra baixa.

Pels micròfons i càmeres li ix, en interromputs bleixos, un fil espoderat d'àcid càustic disfressat de grumollosa mel que belleu tendiria a l'autocrítica, si no fos que és tan difícil, ja no dic de pair, de treure'n entrellat. "Els nacionals", diu, "ni sem tan intempestius ni ens cordem les espardenyes de cap a peus, mes paral·lelament. Al calaix dels silencis, cada batllessa hi té el deute i el deure d'ensorrar-hi les dades més fosquetes. No fos cas que ens engresquéssim massa. Cordialment i col·lectiva belleu no fóra cap disbarat, o en tot

cas força escàs, si al varengatge de canyots de la versemblança hi destronàvem les més constituïdes, contundents, cavil·lacions. Fóra collita de pèssima migradesa barrejar al morteret de cap femella empegueïment i pragmatisme. Meixos, xais, jònecs, balenes... tots gambaren enllà de l'arca convincentment tibats com un fus, i s'afermaren al dur ofici d'ésser presents. Ara no voldríem que ningú no ens titllés d'irredempts i que ens costés doncs el càrrec, mes creiem que fóra fracàs assegurat de conferir cap gruix que al capdavall enfonsi els remeis coincidents a cap diagnòstic massa estovat. D'on que això sobretot calgui: el rebuig total ans general a les baules intruses, no fos cas que tot plegat, altrament massa esprimatxat, no petés."

Els aplaudiments davallaren, flascs i flacs, d'almenares i cadirats. Tot era fotesa, despesa sense solta ni volta, joguina lul·liana, anàlisi descol·locada, cagarulla típica d'escó establert.

Estrictes ases, encetem al tornell un nou tomb esverat. En agreujat esqueixament, els parracs de la nostra ànima, com giny esfilagarsat pescat al vol per entomòleg pitof, entren en joc: hom els instal·la davant els tribunals, on un altre prohom de borda fornada n'engegarà encontinent per l'escalabornadot broc gros, això rai.

~o~o~

(Eleuteri: Trenta-quatrè d'Aclucallades.)

[*Aclucallades (34).*]

He escrit un llibre: –Davant hi he escrit això: Aquest llibre fou escrit cinc anys abans. I ja hi sóc. Sóc l'escriptor. Prou.

Un escriptor qui només té un llegidor: elleix.

I per què li'n caldria cap més? I per què cap altra cosa?

Car havia escrit el primer llibre. Sempre el primer. No em vindreu amb coses dels egipcis de l'any de la picaó. Per exemple!

El meu és sempre escrit cinc anys abans.

El primer llibre és l'únic que de debò mai valia prou la pena de llegir. Car tots els altres en derivaven. Tots els llibres romanents, quina altra cosa que subproducte degenerat del meu?

Vanitat: –Li dic: Enriqueta, la vanitat no em deixa viure. Em diu: *Saps què? Fes-te poeta*.

Guions: –Plorava un fill amargament la mort de son pare; era davant son pare mort el noi; el pare qui abans plorà la mort del noi...

Què separa el cor-romput del corromput?

El lligam d'un guió els separa.

El teu nom sota el palter d'altri: –Diu n'Oscar Wilde: "Durant tot el matí penquí corregint un dels meus poemes i al capdavall en vaig treure una coma. Després, al vespre, la vaig tornar a ficar."

[El que no se n'adona, pobrissó, és que més tard vindrà el sapastre "corrector" del diari o de l'editorial i t'omplirà el text de torts. I s'hi cagarà damunt, i hi deixarà el palter perquè el signis tu.]

Cagades: –Fa en Swift: "Men are never so serious, thoughtful, and intent, as when they are at Stool." (No veus la gent mai tan seriosa ans pensiva i dedicada com quan caga.) Tret del moment de la mort. Car aquell és l'instant de la gran cagada. I ja no cal pensar sinó en re.

Globus o bombolla qui esclata: –"–Oh, aquesta bombolla, com en dius?
–*En dic vida*."

Una vida té prou espai per a l'expansió – fins que ocupa tot el terreny que li pertocava – llavors rebenta en re.

Vivim en espai, no pas en temps – temps només és espai qui s'expandeix.

Si l'espai s'acaba, empenys, agònic, els termes de la bombolla – debades – car la bombolla no s'expandeix ja pus...

Empenyeres tanmateix, i llavors féu plof – la bombolla féu plof, tu feres plof, tot féu plof.

(...)

Els va sobtar la meua despreocupació, indiferència, davant la mort imminent – d'esme, més que no pas per esperit de supervivència, vaig aprofitar llur dubte per a rebregar-me com un cadell i prendre alhora, amb un parell de falconades, tant la pistola com el coltell del cap de colla qui em tenia agafat i, amb ganyotes i crits rai, amenaçava de pelar-me allí mateix...

Ara, fastiguejat per la lletja horror dibuixada al seu visatge, li vaig enfonsar el coltell al coll; amb la gola jugulada i la caròtide ensems, la calda sang hi feia bombolles de ventissa ebullició.

Un dels seus saigs gosà vindre'm amb una destral massa grossa per a ell; era una de les destrals massives amb les quals ens proposàvem d'esbotzar les caixes on hi havia el recapte: la pols blanca, al capdavall la cendra, part de la qual es volien estalviar de donar-me amb el vulgar ràpid recurs de l'eliminació. Encar amb el cos del cap de colla dessagnant-se'm al braç esquerre que el servava, amb el braç dret prenguí una cadira amb la qual rebutgí el de la destral... Caigué enrere amb la dissort que la destral li caigué damunt... Tolt, el seu cap rodolà ras fins als peus dels altres... Tothom reculà, esfereït. Encar tenia el cos de llur capità abraçat – el vaig deixar caure a terra com un cagalló.

–La meua bombolla esclatarà just a l'instant marcat. Ni abans, ni encar menys, després.

En acabat, vaig agafar els paquets de pols blanca que em pertocaven i me'n vaig anar. Amb la pistola, no en feia esclatar cap altre... Els sabia tremolencs, vegem-me allunyar-me'ls, espurnejant amb lluminositats fantàstiques.

L'eternitat: –Si el temps és no res, l'eternitat (que és tot el temps) és doncs l'absolut no-res. On s'acaba tot el temps, comença tot l'espai; més fàcil: on s'acaba el no-res, comença el tot.

Car és el temps "objectiu" o només "percebut"?: –Entomeu això: Per als lobotomitzats, la vida s'atura a l'hora on els esguerraven – tots els records s'acaben llavors. El temps que els passaria ara dessobre tanmateix ja no els jaqueix ni petjada.

Tothom qui diu temps diu espai.

Lévi-Strauss: Allò que caracteritza sobretot l'enteniment salvatge és la desconeixença del concepte "temps".

Ara us ho dic: El temps és una conseqüència efímera de l'espai infinit.

Hesse: Això del "temps" és un invent. Res no fou, res no serà; tot és ara, autèntic, present.

Simenon: Hom parla dels anys com si de debò n'hi hagués gens.

Goethe: Cerca l'instant perfecte, absolut, on el temps s'atura.

Kant: El temps manca de realitat objectiva, car ni és accident ni substància ni lligam (relació). És una condició purament subjectiva: una intuïció segregada per l'enteniment per tal de coordinar-se.

Italo Calvino: La dimensió del temps feta a miques: ni amem ni pensem sinó en fragments de temps que com guspires s'estenen una miqueta i es fonen.

Costa Llobera: On sembla que el temps ja no fa via pren millor sa volada l'esperit.

Plaute: Maleït el malparit qui, bo i empescant-se el rellotge de Sol, m'ha partit en mil bocinets o ja crostetes l'adés gran pastís del dia.

Zenó: Dividir el temps és occir-lo, aprimar-lo fins a la inexistència.

D'on, si mor el temps, el temps ja no podreix, s'eleva la carn en immortal intenció petrificada.

Em negaré als aiguaneixos: Tant que presumia adés de valent, ara, condemnat a mort, no volia saber-ho, em feia el sord. Què sap la metgessa...? Li vaig dir que callés. (No, ja no era gens valent, ara, a l'hora de la veritat.)

Els aiguaneixos de l'esperança mai no s'estronquen per als qui vitalment empenyem, punyents, encar.

No em deixaré guanyar per la melangia senil.

És veritat que les dones són un element massa subtil per al meu enteniment – se't refreguen el cony mocós a l'amaluc o la cuixa, i al capdavall NO volien cardar; els deies una xanxeta innocent de doble entendre, i se t'emprenyaven com mones, i al capdavall VOLIEN cardar.

Mes hi ha vida enllà de l'element dona.

Els catalans, cal reconèixer-ho, són massa inabastables per a la meua lògica. Hom em diu que encar continuen tractant el xarnec com si fos una llengua vàlida... No se'n volen adonar que pel xarnec entra el feixisme. Pel feixisme l'anihilament. Que qui llegeix en franquista, tost se'n torna. Llas, hem perdut molt de terreny. No cal anar gaire enrere, i castellufa només calia saber-ne una miqueta per a fer-se entendre dels escombriaires i les criades encar massa nou-arribats.

El jovent assabentat (l'altre, el pec, deu llegir només en xarnec) es veu que considera el José Pla (amb un accent agut a la a!) de la meua joventut, on l'home només escrivia en castellà, com un clàssic català – de debò...? Per ordre de qui...? On tenen el gust, aqueixa canalla...?

I el "Khordi Pukhol, ex-president-eh de la Kheneralidà," com en diu la ràdio castellana per als sud-americans, és considerat com un catalanista! Aquell venut!

Les bombolles se'm fonen per les vores com les de la pluja damunt els tolls. Tant d'amat fos!

Tot s'ha escolat tan de pressa!

I la gent pel món sembla cada dia una mica més gamarussa. Tant de cretí creient en déus i en jerarquies eclesiàstiques! Aquells farsants assassins! Parlen de màrtirs, però mai dels màrtirs més nombrosos: els màrtirs de la veritat, els màrtirs per l'ateisme.

Amb un món com més anem més brut i més ple de carn qui es corromp.

I les guerres justificades amb falòrnies que no s'hauria de poder creure un ingenu infant de vuit anys... *Krieg dem Kriege*.

I els més vells més enderiats a veure morir el jovent. I el jovent autoenganyat, signant-hi amb delit...

No em deixaré guanyar per la melangia de la senilitat...

Hi ha més elements a una vida que els matussers efímers desagraïts successors d'una nèxia adés superba.

I llavors què...? Sóc un artista, encara visc...

Hi ha en Josep Carner... De qui en sé les mantres... Hi ha en Pedrolo, de qui en conec les mantres... Hi ha l'esperança doncs...

Al capdavall guanyarem els bons...

Al capdavall, ca?

Al capdavall... *plof*.

Teoria de l'amor universal: –Hi havia doncs aquests tres o quatre científics andorrans qui amb un làser encara més potent van migpartir el món, i llavors l'univers.

Guaiteu ara el món migpartit en dues mitges taronges... Ai, en òrbites paral·leles i desfasades!

Tothom dins cada mitja taronja enyorat d'amor... i impel·lint doncs d'enveja d'amor la mitja taronja cap a l'altra... Els habitants de totes dues mitges taronges desitjant sobre tota altra cosa la immensa reunió.

I l'univers migpartit... Els dos universos perduts en el no-res? On tenim el que ens manca? es diuen estels i matèries... Deu ésser perdut a la meitat que ens manca... Ah, si podíem tornar-hi a ésser...

Anhel de l'ànima planetària, per amor nafrada.

Assassí en sèrie contra assassí seriós: –He estat estudiant les biografies d'un ramat de "serial killers". Tots tenien una mare molt religiosa i un pare molt colèric, és a dir, feixista. O, si vivien amb els padrins, la mateixa combinació si fa no fa, una padrina molt religiosa, un padrí molt criminal. Hum. (Mares religioses, pares franquistes... Quina societat em recorda?)

El feixisme intrínsec de la religió – tots depenent, i vetllats ans

severament sotjats, per l'ull maligne del líder, del guia, del führer, del "senyor". Hà!

Tots pateixen "a rigid religious education", una règea educació religiosa, hà! A part que veure "educació" i "religió" a la vora ja fa mal als ulls i sona oximorònic d'allò pus, a sobre hi ha el rígid, el rígida, el dogmàtic, el recte, el correcte – règeus i règees garrots i forques per a escanyar l'infant i fer-l'en un degenerat segur.

"–Ah, i l'assassí seriós? –Home, el tiranicida!"

La nit ha consell, i trem el tren: –I diu el ritme anímic sedec de la llibertat de l'univers... Llo... em... Llo...em... Lloem els tiranicides! Llo... em... Llo... em... Lloem els tiranicides!

El dolent és el malalt (tornem-hi!): –Una lesió al bocí de cervell que en diuen còrtex prefrontral medioventral et tol el sentiment d'humanitat solidària – et fa fred assassí – perfecte membre de la bòfia – ideal protagonista de pel·lícula d'acció – típic ocellot pudent de gàbia carcerària.

[En Català funciona tot millor. Escolteu això: –De Plató (Gòrgies) a Boeci (Consolació) als Catalans: "No tot malalt és dolent, mes tot dolent és malalt." Ésser àvol podria traduir-se en ésser a-vol, és a dir, voler allò contrari d'allò que és bo; ésser àvol és patir del cervell: anar hom contra elleix: voler-se fet i fet mort; per qualque defecte del mecanisme cerebral, qui és àvol no es vol prou.]

Odi: –Hom és antisemita, és anticatalà, és anticà, és anticatòlic, és anti el que li roti..., i per ell fotrà. Els qui odien són el bon llevat de

la humanitat. Altrament, tots escapçats, màquines de treballar. Això voldrien els qui ens tenen per les penjarelles. I quina justícia fóra la que es fotria a adoctrinar cervells...? Justícia hauria de voler dir no emprenyar qui no emprenya. Mes hom ho confon tot: justícia, església, estat, militars, comerciants: totes les forces de repressió maldant ensems per agafar-te el cervell i masegar-te'l fins que repixi la mateixa grisa brutícia on tothom es rabeja, i, sobre, aitan moral – aitan santet, sense ensenyar les vergonyes – perquè no en tenen – per no tindre, no tenen un cervell que els rutlli gens.

Qui confon l'odi amb l'agressió...? Caldria ésser pampana!

Sovint (gairebé sempre) qui agredeix amb més crueltat i més aclaparadorament és qui té "déu al seu costat". Els pitjors terroristes brollen del podrimener de l'estat. Bombes atòmiques...? Croades...? Descobriments...? Conversions...? Colonitzacions...? Normalitzacions...? Lleis molt morals...?

Maleïts enverinaires!

Voltaire: El mateix qui et diu: "Pensa com jo o déu et condemna", tantost com pugui et dirà: "Pensa com jo o ja t'he condemnat a mort".

J.P. Dubois: Quants de morts sense remei per un sol ressuscitat!

John Sturrock: "Anti(...) should not be criminalized as if it were itself physically injurious: there is no continuum of deliquency running from racial slander to homicide."

En realitat, sovint (gairebé sempre) és a l'inrevés. L'agressor empra d'excusa l'odi de l'agredit a posteriori: després del fet d'agressió. Per un exemple que ens toca ben a prop, compareu els castelladres tractant els catalans de tots els crims possibles (i previsibles – emmirallant els propis! – tantost els catalans s'emparessin d'una puta vegada del poder que els correspon) per a justificar els crims autèntics que ara mateix els castelladres continuen de fer-nos!

I per què s'hi aferrissen tant, a continuar de fer-nos malbé...? Car s'arrapen com feres rabiüdes al poder que no volen lliurar-nos, tot i que no en tenen cap dret.

Sturrock ho recalca: En l'acte d'apoderar-se del poder que a hom li revé (hom: un boldró de gent esclafada per d'altri, una nació colonitzada, una tribu esclavitzada...) es confirma la teoria de la força sempre equivalent de què parlà en Foucault: el poder sempre és el mateix: el que guanyes tu, el prens a un altre que el tenia abans.

Per això el feixisme canfelipútrid i el feixisme canjacobí defensen com rat de pesta panxa enlaire el que adés ens robaren.

Les falsificacions dels castelladres: –Cosa normal de totes totes. Qui ho dubta! Estats molt menys corruptes ho fan.

"The creation of phony documents and memoirs is a major industry of our secret police forces." Gore Vidal diu el 1976 dels de la CIA, l'FBI, la bòfia "antinarcòtics", els serveis secrets de l'exèrcit i el tresor, etc.

Per exemple, quant de tom de "desertor çoviètic" no és altre que un

invent escrit per qualque escrivent premiat i esperonat per un altre generalet al pentàgon?

Aquell qui s'empassa les propagandes dels estats és com qui es creu els anuncis a diaris i televisions. Un pobre tanoca. Car les lleis i els qui les fan complir, quin canfelip sobreïxent! Els qui hi viuen es diuen, satisfets: "Ei, hom hi és no pas només per a emprenyar els ciutadans. No n'hi ha prou fent tornar els ciutadans en formigues obreres; cal anar burxant-les contínuament amb tota mena de prohibicions sense solta ni volta." I cal que cada formigueta gasti i despengui, això sí, i que s'endeuti fins que es mori en pic hom li hagi tret tot el suc, tota la mel que les regines (o els propietaris) xuclen.

[I encara hi ha qui troba "exagerat" que els castelladres convertissin els Servent en Servantes, en Colom en Colombo, els escrits i les descobertes i les conquestes dels Catalans en cosa exclusivament castelladra. Bah!]

Ara digueu-me: Quan recobrarem els trofeus adés robats?

Al capdavall: –**Bombolles**.

~o~o~

[Eleuteri: *Oït o dit, o escrit i llegit als trens (23)*.]

Jo també sóc un intel·lectual, jo també sóc un geni!

I pel fet que sóc un geni i un intel·lectual, i un semidéu, i una força de la natura (no pas perquè ho sigui, és clar, sinó perquè també ho dic), contestaré amb un altre manifest el manifest dels intel·lectualoidastres merdanyols qui l'altre dia atacaren covardament i feixista (tot és el mateix) el gloriós idioma Català, únic idioma oficial de tota la immensa nació Catalana, de dalt a baix, i d'esquerra a dreta, també anomenada Països Catalans i, encar millor, anomenada, per tot el món, i gloriosament, Catalònia!

Ei, car això de manifestar res, rai. Res més inútil ni provincià ans baratet. Podria manifestar i escriure manifests, és a dir, perdre el temps, no pas com un intel·lectual, ans com un calçasses, fins que les gallines comencessin de tornar a pixar en filigranes i arabescs.

Au, cabassets [dic als merdanyols autoanomenats intel·lectualoidastres], au, Bragas (sota la) Llosa (et vull veure), au, i comparses tristes, cogomelles llordes, bordes i llefiscoses, au, a repapiejar enjondre, prou sabem tots d'on veniu ni on us ho paguen... al canfelip... del canfelip... i per això que la caguéssiu aitan estridentment. Es manifesta millor (i afirmaria que no deu pas fer tanta de pudor) el vostre forat del cul cada vegada que es peta, pse!

Merdifests com el vostre (no sé pas si més rucs, però) en podria escriure catorze o quinze cada dia... mes per què...? per a demostrar que estic acabat...? que ja no sóc sinó unes bragues llordes i espellifades...? que no serveixc ni de drap brut...? que a hores d'ara segurament ja m'estaria molt millor sota la frescor eterna de la llosa...? que la ràbia i la impotència del fer-me vell m'ofeguen i em duen a l'enveja d'atacar els més desemparats per un estat opressor, paràsit i aliè; perquè fa bo d'ésser un assassí feixista a les acaballes, fa bo de veure d'altres rebregar-se en l'agonia amb un mateix...? pse...! i tant: pse!

(...)

Tant se val. Som-hi amb el merdifest, doncs!

(...)

[*Petit humil (no gaire) manifest d'un intel·lectual (autèntic) Català*.]

A part que el castellà no serveix per a res, i és lleig i fastigós de sentir, de llegir, d'esguardar i sobretot d'ensumar, i, pel fet que perquè sóc intel·lectual (i si doncs no ho fos, millor, car encar hi patiria menys), conec tanmateix moltes de llengües civilitzades (especialment la llengua universal anomenada anglès, i conec sobretot la llengua Catalana, que estim sobre totes les llengües del món...) diré ara... aitan solemnement com calgui... que:

–Perquè el castellà put a franquisme, mai més no parlaré en castellà.

–Perquè el castellà put a franquisme, mai més no llegiré en castellà.

–Perquè el castellà put a franquisme, mai més no escoltaré dir res en castellà.

–Perquè el castellà put a franquisme, mai més no esguardaré res fet en castellà.

–Perquè el castellà put a franquisme, pertot arreu al món diré (en anglès, en xinès, en rus, en alemany, en japonès, en Català...!) que el castellà put a franquisme; que el castellà és ja franquisme, i que franquisme és maligne feixisme, és a dir, ideologia de covards assassins.

I tothom sabrà, si sent ni veu mai res dit o escrit en castellà, que està en presència del franquisme assassí.

(...)

[*D'afegitó, dos manifests més; i fort millors. El manifest de l'estel qui es pon per sempre, i el manifest del llop soliu*.]

sóc un estel

ahir

peria

.

llop soliu

sobreviu totes les vicissituds

serva pau a l'esperit

hom pot només

occir'l

disparant-li de lluny

i anònimament

hi era...

i ara...?

.

~o~o~

[Eleuteri: *Oït o dit als trens (22).*]

O no hi ha poble ni idioma més bemparits a tota Espanya que el Català

Un sudamerdicà vol que li parlis "epanó" perquè hom l'ha enganyat i li ha dit que és a "epana" i, ves, pobre home, s'ho ha cregut. Diu "epanó", és clar, quan en realitat vol que li parlis allò seu: "equatorià", "salvadoreny", "peruà", qui sap què...

I això doncs és el que li responc, i en Català (car sempre, per educació i perquè se n'adonin que els tract com a persones, és a dir, sense discriminacions ni prenent-los per aitan babaus que són incapaços de comprendre'ns, vist on són, els parl, com dic, als mal-informats, en Català) (i sempre, si doncs no són uns malignes escarbats, o uns ases sense remei, m'entenen):

–Vós no parleu "epanó", vós parleu "equatorià" (o el que sigui); a mi m'heu de dir que parli "epanó"! Què us penseu belleu que el Català és menys espanyol que el castellà o l'andalús...? Al contrari, no hi ha poble en tota la península Ibèrica (península que també duu, per altre nom geogràfic, el nom d'Espanya), no hi ha pobles ni idiomes més collonuts i orgullosos a tota Espanya que el poble i l'idioma

Català... Per quins set sous l'andalús fóra més espanyol que no el basc, el portuguès, l'asturià o l'aragonès...? I el Català sempre ha estat, i sempre serà (si més no per als Catalans, ço que és del tot natural) el primer i principal: el príncep dels idiomes espanyols. Així que (em creureu si voleu), si mai em perdia per l'Equador (o d'on fos que fos que fóssiu), faré l'esforç, si em vull fer entendre encar millor, d'emprar l'equatorià... mes mentre sigueu a Catalònia, vós fareu l'esforç, si voleu que ningú us faci cap cas, d'emprar l'espanyol per excel·lència (si més no per als Catalans, de Perpinyà a Alacant, de Mequinensa a Maó), d'emprar l'espanyol més important de tots: el Català. I lliçons d'història i de lingüística pròpia, podeu pensar que poc us els acceptaré, sobretot quan em vénen d'un foraster, d'un no-espanyol, d'un no-peninsular. O.K.? Doncs no fotem, a aixantar la mui, i fer bondat, senyoret.

Val a dir que la mala educació dels sudamerdicans [un sudamerdicà és un sud-americà malparit, un agent del castelladrisme] ens ha fet molt de mal per terres de l'hemisferi boreal del continent ultramarí. És per culpa dels sudamerdicans que els americans, quan mai saben ni qui som (molt, molt, molt rarament), ens prenen pel dolent de llur pel·lícula (no pas pel bo oprimit pels armats franquistes). Diries que els castellans són tan lladres que àdhuc ens roben la pronúncia dels noms. Ara doncs, pràcticament tots els periodistes qui parlen pels mitjans americans, tant si enraonem ara de l'esfera cultural, com esportiva, com la dels afers d'actualitat, anomenen els noms Catalans en l'andalús sudamerdicà [tret quan diuen Barf-elona, o Ibi-fa; llavors empren les esgarrifadores efs castellanes]. I així veuríeu que per a dir el nom d'en Casals, tothom diu Cassals, i ningú Cazals (que és com es pronuncia tant en anglès com en Català). Car l'anglès i Català, com tothom sap, es pronuncien igual pel que fa a les zetes (o "s" sonores) i pel que fa a la jota. Doncs bé, els americans (aconsellats pels "savis" sudamerdicans) semblen sempre fer un esforç suplementari per a pronunciar ben malament (és a dir, a la sud-americana, i excepcionalment a la castellana; mai a la pròpia) tots els noms Catalans. Fins gent qui s'escriu el nom en un Català tan cridaner com pot (el plantifica en milers de quadres, per exemple; quadres ara exhibits a tots els museus del món), hom no els en fa cap cas... En Joan Miró veuria que aquest Joan es torna

Khu-an (el mateix esfereïdor khu-an d'aquell desgraciat Khu-an Cal·los, rei de la merdegada). O ara mateix el beisbolista Albert Pujols... El nom Pujols, que normalment s'hauria de pronunciar exactament en Català com en anglès, es pronunciat pu-khols... Ecs, no cal estendre-s'hi.

Les excepcions són mínimes. Un camí vaig sentir en John McEnroe, en l'avinentesa de lliurament de trofeu a aquell carrinclonet de Rafe del Pòdex, qui (això era al començament de la seua carrera, quan encar ens pensàvem que era persona) s'esqueia aquell dia de pujar a l'escó dels triomfadors després de guanyar, com dic, una copeta, i hom m'havia dit d'ell que era manacorí, i doncs Català, i en John en aquella avinentesa, dic, va comentar rere el televisor: "I'm sure he's going to say something in his native Catalonian..." Però no, és clar; aquell botifleret merdoset (ara sabem que era un traïdor d'ençà del primer dia on l'ensinistraven de traïdor, i ell sempre tan bon alumne), aquella caqueta, dic, no va dir res en els seu nadiu Català; ho va dir tot en franquista, amb accent franquista perfecte, amb ideologia franquista impecable...

I ara que dèiem franquistes... Com és que els "intel·lectuals" castellans o acastellanats continuïn tots plegats essent sempre tan franquistes? [Cal dir els "intel·lectuals" (se'n diuen així ell mateixos, senyal que d'intel·lectualitat no gaire), cal dir, doncs (encar que faci riure) els "intel·lectuals" activistes (car els qui no foten el nas en palterades d'aqueixes deuen ésser més intel·ligents, i en deu haver uns quants; l'únic que els mitjans franquistes no els deuen traure a la claror, no fos cas que esclarissin una miqueta les ments de qualque ben enverinat "epanó").]

D'aqueixos pseudo-intel·lectuals mai no en veus enlloc cap boldronet dedicat a fer cap manifest en defensa de les llibertats i els drets a les llibertats de la tribu molt assetjada dels Catalans (voltats pertot arreu d'exèrcits feixistes i irritats, ja decidits a esborrar-los del mapa). Oh no! Els Catalans, quina merda! Mai no es mobilitzaran pels Catalans, mai cap moviment (altre que peristàltic,

és clar!) a favor dels Catalans.

Sortiran a defensar les "llibertats" (o el que sigui, tant se val) dels tibetans, oh, això sí! Dels aborígens d'Austràlia, oh! Dels èskimos del Canadà... Com més lluny, millor!

Però això no, llur déu els en guard, això mai... Mai no sortiran a defensar les llibertats ni els drets de cap poble qui pogués amenaçar la total hegemonia del franquisme... Els Catalans, a la merda, garrotada! Els bascs, els gallecs, els asturians, els andalusos, els quítxues, els inques, els maies, els asteques, els tupís i guaranís, els aimares, els maputxes... Mai! Esperaran quan alguns d'aquests siguin irrecuperablement extingits, quan només en romangui quatre o cinc, malalts, fent la viu-viu, perdent coneixement... Llavors en ploraran alguns (alguns en ploraran alguns), amb llàgrimes de cocodril...

Ara, mentrestant, no! Mentrestant franquisme, franquisme; franquisme i prou. Quin poble voldria aitals "intel·lectuals"? Quin fàstic! Caldria ésser un poble totalment degenerat!

~o~o~

[Eleuteri: *Oït o dit als trens (21)*.]

(O pertot hi ha de tot.)

Li dic: –Escolteu, tanta d'injustícia al món – i jo no pas més just, ho

reconec.

–Ara us donaré tres exemples on castellans o acastellanats, parlant en castellà o en andalús, m'han tractat com a persones; m'han tractat, captenint-se ells com a persones, a mi; m'han tractat com a persona – no pas com a empestat Català.

–Per això quan dic "els castellans són tots franquistes, o són tots lladres", sempre dic fals, i en sóc conscient, i tanmateix ho dic, impel·lit pel fàstic que m'inspiren, no pas com a persones, mes com a tribu, com a boldró enemic, escarransit, avariciós, agressiu, invasor, ocupant, i monomaniàticament enderiat a fer-nos desaparèixer com a poble. A fer-nos doncs no-existits, a negar tots els nostres avantpassats, tots els nostres herois, descobridors, artistes, escriptors, científics, i parlants en general... a fer-ne no-re, a enfonsar-los en el no-re, en l'oprobi de l'oblit, a colgar-los en la merda de l'insult continu fins que qui mai els recordés només en recordés la pudor que emetien, una pudor manllevada, llas, de les palterades servides pels enemics ocupants, qui no solament doncs ens ocupaven, ens ocupaven com si els érem canfelip: ens omplien de llur merda i ens n'ofegaven.

–Per als Catalans de la meua generació, el castellà "ideal" no pot ésser altre que el franquista; el franquista qui et crebava els timpans a mastegots, o et trencava la cara en mil bocins, o t'asclava el crani... si deies mai re en Català. El franquista dels capellans castrenses, és a dir, assassins, qui predicaven a tot bram per totes les ones de totes les estacions de ràdio que calia atupar sense pietat dones i infants, i ho repetien els franquistes de tots els diaris, els mateixos franquistes o castellans qui t'afusellaven l'oncle per "Catalanista", és a dir, pel pecat d'ésser fidel a ell mateix.

–D'això no en tenien cap culpa els altres castellans, ni de llavors, ni encar menys els d'ara, i tanmateix qui dubta que continuen beneficiant-se dels estralls i dogmes i doctrines dels franquistes – i qui dubta que el gros dels castellans encar no ens defensa, ni sisvol

veu lògica la nostra set de llibertat, és a dir, d'independència.

–Tot això no trau que sóc immensament injust quan dic, per amor a anar directes, "tots" els castellans són això o allò... Hauria de dir: els amos dels castellans continuen essent tan franquistes com els d'antanyasses; no han canviat ni mica; continuen exercint el mateix odi contra els Catalans, ens volen anihilar amb la mateixa "fúria espanyola", ens volen imposar llur parla, llurs símbols, llurs costums, llurs lleis... exactament els mateixos símbols, lleis, parla, costum... que en temps franquistes.

–Mes és clar que cada persona és ella mateixa i prou. Perquè un tingui la dissort de néixer en una tribu maleïda, no vol pas dir que els fats ja han decretat, cent per cent, com serà fins que es mori. No. Fins i tot en l'adoctrinament feixista que reben els castellans d'ençà que neixen, via escola, mitjans de comunicació, burocràcia... n'hi ha molts, milers i milers, qui se n'adonen que hom els impel·leix dogmàticament a l'odi contra el Català (contra molts d'altres també, mes a mi el que m'interessa ara som nosaltres, ca?) sense cap solta ni volta, se n'adonen, doncs, i no segueixen les consignes d'anihilació total. El mateix s'esdevingué a l'Alemanya nazi, el mateix s'esdevé ara mateix a la França jacobina de sempre... Tot això és palès. Com és palès que dins la nació Catalana hi ha milers i milers de malparits, i de botiflers, i de traïdors. I de malfactors de tota mena, i d'escarransits, i de lladres – i d'acastellanats, en el mal sentit. I de covards, és a dir, de gent de seny.

–Mes ara, com us deia, volia parlar d'aquella bona gent als quals estic encar tan agraït, tot i els anys, i si em vénen a l'esment només tres casos, això deu ésser pel poc temps que passí entre ells, car casos com el meu, i molt millors, se'n deuen escaure, entre persones, milers d'exemples cada dia de l'any...

–Tant se val, guaiteu. Només tenia vuit anys i mon pare (bon escoltador de les ràdios amb els capellans assassins) em va expulsar de casa. "No vull que tornis mai més!" Per sort, aquell camí érem a

l'estiu... (El segon i darrer camí que em va expulsar érem al més cru de l'hivern, i gairebé hi peria, glaçat.) Aquest camí, me'n vaig anar al riu, vaig agafar una fulla de canya, hi vaig dibuixar el monument de la nostra ciutat, i me'n vaig anar camí de sirga avall, cap a la capital... El meu pensament era mai més no tornar a casa. No solament no tornar, ans alhora anar dibuixant en fulles de canya cada monument de cada ciutat que visitaria en el meu periple d'ardit exiliat. Per dissort, la propera vila era a vint-i-tants quilòmetres, i quan hi vaig fer cap ja s'havia fet fosc. Ningú no em va sortir a rebre, titllant-me d'heroi i de mereixedor del llit agraït de manta pubilla o mestressa. Al contrari, em vaig quedar a les portes de la vila, hostilitzat pels cans, i llavors vaig decidir tornar a casa, o almenys a la ciutat nostra, on almenys en coneixia els topants, i com esquivar-hi gossos, i gitans, i bòfies.

–A mig camí, ja era alta nit, cap a les dues de la matinada, anava carretera amunt i m'havia d'arrambar ara i adés que passessin els llums enlluernadors de qualque automòbil embalat. Finalment, sense jo haver fet cap signe, una moto s'aturà. Hauria pogut ésser qualsevol aprofitat qui m'hauria pogut violar o assassinar. Mes era un bon home qui parlava en castellà. Només em va demanar on anava. Li vaig dir a ciutat. Em va dir: "Puja darrere." I em va portar a ciutat. Passat el pont, es va aturar. "On vols que et deixi?" "Ací mateix, gràcies." "Au, torna a casa" em va dir, i se'n va anar. La meua mare era al balcó, angoixada. Mon pare era dormint.

–Quan ja era sol a Barcelona, devia tindre quinze, setze anys... un dia em mancava un cèntim – un cèntim de pesseta, i el tiquet valia una pesseta – per a comprar-me un tiquet al metro. Sempre anava caminant d'una cantó a l'altre. Aquell dia tanmateix feia molt mal dia – tronava, diluviava – i, damunt, em trobava malament. La dona a la finestreta (una buròcrata castellana) es negava a donar-me el tiquet – jo amb tot el meu canvi estès a la vora. Qualque burgès (suposes sens dubte que uns quants Catalans inclosos) compraren llur tiquet i passaren sense dir mot. Un treballador andalús va adonar-se què em mancava un cèntim – sense dir paraula, me'l va donar. Per què no hauria d'estar agraït a una persona així? N'estic immensament. I s'han escolades qui sap les dècades.

–Vaig conèixer (també a Barcelona, quan encara hi era, als divuit anys) un aragonès “normal” – d’aquells qui de tan acastellanats ni se n’adonen que ja no són ni aragonesos. Era una miqueta més vell que no jo. Aquell estiu se’n va anar a Saragossa. Em va donar la seua adreça per si em convenia passar-hi. A Barcelona vaig tindre certs problemes de supervivència. Fent un cop de cap, vaig anar en tren a Saragossa. El meu amic em va rebre a casa seua, em va tractar com si fos de la família. Son pare era un tinent coronel retirat de l’exèrcit feixista – era un homenic menut, tot ossos, molt malalt. Quan va sentir que era Català li vingué una xanxa al cap. Va demanar a la infermera qui tenia sempre al costat que li dugués un paperet quadrat qualsevol. Ens va dir, a aquella dona i mi: Ara us diré com els japonesos (va dir japonesos en deferència meua, car la xanxa anava contra l’escarransiment dels Catalans – tots els pobles als quals hom vol esborrar hom els alleva abans tots els vicis, sobretot els propis: el procediment és típic, molt conegut, pràcticament universal), us diré, va dir el vell, com els japonesos es torquen el cul. Els japonesos són molt escarransits, sabeu...?

–Va plegar el paperet quadrat en un plec pel mig, i aquest plec el tornà a plegar pel mig, i, al vèrtex del quadrat que pertocava al mig del paper, en va fer un petit esquinç; va desplegar el paperet i, pel forat del mig, hi va ficar l’índex de la dreta, es va guardar l’exigu bocinet de paper esquinçat a l’altra mà; va fer bellugar l’índex com qui se’l passa pel forat del cul, i llavors se’l va torcar amb les faldilles del paper, va llença el paper “brut”, i llavors sí que l’homenet estava d’allò més xiroi: “I sabeu per què serveix aquest altre bocinet? Tot s’aprofita!” I amb aquell bocinet va fer veure que es treia la merda encastada a l’ungla de l’índex. Li riguérem la gracieta, pobre home. Al cap de dues setmanes era mort. Em sembla que va morir rient – (això darrer és d’envejar).

–El meu company va agafar immediatament el que li tocava d’herència, se’n va anar a veure els masovers que li portaven el predi, i els el va lliurar en propietat. Tots els papers fets sota autoritat de notari. No va trigar ni quatre dies a despendre’s de tot

el que son pare li llegava. “La terra és de qui la treballa.” Era un xicot comunista. Era una persona cinquanta vegades més digna de record que no pas un carallot vanitós com jo, per exemple. És gent com ell els qui haurien d’ésser en viquipèdies i enciclopèdies i collonades, i en canvi no se’n troben traces els anys que fot...! (I jo qui no li arribava en dignitat ni a la sola de la sabata... sóc si fa no fa “algú” – quina vergonya!)

–Amb tot això per què afegeixc confusió a la maleïda cerimònia? Per què afegeixc injustícia a la injustícia...? Deu ésser la rauxa. La rauxa, no pas el seny. Car prou veieu on ens ha portat el seny, a frec de desaparició.

~o~o~

[Eleuteri: *Aclucallades (33)*.]

[Aclucallades (33).]

Dotze sonades canonades per a acabar de matar un trist mosquit: -Per a justificar la nostra desaparició de poble usurpat hi ha gent esventada, esverada, excessiva... hi van pel broc massa esbrocat...

Per a esclafar tan frèvol cuïc tampoc no calen cada camí deu o dotze molt estridents canonades - amb un petit copet de ventall n’hi hauria hagut prou...

Si de debò som tan insignificants com pretenen... (un rantell tan inofensiu...) potser ja no calia ni això... segur que lleu ens moríem, per la mateixa inèrcia que ens vol cuquets efímers...

Fàcils d'humiliar

«tothom es veu encar amb dret

de gitar-nos impunement pedres...»

«un gos mansoi només a mig assassinar...

buixia abans, mes ara ja només amolla

qualque tímid gemec sense cap vàlua...»

«i això neguiteja els assassins

els lleva, com erupció pruriginosa...

un sentiment incòmode subcutani...

i urgeix llavors acabar el treball...»

«encar els direm pietosos perquè voldrien

estalviar-nos la massa llarga agonia...

tot i que eren llurs pedrades les que encetaven

les nafres letals...»

«mes... per què som tan fàcils d'humiliar?»

«de l'arbre caigut tothom en fa estelles...

el món és ple de 'valents'»

«només quan serem arbre, sobre caigut, corcat

tindrem dret a ésser enyorats...

serem llavors els aborígens

els "indis"

els qui són o eren fins com qui diu ara mateix

a frec d'extermini

al darrer buf abans l'ofec...»

«a frec d'ofec, de negar-nos a l'oceà del no-res...

i de moment havíem de demanar constantment

permís per a existir...

i ens ho negaven...

ens els denegaven...

s'hi oposaven aferrissadament...»

«eren tan bones ànimes...

volien que hi neguéssim llavors mateix...

ens volien estalviar la llarga agonia...»

«negats..., negats sense remei...

tindrem potser llavors dret a ésser enyorats...

serem llavors els aborígens

els 'indis'...

i n'hi haurà segurament qui diran

rabejant-se en la melangia de l'antic enyor

que potser hauria calgut protegir-ne l'espècie

(tret que, llas!, ara és massa tard)

'ah els Catalans!

te'n recordes...?

que injustament

els extingírem...!' - dirà l'un.»

« 'sí ves' – farà l'altre – 'tots ens hem de morir, saps?

ells una miqueta abans que no els altres...

Tampoc no cal fer-s'hi cap pedra al fetge'.»

Qui en tindria prou amb ésser només mitja persona?: –Qui s'acontenta amb ésser mitja persona lleu no en serà ni mitja.

«No podem bandejar l'aspiració d'ésser complets. No ens seria lícit de cohibir-nos ni d'inhibir-nos. Estem prop de la mar que ha inspirat les llegendes essencials i les grans incertituds. La muntanya ens estimula en el sentit de la tenacitat i la durada. Ni la diversitat, ni la novetat, ni la llibertat no ens inspiren cap terror supersticiosa. Sabem que cada maltempsada, si en vinguessin, acabarà refent-nos una nova joventut.» Josep Carner (1955)

Terror supersticiosa: –Més insults per part de les esglésies jacobines dels estats qui encar malviuen creguts que no s'han bellugat del segle dinou... Ens insulta el gavatx i ens insulta el cagot quan ens consideren part dessota d'ells. Si ens diuen que en re són superiors a nosaltres. Si ens diuen que llur cultura o llur llengua o llur manera de veure el món i d'ensinistrar els minyons és superior a les nostres. Si ens volen doblegar a llur voler. Si ens volen desapareguts. Ens insulten i ens nafren i ens fan perillar la vida, d'on que tot mitjà sigui bo per a deseixir-nos de llur trepig, de llurs intencions d'anorrear-nos per sempre pus.

Com lluitar contra tals terroristes sinó amb totes les armes a l'abast...?

Terror supersticiosa (2): –Tothom té el seu déu – tothom diu "déu meu", "my god", "buoge muoi..."

Ciceró bé deia: «És més fàcil trobar un déu que no un home – és clar, l'home (la dona pitjor) s'amaga rere el seu déu – tota

malastrugança, tota matusseria, tot falliment, és culpa del déu, l'home (covard) hi desapareix...»

Terror supersticiosa (3): –Qui són aqueixos qui pretenen tindre tanta de por davant el Català...? Tanta de por que per a ells el Català és el papu qui cal esbocinar perquè a pleret (i si pogués fer-se isnellament molt millor), així desintegrat, es torni pols que qualsevol esbufegada de maltempsada disgregarà definitivament.

Mes els qui ataquen la unitat del Català tenen un nom, i cal donar-los-hi. I cal anomenar-los doncs per llur nom. Hom esdevé assassí quan occeix sense raó una persona. Qui ataca la unitat del Català és, potencialment, pitjor que no cap assassí (ni que fos assassí en sèrie, ni que fos llançador d'atòmica bomba), car pretén la mort de tot un poble, i l'assassí de tot un poble duu el nom de genocida. Tots aqueixos genocides, què fer-ne?

Amb els genocides no s'hi valen contemplacions ni miraments ni falòrnies. Cal esclafar-los amb esquírria i en escruix.

Potencialitats: –Més insults per part de l'església... Plec esborronador on la vermina de fanocs i papamocs s'arroplega... Si un embrió és potencialment una persona..., i una persona és potencialment un cadàver..., d'on, si un embrió és potencialment un cadàver... potser valdria més colgar-los tots a l'ou.

Ara, si un fetus és una persona..., una persona és un fetus..., i això, com a persona, ho prenc com a un insult. [A part que un fetus no té ni un sou a la butxaca, i tot el comerç se'n va en orris... I quina responsabilitat tinc si sóc un fetus – potser em ficaríeu a la presó – si només sóc un fetus, quin abús, maleïts abusius! – buixiré.]

Obscenitats: –Diuen d'en Sade que era obscè. Mes abans d'en Sade hi havia les hagiografies, és clar. Les hagiografies, tot aquell xorrèstic, tou, mòrbid, llefiscós i lloca, de tortura i saliveig. Molt més obscè i cruel que no en Sade, amb tots aquells màrtirs tan cruelment martiritzats ans a pleret creuclavats... Ep, i afegeix-hi els qui martiritzà tanta d'inquisició!

Els hagiògrafs, precedents d'en Sade, grandiloqüents, salaços, atroços, grotescs, escrivien amb una mà i amb l'altra se la pelaven, mentre exposaven al llord paper llurs manies algolàgniques, llur fantasies de cardar i alhora fer mal amb el ganivet de llur enveja per dominar el cos d'altri... T'ho conten bavejant... T'ho serveixen calent, amb la sang que fumeja... Rostits de viu en viu en graelles... esquarterats... espellats... mutilats (i sobretot mutilades!) amb els pits en safata... els ulls en platerets... Perllongades crucifixions... garrots al coll... típic... Quines bestiades, quines atrocitats...Ecs, de mai no acabar; fastigositats rai.

[Inquisicions, franquismes... Tots aqueixos torturaires castellans, per força peixats per capellans castrenses, amb embuts, amb lletovaris de verí inoït... Prostituïts per capellans de qui la superstició és sempre la revenja contínua d'un déu criminal, cada capellà prostituït ell mateix, doncs, al maligne ídol, àpex de crueltat, el qual insisteixen a anomenar "déu..." Ah, i hi ha els bisbes, els més datspelcul de tots, adoradors molt romancers de la mort...

Sempre la merda i la sang (i d'estranquis, a un raconet, la lleterada) van juntes per a aquella gent... Al canfelip hi ha quelcom on hi viuen el reis cagallons... O quelcom així. No ho sé del cert per què serveix, allò. És un palau, o belleu un museu per a mòmies... qui sap. Mai no hi he anat ni pens anar-hi, ni a canfelip, i menys a aquell canfelip de terres mortes, segurament massa pudent per a mos oronells molt delicats. Mes m'assabent pels llibres que "escorial" vol dir lloc on hom hi recull la merda. (Escòria: merda en l'original grec.) Doncs exacte, tot hi casa: a aquell palau o residència dels tirans cagallons o

merdanyols, es veu que els fanocs castelladres triaren de donar-li forma de graella en honor d'un màrtir, de nom Llorenç, rostit de viu en viu, segons la grofolluda llegenda...]

Mort instantània als mitgesmerdes brutals, mort als botxins: –Els qui són fets de pasta d'anus atupen ans mortreixen els qui són fets de pasta d'agnus.

Atupen la gent de bé els maleïts armats qui caldria anorrear ras fins no deixar-ne ni un damunt la puta terra – hi és de més mitja "humanitat" – el fragment d'"humanitat" sense humanitat, mancada doncs del sentiment de compassió, de dolor compartida amb el qui pateix...

Tots els fanocs qui volen tant de mort a l'infern o en abissos de catàstrofe, mentre ells s'envolen, raptats místicament, a paradisos on batlleixen, sobirans i únics, la llei i l'ordre feixistes...

On és la bona religió? No fóra molt millor l'altra...? La que digués: no, collons, a l'inrevés, desgraciats, ho teniu tot capgirat.

A l'inrevés: són els armats, són la bòfia, són els militars, són els psicòpates, són els ensinistrats a fer malbé, a torturar, a occir, sense sentir pietat pel dolor que el sacrificat no pateix... Els qui són fet de pasta d'anus, aquests caldria collir i metre en foc. Ras. Hi són de massa.

Figuera: –Amb fulla de figuera es tapà lo cony n'Eva, la destralera, i per això ara a totes les dones la pruïja per cardar que ens desmenja constantment rai, vós.

Hum, bestiades, rai.

I, si doncs a la fulla hi inclous la tija, ací hi tens la representació del sistre de n'Isis, de qui n'Eva fou copiada, és clar.

I les figues, no cal dir. Morros de figa estem condemnats a ésser tots els homs qui naixem en eix món on els sexes s'han separats en individus diferents, perquè tots ens barallem i no tinguem prou temps de viure com cal.

La figuera, amiga dels pastors, idònia al capdavall per a penjar-s'hi; sempre te'n pots acabar esmunyint viu (qui sap), car té la branca sovint fràgil, i en surts doncs potser remut, en acabat d'acte tan... ataràctic, millor – com en deia l'Aristòtil (el millor dels tòtils)? Ah, sí, ximpleria, m'havia volat del cap: ca..., caca..., what? Catarsis, catàrtic. En acabat d'acte tan catàrtic, doncs.

Tanmateix: "No us repengeu fora les figueres per por que esglaieu les velles."

I: "Ni noguera ni figuera no us hi jagueu sota, pastorets (no fos cas que les velles missaires us hi guipessin)."

Car... Feina feta, penjà-s'hi en Judes, hom diu (mes tot això són falòrnies de bíblia, d'on qui se'n creu re per a ell fotrà, el carallot).

I (segons la crònica increïble) aquell barat falorniaire, Jesucrist, molt irrisòriament enfellonit, l'ha damnà ans maleí com un gos rabiüt, perquè no sabia (car per a ésser fill de déu cal que siguis tan

curt de gambals, altrament qui t'hi enganya que t'hi prestis, perquè tothom t'arruqui ans t'atupi i et creuclavi!), no sabia tampoc que la figuera és dioica, i aquella tan maleïda, ans condemnada a cremar eternament (això és figuera màgica de conte de fades, aloges, goges i paitides!), a cremar eternament a l'infern dels condemnats (perquè no produïm prou, no som prou escarrassos de la feina, no portem prou profit ni plusvàlua als rics del govern), doncs, com dic, no sabia, el capdecony, que aquella era mascla. Que no era figuera, era figuer. I al capdavall només calia que li hagués guaitat lo pipí...!

N'hi havia per a penjar-s'hi!

~o~o~

[Eleuteri: *Oït o dit als trens (20) – divinament ans borbònica damnats a la inexistència*.]

(*Petit diàleg al tren*.)

L'altre: –Catalonians, you say? No, but what's that? "Catalonians," what's it, a sort of family of cockroaches, of weeds, of crabs...?

Jo: –Ah, well, not; people, barely; people, yes, but then surely they don't amount to shit, right.

L'altre: –And so, who are they?

Jo: –Oh, nobody. They don't amount to mud, certainly not one of them to a human being in the full sense of the word. They've got no proper rights, you see. Not even right to use their own language – their tongue is banned, as if damned or jinxed, or what have you, condemned from on high, demonized, dangerous, infectious, doomed to extinction, fated to go fuck itself and die the death of a malignant angry pain in the ass... And... but why would anybody in their right mind give those malicious little misshapen pests any equal rights...? A right for them to have their own schools...? Are we crazy...? Right to learn their own chosen way in the world...? Are we criminally insane...? No; better for them to learn the right stuff in the schools of their betters! Thus... and rightly so... they are taught instead the histories and myths, and values, and whatever, the sundry habitual hyped-up spoliations, thefts and thieveries, of other peoples – as it happens, the highfalutin inflated elementals of their wily, tricky, neighbors, the french, the spaniards... The Catalonians' history, their ancestors' travails, their hopes and self-affirmations, their contributions to the world... hey, enough of this farce... the whole fetid bunch, their entire rotten whoop-de-do, garbage to add to the manure pile, for... they count for nothing, are plainly nobodies anymore... this if they ever were somebodies... no, no... nobodies, that's it, agreed, that's the canonical concord... unanimous consensus... universal belief... urbi et orbi... they never were other than nobodies... nobodies... why bother...? Nobodies sent nonetheless, for good measure, you know, constantly and eagerly, to the abyss, the hell of oblivion, for ever and ever... too plaguey, too leprous, too scary, too horrific, as in a horror film... if they ever managed to break through the thick mass of concrete shit under which they are buried now... ah, the horrors, yes, the world splitting, the universe tottering, and the heavens about to crumble into the right-thinking wholesome peoples of the... Well, you haven't heard about the Catalonians' sport teams either, have you – selections of players from that non-existing place...? How could you? Non-existing! Or about the Catalonians' embassies, or armies, or votes, or... anything at all. That is, of course, because, even if they really existed someplace, degenerate cave-dwellers, effete, anemic, ectoplasmic, dissolving, oozing, a disgusting goo each of them... they wouldn't be allowed to have any rights anyway... How could

they? Too ugly, tacky, stinky...! The attack of the zombies! Who wants that? Not allowed, no. Exactly as nowadays, anyhow. Nowadays they've got no right to have any teams to represent them... Those teams would represent the Catalonians in the feasts and gatherings of nations, but then what... they would exist...! And here's the horror for their squeamish, too self-righteous, too full of themselves, and seemingly frightened shitless neighbors...! The great fear... that the little buried monsters would after all prove that the Catalonians still exist...! And are compatible, and competitive... Ah, the willies; ah, the fright; every valiant panicky french and spanish athlete shitting his pants! The zombies whipping their asses... And what's worse: existing...! Existing... ah, the end of the world at hand... the world falling to pieces... like the end of their turds falling to pieces in their shaking hands... Come on! Who believes that nonsense! The Catalonians existing as persons per se... and everything crumbling into a vast apocalyptic disaster! As if their very existence (albeit modest and unpretentious) would negate the pompous and bursting existence of those that want them under and underfoot, forgotten, and gone from the minds, annihilated... As if the risen Catalonian in scene would somewhat obscure, you know, bring umbrage to the spaniards or the french... as if these two were so frail, fragile, shitted all over... But come on. The spaniards, the french, those proud races...! Frightened shitless about the emerging...? the rising to the category, not of a cockroach, but of a person fully entitled to... full-personhood...? one by one, of the now buried Catalonians – held to be at the moment no better than swamps' little critters or sewers' cockroaches indeed...? Only good and deserving to be obliterated, like those baneful blattids indeed...? But no! Who believes that...? Are we so stupid...? As if there would be any doubt as to the fact that the spaniards would still be very much alive and kicking (not the Catalonians, for once, but kicking at any rate,) and the french would still be alive and smarmily browbeating, and at the same time sending in the murderous flics to squash, whoever were then the uppity ones... (though, luckily for the Catalonians, that time the uppity ones would no longer be them...)? Well, no matter; no danger of all that happening soon... So let's all breathe a breath of release, relief... No rights. No rights, that's the word. No rights for zombies. Other than the right to rapid extinction. Otherwise, no rights: that's the word that goes with the zombies and the Catalonians, half-human, rightless... So, no fear

that any of them both damned “constituencies,” the zombies and the Catalonians, will ever amount to a bag of beans… No voting rights… No right to advance their point of view… No right to international representation… no right to their own army… Oh, god forbid that they ever had a right to have any representatives (armed or not) sent anywhere to defend their own interests! No. The world collapsing, the heavens falling… The catastrophes, the ruptures, the un-raptures! For that would turn every fucking scheme upside down, topsy-turvy, helter-skelter, you bet… That would make them one more of the gang…! And everybody knows that they are divinely, bourbonistically, destined to never belong! To never belong! Rights, interests… Them? Those nobodies, since the word go doomed to unbeing…? What are we talking about? Human rights for those vile cockroaches…? Are we joking now or what…?

~o~o~

(Eleuteri: *Cal donar a ‘la realitat’ el benefici del dubte, pobrissona, i tard o d’hora l’endevinarà*.)

(*Katalonien, Katalonien über alles, über alles in der Welt*.)

Danke Deutschland, für das liebe Geschenk!

Tots els Catalans som avui Alemanys!

Del Canigó fins al Montgó, de la Tet fins al Segura, tots els Catalans exultem!

Mercès, Alemanya, tinc l'ànima encesa,

Mercès per aquesta acomplerta promesa!

Mercès, Alemanya, per aquest regal!

Danke Deutschland, meine Seele brennt!

Danke Deutschland, für das liebe Geschenk.

Danke Deutschland, vielen Dank!

Vielen dank, Deutschland!

Wir, das Katalonische Volk, sind alles heute Deutsch geworden.

So... Lass' uns singen denn «*Katalonien über alles...*»

Katalonien, Katalonien über alles,

über alles in der Welt,

wenn es stets zu Schutz und Trutze

brüderlich zusammenhält.

von der Tet bis an die Segura,

von der Canigó bis an den Montgó,

Katalonien, Katalonien über alles,

Über alles in der Welt!

Katalanische Frauen, Katalanische Treue,

Katalonische Wein und Katalonische Sang

sollen in der Welt behalten

ihren alten schönen Klang,

uns zu edler Tat begeistern

unser ganzes Leben lang.

Katalanische Frauen, Katalanische Treue,

Katalonische Wein und Katalonische Sang!

Einigkeit und Recht und Freiheit

für das Katalonische Vaterland!

Danach laßt uns alle streben

brüderlich mit Herz und Hand!

Einigkeit und Recht und Freiheit

sind des Glückes Unterpfand;

Blüh im Glanze dieses Glückes,

blühe, Katalonische Vaterland!!!!

(*und so weiter…!*)

(…)

La qüestió: Celebrem-ho, companys!

La qüestió: Esclat de joia a tota Catalònia!

Car quan l'enemic perd, la delitosa schadenfreude s'instal·la; tots els epicaricacs treiem el pit, nus ans heroics ans èpics en el triomf, i en la nostra dolça epicaricàcia ens rabegem, ço és: ens en fotem del mort i sobretot dels qui el vetllaven…!

El mort és aquell patafi franquista que els més desgraciats encara en diuen ‘epana’.

Els pàmfils capsdemerda qui vetllaven aquell corrupte mort més podrit que llur ídol, el franco podrit, són tota aquella tragitada repugnant dels pseudointel·lectuals nostàlgics dels temps pitjors qui ens vol per sempre més franquistes, parlant en franquista, en un món d’horror franquista. D’ells ens en fotem, en ells ens hi caguem. Colgats de merda en llur racó infame de canfelip castelladre, esperem que s’hi morin d’ofec i no ens calgui doncs ja veure’ls ni sentir’ls mai més...!

Mes de moment, som-hi, som-hi, gaudíssim, immensos, de l’instant gloriós, on els Catalans som encar més grans!

(...)

...mana..? Em diuen que sóc un sòmines... Que el partit encar no s’ha jugat... I replicaré que sí... que al meu cap fa anys que s’ha jugat i que sempre hi han guanyat els bons... i hi han perdut els cagots!

Els cagots no hi guanyaran mai!

(...)

(Est colp no hauré pas de fotre l’article celebratori al cabàs. *El ficaré abans d’hora, i au*.)

(...)

És clar... Podria posar-ho tot al condicional... La qüestió és que si l'enemic perd: Celebrem-ho, companys!

La qüestió és que si l'enemic perd: Esclat de joia a tota Catalònia!

Mes me n'estic... No hi ha condicions de pseudo-realitat que valguin... El que compten són els sentiments i els desigs... I si "la realitat" s'hi ajusta, millor... I si "la realitat" la caga, això rai, cal donar a "la realitat" el benefici del dubte, pobrissona, i tard o d'hora l'endevinarà.

(...)

De moment, trempéssim per Catalònia.

Mai no ens n'ugéssim, per Catalònia, de trempar.

Est és mon missatge d'esperança, companys.

~o~o~

(Eleuteri Qrim: *Aclucallades – 32*.)

[*Aclucallades (32)*.]

Es veu que dels Catalans cal anihilar-ne el record i tot: – Ara que tornem a descobrir les barroeres, vastes, gairebé ubiques, falsificacions dels nostres enemics els castellans – falsificacions enderiades, o infectades només amb la idea maniàtica de robar-nos-ho tot – comencem de comprendre petits detalls que adés ens intrigaren... Per exemple, deu fer quaranta anys..., encar prou ingenu, marcava amb tres o quartre interrogants aquella frase d'en Henry Miller a My Dream of Mobile, inclòs a The Air-Conditioned Nightmare (1945)...

"In my dream I never pictured myself as entering Mobile by automobile. Like Admiral Farragut, I saw myself steaming into Mobile Bay, generating my own power. I never thought I would pass through places like [...], or that I would be within striking distance of [...], or that by crossing Millers Ferry I would be on the way to the Ponce de Leon Springs. In their dream of gold the spaniards had preceded me. They must have moved like fevered bedbugs through the swamps and forests of Florida. And when they hit Bon Secours they must have been completely whacky – to give it a french name, i mean. [...] In Pensacola I had a crazy room in a crazy hotel I thought I was in Perpinyà again..."

Sobta que en el mateix paràgraf esmenti l'almirall Ferragut i la ciutat Catalana de Perpinyà, i ens digui que "enllaminits pel somni de l'or... els espanyols passaren per tots aquests llocs abans no hi passés jo... es devien moure com xinxes enfebrades pels aiguamorts i les selves de la Florida... I quan arribaren a Bon Socors segur que ja s'havien begut del tot el seny... Vull dir, pel fet que ja donessin un nom en francès a un dels indrets...!"

Els espanyols donant un nom en francès...? No vols dir els Catalans donant noms en Català...?

Noms a hores d'ara ja gairebé tots falsificats... Només romanen, encar escrits en aproximat Català, els oblidats de "corregir" pels "corregidors" inquisitorials dels avariciosos castellans... Hi ha l'exemple conegut, més recent, de Yorba Linda, a Califòrnia, deturpant el nom del Català Jorba... [Tants de noms a la Florida i a Califòrnia, arreu d'aqueix continent, que, d'en Colom avall, eren magníficament Catalans... i ara quina merda cacofònica no són...?]

Relativitzéssim-ho: –Per què tindre por de morir? Només et mors un cop. Els altres se't moren repetidament, a milions i milions. I imagina't sense mort... Encar tindries damunt cada dictador, emprenyant. Cada dictador qui moria molt més angoixadament que no moriràs mai tu. Car... "Molt més lleig cau un gros gegant que un petit nan", diuen els clàssics Catalans. Tindríeu en Franco damunt. Com ara hi teniu els seus successors. Tots franquistes. Tots moridors. El "fuares", el "canfelipa", el "ass-nas", el caquetes d'ara..., i, assegut a la gatzoneta damunt llurs caps molt cagats, el coronat de sangonosos palters...

O poséssim per un cas que els irritants xarnecs guanyessin re (qualque copeta en jocs nazistes qui sap on). Per què ens n'entristiríem...? Què fóra una copeta d'aixarop per a ells, quan ens n'han donades tantes (milions de copetes virtuals que ens bevíem a tastets molt deliciosos) sempre que perdien ridículament i havien de beure-se'n el molt despitat fel que els rajava per cada cantó molt provincianament...? I només cal recordar que si mai guanyen re, ho fan no pas contra nosaltres, car hom no ens hi permet pas de participar, en la contesa o la competició o el campionat, per por segurament que no ens ho enduguéssim tot; ho guanyen contra d'altres nazificades "nacions" com la d'ells.

Morirà el dialecte Català, com ha mort el dialecte llatí, o el dialecte aqueu, i, què us diré?, mant dialecte encar pus arcà... Car... Quin dialecte no morirà...? Morirà el dialecte parisenc, per molt que els dolgui als decrèpits espantalls de l'acamérdie.... (l'acamerdesa franmerdesa)... I morirà el dialecte peruà... I morirà el dialecte argentí... Quan hom ens enverina el dialecte, s'enverinen el propi... Tots els dialectes moren com els rius (va dir el poeta) que espeteguen a l'oceà... I qui enverina dialectes, enverina l'oceà dels mots... Hi ha gent aitan ruc al món! No val la pena de barallar-s'hi. Qui es barallaria amb una mofeta...? (deia el poeta), no en trauries sinó un raig de fètida maror!

Enraonant de dialectes... Per què trobem que el Català és tan musical i cristal·lí, precís, meravellós i eufònic? I trobem que aquell garbuix dels castellans ens sona com una merda... ? Per què trobaríem mica rar el contrari...?

I què me'n dieu dels agressius fanocs i llurs dèries de convertir-te (o de mortrir-te si no et converties?)... No; no. Relativitzéssim-ho. Relativitzéssim-ho (si doncs no tot, bontròs). Vés amb la roent onada... si esdevé massa ferotge, no fos cas que n'acabessis cendra... vés-hi, si fa no fa a cavall, fins que l'onada no mori i no et trobis, ja agraïdament sol, rabejant-te entre les restes del naufraig, i descobrint al Solell noves curioses facetes als rebuigs ara nets... Car tota tempesta d'odi també es despèn... Despesa, s'escola cap al no-res... O cap als records graciosos... Tant de rebel torturat i mort per bisbètiques, vesàniques, heretgies...!

Filustra't l'atzep, petit com espotzim de boina... I filustra't en acabat l'esperma oceànica d'on n'Afrodita brolla... Esperma a betzef... Carallot qui s'hi compara!

O et dius: això rai. Sempre això rai. Al pot petit, la bona confitura!

(*Les set sets:*)

–Set d'immortalitat

set de llibertat

set de totalitat

set d'individualitat

set de destructibilitat

set d'ascensió

set de silenci.

Cada deessa generatriu fou adúltera: –Bon exemple per a cada dona "creient" de les que ara cuegen (en aquests temps no pas menys supersticiosos, llas, que els de mil·lennis ha!).

Apunteu-vos-hi totes que ara hi venim.

Entre les deesses aquests dies més conegudes, hi trobem doncs la Virgin Mary (amb "déu" de drut ans d'arlot, fotent banyes al Pep Banyut), i hi tenim n'Eve [aquella en qui la Mary s'emmirallà i ara, en contraimatge, trepitja titoles; n'Eve (ho dic en anglès americà, que, com abans el llatí, ara és la llengua escollida dels cristians), la qual foté banyes a l'Adam. Banyes a l'Adam? Mes amb qui...? Hum... Qualcun "Qui" qui la feia justament llarga i ampla i bona. Qualque

“Qui” amb una titola llarga i dobla, fa! Amb una “diabòlica” serp, hà!]

Seguiu l’exemple, dones. Una dona qui no fotés banyes al seu marit pas que fóra gens bona religiosa.

I on tindríem la sort, si hom no ens fotés banyes...?

Car en Català: “banyut, bollut” (el bollut té bolla: sort). I diu el francès: quel cocu! (si et veu amb sort). I fa de continu l’italià fatxenda, sempre supersticiós: facendo le corne! (demanant sort, tocant ferro!).

Déus rai: –Suprems “únics” n’hi ha per a donar i vendre... I llavors... Per què ell el suprem i no jo...? En què ets més suprem que no jo...?

Quan l’ésser suprem em jutjava, li vaig dir que per què no es guaitava aquell documental que li duia a la butxaca – era un documental on un altre ésser suprem jutjava algú qui li deia “per què tu i no jo...”?, i li donava per a veure un documental on un altre ésser suprem el jutjava... Jutjava un altre ésser suprem... “En què ets més suprem...?”

Ara tu ets el jutjat...

Tot ésser suprem cal que depengui d’un altre. Així funcionen les burocràcies, així funcionen les jerarquies... Així són les religions. Tot depèn d’un abans. Fins i tot l’u. Depèn del zero.

I el zero...? Del menys u, això rai.

Per què ens captenim?: –Perquè som obedients de mena? O desequilibrats de mena, i on trobem un clap de terra ferma ens hi arrelem perquè de la capçana peluda de l'arbre que som se n'enlairin bromeres..., i deu ésser cert que enllà d'aquesta bombolla del somni tot hi és por...? O prenem l'excusa dels japonesos i ho fem "per tal de no pas ofendre els avantpassats..."? Els avantpassats? Aquella colla de fanàtics destralers? O, ja, per dignitat ho fem...? Per què serveix la dignitat? Per a fer l'encarcarat paperet? Ecs. O ho fem per vanitat, per qualque sentit de superioritat...? Qui no es capté, no es mereix doncs altre que el tret al cap...?

Car qui de fet és lliure, cal assassinar-lo, car prou fa ballar la galleda d'àcid damunt el cresp tremolós del qual hi ha el suro de la civilització establerta, on, molt leri-leri, hi som, tothora a frec de periclitar, de caure daltabaix a l'infern de la realitat...?

Només interessa: –Només interessa veure-us néixer, llavors. Només interessa veure-us créixer, plançons.

Obrers, o formigues verinoses ans molt culpables: –Per què no els foten tots a la presó per assassins, els qui ara mateix són a les fàbriques molt enfeinats construint aquelles caríssimes bombes que d'altres assassins encara millor modificats, més qualificats, millor ensinistrats, formigues encara més eficaces, no llençaran sense contemplacions damunt les poblacions mig adormides...?

La conxorxa industrialo-militar necessita enemics i se n'inventa tothora per tal de mantindre la producció, i doncs els profits – món de mercaders qui veuen el món com un mercat.

Bàrbars: –Com diu en Cavafis, sense "bàrbars", sense "terroristes", els aprofitats no tenen raó d'existir. Es queden sense excusa. Els aprofitats, és clar: els privilegiats, els possessors, els bisbes, els terratinents, els generals, els rendistes... Sempre hi haurà doncs bàrbars, hom se'ls traurà de la màniga, "terroristes", "subversius", "endimoniats", el que calgui... Car altrament es quedaven com dic sense excusa... Sense "dimonis", de què serveixen els capellans...? Sense "enemics", de què els generals? Sense "lleis", de què els jutges i d'altres umflats d'ultracuidança reblerts...? Sense "criminals", doncs, de què tanta de bòfia secreta i palesa...? Tot és continu vergonyós invent.

Els americans qui anaven a "produir" el film d'en Visconti, del llibre d'en Mann, Mort a Venècia (segons conta en Bogarde), posaven com a condició que el minyó de qui el vell escriptor tendrament s'enamora esdevingués noieta. [!] No volien pas un film sobre "a dirty old man chasing a kid's ass", un vell brut bavejant rere el cul d'un minyonet. No; allò era inacceptable per al públic americà. Diu que hi diu en Visconti: "I creuen que li fóra més acceptable que l'objecte del desig fos una minyoneta...?" "Misser Visconti, als americans ni ens passen pel cap implicacions d'aqueixa mena... No som pas tan degenerats com els europeus." [!] Comenta en Bogarde: "Allò del Vietnam ho estaven encara covant, amanint..."

Les hosts amerdicanes, instruments de "creació": –Aitan creadores (les hosts amerdicanes) com llur maligne déu mateix: aquell ridícul datpelcul, venjatiu inventor d'inferns – dit "gad" o "dgizas".

Han creat els croats a Mesopotàmia un altre duad. El riu Tigris baixa ple de cadàvers escapçats i a mig podrir.

Ja en tenien la mà trencada. No fa gaire cometien les mateixes imperdonables maleses tot al llarg del Vietnam – que aviat s'obliden les matances! La història només serveix per a anar repetint la mateixa matança sense cap ni peus: només per la força de la cobejança del qui té i vol tindre encar més; vol tindre-ho ("si pot ésser, ep!") tot. Quan no ho té tot, li sembla que quelcom li manca, que algú li pren quelcom.

No fa tampoc gaire al Japó... Rius plens de cadàvers en nom de la llibertat (de comerç), en nom de la llibertat (d'esplet), en nom del profit i del privilegi dels homes lliures (d'esclavitzar els altres). Tanta de falòrnia altisonant...!

Deu de març de 1945: Bombes de foc (napalm) dels americans cauen damunt Tòquio, i hi occeixen cent mil persones. The Sumida River thick with bodies. Els rius (i les clavegueres) claferts de morts. Arquetípica impressió a l'enteniment, al rerefons inconscient de la col·lectivitat. Sempre la mateixa imatge. El riu del malson on cada cos qui visqué ara s'escola avall, cap a l'infinit forat... Un malson que molts han vist, no pas amb els ulls del somni, ans amb els ulls del cap.

New York va rebre bombes en forma d'aeroplans, i els cristians més repugnants, com ara aquell tros de merda qui es deia Fallwell, van dir que allò era déu (llur déu, el déu més maligne) que castigava els depravats... No se n'adonaven, aquells cristians tan fanocs, que, en dir això, feien, dels esforçats "terroristes", àngels, o missatgers, o instruments de llur déu.

Que era justament el que pretenien els moros: que els "terroristes"

eren justament això: màrtirs fets àngels, posant la directa cap al gaudi molt lasciu del paradís.

Crec que el malentès ix d'això... S'esdevé que els dos déus, el dels moros i el dels cretins, no s'entenen perquè parlen llenguatges diferents: el dels moros parla en moro, el dels cretins en anglès.

"La religió només serveix per a ensarronar babaus": –O guaiteu qui ho diu, nasal. Aquell trosdecarn d'en Xatobriand mateix; monàrquic i catòlic reaccionari qui tant preà el "geni del cristianisme".

"Un Etat politique où des individus ont des millions..." "Un estat polític on hi ha individus qui tenen milions de renda alhora que d'altres individus es moren de fam..., creieu pas que pot subsistir quan hi manca la religió amb les seues promeses i esperances de fora d'aquest món per a explicar-ne el sacrifici...?"

Aquell catòlic exemplar es plany que el que ell en diu "la matèria" (és a dir, la gent del poble) pugui rebre cap mena d'instrucció ni de lletra. "A mesura que la instrucció davalla entre aqueixes classes inferiors, descobreixen la nafra secreta que rosega l'ordre social irreligiós. L'excessiva desproporció de condicions i de fortunes s'ha poguda mantindre mentre ha romàs amagada; mes tantost hom ha, si fa no fa, apercebuda aqueixa desproporció, el cop mortal ha caigut. Ara com recompondreu les ficcions aristocràtiques, ni com persuadireu el pobre, en pic haurà après de llegir i s'haurà tornat un descregut..., quan tindrà doncs la mateixa instrucció que vosaltres..., com el persuadireu llavors que pateixi totes les privacions..., mentre el seu veí posseeix un excés de superfluïtat; per força l'haureu de matar, no fos cas!"

[Els capitalistes han anat escoltant-se'l. Han matat i fet matar tothom qui els volia part dels diners, i alhora han tornada a instal·lar la verinosa merdegada de la religió a través dels mitjans de comunicació que posseeix, i a través dels estats polítics que compra amb els diners que no es lleixa de cap manera prendre perquè tothom en tingui tants.]

Parlant no s'entén ningú: –Hi ha el qui porta les armes, i hi ha el qui porta les de perdre.

~o~o~

(Eleuteri Qrim: «*Sem de l'académie...*».)

Cançó: 'sem de l'académie...!'

«Ai, aimia... sem de l'académie... sem decrèpits espantalls qui només sabem repetir... mentre el paperet els elements pas fonguin... amb la nostra boca desdentegada i sempre badada i claferta de mosques... amb la nostra llengua llefiscosa de llimac qui tot el que diu és moc... el que hi ha escrit al monçoneguer cartellet de trucalembut que hom ens ha penjat amb un imperdible rovellat i perdut... als pudents irrisoris parracs... i hi diu que sem... que sem... que sem immortals, immortals... immortals i morts... morts i empallats... i hi ha qualcú qui la cagava, i s'oblidava de colgar'ns!

«Sem morts de mena... i només el bellugueig de la vermina... les mosques... els polls... els escarbats merdissers... les larves i virons sarcòfags... els cucs i corcs qui es nodreixen de les necrosis i podrimeners... només la vermina... només la vermina... ai... ai, aimia... només el bellugueig de la vermina... ens ofereix l'aparença que sem vius... vius... mig vius... vivets... car és ver que sem... sem morts i malempallats... sem morts, i qualcú la cagava i s'oblidava de colgar'ns...

«I en la mort el nostre malson... i en la mort de l'immortal podrit i malcolgat... el malson... el malson... és que mai tornés qualque acadèmia de llatins... togats... elegants... gramàtics... savis... eloqüents... i ens etzibés al nas ragut pels corcs i als ulls buits que rosegaren corbs i ara puces s'hi lloguen cadires i hi fumen pudents pipes... ens etzibessin al vult que se'ns desintegra en polsims de verí... ens hi etzibessin els saberuts llatins... ai no... ai no, aimia...! que ço que parlàvem no era altre que vil patuès del llatí... merda d'académie!

«Vil patuès del llatí... car això cou i nafra... nós qui ens pensàvem ésser tan sublims... i ara els llatins ens esclafen... maleïts llatins qui juguen amb avantatge... ells tan clàssics i assenyats, i clars i catalans, i nosaltres femtes tarades i cossos podrits qui no escriguérem sinó balbuços ineptes i garbuixos inintel·ligibles de què de pus en pus ningú se'n cura... car a què treu imitar el llatí en llengua obscura...?

«Sem els de l'académie i no tenim ni amb què fer pipí... car se'ns podria l'adminicle com l'imperi se'ns podrí... tararà tararà tararí... només sabem repetir sens veu... amb boca badada de cadàver enlleït qui la vermina fon fins fer-ne polsim de verí... allò que diu el cartellet per la pluja i els vents rebregat i deslluït... que sem... que sem... immortals... els immortals de la bajanada... els immortals de la... bajanada... primer que ningú llegí... i ara que ningú comprendria... escrits en llengua que nasqué morta... ai, aimia... vil

patuès del llatí!

«Ai... ai... els de l'académie... en mossegàvem de pus grossa que mai pas pus serem capaços d'empassar'ns... ens n'engargussàvem... ens n'escanyàvem... en vomitàvem el fel de la desfeta... i d'això visquérem darrerement... només de fel... i agres i amargs ens podrírem pus lletjament encar... i amb els ulls de la tímida consciència això veiérem... l'heroi acomplert qui s'atansava... i d'això en fórem acollonits si collonets ens haguessin mai romasos pas raguts encar... carrinclonament esglaiats... pobres cadàvers esbalaïts... de qui vingués bravíssim a escombrar'ns les cendres ignares qui sem... i ens temem doncs molt que qui ve i ja n'ataüllem l'ombra colossal... autèntic forçut gegant amb la forca de la revenja trempada com vit de banyut obelisc... sigui pas gaire despietat amb els monuments que sols s'engrunen... només li caldria pus tost bufar...

«Ai... ai... que pas ens faci mal gaire... bufa només, l'heroi qui véns, car s'esbalça sola... ai, aimia, l'académie... l'académie periclita... tot s'ensorra... la france fout le camp... a l'ombra del vindicant tot esdevé pols verinosa que s'escampa com abrasiu delidor... car qui vindrà tost... heroic... clar i català... com vell clàssic llatí... i amb el bastó erecte de la nèmesi tranquil·la... molt ens temem que potser ens bastonejarà... matalasser fi i amè, i afí a les amenitats del poble jove i despietat... fins que serem matalàs de corquim verinós que el vent dels segles escombrarà fins a pas jaquir'n memòria... memòria... memòria... poseu'ns-e de nas una safranòria... car tampoc ens han romasos nassos... i llongs que els teníem de monçoneguers inveterats... poseu'ns-hi safranòries i albergínies, i, per ulls, ous covarots i pixacans... car sem els nous albardans...! els nous albardans del món dels morts... sem els de l'académie... ai, aimia... els albardans dels pregons despits... els immortals podrits!»

~o~o~

(Eleuteri: *Contra els fètids, malignes, gombotzins*.)

(*Contra els fètids gombotzins*.)

–Els desintegradors de Catalans ara ja ens tenen de mitges persones – sense dret a tindre el que té la persona sencera: una representació esportiva a les competicions esportives, una representació política als indrets d'influència internacionals, un exèrcit que ens defensi llengua, economia i territori... Però encar no n'estan prou contents. No, ni mitges persones no ens volen; ens volen un quart de persona, ens volen una dècima de persona, ens volen anihilats; volen que de nós no en romangui ni memòria.

–Aqueixos traïdors plens d'odi contra els Catalans de tota Catalònia i qui fan cancaneta a l'ocupant perquè més alzinat ens pugui acabar d'eliminar millor, només es mereixen l'odi.

–Odi a l'ocupant – que cada cos d'un Català sigui l'ambó, no pas damunt el qual hom afusella els Catalans (només pel pecat que són Catalans) – que sigui un ambó d'odi implacable contra els franquistes ocupants, i encar més contra els traïdors locals qui, convertits al franquisme, l'ajuden en l'ocupació, la desintegració i la supressió dels Catalans.

–Qui llegeix en franquista, se'n torna.

–Aqueixos traïdors franquistes tots sabem qui són. Són els gonelles a les Illes, els botiflers a Catalunya, els feixistes cianòtics al País "Valencià" – que no siguin gens intel·ligents això és peudebancada, és clar, i tan obvi que nafra els ulls; car si fossin molla intel·ligents anirien a favor de la pròpia pàtria, no pas a favor de l'enemiga; deu ésser, però, que la gonella els va massa estreta (o la faixa cianòtica, o l'asfixiant botifleria) i els causa el greix anomenat "merdina" de pujar-los i oprimir-los el cervell... I per això donen suport i consol al franquista terrorista qui ens vol anihilar, i en llegeixen els diaris (escrits en franquista o en provincià), i en segueixen les consignes que naveguen per les ones dels aires: les consignes i les ordres d'anihilament donades a tort i a dret pel franquisme castelladre sempre regnant... I llavors ataquen covardament des de dins tot el que és integració, llibertat i independència dels Catalans.

–Aqueixos traïdors – aquest traïdor personificat en en Gonella Botifler i Cianòtic, aquesta trinitat franquista amb tres caps..., té un nom. I el nom no és pas "déu", el nom és "merda"...

–Tret que el nom de merda ja el tenen ocupat els ocupants... Cal trobar-ne un altre, un nom exacte, d'aquest personatge sinistre i corruptor, un nom que el defineixi (i en faci un únic enemic, que al capdavall és el que és)... I el nom és GONella... BOTifler... CIanòtic... Gon...bot...ci...

–GOMBOTZÍ!

–Els gombotzins són els enemics interiors de Catalònia, els desintegradors dels Catalans, els traïdors qui voldrien anihilar els Catalans, transformar-los, de mitges persones que són ara, a no-persones no mai existides!

–Gotzos gambots agotzonats i botzinant com gotzons pudents i agonitzants, fent d'estranquis, nans malparits, part dessota, bon

tros de la feina de les bòfies enemigues. Els gombotzins són el flagell. Són els nous gombutzins, versió d'ara, molt més malignes. [Els "gombutzins", com els canviots, cossatges, meneirons, ximplets, simiots, malbarganys, follets, nap-bufs, cigrons, berruguets, barrufets, i d'altres larvàtics homenics, eren els gnoms de l'atzagaiada i de la malaltia. Com els gombotzins en són de la postrema malaltia: la immensa atzagaiada de la dissolució i desaparició dels Catalans.]

–Cada gombotzí és l'assassí franquista qui vol la continuació del franquisme assassí. El mateix franquisme que, llibre que veia escrit en Català (i no en provincià desintegrador), el cremava ipsofacte. Pel crim d'ésser escrit en Català. El mateix franquista qui torturà i assassinà (com tortura i assassina ara) cada Català qui lluitava i lluita per la plenitud de Catalònia. El mateix franquista qui, si érets infant i se t'"escapolia" un mot en Català, et feia pagar una multa i et trencava la cara a mastegots.

–Quants d'infants Catalans morts a mans de "mestres" franquistes per haver parlat en Català! Quants d'infants amb commocions cerebrals! Quants d'infants tornant a casa amb les orelles rajant sang! Quants de pares impotents! Quants de suïcidis per culpa dels franquistes!

–I ara vénen encar aqueixos repugnants gombotzins predicant a favor de l'ocupació assassina! I ara ve aquest anònim merdós (anònim quan treballa de franc per la bòfia feixista dels castelladres i doncs no li cal la protecció de les forces armades ocupants), aquest Gonella Botifler i Cianòtic ve, dic, encar gosa vindre, a donar-nos lliçons de civilitat i de polidesa.

–"Hem de xerrar en franquista", diuen, burletes, els gombotzins. "Els drets dels franquistes sempre són preeminents." "Els Catalans en tenen massa essent mitges persones." "Els Catalans són una merda. El dialecte dels Catalans és un mal d'orelles de sentir." "El "balemfiano" i el "gonella" i el "xampurrat" i el patuès... I el... Els

Catalans són uns imperialistes... Volen tot el que hom els ha pres... Criminals!" "Que ridículs els Catalans! Voldrien ésser com l'altra gent! Voldrien que hom no els prohibís pertot el món el dret de portar el nom! Cal ésser carrincló! Volent un passaport Català! Volent una identitat Catalana! Volent un equip olímpic Català! Volent una representació Catalana a l'ONU! Un...! Un...! Irrisoris! No han comprès encar que és prohibit per a les mitges persones de voler re! Que les mitges persones a callar i a rebre pels segles dels segles! Fins que hom en perdi memòria! Fins que hom ja els hagi robat àdhuc el record del nom! Fins que cada Català ja sigui un traïdor! Traïdor a la seua història, als seus lluitadors, als seus avantpassats, al seu propi ésser! Car quan ho comprendrà...? El Català deu ésser l'individu més negat de l'univers. El destí de cada mitja persona és l'oblit absolut. Cal ésser ridícul per a voler persistir en la seua Catalanitat! Com ens petem de riure els qui som per dret de naixença persones senceres... No ho comprendran mai? Els Catalans neixen tots tarats! Hauria fet bé en Franco, seguint l'exemple d'en Hitler, d'haver-los suprimits tots. Massa bons que som els franquistes... I sort que entre els Catalans hi ha gombotzins... Els únics amb una mica de dignitat..."

–I així fins a l'exhauriment...

–Ja en deu haver prou...

–Qui vol empestar-se'n. No. Aqueixos gombotzins cal estossinar-los i colgar-los ben avall, com els porcs virulents que són. No tenen dret a ganyolar. No tenen dret a continuar el genocidi.

–"Gombotzí, puts a franquista! Fot-me el camp abans no en passin de grosses! Amb tu a la vora això no és viure!"

–Quin crim hem comès els Catalans – a part de perdre fa dues generacions una guerra d'agressió franquista, una guerra (ajudats per no ningú) contra la massiva coalició de nazis, fanocs, feixistes i

borbonistes... Quin altre crim encar perquè hàgim de continuar essent mitges persones...? Per què ens han de prendre encar i impunement els drets més elementals...? I per què hauríem de perdonar els qui ens acoltellen per l'esquena, i sobre ens diuen que sense drets ja en tenim prou?

–Bah!

~o~o~

(Eleuteri Qrim: *Divuitè de trens*.)

[*Oït als trens subterranis (d'un aferrissat carallot qui se m'assemblava com reflectida imatge i qui tenia el meu mateix accent, hum!, i, qui sobre trobava que coincidíem a portar mànega amunt les mateixes bases – o atots – del mateix coll, hum!, hum!) (18)*.]

–Qui ens encoratja a la inacció? Qui ens vol en autonomies definides per altri? "Autònom", per definició, és aquell qui es fa les pròpies lleis. Quina autonomia té el Català si les seues lleis cal que se les guaiti abans, i les esporgui i se les passi pel cagat rafe del pòdex, l'enemic qui l'espolia, l'enemic letal qui justament el vol anihilar? Quina grotesca falòrnia d'assassins terroristes és això? El petitburgeset de merda ens vol "autònoms" [no pas independents: ui, això l'acolloneix fins a l'ofec, aquell petitburgès palteret amb orelles d'orellut i galtes de galtut!], ens vol "autònoms" i no sap ni el que el mot vol dir.

–Espigolant entre papers pseudoclandestins, esfereït n'estic davant tant de petitburgeset volent "salvar la pàtria"... I com...?

–Per “atiar’ns a l’acció”, ens insulten i descoratgen, ens diuen de “mesquins”, ens diuen de “mesells”, ens diuen de “desconfits”, ens diuen contínuament que açò que xerrem: votat al no-res tost rai; i, és clar, que al capdavall, ben mirat, no sem ningú...

I veuen que no sem a cap mapa...

I que tot el que diem és com si ho hagués...

dit...

altri...

en llengua altra...

–I s’ho creuen! Petitburgès, palteret acollonit! I ens diuen que ens ho tenim ben merescut - per no haver fet re.

–No haver fet re!

–Quan tothom altri – tothom altri que els petitburgesets de l’autoinsult constant – tothom altri sap els morts innombrables per la llibertat de Catalònia!

–Si això encoratjarà ningú! Si només repeteixen, amb el cervell infectat pels enemics ocupants qui l’empren de canfelip per a cagar-hi llurs “profundes reflexions quant a l’esdevenir’s d’epanah” (“epanah!” - amb veueta de feixista pres d’aguts espoderaments), si només repeteixen, dic, els insults constants que ens llença l’enemic!

Que cap feta no hem feta...

cap proesa no és nostra...

cap proa portà mai la nostra...

senyera...,

sempre fou... [per falsificació ulterior] el drap brut de merda...

del cul...

d'altri...,

justament de l'enemic,

de qui ens treia del mapa...,

i ens hi vol fora...

per sempre pus...,

no ens hi vol ni cagalló...

degenerat [com ells]...,

ens hi vol...

nuls.

–Quan el que cal dir i fer, és clar, és proclamar als quatre mil vents l'orgull d'ésser Català.

–Plens d'urc per tot el que férem, per tot el que fem, per tot el que farem. Sempre contra els enemics. Mai retuts. Sempre lluitant, sempre lluitant, sempre lluitant. Mai desfets, mai desconfits, mai

mesquins, mai petitburgesets acollonits. Sempre curulls d'urc pel que sem!

–Les nostres proeses, doncs. Les nostres definicions, doncs, car només el que nós definim val, mai el que ens ve definit per l'enemic! I el nostre territori és únic al món, i ningú no ens el prendrà - i, si ens en prenen bocins, mai no descansarem fins a recobrar'ls. Recobrar'ls tots. Car la nostra vocació ha set sempre la mateixa: tornar a ésser sencers. I vantarem, doncs, sempre la força incomparable dels nostres guerrers. I la llengua nostra: cap altra al món de més eufònica, rica, expressiva, exacta... La nostra llengua, qui la toqui o insulti demana la mort; perquè qui ens l'agredeix ens vol morts. Qui ens la defineix de merda o d'inexistent o de fluixa, ens vol extingits...

–Car és de vençuts deixar's definir per l'enemic! I els Catalans mai no ens hem declarats, ni ens declararem mai vençuts. Pas que fotrem callar les armes fins a la total independència. Això, qui se'n desdigui ja ha rebut.

–Les definicions donades pel botxí invasor a l'envaït no valen el paper de torcar culs on són embolicades. L'escarransit anglès dient el brau escocès d'escarransit... El mafiós gavatx tractant de mafiós l'ardit cors... El lladre volen tractar d'avariciosos els Catalans [!]... I així anar fent ["i tak dàlie" (que diem en rus)]. El salvatge americà tractant l'indi de salvatge... El terrorista colonitzador tractant el resistent colonitzat de terrorista... No, l'únic qui pot definir el Català és el Català en Català. Tot altri, i tot altre, fa pudor d'història - d'historieta, és clar. Car qui es creu les historietes contades per l'enemic? Caldria ésser petitburgeset ple de merda i d'autoodi.

–Ara, l'avariciosíssim lladre tractant de tractar'ns d'avariciosos ["els

Catalans ho volen tot", ens diuen, com si fos una acusació voler el que és nostre: allò que el lladre ens ha robat i ens roba; i ens ho diu el lladre: l'avariciós per definició, aquell qui et roba i no et torna pas, per molt que el sacsis, allò que t'ha robat; què caldrà fer perquè ens torni el robat: caldrà anihilar'l, poc sembla que cap altre mitjà a hores d'ara tingui ja agalius de rutllar].

–Ataca molt el botxí. I vol que tothom corri a insultar l'espoliat. Vol que cada plebs sigui covarda i petitburgeseta, i doncs definida per l'enemic, com la que retratà en Juvenal: "Som-hi, som-hi, anem-hi tots a tot estrop, a trepitjar el cadàver de la víctima qui el botxí ha assassinat, no fos cas que algú encar es cregués, per la nostra inacció, que no n'aprovàvem prou, del botxí, les proeses." A aquesta "acció" ens volen empènyer els petitburgesets qui es pensen que per l'autoinsult hom s'alçura. No! Per l'autoinsult hom es descoratja. I qui malparla del Català ha de rebre, sigui qui sigui. Així que... Petitburgesets traïdors, ja ha arribada l'hora de callar! I tampoc ja no ens en creiem cap altra, de les que dieu, car sabem que només presteu la boca infectada a l'enemic.

–A canvi, el que caldria, i encar no ho veiem prou, és l'entesa de tots plegats... On és l'entesa col·lectiva dels Catalans? Fotrem goig, la feinada. Amb tant de petitburgeset enverinat, qui s'abaixa els pantalons perquè s'ha cregut la definició de l'enemic que el defineix com a mitja persona! I la mitja persona s'abaixa els pantalons i rep. I rep, sempre rep. I així es fa lacai i parla en enemic al desgraciat incapaç (per odi contra els Catalans) de parlar la llengua dels senyors. I els senyors a Catalònia sem els Catalans, mai l'invasor. L'invasor i la seua llengua hi són merdes a netejar.

–Mai transigirem: aquest és l'únic missatge. Mai.

– Ara, sense entesa no es va enlloc; en tot cas, no gaire lluny. Cal entendre universalment a Catalònia que: u) tots els Catalans volem la llibertat [si algú no la vol, no és ni Català ni persona]; dos) hi ha un idioma nacional i prou; aquest idioma nacional és el Català; el

Català i cap altre [els Catalans (vius com centelles!) tenim una enorme facilitat per a manejar idiomes, mes de nostre només n'hi ha un, i mai ens serà pres]; tres) cap territori Català no pot esdevindre moneda de canvi per a re de re.

Catalònia unida...,

lliure...,

independent...,

i solidària.

–Aquest és l'únic objectiu de tots els Catalans, tots, arreu, a la percaça del mateix.

[Si no ens enteníem en aquests tres punts bàsics...

és cert que ja el petitburgeset i el seu cervell emmerdat...

dictaven la via...

Mes també és cert que els petitburgesets de l'autoodi cada dia els tenim més marcats.]

–No hem de permetre mai que les definicions de les coses ens les formulin els altres – l'enemic no hi té re a dir, de nós. L'enemic només té dret a callar i rebre, fins que no ens torni tot el robat - incloses les definicions que els petitburgesets amb el cervell infectat pretenen de fer creure (per por!) que s'han cregudes, criminals.

–El poble Català té dret a definir's, i qui ens vol toldre aquest dret i aquest poder és el nostre enemic mortal - i ens anihila o l'anihilem.

–Ningú, tret de nosaltres no té dret ni poder de definir el nostre territori ni la nostra llengua ni els nostres propòsits. Nosaltres definim el territori Català – el territori Català defensat per l'exèrcit Català. Nosaltres i prou definim la nostra llengua - la llengua Catalana defensada per l'exèrcit Català.

–Res no és fumós ni difuminat. Tot és exacte. Tot és clar i Català. No serem mai mitges persones. Qui ens vol mitja persona, sense dret ni poder de definir el propi territori, les pròpies lleis i el propi exèrcit, ens vol esclaus. Qui ens vol esclaus demana que l'esclafem. Car sem persones de ple dret i poder. Sem persones senceres. No sem mitges persones ni esclaus definits per altri. Ningú altre no ens defineix. Qui ens defineix ens vol anihilats. Qui ens vol anihilats, demana que l'anihilem.

–El petitburgeset qui es diu de "Català" per tal de púguer amb impunitat insultar els Catalans ja sabem a favor de qui juga. A favor de l'enemic. I tot traïdor - i més ara, en temps de guerra contra el lladre - una guerra que dura fa tres cents anys - ja sap què pot esperar. Més val que foti el camp. Més val que es converteixi del tot i se'ns declari enemic, i així jugarà net. Car no és pot ésser Català i anar contra els Catalans. Que faci com els traïdors qui es posen la samarreta de l'enemic i en defensen les colors tacades sempre de merda i sang. Aqueixos pobres desgraciats ja no tenen dret a insultar'ns. Ben fet. Mes el Català petitburgeset qui no es disfressa d'enemic i tanmateix gosa anar proclamant que ja s'està prou bé essent mitja persona, aquest és com cuca de forat verinosa qui se'ns fica a la sabata. Cal trepitjar peunú la sabata abans de posar-te-la, no fos cas que s'hi amagués cap aranya verinosa. Cal esclafar-hi l'aranya verinosa qui s'hi amagava, això cal fer. Car prou volem

sobreviure, ca...?

~o~o~

(Eleuteri: *Si per meteor fantàstic só de sobte imbuït déu*.)

Si per qualque altra causa estranya també s'escaigués que hom em triés de president d'Esquerra, així acabaria potser el meu discurs de reconeixement

–Doncs bé, sorors i frares, aquest és el programa. Però ara un instant, que així vull enllestir. Dient les sis síl·labes màgiques.

–Recordeu en Gilbert Becut, aquell qui cantava que l'important era l'arròs...?

–Doncs no! No deia arròs – que no vol pas dir que l'arròs no sigui important, és clar! L'arròs és molt important – per al món, i per als xinesos, els japonesos, sobretot per als catalans d'arreu. Car, sorors i frares, hem portada la paella d'arròs de peix pertot arreu al món! Aquest mot català és un dels més internacionals. Gairebé tant com "revolució", que també és una paraula catalana, en el sentit de trencar els ous i tombar la truita cap al cantó de la llibertat! És un mot d'en Llull, clàssic literari català del segle tretzè, i qui d'il·luminat, gens, tu, gens ni mica. Molt viu, el garneu, en Llull!

Tant se val, som-hi. En realitat, en Becut deia que l'important era la rosa; l'únic que ho pronunciava una mica malament... Semblava que deia l'important és l'arròs, però deia l'important és la rosa.

Deia: “L’important és la rosa, l’important és la rosa, l’important és la rosa...” Ho deia molts de cops.

D’altra banda cal dir, és clar, que aquesta cançó, com les millors cançons d’en Becut, fou escrita pel català Lluís Amade, d’Illa – d’Illa, al Conflent, vila preciosa, visitem-la amb el cor obert. Illa de Conflent, el beneït Conflent, bressol dels catalans qui primers s’alliberaren de cap altre jou i esdevingueren independents – font de llibertat, doncs, pàtria primera d’en Miró i d’en Guifré, qui ja al segle novè inicien l’establiment definitiu de la nació més ferma qui mai habità ni habitarà la Terra.

Ah, el bon Lluís Amade, d’Illa, doncs, al Conflent! El bon Lluís, la sabia llarga, el bon Lluís – la professó li anava per dintre, com a tot bon català, però part de la professó sabia projectar-la envant, en un esclat encantador, perquè era poeta, el bon Lluís – i, perquè era poeta, s’expressava poèticament.

I, com prou sabem tots els catalans – perquè no hi ha català de debò qui no sigui bon poeta – qui parla i diu poèticament, diu i parla molt més, molt més generosament i significativa – cada paraula catalana, perquè és dita per un poeta, val per tres, o per catorze, o per quaranta-cinc paraules d’una altra llengua – per això sembla que som dels qui parlem poc. Cada paraula nostra val per vint mil de les dels nostres dissortats veïns, per exemple – com va dir el clàssic literari català Vicent Ferrer, al segle catorzè: Aqueixa gentota són “molt parlers” i al capdavall no diuen res.

Doncs per això, perquè som poètics, sabem que quan n’Amade i en Becut deien: L’important és la rosa, volien dir, l’important és el cony. Ah, el cony – cald, mocós, forat de carn, amb aspecte de rosa qui mai no es marceix, i més flairós i delitós, sorors i frares, que mai no pas cap rosa!

Rosa mística qui els mascles homenatgem, humils, amb els plors de la nostra escurçonera – humil, humil – peluda, vescosa, llagrimosa, abatuda serp – perquè, és clar, cada català mascle és un altre Tirant – un altre Tirant! – cavaller amorós i ardit, i estrenu i campió. I poeta!

I un poeta català, un català poeta – com dic, gairebé cada català com cal – quan diu un mot, en diu pel cap baix tres o quatre. Quan diu s'ha acabat el bròquil, diu molt més que no pas dir el fet que hi ha una certa manca o fretura de verdura crucífera al rebost, oi? Oi?

Doncs això. Quan els catalans diem que l'important és la rosa, és a dir, que l'important és el cony, no diem que la reverencial serp o el trist verm (que fóra o representaria el piu, és clar) no siguin importants – només diem que el cony n'és més. I tenim palesament raó. Tenim raó, potser sols entre els altres pobles qui han malmès aquest món fins al punt que si no el salvem nosaltres, no el salvarà ningú. Car tots diuen que l'important són els ous i el moixó, ho diuen els companys sarraïns en llur llibret – no pot entrar en paradís a qui li manquin els òrgans de reproducció que els pengen com penjolls de pansit raïm intercruralment i crua. I ho diu el llibret dels altres, allò que en diuen abusivament bíblia, com si de llibre només n'hi hagués hagut mai un, ignorants! Hi diu al Deuteronomi: Qui a trucar vingui sense collons o amb la pitxolina esguerrada, no pas que se li badaran les portes del cel!

Nosaltres, res de tot això. Nosaltres, sorors i frares, nosaltres l'important el cony! L'important la rosa!

Però, és clar, frares i sorors, qui diu rosa diu cosa! Oi que sí? Diem una paraula i en diem un munt.

Diem la rosa, diem la cosa. L'important és la cosa! I la cosa: el cony, l'úter, la matriu, el niu, el rovell de l'ou... d'allò de debò important té

un nom.

La cosa té nom. Té nom la cosa!

I el nom de la cosa té sis síl·labes.

Sis síl·labes i prou.

I les sis síl·labes són...

Les sis síl·labes són...

Les sis síl·labes són:

In – De – Pen – Dèn – Ci – A!

In – De – Pen – Dèn – Ci – A!

In – De – Pen – Dèn – Ci – A!

In – De – Pen – Dèn – Ci – A!

In – De – Pen – Dèn – Ci – A!

[*Aplaudiments eixordadors, ço que agraeixc prou elegantment*.]

~o~o~

(Eleuteri Qrim: *Equilibris d'elefant tetraplègic*.)

(*Equilibris d'elefant tetraplègic*.)

Fins on arribarà l'estupidesa desintegradora dels cianòtics "balenfianos" dels collons? Sòrdid arroplec d'infeliços!

Veig les convocatòries dels premis literaris d'Alzira, 2008, i del premi VAE de Burjassot, 2008.

En ambdós hom empra la mateixa fórmula repel·lent que alhora denuncia escardalencament la ignorància dels cretins qui l'escrigueren. Es veu que hi volen, diuen, els escrits "escrits en valencià, o en qualsevol altra varietat de la llengua."

What the fuck!

Escrits en "valencià", o en qualsevol altra varietat de la llengua... Llengua...? Llengua...? Quina llengua? Quina llengua! QUINA LLENGUA!

Car enlloc – enlloc! – no ens diuen de quina llengua es tracta. Fan equilibris d'elefant tetraplègic per a no dir CATALÀ. CATALÀ.

CATALÀ, tu, CATALÀ.

Uh! Collons, la por!

Uh! Uh! Collons l'estupidesa, collons el ridícul, collons el provincianisme.

Nicis de merda. Entecats del vici maligne. Sotmesos a la barbàrie dels més pecs. Tot sigui treballar per la desintegració dels CATALANS.

I hi ha, entre les entitats de suport (darrere o cap avall als fullets), la Universitat de València. Quina universitat pot permetre tanta de bajanada? Dels polítics, mesquins venuts, et pots esperar qualsevol malifeta o ximpleria. Quina vergonya, aqueixa gent! Foten esmeperdudament el més cruel ridícul, i són tan mesells que ni se n'adonen.

Ara, la universitat...? Fotrem goig! Si s'hi afegeix!

Tot plegat, quina esgarrifaó de ruqueria! Quin esborronament de provincianisme!

El "valencià" no és cap llengua – és el dialecte d'un dialecte – és dialecte del dialecte "lleidatà" – el qual és un dialecte del CATALÀ.

I prou. No pas que costi tant de dir la veritat.

Mentiu a les arrels i quins fruits no us ixen, si us n'ix cap ni un?

Bords, podrits, lloques, merdosos, ecs.

Ecs, ecs, ecs.

Impaïble. I trist. Trista riota del món.

Ja et ve basca de parlar-ne i tot. Encara? Després de tants d'anys. *Buf*.

Buf.

Buf...

[Això fa massa riure – també ho he ficat al «*Bloig del Dr. Et*» (romàntic quiromàntic)]

~o~o~

(Eleuteri: *Tretzè de Gaietans*. Tretzè gaietanesc...)

109. Prenia el tren que venia de Binèfar i consirava: "Ara que tenim aquesta policia casolana..." Em treia de la butxaca "el blanc paper" que sempre hi duc per a "l'estudi d'enamorades paraules" i m'apuntava el que hi veia, als vidres i finestra enfora: tofes d'el·lèbors, de mertènsies, de borratges – i ara que accelera arços? xicòries? ginestes? roselles? Bromegueres de serreig. Un llampuc

d'ull enfre els espígols. Ah, i sobretot, animalons rai. Cucs i cuques a betzef, a balquena, a forfollons. Ara sóc al meu element. I fullejava en acabat els blancs papers i hi havia manta d'adreça amb el nom de fadrins i fadrines rai – i, encar millor, hi havia els noms d'artròpodes, d'insectes, de mol·luscs, de gasteròpodes, "bons" i "dolents", condemnats a morir esclafats, o a viure amb una empenteta de dit al cul – i tots entraven de franc a les meues converses mudes.

Atansava els peus a l'escalfor de la graella. Tornava a apuntar: "Ara que tenim aqueixa policia casolana qui vigila que no prenguem mal, per comptes de la que teníem abans, qui eren no sols forasters ans també els principals malfactors i defensors dels lladres grossos, els assassins, ço és els polítics, els qui manaven els botxins d'anar terroritzant i assassinant el personal, ah, i, en professons de setmana santa, entre armats i grans escultures ploramicoses, virolades, abonaven la podrida merda xarnega... A casa llur amb llurs merdegades, no pas a la nostra, que dèiem tots plegats entre dents. Prou feina tenim amb els xarnecs – els veuries llavors emprenyats. "Efo é epana o què é?" – amb un pam de guardanassos – això gairebé rai nogensmenys, car... – més ple d'odi n'estic contra la vesta del davant; i la del darrere em fot de trascantó patacada. Em fa perdre el senderi, vés a saber ara qui s'amagava rere la vesta. (Vestes: algú sota un llençol i cucurull, com els dels ku-kux-klan, però en negrot, tela fosca i basta que et fa pruir el nas.) Et sóc, et sóc una vestal... Una vestal...? Això d'on surt...? La del davant se'm peta contínuament. L'odii amb tota la força. La diplomàcia només val entre dos qui s'equivalen. Els caramels dels butxacots... Els pinyols acaramel·lats poc seran pas per a qui ja endura la fam. Regirant, regirant de valent... A les butxaques se'm desfà, tota apegalosa, la teca dolça que no esparrimaré pas perquè estic avui massa emprenyat. Sui de mort. Ara doncs me'n desempallegaré. Això del sucre apegalós deu escalfar. La canalla els rep com si els donava una merda tova. Mentrestant... Quin vaccí contra la xerrera irredempta dels xarnecs...? Cridaré, esgariparé, esgargamellant-me: "Perdoneu-me, en Neptú, en Ninot U, car sóc un pecador! Pescador! Pencador! Mocador! Repicador! I vaig a la professó!" Car dos homenets amb sinistres agalius d'arlots i una dona qui sembla una mala puta – tots d'aspecte doncs mafiós – deien que volien ganyolar quelcom: una

“satgeta” clavada com un xi al xixí, clavada com un coltell al cuc, de l’orella – correu-hi tots, pobrissons de nós. “Ai-ai-ai! Khefufijo!” “Osta! Tira, tira! Que Khefufijo ni collons!” – els qui porten el pas a cop de llança reneguen tots alhora. El qui, ja mig espatllats, duen els ninots a l’esquena encar reneguen més greument i amb més raó. Hem esdevinguts cuquets amb cara de persona...? Formatge corcat, emètic... Sortint pels foradets com els nostres esguards de serpeta... A Lleida, rambla amunt... O ens morirem de riure. Vaig demanar: “Xarlot, o Cantinfles...?” Això deu escaure’s cap a la fi. Fa massa gràcia. Em vaig posar a trempar, com quan s’acaben les pel·lícules de riure. La tofa davant, vull dir, l’umflaó de la faldilla... I amb tots aquells armats pel voltant – amb ulleres i mostatxet d’oficinista, mes amb llances de veritat... El perill... Allò comença a esdevenir el teatret del suïcida. Amaga’t, carallot! Amaga’t, carallot, li dic al carall. Mes, per comptes de remenar dins el butxacot per a treure’n caramel·lets, me la pelava, i aquella pasta apegalosa es tornava més ben adobada alhora amb la dosi de lleterada. Ah, els infants, com relleparien els caramel·lets llavors! Osta, tu, aquests encara són més bons! La vesta principal m’ullava (o m’ho creia) de mal ull. Se m’atansa en tot cas: “I els accidents, Gaietà? Car dur sempre a l’esment els accidents – serva-hi tots aquells personatges, homs grans i pocs, aitant gegants com nans, cares pàl·lides com becvermells, cornetes com generals, vull dir, qui els arranarà, si badem, amb el talla-rajoles...? Oblida-te’n pas d’en Mingot, qui tallava el bacallà com en Bach baldava amb les cordes rompudes el cul de la grassa descofada i en Beoci, vull dir, en Boeci, xarrupava de la corma el corm, se’n rellepava amb el regust antic, i remenava amb el nas el turmell botit, i, davall el soli de cagar-hi, hi feia créixer, impotent per a escapolir-se, bolets.” En Bach el corm hi afegia, o si més no part del corm, el branquilló flingant, al cul de la descofada de minúscules femtes... L’aqüífer em saludava amb reflexs de... Aqueferin-se, si els plau... Ah, i tant, erotogen rai; hienes, llurs clams; hertz, mein Herz, sa mare, claustrofòbic, que em mor d’ofec... Ai, que t’atenyc, Puig-arnau...! Protoactini, exsudes una terror de paràlisi... Els vuit retrucs... No! Les zetes sempre ben pronunciades, no pas amb la brutedat de la repel·lent Carlota, encar tan botinflada...? La minyona em duu a casa... Els seus, per amor a violar’m, em descosiren els pantalons. A veure’n una...? L’u fer. A fer el gallaret? A beure a galet? Doncs us en sortiu prou bé! Cordons, també, és que ja m’esteu cansant. Tant l’un com l’altre,

amb les vostres ganes de pujar'm a cavall, contínuament, rebregant a repèl la collonada amb totes aqueixes merdes mentideres i incoherents d'apologètiques i exegètiques, d'esquelètiques, d'hermètiques i esplenètiques; d'emètiques, cony, que no som pas a missa, jo et còlic...!"

M'havia abaltit, endormiscat. Ara un sotrac em torna a dur al tren. Hi dic, amb el llapis, sèdul: "Agafava el tren de Binèfar i... etc." I em torna a caure el cap segurament al pit. Aquell avió qui ens fumigava amb verí molt virulent fotia cara de xarnec. Així el pintaven, amb el nas mocós de bacó mitjamerda al cockpit. Encar no teníem policia casolana qui vigilés que no prenguéssim mal, ni que de fora ens vinguessin qui de casa ens foragitessin — encara era doncs a batllir'ns cruelment i fastigosa, a tractar'ns arbitràriament a baqueta, la mateixa púrria qui eren no sols forasters ans també els principals criminals — extorquint, violant, i mortrint a tort i a dret – i a tots ops, això rai, els menys agressius només hi eren per a defensar els lladres grossos, els més àvids assassins, ço és, els polítics i buròcrates de tot bigotet — el camp, amb les roselles, els moltons, les borratges, les xicoires, les guatlles i els timons, doncs, semblava més de fiar que no la ciutat de les infames professons. Hem fugida la carrinclonada impaïble de la ridiculesa de setmana santa. Armats fotent copets de virolla damunt el paviment, d'on les ulleres de miop se'ls desencavallaven de la tarota, i, darrere, lletges com marracos i d'altres dracs de cartró, les grans escultures ploramicoses, xaronament virolades. I els enemics badoquejant, soques ignorants de pudor excessiva — i emprenyats que els veuries, sobre. Ara... El tren de Binèfar... Ara que tenim aqueixa policia casolana qui vigila que no prenguem mal, per comptes de la que teníem abans, qui eren no sols forasters ans així mateix els principals malfactors i defensors dels lladres grossos, dels assassins... Professó de setmana santa... Armats i grans escultures ploramicoses virolades... Els xarnecs els veuries emprenyats. Efo é epana o què é...? Amb un pam de nassos... Com més ple d'odi estic contra la vesta del davant, la del darrere em fot barrada... Em fa perdre el senderi. I ara vés a sàpiguer, rere, qui s'hi amagava... Com els dels ku-kux-klan, mes en negrot, tela fosa... La del davant se'm peta sense repòs... Quin odi. La mataria. Els caramel·lets a les butxaques se'm desfan, tots apegalosos, i estic suant com ara si

l'agonia de la mort... La puta canalla els rep com si els donava una cagalló acabat de pondre... Tres malparits, amb aspecte mafiós... Moros d'avall, volen esgüellar fanocament, clavar una "satgeta" més, mes aqueixa encar més dolorosa, a la fava aquella, carrinclona ídola, xarona ximpleria... Khefufijo, Khefufijo... "Tira, tira, que Khefufijo ni collons... Avui n'hi ha qui encara no hem sopats!" Doncs sí, ara que tenim aqueixa policia casolana qui vigila que no prenguem mal, per comptes de la qui teníem abans, qui eren no sols forasters ans igualment els principals criminals i bavosos aplegapets dels qui els feien matar tothom... Xarlot o Cantinfles? La minyona em duu a casa dels seus cosins. Anirem a veure'n una de riure. Vaig demanar-li: Xarlot o Cantinfles...? Em deixa en bones mans – se'm tiren damunt, m'esgarrapen com el gat, i em descusen els pantalons, ep, mes això solament per amor a violar'm, mentre ella es fa cardar agradosa dalt per l'oncle vell... La fi d'aquesta peça farà goig, encar pus que no el començament... Aquesta peça és una troballa per a aquells sedegosos esbufegaries als quals aitant els abelleix de guaitar gent despullada a l'escenari. La primera escena s'obre en una sauna familiar. Dissortadament, tots els qui hi van de pèl a pèl són si fa no fot homes, inclosa una dona, la qual, llas, doncs, ja la tenim una mica passadeta, moixa, lloca, per als gusts si pus no dels canins envescosos a qui els abelleix aitant de guaitar peces amb pelets – seixanta-nou anys i qualque pam que es desa qui sap on, la punyetera. Ara, tanmateix, us n'adoneu si en sé...? Ara que tenim aqueixa policia casolana qui para compte que no prenguem mal, entost de la qui havíem de patir abans, qui eren no sols forasters ans... Xarlot o Cantinfles...? Els seus cosins... Xarlot...? Vaig demanar. Cantinfles...? La fi s'escau enfre rats i serps... Enfre rats i serps, i els bolets que hi creixien... Era el celler... I em violen amb... És clar, pel fet que tots els censuraires eren castellans i no en sabien doncs borrall, de català estricte ni d'ample i sa catalonià, els faig la feina. Els escriptors sem tots rats qui s'entremosseguen i es devorarien, dementre que els censuraires són fanàtics feixistes rosegaaltars qui es cruspirien totdéu si no fossin pas ja doncs titelles qui l'únic que de debò es poden cruspir són els corcs qui se'ls cruspeixen... Enta quan m'ho fareu...? La minyona m'estanya la sang amb el mateix tovalló pelfut on s'estanyava la seua... Ara, haig d'ésser prou comcal, cavà...? I si m'ix de cop i volta un Manel de Pedrol o un Carles Jonqueres d'Oriola qui tot de sobte veus que et fica al text, i potser te l'hi fica perquè li ho tregos... I allavòrens no te

n’adonos, que hi ha ficades qüestions molt més sucoses ans pregones – et ficae, doncs, per exemple, que el capellà gratae el cony de la moreneta bo i mormolant amb odi palès: mori epana, mori er franco, i França a la guillotina, i que tothom hauríem de tindre dret de gratar lo cony a la morena, adu els xarneguets, els paletes, els ferroviaris, els manobres, collons, i tant, osta! I no pas solament els podrits prohoms, pronois, de la lliga i el Barça, i sobretot els grans fillsdeputes de l’exèrcit castellufa, abusivament dit epanole...? Ep, vós, allò haig d’esborrar-ho, o pel cap baix agençar-ho una miqueta – ficar-hi, pobres de nós, que allò que el pervers sagristà o el condemnat escolà grataen era el clatell d’una rosseta, a tot estrebar d’una marcolfa amb els pantalons, amb les calces... Descosides...? Per on li treia el nasset la cuqueta...? El moixonet...? La fi havia de fer gràcia per força.

Havia agafat el tren que venia de Binèfar... El tren grinyolava a l’estació... Lleida – Lleida – Lleida – Lleida... Deien dos del costat que al Fèmina en feien una de còmica... A l’andana, re... La policia casolana feia el joc a la forana... El cul al seient de fusta encar se’n ressentia...

~o~o~

110. Segut al seu orinal, sospesava la qüestió.

Hum, hum. El verb querre – que vol dir voler escatir, maldar per conèixer, anar darrere qualque noció o fins i tot algú – en un mot (o dos) voler cercar o cercar voler – com el declines, vull dir, conjugues...?

Hum. Si prens per model braire – com raure – (rac, raus, rau... ragut) – o caure – (caic, caus, cau... caigut) – (braic, braus, brau... bragut? braït?) Car prou hi ha treure – trec, treus, treu... tret! Bragut sembla més net, clar i català, i duu a l'esment un bon i ric parent: el bragged de l'anglès – (de brag: presumir com un taure) – i hi ha, al cantó serè i assegut, és clar, seure – (sec, seus, seu... segut) – (hum, segut al seu orinal, sospesava la qüestió...)

Més. Vendre i fendre – (venc vens ven... venut; fenc, fens, fen... fenut). I córrer – (corc, cors, cor... corregut), témer – (tem, tems, tem... temut), etc.

El bon querre ha doncs de fer – querc, quers, quer... querrut? quergut?

Segut al seu orinal, sospesava...

Inquireix la seua ment poètica per anfractuoses abstrusitats sobretot quan quer a buidar el cos...

–Et querreré pertot on t'enfonyis, verb rar, car ets per manguis molt quergut. Very good.

–Et querc bé. I want you, and I want you good.

~o~o~

111. Era infant sovint nocturn en Gaietà gran quan era petit. L'enviava la seua majora enmig la nit a cercar a cal pastisser llevat per a la coca de l'endemà a esmorzar, o a ca l'apotecari a comprar-hi els comprimits contra l'ofec, les "Asmones", o se li mor, dic, la majora molt escruixidorament d'ofec. Esfereïdores cacatues d'escarafall l'asma de la majora, vós. No us recoman pas de rabejar-vos-hi gens. En canvi, defora, esplaia-te'n, Gaietà – la nit és fosca, i hi faràs d'heroi sense que ningú t'hi ulli burletament per al teu empegueïment de campió massa procaç.

Enmig la carretera, a cercar llevat, a comprar píl·lules contra l'ofec, i eren aquells doncs els anys on no hi havien, i menys als afores, llums encesos al carrer. Ni hi teníem policia casolana qui vigilés que...

Segut a l'orinal quan la majora, tota neguitosa, amb aflat intermitentment interromput, l'avisava que calia sortir cap al centre de la vila i querre l'objecte de vida o mort a ca l'apotecari o cal pastisser del costat, en Gaietà gran quan era petit hi llegia qualque llibre.

Aquella nit l'infant nocturn, poètic ell, com sempre, hi havia llegit, segut al seu orinal, el llibre escrit pel llavors llegendari escriptor ilerget de nom ara oblidat. El llibre tractava dels germans l'Oca. Els germans l'Oca, doncs, els germans Emilià i Pantaleó l'Oca, creacions de l'immens autor ilerget Quimet Delsvents la Rosa, eminentíssim llavors, i, ara que m'ha vingut el nom a l'esment, no pas tan galdós tampoc ara.

Eren els l'Oca molt malparits. A les foscors, deia el llibre, en Pantaleó disfressat de capellà, i l'Emilià de fràgil velleta, atreien els infants de bon cor. Se'ls enduien, deia el llibre, d'un en un, és clar, a llur antre de malignitats. Amb el capellà dient a l'infant, segons el llibre, "Què m'ajudaries, bon minyó, a dur aquesta escotifladeta velleta al meu catau, que hi despengui sense pus perills la fosca nit aquesta on s'atansen llamps i trons, i ella, pobrissona, desvalguda i a l'estiribel, com veus...?"

Els xitxarel·lets de bon cor deien que hò, i tant, i deia el llibre que, en arribar a la pudent llodriguera, velleta i capellà es tornaven carnívors i pitjor – les tortures i les punxades i mossegades rai, pobres soferts, màrtirs, datspelcul, enastats, i rostits i rostats marrecs!

Per això s'armava en Gaietà Penós abans de no sortir amb un tornavís.

I s'escaigué que, aital com deia el llibre escrit pel llegendari escriptor ilerget, el valent del tornavís fos demanat, enmig la foscor de la carretera, sobtadament rere una tàpia escrostonada, per algú espellifadot qui querria socors.

–Et penses que no haig llegit el llibre, cabrit, reconsagrat! – va dir l'infant nocturn, ferotge com un canviot o viva lleterada de dimoni.

I enfonsà el tornavís a cor del captaire una mica pet. El captaire es deia Aristarc Verdura. Era un home qui adés, feia quinze anys o més, havia set a la guerra, on hi havia quergut sobretot de no occir-hi, bon home ell, ningú. Així i tot, una magrana de metralla que li

esclatava no pas gaire lluny l'havia esguerrat, i ara doncs, no pas gens bo per a cap feina, pidolava pels carrers. Havia begut massa aquell vespre i s'havia arrecerat a qualque racó d'un hort abandonat – sota un arboç d'escorça rònega hi escorxava el gat. Llavors, aquella nit, rere la tàpia mig escapçada, i tot hi era tan fosc, s'havia desvetllat amb una cama morta. Anava a demanar ajut a aquell minyó qui semblava prou espatotxí i fortet. Potser el seu bon cor...

Mes aquell minyó havia llegit el llibre i duia a la màniga, tot faitís, un tornavís.

[Així, llas, mentre moria, corfès, el pòtol Verdura, en Gaietà corria, traient el pit, baladrejant tot sol un munt, cap a ca l'apotecari o cap a cal pastisser, a querre-hi allò o allò altre, rent o labferment – o trocisc, troquisc o píndola – detall aquest darrer que m'aleteja massa alt i poc que el cops, ara que, això rai, i prou, car al capdavall tant se val, i tampoc no crec pas que fos al llibre, d'on que d'importància ja no pas gaire, vós.]

~o~o~

112. El xiquet Pau Comelles, d'Aielo de Malferit, i son pare Segimon, de Nanking, eren tots dos de nècsia xinesa i es barallaven aquell migdia perquè el fill del fill estudiés quelcom adient i profitós, o si més no prou "convenient" i "carregat d'acabalat esdevenidor" segons els sengles parers de cadascú – trobava el padrí que al petit li valdria més que fos xinès i que estudiés doncs xinesament, el fill volia que el seu fill fos americà i doncs que americanament fes l'estudi – la mestra negra deia que en tot cas el minyó valia molt... S'esqueia de passar pel corredor de l'institut en Gaietà Entretingut,

vull dir, pitjor: Entrevingut. “Si m’hi deixen ficar els meus cinc cèntims”, va dir, “no hi ha res més opac ni doncs sucós que l’estudi de les veus dels ocells. Via fora, i gens de caca a les orelles quan treuen les arpes – ah, llavors, el deler i el neguit sostinguts ans agònics! Senten...? El crit de l’aufrany i el crit del gamarús relleven el crit del gaig... Hi copsen les humiliacions abassegadores, els tràngols meravellats, les atapeïdes conjuminacions, els tripijocs opípars, els afanys de luxe i d’impunitat, les il·lusionants catàstrofes, les eufòriques travesses oceàniques, les èpiques retòricament declamades dels estavellaments damunt fades vergetes de vitrall...? S’hi congria cada significat conegut i encar no gens.”

Amb zel de negressa dels bananers, amb mocador verd i groc de parroquier garlaire al cap, la mestra li va dir que es fotés la llengua al trau jussà i jaquís enraonar la gent gran. Reptat, i doncs llangorós, s’assegué en Gaietanet damunt un cove on entre joiells i setins es pessigaven dos ocells del paradís envescats per mesell caçador de costums inics.

Malmets l’avinentesa, Gaietà, crec que es va corregir, sever – i a tornajornals tot d’una oportú estrebà les alarmes del foc – breus s’escridassaven els timbres molt augmentats. Mentre tothom s’esquitllava amunt i avall tot esverat, passava per la malla del cove ell, fet salvaire, dits primets. Somiava alhora en illes i llampecs, i en altes frondes de palmeres fuetejades pels ferotges vents. Reeixia tot seguit el fi estrateg. Desadheria els moixons i aixecava llavors el cove perquè s’envolessin, com ventafocs glorioses i remudes ben amunt i estridents, cap a les capçaleres cridaneres dels aires. “Les dues aus resplendents omplen a tota plana els fulls cruixents del meu astorament”, es va dir, crec, amb un cert urc clarivident.

I ara ni l’americà ni el xinès triomfant les tindria a la plàtera del bon tec aquell diumenge d’àpat idoni. Que es fotessin fotre, ca? Que

l'esgotadora migdiada de llur balb diumenge (entost ells de jeure, en acabat de l'aviram devorat, estirats a la xamberga, tips doncs d'ocell paradisíac, cruspint-se'n mandrosament encar desfiles, satisfets com Budes pecs) fos doncs amarga, com la dels culers d'equip cuer o la de les truges jeràrquiques (llurs pàmfiles mullers), a qui el malson, entre rots i entre cacofonies radiofòniques, dugués, feixuc, als seus trontollaires vehicles d'estupefacte bestiar dut fadugament a l'abús.

"Tifes titellescs", mormolà, volant rere els massa magnífics ocells, "molta de xifra i molt de detall, de projecte i de planificació del capital, i de retruc obliden els trucs d'emoció aviats pel cor avial, aviari, aviador..."

~o~o~

113. En Gonçal i na Gualpurga, finalment dissolts, i doncs estorts, trobaven que, a llur manera de veure-ho tot, no hi devia haver mal al món més dolent que l'invent de la família... "Barreig promiscu... I, ai, tot plegat rel de la falòrnia, la religió... Car t'hi habitues i... Quan el qui et completava es mor, allò és massa fort perquè no preguis per unes retroballes ulteriors... I la mort...? Ah, l'idea és insofrible, vós", deia na Gualpurga.

I afegia en Gonçal, finament sincronitzat, car fins ara que no eren lliures no s'havien entès millor: "Sabeu què us dic? Fora nyaps, vós! O, digueu-me, si poguéssiu esmentar els onze pitjors invents de la natura o de l'humà tal com es manifesten a la terra, i llavors esmenar'n el patafi, esborrant-los de tal manera que mai no

haguessin existits..., em dieu, si us lleu, quin onze esmentaríeu vós, Gaietà...?"

–Tornem a parlar de futbol...? – va demanar, de per riure.

"Hi he consirat seriosament, i aquests foren els que jo esborrava ara mateix: Els gossos, i llurs nassos, i dents i ràbies i sorolls", deia ella.

Afegia ell: "Sí fa; i els petrolis al capdamunt del capbreu letal, i tot el fum, el soroll i l'ofec que produeixen. Llurs motors: camions, avions, tallagespes... Bufafulles! Tant de xarnec balb i mesell omplint l'aire de merda, ofec i xivarri, garranyic, grinyol, xerric-xerrac, estrèpit i mal d'orella... I els malsdecap i el corol·lari desastrós del pensar bord."

–Dic la testosterona, i tota la merda armada que promou.

–Dic els déus, i llurs capellans i fanocs.

–Dic els lladres, és clar. Sense lladres, i els adoralladres sempre feixistes, quin món més clar (i català). Inques, maies, asteques – i no cal dir, asturians, andalusos, etc... – no pas encomanats d'aquest mal fastigós i grinyolant.

–Ei, i els mosquits, els qui piquen i duen malalties. I virus i bacteris, i els mèrdics fragments de merdegada – tot allò furtiu i nyeu-nyeu

que t'emmalalteix i et podreix part de dins abans no l'espitxis. Els vectors inics de tots els gams i entecs. [Mai les dones, és clar! Deesses poetesses, vectrius de totes les boneses! (No pas el malconcepte, l'idea tenebrosa que en tenen i tenien els enfaldillats sacerdots qui són, de fet, mosquits malignes estranyament antropomorfits; en grotescs monstres transformits; transformets, si es diuen Jaumet; transformuts, si se'ls menjava la llengua el guet guit; gat; gut.)]

Veia en Gaietà llavors que els dos s'abraçaven enriolats i que s'omplien de petonets i tot. I se n'adonava, picat, que ell no havia dit re.

Digué, doncs: "Ah, i us oblideu del progrés. Car només hi ha un progrés: bunera avall cap a l'absoluta merda."

Pro, és clar, espatllaguitarres, no li'n feien llavors cap cas.

~o~o~

114. Forces exorbitants dels ròbots de la lubricitat – esvaït ventall de l'intimitat episòdica – "em cal rebutjar llur tàcit convit." Les ordinàries ires aclareixen el dibuix del Parnàs.

Se'n va anar emprenyat d'aquella casa.

Espai curull de simis per la maquinària de la follia duts a oldà carburament – no, no hi vull re a pelar (cap grua ni garsa) amb els

qui malden per esprémer sucs d'allà on no n'hi ha, o, si n'hi ha, són massa (per al tit) suspectes, estantissos, vesicants...

"Gaietà, no us hi 'agefiu', vull dir, afegiu...?"

–Em convé pus tost – respons – vetllar pels parracs.

~o~o~

115. En rebuig a la teua rebequeria, tu qui a les adhesions pàtries i afectives sempre trobes taps, i doncs te n'estàs a tota ultrança, hom no et convida doncs pas que mosseguis aquest tortell de redemptius prejuís farcit. A l'exili, catiu, a canvi què hi menjaràs? Pedruscall fred de pap de renegat...? Vèrtebres volàtils d'ombres sèssils, com ara saltamartins sense espinada, o frèvols estrúmbols sempre enjòdols, fins que el darrer mastegot que els fots per a treure-te-les de sobre no ha equivalgut si fa no fa a colpir cap paperina amb pungent lleterada que el murri xenòfob no et proferís...? O sobreeixint amb oli honorífic que t'exhibís el carrincló nou-coratjós qui torna de nit de la parròquia bo i compromès, amb nova ardor, amb els tòpics més tronats...? Ah, malastruc! I amb el pinyac els vesses l'envitricollada gamma de llurs sucs més íntims, desagraït? Les façanes mateixes de cada edifici genuí reduïdes a nafres que de viu en viu clamen retribució – els col·legues homogenis diuen que els agreixes la vesprada. Tenen la convicció ara que el cabàs amb els trofeus únics ets tu, ressentida carcassa de barreig d'onades llunyes, qui transgredia trabucant-lo. Les ballarines, com tòtems envescats, o com coets indígenes, i doncs de tots retrets reus, cíclicament espifiosos, no reïxen aitampoc a remenar ni el cul. Irreversibles raves, per moltes d'embranzides que provin, els grinyola cada artell i articulació fins i tot fent veure l'acte quotidià de collir faves – pobrissones, s'agenollen a les fosques, i el victimisme, l'ajupiment, la cabronada i la resignació, pa i feina i rel de la basarda, les pren; ni

esme no els roman per oposar's a l'annexió per part del decorat – hom les confon ja per estàtues del segle XVIIè qui serven fanalets de poca llum. Entferne dich schnell – te m'allunyes isnell, malparit – el maleït cicle del col·lapse el començares tu.

"Opressora zoologia", els dius, "hi ha cercles de prioritat de què m'esmunyc perquè no sóc cap mena d'afeblit zombi rentat per la química de la necessitat. En cada assemblea sóc l'intrús qui lúcid conquereix la clandestinitat de qui es desconvida, serpentí, prest."

~o~o~

116. Na Nancy Meteorit l'havia convidat al seu suïcidi. Es veu que algú li havia pres el cotxe i l'hi havia estavellat a una caseta blanca d'una vellarra nostàlgica. Quan na Nancy anà a recollir el cotxe tot espatllat, la vella plorava per la seua caseta feta malbé. L'aconhortava na Nancy quan... Va veure que al televisor que la bubianesa pudent tenia encès sempre al canal nostàlgic hi feien novament aquella dansa on na Nancy Meteorit perdé la nota.

El coreògraf havia fet assassinar quinze braus per a arrencar'n els caps ensangonats i posar'ls a l'escenari la vesprada de l'estrena. L'esglai va fer perdre una nota al cervell de na Nancy, i ja mai més no fou capaç de ballar cap altra melodia ni harmonia ni musica ni acord ni silenci ni sorollada. Car na Nancy Meteorit havia set no solament ballarina, n'havia set la millor arreu.

Ara, en tornar a veure l'espectacle on ella perdia la nota – i que el canal nostàlgic només feia per a rabejar's (i els seus momiencs espectadors, inclosa ací la vella ronyosa) en els caps torturats i regalimosos de sang dels braus assassinats, una depressió i un enyor

i una recança (una entrevinentesa corrosiva) se li empararen de l'enteniment amb els mateixos garfis de les tres bubianeses ronyoses de la mitologia grega – gorgones de merda – aranyes Erinyes – ombres tèrboles del malson dispèptic quan mataves l'araig pacíficament i se't despenjava traïdora l'aranya negra del trebol i et transitava gegantina per la clepsa...

S'eixoriví amb un crit d'ofec; l'angoixa li era un pes i un nus – un ennuec feixuc que li tallava tot aflat...

La va trobar ja al teatret que na Nancy tenia instal·lat al soterrani. "Tots aquells braus martiritzats per una nota..." – feia – "per una nota segurament al capdavall altisonant i xarona, grinyolaire, estrident, garranyigosa, esgarrifadora..."

–No ho facis, Nancy! – va cridar en Gaietà quan ella ja tenia el coltell esmolat a mig camí cap al seu ventre –. Aromes, sentors, càmfores! El món no és solament fet de notes. Hi ha alternatives al so! L'oncle de la minyona era escriptor – va perdre per malastrugança una nit un mot i es va desesperar – pertot arreu anava dient, com un boig: "mot perdut, món perdut – el món on adés feliçment habitava, clafert de boscs de mots que lligaves com belles garlandes de fruits d'arbres de mots, car no hi mancava cap mot-baula per tal de lligar-ho tot – món ara doncs enjondre – fora d'abast – irrecobrable – qui sap on – i on sóc per comptes? – en naufraig perenne, sense nau, en illa rònega on no lligues ni els parracs d'un malson, car la baula manca, la baula manca, manca la baula cabdal..."

–Anarquia, Gaietà, safunya, samfaina cerebral...

–L'escriptor ilerget no escrigué mai més (d'on li'n sem tots agraïts, ha-hà). Mes aleshores descobrí la vida, feta no pas de mots, ans de tocs, de tasts, de...

–M'hi irromp degeneratiu el primitiu sacrifici de tants de braus per una nota, per una nota sense vàlua que tanmateix cal ballar, car cal ésser, com ets viu, a totes les àrees, fins i tot les més repugnants on neden en sang i tendrum els cruels boquers i maellers, mes aquella guitza daurada al nas de les candeles repixoses dels espectadors, aquella guitza lletja no podia fer-la mai més... I ara em revé el mateix disgust, tret que ara els anys se m'apilen a l'esquena, i no puc, no puc, no puc...

–De cop acromatòpsic, mon amic, el pintor n'Ot Oc, Nancy, insistiré, també volia passar's els taps, no et pensis pas. Se'n va a un aeroport de segona, amb llargs i llongs i amples pinzells, i hi comença de dibuixar, en blanc i negre, obscenitats contra el règim corrent, només perquè se li llencin damunt les ubiques bòfies dels terrorisme estatal i l'assassinin doncs allí mateix. "Esbalaïdores zebres dels meus ulls", feia ell com qui fa teatre grec, "fets-vos-em fonedisses, desempallegueu vostres cossos presoners d'aquest davant meu de reixes! Car vull i querc la llibertat!" És clar, confiava que qualsevol baioneta llavors el corfengués.

–I el corfengueren?

–Era un aeroport de segona, totes les sales buides, el fossat sense ningú. I llavors en descobrí les olors! Floretes, insectes, va dir, llurs formes! N'exhauriràs pas la gamma! No n'hi ha prou doncs amb els colors, també pots ensumar'ls, també pots sentir'n els garranyics, també pots tastar'n els al·lucinogènics verins...!

–Davalles fins al meu teatret a sargir'm el mesquí pedaç d'una altra efímera mortalla d'esperances, Gaietà.

–El que quers, Nancy, encar hi és. Hi és, hi és – no te m'ostis l'únic element on pots trobar'l, que és l'estès espai del temps... Recorda que adu n'Isis al capdavall trobà la catorzena peça, el pipí de

n'Osiris. Si no s'hi hagués ficat debò debò, amb perseverança i fortitud, mai no l'hauria escunçat, amagadet i falcat entre les dents d'una llamprea...

–La catorzena peça, Gaietà...

–Hi ha els arils, Nancy! Hi ha els pinyons! Les figues, les sàmares! Ah, i llavors les llavors! De les gramínies! Delicades, vós!

–La catorzena peça... Aquella peça era una troballa per a aquells sedegosos esbufegaries als quals aitant els abellia de guaitar gent despullada a l'escenari. A la peça catorzena ja hi sóc l'única dona, una mica passadeta, moixa, lloca, per als gusts si pus no dels canins envescosos a qui, com dic, els abellia aitant de guaitar morir dones entre banyes...

–No et volia pas dur mals records – car se n'adonava en Gaietà que li n'afegia.

Veu desaparèixer-li l'amiga al diorama massa dramàtic de l'esme, i per xo pretén que el colpeix la pedra de llamp d'un atac de cor. Rampes de feridura me l'estenen i enfosqueixen com albergínia escalivada. Na Nancy ho ulla d'ençà del teatret del suïcida i, tot i malmesa per les primeres coltellades als budells, rodola, amatent i per a socórrer'l, fins al comediant, qui com n'Anteu, fill neptuní i de la Terra, s'aixeca d'una revolada, la pren com si només era lleugera com una querrina lleugerament ferida per les dents de la guineu, i se l'enduu regalimant a l'hospital.

~o~o~

117. Te n'hi anaves a veure-la.

–Ensum, toc, veig, tast i oeixc... Ah i rellisc... – diu, agraïda –. Càmfores i lleixius, aspredats i suavitats, agrors, dolçors, refilets d'ocells, tecleigs de simis, i blaus i blancs de cel, verds i bruns de capçana, grogors i ambres de pixums...

I llavors estraféu, amb veu de poeta agònic, irrisori, els coenguts versos... Faceciosament entonà: "De cops bé prou cal que una nota mori per un cos; mes no és gens bo que mai li calgui morir a tot un cos per una nota."

"Ipse dixit algú o altri, ipse dixit si fa no fot: i qui diu cos, diu escrit, diu món, tot és el mateix," afegia en Gaietà, rialler, nas encès, fent al·lusió a qui sap quins ressons (a través les boires de la torradora que agafava anit, a les heteròclites xúrries de la qual es veu que encar es rabejava), al·ludint, dic, vés a sàpiguer doncs a quins ressons que vés a saber per quines vel·leïtats de l'atzar li solcaven els solcs socarrimats d'allò que té en precària penyora dins l'elm del crani un si no és ja força esquerdadet...

–Deixa'm contar't la pel·lícula d'anit... (comences).

~o~o~

(Eleuteri: *Dotzè dels Gaietans*.)

[*Dotzè dels Gaietans – entrevinenteses que els subvénen i episodis per on s'omplen.*]

100. Amb la seua caseta que, a la seua esquerra, es rabeja al cim dels vents, en Gaietà Serpeta és l'home retallat contra diferents rerefons. Car sap que són les siluetes tan sedicioses!

Es retalla contra la carena dels cims del fons, encara més alts que no el cim on la seua caseta es rabeja als vents que hi bufen, o es retalla contra els Solell morent, o es retalla contra la glacera de la dreta, o es retalla contra els matolls arronyacats qui s'arreceren a un paret de la casa. La seua silueta, com més es fon al rerefons menys sediciosa esdevé. Només fóra del tot acceptable fosa del tot.

De sobte, una lluïssor l'hipnotitza. Fetillat per l'ull del serpent, en Gaietà Serpeta, as del serpenteig, s'atura i capcineja i obeeix. És el ròbot qui la serp major senyoreja. Serps petites pengen de les branques ran la seua clepsa. No en fa altre cas que treure-se-les dels cabells si s'escauen de caure-li-n'hi. Ara, les virulents són caçades, trameses a sassos llunyans.

Es diu:

–Twirl, I say, the curling

and now centrifugally straightened

snakes

in an accelerated circle over your head

and toss them forcefully,

far into another (another's) meadow.

Les agafa, hò, per la cua i damunt el cap les fa rodar més i més de pressa fins que, de totes cargolades que ans les tenia, ara, amb la força centrífuga, se li foten totes ertes com vares de Moisès, i llavors, com qui tira amb fona, les etziba ben lluny, enllà dels mèdols que atermenen el seu alou.

Dins casa mateixa se li passegen, bonhomioses, serps... Tret que... En troba una d'enorme i d'enormement perillosa – un "ferro de llança" que cal treure de casa sigui com sigui, o se li cruspirà qualque fillet de viu en viu. Per un qui en sàpigui, cal que l'ofidi famolenc i verinós sigui doncs tret.

Per això es deixa fetillar per l'ull del serpent superior. Per tal que aquest altre qui en sàpigui sense por sigui doncs (esdevingui doncs) ell mateix, transformat.

D'una urpada agafa el ferro de llança pel cap; s'hi baralla ara estrenu i tenaç. Amb una grapadora elèctrica d'aire comprimit, d'aquelles de fuster apressat, crivella el cap de l'ofidi rebec; se'n va cap a la tanca i el clava ben clavat, d'avís palès a tot altre ferro de llança que tingués la temeritat d'atansar-se-li novament a casa.

~o~o~

101. Guaita, Gaietà, com en Llulda per quin viarany no se t'atansa.

En Llulda Lledó, l'assassí sense recances.

Fa cara de no recordar-se'n.

Què dieu, en Llulda, li dius. No deia re, respon, o deia que no recordava haver passat abans per aqueixes endreçúries. A cada cruïlla polsegosa hi havia creuclavat un esquelet en calçotets – em sembla que era l'esquelet molt xaró de la mort iconogràfica.

–En féssiu pas cas, manies o supersticions de pec pagerol.

No gosis gosar de malcreure, els diuen, el Sol mateix ha significat la seua preferència. Ha aparegut al seu bell mig un signe fos. Té forma de creu, la creu nazi, l'esvàstica dextrogira – cremeu-vos-hi els ulls bo i esbrinant-la i, orbs, a les palpentes, el camí del paradís llavors se us bada. Mastegaren mastegots de la policia els qui pretengueren no veure-hi el signe pels nazis omnipotents gravat al Sol mateix. Hom els eixorba de càstig amb un ferro roent. Perduts en nit fosca i freda, fins que no encerten d'arribar a casa la tieta no s'abandonen a la disbauxa d'una tassa d'aigua tèbia.

L'assassí muscleja. Merda de Sol, diu; el procés ineluctable. Amb creus o sense foses a la seua pell de clarors immenses, esclatar esclatarà. I aquells empelts fatus implantats com segells d'execució sumària pels arximandrites xuclaxil·les molt uniformats, i amb coets disparats pels forats a les butxaques i tota l'altra merda militaroide que arrosseguen com arrosseguen rodons palterets els escarbats merdissaires, doncs també esclataran, també, i, de l'esclat, cada nou àtom sintetitzat en aquella supernova s'escapolirà com del meu encenedor de pedra i rodeta d'esmolet les espurnes. Foc follet el follet qui encén el foc follet al capdamunt del meu encenedor de qui la flama, com la del Sol, merdoseta rai. Llavors, espera't. Aquells

àtoms de supernova quina avinentesa no prendran d'ocupar el cos de qualque espantaocells qui així disfressat esdevindrà millor aucaptaire, més insidiós doncs en l'art d'aucupació, on l'ocell més arrogant es pensa cagar's en espantall quan l'espantall era – carrac, ja et tinc! – enemic ple d'agres rampes, de braços tot d'una telescopats que t'escanyen en un tres i no res, o se't fiquen, viu, al sarró que la dona oblidà de rentar de les caguerades de por dels ocells del dia abans. Ep, això si en aquell món aspre on els àtoms novament sintetitzats feren cap tenia dies, que això tampoc no ho sé.

~0~0~

102. Per al botiguer, el planificador planeja la merdegada, que el militar transforma en matança.

Els planificadors de futurs feliços hem comesos els vençuts qui repapiegen a cases de boig perquè ens facin, en l'ombra, d'orelles rampants que escoltin les malvolences dels irredempts. Es repengen en naltres, perversos buròcrates, els botiguers assedegats de violència. Amb il·legals despeses de cabals presos a les butxaques dels mateixos qui en acabat en rebran les conseqüències, espolsem com qui espolsa falenes de malaverany les hipòtesis dels abolicionistes i d'altres minoritaris. Amb tarannà de clergue i amb el seu patuès litúrgic, hem obtinguts, a través dels mitjans que posseïm, i de les altres avingudes del poder, com cada cartell al carrer i cada plaqueta de replà, d'asseverar amb contundent martelleig que qui titllem d'enemic fet a mida és l'enemic de qui hem mesurades les mides per així anihilar'l millor; les anècdotes que amollem ans esbombem foten un tuf teològic – ningú no en comprèn altre que la colossal, elàstica, ximpleria que allò volgut per naltres és justament allò que també vol el nostre déu (l'únic veritable, jotfot). I un afegit esborronador de paràboles preses de

cada carallot bibliós: tot hi són excuses per a usurpar el lloc de qui, romàntics, encara s'arraparien al terrer. Amb taumatúrgica taral·lirotada conviden de penedir's els qui res de dolent no han fet, mentre permeten que els atrabiliaris depredadors s'autobombegin de celestials benfactors. I deixen tothom a les escapces quant a llurs negocis de sotamà i clamen que, sovint, cal desempallegar's de l'incompetent, quan no hi ha més incompetent, altre que en l'enganyifa, que no ells. I els jorns i les nits s'escolen en les mateixes conxorxes immemorials... I hom va fent... I, així estireganyant la corda, arribaríem a l'hora de cobrar, per al diumenge fer festa, i l'endemà començar de bell nou cuinant les mateixes falòrnies que mantenen tothom al seu lloc, tret dels qui el perden, a força de les bombes que els militars llencen perquè els botiguers tinguin més lloc per a vendre allò que a ningú no cal, i menys als qui ja són prou rucs per a absorbir encara més ensarronadora brutícia..., bah.

~o~o~

103. De bec a bec de l'estiu m'he anat llogant als pagesos. Arrencava pastanagues, cebes; collia, mongetes tendres, alvocats; veremava. Tots els pagesos propietaris eren veterans a guerres d'invasions – tots eren cinquanta vegades més assassins que no l'assassí casolà qui, sideri, rondés camins.

Un em deia que quan se n'havia anat a lluitar cap a Biafra, son pare el va advertir; li deia, seriós, amb una certa gravetat a la fesomia, vigila que et passarà com al Tirant (eren les tres de la matinada i tenia cara de son). D'ençà d'aleshores, diu, sempre he tingut por d'una peritonitis, d'un apèndix esclatat, d'un budell perforat.

A Uganda, a Nigèria, al Burundi, qui sap els anys més tard i tots aquells mercenaris qui només hi anàvem a fer quatre pistrincs

matant negrots – tant ens valia el cantó per al qual lluitessin, lluitéssim – la qüestió matar'n, i sobre et pagaven, ara aquesta terra ens vol, omple tombes de trascantó, sense ni com ve ni com va, sempre, es veu, tan sedega de sang.

Tothom al poder és bromera de putrefacció que cal estanyar, escanyar. I si mai valtres sou el poder, us criticaré amb la mateixa esquírria – doncs et matarem, em va dir – exacte, vaig respondre – i el veia tot empegueït, car se n'adonava que ésser al poder vol dir ésser assassí a l'engròs.

Si l'obedient és el piu o cargolet a la màquina que esclafa, i el malparit el qui em toca com tentacle aliè el que tinc, el burgès és l'obedient malparit – amb la cara paga – carota de jutge – de tres déus, i botifler...

Pertot arreu on passa, s'hi caga, assevera, mes llavors s'arronsa d'espatlles – això sí, sempre a un raconet, puntualitza en acabat.

Arreu on passava – aquest truc merdós – aquest truc el sap gairebé tothom.

~o~o~

104. Em diu que només hi ha aumon un dia – reviscut reviscut reviscut...

Que els indrets sagrats de la pàtria regalimen llefiscaó de temps. Gaietà qüestiona'l: "Llefiscaó de temps?" Temps llefiscós, diu; si en beus sisvol una gota, tornes a veure-ho tot – del jorn u a la nit zero.

Afegia que els tres llogarets immortals, el Tarròs, l'Aranyó, el Gaió (del Tarròs en venia el president més alt, de l'Aranyó l'escriptor total, del Gaió l'intel·lectual cabdal) eren només un, esbarriats, com gota de temps llefiscós que hom hagués estavellada d'ençà de la punta del nas del mocós gasiva qui amagava el Sol com si li era moneda d'or i rebia doncs un mastegot tramès pel braç espasmòdic de l'altrament estàtic fugitiu.

~o~o~

105. Marcel·lí Cirerell a l'aparell; Mil·licent Seurat amb aparat; Arquimbau Cuca amb perruca. Els dos goril·les escorten el clandestí d'Antares. En Mil·licent camina presumit, ple d'ultracuidança, d'autoimportància. En Marcel·lí va parlant amb els caps celats de la secreta pels micròfons microscòpics que duu empeltats a orella i gola; n'Arquimbau, ben disfressat amb estrany vestit i postissot ros, només sap que un raig del cel el rapta senceret, com pinyol que la closca etèria mes hermètica del món torna a voler.

El Sol esclata i què us roman a les mans, repressors? La mateixa merda seca que heu estada tastant d'ençà que us nasqueren perquè fóssiu els coixinets defectius de la constant avaria.

[I és que d'Antares estant, car Gaietà, em deia n'Arquimbau assaborint certes sabes, tot es veu bontròs pus nítidament, prístina.]

~o~o~

106. Tants d'anys rondant amunt i avall, es coneix tots els topants – els nous de trinca, i els que ara mateix reconstrueixen, ponts i cantonades; els vells indrets dels barris rancis; els llocs subterranis, tant les rutilants avingudes de les llums com les ombrívoles raconades on els nyèbits s'arreceren; i els topants més moderns de fora vila, aeroports i parcs, residències i barraques...

I a l'aeroport forma part dels qui avui per exemple hi repleguen un jutge suprem – i ell, lletrat, l'ajuda a omplir lletres il·lustrades de regraciament cap als coopositors de la convenció d'on torna, greu tothora – tret que és capaç d'una gracieta que tothom (menys els guardaespatlles) riuen exageradament.

Es diu, mentre el justícia suprem se'm va dins la casa a pixar-hi, abans no torni doncs perquè el duguin a ca seua a l'altra banda de vila, fa, pensa:

–Tots plegats – els qui som col·locats en llocs alzinats damunt l'enrenou i la barreja, al capdamunt del turó olímpic, bo i dominant el ramat alhora mesell i agressiu de la societat – sabem el secret de l'inutilitat del fer i tanmateix prou hi som, a fer-hi i a fer-lo...

–Ens anima "l'esperit del fer" – que es transforma en "l'esperit de factura (pel fet)" – impel·lits per la fal·lera, aquest desig per passar

factura a l'existent – car prou hi hem fet si més no de figurant! – volem ésser-hi doncs reconeguts, amb el nostre nom a l'elenc (a la marquesina i ballant-hi amb lluminàries i llustrins tampoc no cal – l'excés de vanitat no redunda sinó en maldecap, que li ho demanin si doncs no al jutge pitjat i atrafegat tot i els anys, noranta i miques – poc val la pena d'haver's de vinclar-s'hi a coldre'l (el neguit de figurar), si no en reps de retorn altre que mareigs i empentes, i les tírries dels tocats del bolet i les baves dels llagoters...

–I al capdavall això farem, si la malaltia ens deixa prou estona perquè l'enllestim; n'escriurem de tot plegat un llibre revelador, escandalós, denunciatori, d'amagat – i ens en riurem un darrer cop, el nostre nom de figurant una mica més assegurat.

~o~o~

107. Na Nancy Meteorit em deia, pansida de cara, que li sabia molt de greu, que les notícies doncs eren dolentes – que el parroquianet verd en capsa de sabates que hom m'oferia parlava (molt fluixet, això sí) en canfelipenc.

En realitat (quin descans!), enraonava en brasiler – i el que deia feia riure molt.

~o~o~

108. En Gaietà jove tenia el coll habitat sobtadament per cuca grossa, fosca, amb garfis. Esborifat de ganyes, reguinyós, també neguitós, se la volia treure. Bategà, rebregà, batallà desesperadament. Llavors va guaitar cap al mirall. Era la mà de n'Hug Santjust, qui amb son germà Faust, posseeixen una agència per a l'engruiximent del capital – són especuladors als mercats de vàlues.

–Aquest parroquianet – va dir n'Hug a en Faust – aquest parroquianet (en realitat va dir-ne "lloro") – aquest lloro, llas, encara el tenim verd.

I amb la mateixa mà grassoneta li entaferrà un clatellot.

En Gaietà petit es va estavellar al vidre de la finestra, el vidre cedí, esmicolat, i en Tanet menut queia, escruixit, a la vorera.

En Llulda Lledó belleu prenent-lo per captaire li jaquí esllavissar-se-li un escut. Era un escut de xèrif. En espetegar part de terra feia un soroll de llauna.

Pensava, crec, en Tanet Tit: *ara només em manca la pistola*.

~o~o~

(Eleuteri: *Funcionaris de l'escanyada i de l'ofec*.)

[*Jutges, "informadors", infiltrats, provocadors... És un joc trobar-ne noms – o com, per a immensa sort nostra, els castelladres la caguen contínuament*.]

Per als imperialistes d'aleshores, en Benjamin Franklin, el 1773, publicava un pamflet on revelava què caldria fer per tal d'anar revertint al broix, escarit, baciu, origen – és a dir, com tornar a ésser (els imperialistes) tan petits i rònecs com ara quan començaren en llur àvid, graponer, engrapar a tort i a dret.

I es veu que els cagots de ponent, o no saben llegir en anglès, o tot ho entenen a la biorxa.

Car tot el que el foteta en Franklin desaconsellava, els borbonistes castellufes (i això fins en aquest instant precís on som de maig 2008) ho han anat acomplint al peu de la lletra.

Si voleu, burocràtics xarnecs, tornar a tindre només la merdeta seca i miserable on començàreu faríeu bé de continuar de seguir davallant, entre d'altres, aquests esglaons:

[Ja havíeu anant fent d'allò milloret (cal reconèixer) abans que en Franklin ni fos nat, és clar. Ja us havíeu venuts parts de la més important colònia als veïns i tot. Ja havíeu prohibit a certes "colònies perifèriques" el lliure comerç amb els indrets "conquerits" amb bona part de la sang i els diners dels mateixos perifèrics. Ja els havíeu robats i falsificats i traduïts els documents que provaven llur part en l'empresa, i doncs llurs drets als territoris que ara fèieu el vostre domini exclusiu. Ja havíeu feta, de la vostra parla, l'única que valgués, en detriment de les altres fins aleshores tant o més

importants. Les vostres lleis i inquisicions ídem – i aplicades, és clar, amb més severitat que contra els “metropolitans” o nacionals castellans (els quals, si més no, devien entendre de què collons us anàveu empatollant.]

Ara, després de 1714, encara ho fèieu millor. Barretada, vós, hi excel·liu. I em sembla que en Franklin us estudiava per a saber com es fa perquè un imperi s’escaguissi, i com més cruelment millor. Recony que no heu canviats mai. I darrerement fins i tot heu anats empitjorant (vull dir, millorant en la vostra dèria a quedar-vos nus i crus amb el dur cagallonet del nucli rovellat). Fa cent anys se us n’anaven, ja campant-se-les feliçment estortes, Cuba, Filipines...? Quines tristes colònies us romanen cent anys més tard? Andalusia? Catalònia? Euskal Herria? Galiza? Hum, i totes a punt d’emprendre el vol joiós de la llibertat.

Això féreu i continueu de fer. I ho desaconsella, burleta, en Franklin. Al Punt Quart... Feu-ho, feu-ho [recomat!]. Us trobareu aviat només amb el vostre palteret polsegós d’on sereu sempre les arrogants mosques vironeres fent “zum-zum” (però en castellà, on, perquè no teniu ni “z” bona, ni les mosques no enraonen com cal).

Tant se val. Punt Quart d’en Franklin, doncs: “Per molt pacíficament que les colònies acceptin el vostre govern, hagin mostrat afecte als vostres interessos, i hagin sofert amb fortalesa mant de greuge, els heu tanmateix de suposar sempre enclins a la revolta i els heu de tractar doncs d’acord amb aqueixa premissa. Per tant, aquartereu entre la població les vostres tropes i que amb llur insolència provoquin la multitud a rebel·lia, la qual llavors calgui suprimir amb bales i baionetes. D’aqueixa manera, com el marit que per les seues sospites la muller abusa, podeu convertir, tard o d’hora, les sospites en realitats.”

Albíxeres, castelladres, seguiu les recomanacions, fins ara mateix, al peu de la lletra, ja ho veig.

Hi diu al Punt Cinquè (i pas que us quedeu enrere en la vostra burocràtica obediència, maleïts paràsits del mal vent de ponent): "...envieu-los, per jutges i governadors, els més malèfics i disbauxats entre els vostres, així es mostraran rapaços i amb llurs avarícies i extorsions provocaran la bertrolada aborigen." Exacte.

Al Punt Sisè hi ha: "Per a confirmar en els babaus íncoles de colònies la impressió que us en voldríeu desempallegar com més dejorn millor, cada vegada que, massa injuriats pels vostres representants, vinguin a la "metròpoli" [hà!] amb complantes o planys de malgovern, opressió i injustícia, castigueu aquests demandants amb tediosos ajornaments, amb enormes despeses, i, al capdavall del juí, que la sentència final sigui sempre a favor dels opressors. Això tindrà de totes totes un efecte admirable. Encoratjarà jutges i governadors a actes més opressius i injusts, i us estalviareu que hom us presenti futurs planys que hom ja no farà malbé estona bo i preparant, d'on que el poble, més i més contrari a vosaltres, n'acabi desesperat."

Punt Setè: "En pic aquests jutges i governadors s'hagin fet tan odiosos als locals que els hi vagi potser la pell, crideu-los a la "capital" i guardoneu-los amb pensions i medalletes i faixetes, i repugnants llagoteries reials. Això encoratjarà futurs governadors i jutges a continuar els actes detestables. Ben fet."

Punt Vuitè: "...Tingueu sempre present que un cèntim pres a la força és sempre millor que una lliura rebuda bonament. Emprenyeu els perifèrics amb tota mena de forçats acaptes. I quan se us queixin que bona part del profit de llur feina se'n va cap a vosaltres sense cap mena de reconeixement, us en foteu de mala manera. Això és perfecte per a fer-vos-els estrangers, com voleu. Car si n'hi ha pilots capaços d'oblidar injúries, mai ningú no oblidà el menyspreu."

Punt Novè: "...Recordeu-vos-en de manifestar ben fort que el vostre poder sobre els pobles remots és il·limitat, i que, si els preneu una desena part del que tenen, això no vol dir pas que no els podríeu prendre, si volíeu, les altres nou parts. Això els corsecarà el sentiment de seguretat i els ha de convèncer que en un govern així no hi tenen re a pelar, ço que segur que produeix les més felices conseqüències."

Punt Desè: "...totes les lleis doncs pensades per al vostre profit propi. I llavors féssiu això: lliuréssiu públicament qualque declaració altisonant que digui que l'oposició als vostres edictes equival a traïció, i que doncs, aquell provincial qui vosaltres decidireu d'anomenar traïdor, serà factible, d'acord amb qualque vostra llei si fa no fa fosca, d'ésser dut a la "metròpoli" per tal d'ésser-hi jutjat. I no us n'estigueu pas: passéssiu qualque altra llei constitucional que digui que qualque altra ofensa és bona per a enviar gent encadenada a la "capital", i qui tothom que trieu de traïdor o d'ofensor a la pàtria que s'arruïni volent-se defensar, i, si doncs no té prou calers, ja a la cangrí directament, o ja pengeu-lo sense més compliments."

[...]

"Que els vostres soldats i bòfies ocupants siguin lladres i cruels i que, tantost que la població mai s'hi torni, tracteu les multituds de rebels i acuseu-les d'alta traïció, i doncs hi envieu els exèrcits perquè els botxinegin..."

"No duguéssiu mai cap remei als greuges dels provincials, no fos cas que després encara us en presentessin de nous."

"Prengueu les informacions del territori perifèric que vinguin no pas

de part dels locals, ans de llurs enemics qui amb ells hi viuen, i dels vostres provocadors... No féssiu en canvi mai cas dels amics del poble remot; suposéssiu que tots els planys que tenen són invents sense fonaments promoguts per qualque inic demagog. Aquests facciosos, enxampéssiu-ne uns quants i maltracteu-los i engarjoleu-los i afuselleu-los. Això farà meravelles, en farà màrtirs qui obraran miracles."

"No els acolliu, colleu-los. Per això teniu la força, abuseu-ne."

"No n'hi ha prou d'ésser lladres, sigueu de més a més ben ingrats, desagraïts."

"Que del sangonós esfínter anal dels vostres orcs centrals, l'erupció sigui tothora d'avarícia i odi."

"Continueu així, exacte com heu fet fins ara, i dejorn us veureu lliures de la molèstia i el flagell, ai, d'haver de governar encara aqueixes remotes, salvatges i estranyes províncies."

[Saps què? I nós que baldament ho vegem – i com pus tost mills.]

~o~o~

(Eleuteri: *Odi perenne als castelladres. O saps què...? Que s'enfonyin llurs maleïts "privilegis" d'una puta vegada trau del cul amunt*.)

Odi perenne als castelladres. O saps què...? Que s'enfonyin llurs maleïts "privilegis" d'una puta vegada trau del cul amunt.

1908...

D'un llibre enciclopèdic en força toms editat fa cent anys – The Cambridge Modern History – això n'extrec:

–Finalment, en l'article 13 del tractat, el rei d'Espanya hi declarava que, per raons de respecte a la reina de Gran Bretanya, acordava als Catalans no solament una completa amnistia, ans així mateix tots els privilegis llavors mateix gaudits pels castellans – "els castellans, de totes les nacions d'Espanya la més estimada pel rei", segons el tractat.

La lleialtat i el sacrifici dels castellans devers llur rei podia haver justificada aquella manifestació de preferència reial, mes cal prendre en consideració igualment que els Catalans, esperonats per un roent amor als propis furs, "and by their bitter hatred of the castilians", i per llur amarg odi als castellans, havien fet tot el que havien pogut per tal d'intensificar l'antipatia que el felip ja els duia.

Durant els anys d'en Peterborough (1706), els Catalans havien lluitat i patit per la causa de Carles, causa també esposada per Gran Bretanya – fou entre els Catalans amb qui sojornà fins i tot abans que fos declarat emperador, i fou a cura dels Catalans que deixà la seua dona quan per això va haver de partir.

I tanmateix, bo i aixoplugant-se davall l'hipòcrita xerrameca del tractat, a Utrecht hom els abandonà als terrors del felip, qui féu ben poc per amagar l'odi (ben comprensible al capdavall) que portava

als Catalans.

Els privilegis que hom els “garantia” de gaudir eren els dels castellans, no pas els propis! I llur “obstinació”(com Bolingbroke decidí de dir-ne) fou pagada amb això: amb deixar-los sols i inermes davant la revenja.

La cínica indiferència amb què els drets dels Catalans foren així ignorats fou encara més mancada de traça política si ho comparem amb la consideració que hom els atorgà per part de França a la pau dels Pirineus (1659). El resultat fou el que hom havia temut, i acaba d’adobar aquest vergonyós episodi connectat amb la pau d’Utrecht.

Al juliol de 1713, després que els Catalans refusessin la submissió incondicional i a cavi doncs constituïssin un govern propi, les tropes del felip envestiren Barcelona, d’on, en pic l’emperador havia treta la seua dona, en el mateix mes havia retirades les tropes sota Starhemberg, d’acord amb un compromís separat conclòs a Utrecht el 14 de març de 1713 La seua proposta a favor d’una república Catalana independent no anà llavors, és clar, enlloc; només era per omplir el paperet – les intencions autèntiques del govern britànic foren revelades durant l’agost quan féu arribar un esquadró anglès sota l’almirall tory James Wishart amb instruccions d’anihilar si calia la “confusió” que hi havia a Barcelona – a part, també li fou manat de reduir a la força els mallorquins si fos cas que dubtessin de les condicions d’allò que hom els oferia. I és palès que les dues comeses havien d’ésser dutes a terme paral·lelament.

En una data tan tardana com ara març de 1714 (a despit del comentari sarcàstic de Bolingbroke que la reina poc s’havia de veure encara obligada per les seues promeses en pic l’emperador Carles s’havia descartat del tron d’Espanya), en Cowper, en una qüestió

adreçada a la reina proposada a la cambra dels lords, i aprovada pels lords amb una petita modificació, atiava a la continuació de la interposició anglesa a favor dels Catalans.

Aquesta aprovació tingué si més no l'efecte de fer que Wishart fos ordenat d'estar-se d'aparèixer a la costa barcelonina de moment.

La ciutat ardidament resistí contra els invasors de més a més reforçats per una flota francesa i un exèrcit francès sota Berwick. Finalment, a la matinada de setembre 11 començà un assalt general contra Barcelona. La batalla continuà tot l'endemà a cada carrer – hom podria afirmar casa per casa.

La caiguda de Barcelona, que hom ha comparada amb raó amb la de Numància, és un tràgic final a aquesta història – els sobrevivents, malalts i nafrats, foren venuts com a esclaus. I, per ordre especial del felip, les mateixes senyeres dels Catalans foren cremades pel botxí plebeu a la plaça pública..

~o~o~

(Eleuteri: *Verdura XXVI*.)

[*Aristarc Verdura, mort (26)*.]

Ha emigrat del Matarranya a la capital, i el xiquet Aristarc hi ha feta fortuna. El veuríeu baixar i pujar per la Rambla de Barcelona damunt peus tan lleugers i feliços que semblen rebotre sobre les rajoles com pilotes de ping-pong. S'havia passat un cap de setmana sencer als bars – havia entrat al primer amb uns amics, les noies qui s'hi atansaven eren totes desvergonyides. T'agafaven la cervesa, hi endinyaven un glop, t'agafaven els entrants o els llevants que tenies davant, hi ficaven l'urpa i remenaven amb llur ungles d'harpia plenes de qui saps els mals. N'Aristarc se'n reia, mes ja no tocava aquella cervesa de broc endenyat ni aquell àpat ara abillat amb microbis malignes. En acabat els companys se n'anaren i el xiquet romangué rondant bars. Dissabte es tornà diumenge. La gernació de perduts no minvava pas. I llavors tingué l'idea: treballar al capdavall no era tan mala alternativa a aquella disbauxa blana, degenerescent.

Tornà dilluns a l'impremta on treballava, digué a l'impressor en cap que amb els seus guanys voldria fer imprimir aquelles postals de tres mides, mida butxaqueta de dalt de la jaqueta, mida butxaca del costat, mida més grossa, de luxe. Els colors foren rosa i groc, les inscripcions a dins foren desigs de felicitat fets rimar per ell mateix. Car als bars s'havia tornat poeta. Tota aquella carn fastigosa el va espiritualitzar de cop i sobte. De postals en va demanar tantes com el seu sou i estalvis podien pagar. Tres-centes per mida.

Les dugué en paquetets de vint-i-cinc a quioscs i llibreries. En un mes les havia venudes totes. Amb els guanys n'encomanà de noves. Afegí el blau cel i el verd de prat als colors. Va escriure a Vall-de-roures convidant el pares a Barcelona. Els ensenyaria els monuments. Gloriosa capital.

Anaven els tres en autobús. Els pares en dos seients a l'esquerra. N'Aristarc en un seient a la finestra, a la dreta. Pujaven cap a

Montjuïc, crec. Diagonal amunt. Tot d'una l'autobús relliscà. No anava gens de pressa, mes relliscà i es tombà cap a la dreta, caigué feixugament damunt unes finestres. El soroll fou mínim. Ningú no esgaripà. El silenci era complet. Part de l'autobús, al cantó dret, s'havia falcat a una finestra d'una casa tota de ciment. Quatre passatgers, entre ells n'Aristarc, havien tinguts llurs cranis netament esclafats. Els altres, tothom il·lès, ni una esgarrapada enlloc.

Eixiren dels cellers unes treballadores. En veure els caps esclafats esgariparen com maleites posseïdes. Ara hi arribaven amb estrèpit els sapastres bombers. Tot hi era sorollada per no re. Els pares de n'Aristarc eixiren per la porta obliqua amb dos botets. En Brauli i na Dorotea eren tots plors: els sanglots muts els duien gairebé a ofec.

Els bombers destralegen l'autobús, els infermers s'enduen en precàries llitotxes els quatre morts en ambulàncies d'enrenou. Demanà a un guàrdia na Dorotea: "On s'enduen l'Aristarc?" El guàrdia li va dir: "Circulin, circulin", i li va etzibar una espenta. En Brauli hauria mort el guàrdia amb l'escopeta, li hauria clavat un tret al clatell, com si el guàrdia fos estat un gos inútil i perillós. Mes venien a la capital desarmats. I ara se'n penedeix. Li puja la sang en un enfit d'ira. Pel sangfoniment al mareig. Trontolla a caire de vorera. L'hauria mort com un gos xarnec, i damunt li hauria esclafat amb la bota el cap com un escarbat, de qui la sànies duu a basca. Li creua per la graella tremolenca i esfilagarsada del cervell l'intuïció que no passa el mateix amb els homes. Com es que mataries sense recança, i àdhuc amb un cert goig amarg, els més repugnants capgrossos, com ara els borbons, els capitalistes, els imperialistes, els mitgesmerdes uniformats...? – i et sabria greu de matar, i probablement te n'estaries, qualsevol indefens inofensiu pòtol...? Mentre que amb els gossos és diferent; tot i que un gos és un gos, sempre fa més cosa tanmateix de fotre un tret al cap d'un gos de raça genuïna, amb com se'n diu, amb pedigrí, que no pas d'entaferrar-l'hi a un gos xarnec, i fa més cosa a un gos xarnec que no a un gos reganyós i malparit, bavós i fastigós, i potser rabiós,

autoritari.

“On duen els morts?”, demanà la mare a una dona qui plorava amb repel·lents escarafalls, i ganyolava amb esgüells d’“Ai, reina, pobrissons”, i s’estrebava els cabells, i era un home disfressat de dona qui de cua d’ull guaitava si en l’aldarull no podria fotre mà a alguna cartera o algun collar o almenys a alguna collonada d’home apol·lini i airós. “Em sembla que a l’hospital, a fer’ls l’autòpsia, és clar”, respongué sense dignar’s a prendre-li a la pobra pagesa perifèrica re.

No saben pare i mare com anar als hospitals. Pugen a un taxi i diuen “A l’hospital, si us plau”, on el xofer, llord, simiesc, pretén ni acabar d’entendre’ls fins que no pretenen ells de parlar idiomes i tot. Els duu amunt i avall mandrosament i llavors accelerada i al capdavall els llença davant un edifici rònec, que par pus tost una presó o un escorxador. Els exigeix tots els diners que en Brauli duu a la cartera i els abandona entre lladregots, xurimangaires i torers qui sestegen estirats a la xamberga damunt escombraries i carronyes, tous i pudents com cagallons fumejants en la densa bovor de l’instint lleig, on de les penombres brollen de sobte urpes d’aufranys d’on pengen filagarses sanguinolents. Deixen en acabat d’una altra trista, revinguda, disbauxa, en Brauli en calçotets i violat part de cul, deixen na Dorotea amb potes d’animal mort penjant-li de cada forat. Aquell ensopit episodi els ha tanmateix exhaurits. Els torers tornen a jeure, llurs caps raguts a l’u on entre el rostoll brians supuren, llur fetges escapçats, llurs rots agres, llur pell un esgrogueïment de vòmit…

Giravolten pel camp de runes els pares de n’Aristarc Verdura. Aüquen les papallones de cap de mort – i què diuen de poètic? O és que delirem, Dorotea? Què xampurreja la xicarrona – deman-li a la falena que em xuclaria el brou blanc on em sura l’ull. Fuig, fuig!

Dissortat Brauli, vora el riu de merda, cadàvers i verins, directament, un home se li atansa, caminant molt de pressa, se li atansa a acoltellar'l; li veu la mà cafida de carboncles i entre els dits erts com garfis el xi rovellat.

Cau atuït. Una mà garbella cagallons de riu. Darrera cosa que albira: arpelles. Diu: Peona cap a mi el primer voltor. Llavors els ulls se li capgiren cavorques endins.

(...)

[*filaberquinant-hi doncs (per les esplugues rònegues, rasposes)*]

abans el son la son

com abans la mort l'agonia...

i la ranera el ronc.

com en deia aquell magnífic carallot...?

"morir..., belleu somiar..."

ronca el gènit a l'ampolla

fins que es trenca.

dolçament ara...

cap sorollet, no fos cas...

fins que el ronc

com branquilló

que en trepitjar'l eixorivirà la bèstia...

del son al crit

del son al crit

com del darrer alè a l'esclat.

horror de la nit

horror de la nit

ronca el gènit de la terra

fins que el cràter

no en perboca a sanglots tota la sang.

tota la sangassa congriada

als nítols de l'ésser

pregoneses avall.

horror de la nit

del son al crit.

[*on deu ésser el meu fill, tan sortós, tan feliç?*]

volcànics exabruptes

laves als ulls

entre els espetecs galàctics

s'erigeix en el rot més agre

l'erupció del crit

que et trenca com si érets vidre.

[*Dorotea? Nedes a treure'm d'aquest femer aigualit? La fortor t'ofegarà*.]

(*n'hi ha tostemps per a llogar-hi cadires*.)

atansa-te'ns al déu

em diuen

i em mostren, fustot oblic grotesc, el tòtem:

escuradents frèjol, minsoi, per a les serralades.

l'oligarca escanya-rals i cagamiques

voldria fer-nos-en veure de totes les colors

mes només en veiem de verdes...

[*a quin taulell de marbre li obren els budells metges menjats per la curiositat?*]

les fades xicarrones amb el caparró a tres quarts de quinze

són justament les qui decideixen les polítiques.

buidor al·lucinant dels il·lusos qui arrabassaran les sitges

aquests manen?

la pèrdua i el guany dels vots

l'estesa d'errors

l'estesa de roba bruta de qui els fru-frus

suggereixen les pors.

[*n'Aristarc el dissecador li tallava la butza amb ganivets esmolats*...]

(*l'enlairat l'estimben més fàcilment*.)

millor enfonyar's a les coves

on cal endinsar's per estrets embuts agrests

empenyent i pitjant amb músculs heroics

de cuixes i panxells

braons i coll i esquena i muscle

runa i pedregam

fins que al capdavall de la runa esquerpa

hi ha el cadàver de l'infant.

als mítings cal malfiar's dels infiltrats

l'infiltrat acusa els altres molt impudentment

i fictament fa costat al més fort

d'amagat (perquè malgasta tot altri)

l'enlaira

perquè sigui més fàcil d'estimbar.

o es fa passar per cagarrinós

i desperta la pietat dels altres

car ha de córrer a cada instant

a cagar, i fa poc oimés que se li va morir

la dona.

millor enfonsar’s doncs a les coves

millor pujar

estimbar l’enlairat

i enfonsar’s en acabat dins les coves.

[la curiositat morbosa dels metges s’atura al cos qui es cruspirien adelerats]

a ca nostra

ningú no hi enveja les figures

cascú hi fot prou: el seu paperet i au.

els albardans i els futbolistes pagats

amb el que hom escauja que es mereixen:

en acabat de la funció o el matx

passen el bac verd fosc, de plàstic

(no fos cas que si fos de vidre es trenqués

i fiqués el terra ple de vidrets

i els dinerons virolats tots rodolant).

ve el futbolista o l'albardà

potser somrient

passant el seu baquet

i els qui hi fórem els donem el que ens sembla

quelcom o altre

o no pas res

segons alfarrassàrem que ho foteren.

"què feu al vestidor...?"

demana l'informador amb micròfon invariablement

i el jugador estel·lar somriu a la càmera

i respon invariablement

amb la múrria rialleta

"sí ves, ens ensenyem els blaus

a les cuixes."

sempre les mateixes grasses gracietes.

[*ningú es cura d'escorcollar-li fins a les engrunes les butxaques*]

am les figues com els bonics i vitals i eixerits

bolets.

i espatll els rèquiems

amb sorollets com més anem més sòrdids

de cuc qui corca els fèretres.

i dic als catatònics qui hom volia sebollir

dic als erts catalonis a frec tostemps

que hom no els colgui definitivament...

"catatònics catalonis!"

els dic: "sou vius!"

a les coves

a les coves!

escriguéssiu-hi sempre en brut

sempre en brut

sempre en brut.

[*un rodolí en cau – el darrer rodolí de felicitat per a les seues postals*]

am les figues

pesc amb dolces agres dents

les perles al fons de l'abís

l'abís flairós del cony.

[*"bons desigs de culeig i sa non-non / al caliu que àdhuc les nimfes corfon"*]

als fèretres

les mil tonalitats enriolades dels vitals i eixerits

bolets...

[*"per al flac cor i el verdet a les pàtines / cor ardit i baronívoles ànimes"*]

no trec a cap sinó a mar.

s’obren les aigües a pèrdua d’ull

i hi esclata el Solell

ah qui fos

novellament

peix.

ah qui fos...

novellament...

peeeeeeixxxxxxxx...

~o~o~

(Eleuteri: *Món anomenat*.)

(*Anomena el món.*)

El català ben escrit perirà

El català ben parlat perirà

I Catalònia sencera perirà

I el Solell al cel perirà

I el cel perirà

I la terra perirà

I el firmament perirà

I el món perirà

I l'univers perirà

A l'instant mateix on jo periré.

Periré, i amb mi cada carrinclona passió:

Ja no odiaré els terroristes dels estats veïns

qui tant es desficiaven per esborrar'ns,

i es delien per delir'ns,

per anorrear l'idea mateixa on els catalans som arrelats.

Ja no m'umflaré d'urc i de joia amb els actes dels alliberadors

del poble basc, cors, sard, català...

Ja no hauré de sentir la funesta flatulència,

la femta falornienca dels capellans de tota sotana,

ni les merdegades dels polítics qui creuen més en déus que no en mosquits.

Ja no hauré de sentir vantar els uniformats assassins

qui en cada guerra mortreixen gent a l'engròs

només perquè al mercat no li tremoli el pols

i llisqui amunt com supositori suïcida.

Ja no hauré de veure com els humans millors i de debò

espeteguen a les presons

mentre els repugnants cadàvers coronats,

ensotanats, uniformats, armats i enjoiellats

són esbombats com a exemple per als menuts.

Quin món de rats sense remei, podrits de cos i de cervell,

qui es rabegen en fètids fems de sang i palters,

on només pot tindre cap raó qui és més violent i mentider,
qui creu en déus malignes i cruels
com en ulls d'assassí emmarcats en triangles de pinacle
on sura el cagalló més caparrut;

quin món sense esperança
on el cagalló major s'alzina en voltor
qui s'enfita amb els cossos dels nadons;

quin món on cap rat tornat voltor
no sap veure's no res altre que passatger sense bitllet
en tren desbridat cap al balç del darrer prou!
sense romanços ni compliments.

Per què tant d'invent salvatge encara ara?

Així periré:
demanant-me per què tant d'invent salvatge encara,
quan tots devíem sàpiguer que no hi havia altre
que l'instant que ens fou malmès

per les consuetes falòrnies del letal invent salvatge anomenat civilització.

~o~o~

(Eleuteri: *Verdura XXV*.)

[*Aristarc Verdura, mort (25)*.]

Eren unes criatures qui caminaven amb dos peus i la cua. I ara quin gènere els vendrem? Haurem de foradar els pantalons i les faldilles part de cul que hi puguin treure l'apèndix caudal, això consirem l'aprenent i jo.

Hi havia membres de la premsa que el que volien saber sobretot no era pas com tractaríem el gènere, mes, exactament, quin gènere fóra el que vendríem als pistolers amb cua vinguts de fora. La conferència de premsa s'esdevenia en un rebedor ample com una sala de balls. Era de fet la sala dels miralls on fèiem desfilar les models. Musiques anconals. Ens tocàvem els colzes, l'aprenent i jo, alhora que ens dèiem baixet: "I si ara els pistolers amb cua començaven de disparar a tort i a dret contra tots aqueixos repel·lents paràsits de la premsa?" Ens en rèiem part dessota el nas. Altet, vaig dir: "Hi ha llibres que els sastres emprem per a veure quina estofa convé més a quina pell. Veiem que els honorables

forasters tenen una pell així mig de simi pelut mig de llangardaix. Sí ves, doncs haurem de trobar l'estofa més convenient. Per xo som tècnics del tallar i del palpar, i de l'afaiçonar i apedaçar. Ara, una pell pot tindre moltes de vides. Hi ha pells que hom es treu com muda o despulla, i hi ha pells que et traeixen i esdevenen plenes d'escates o d'arestes, o de brians amb dents i queixals. Parlant autobiogràficament, com a sastre acomplit, us puc dir que he romàs estabornit mantes de vegades per la com se'n diu, l'elasticitat i la mal·leabilitat i la capacitat de transformació de les pells dels diferents personatges llunàtics, marcians i andins qui s'atansaven a la botiga. Espècimens rarots d'allò pus. O àdhuc únics, sense parió. Ara, la gènesi de cada pell crec que determina en bona part quina qualitat s'annexionarà i com llavors farà el joc tant amb l'estofa triada com amb les influències dels ions llençats per cada cos altri, i pel que fa a bèsties de quin indret desconegut, vull dir, o agrer especialitzat, ah, no dic pas Manel, mati'l, que a cada dàtil hi duu escàtil, dic, vejam quin toc, i te'n don l'estoc."

Com veien que m'empatollava de valent, ens van deixar estar.

Gosaren ja acarar's per comptes amb els pistolers. Votarien per qui, a les presidencials que s'atansaven? I els forasters es grataven els collons i a ditadetes gentils trametien els paràsits qui hi trobaven als paràsits de la premsa, i l'aprenent i jo en copsar-ho ens en fotíem un panxot.

Com s'esglaiaven els membres de la premsa. Quina riota, ja dic. Car... Tantost els petits paràsits els aterraven a la pell, rere les orelles o rere les ulleres, o entre les calbes o a les mans, o escots avall o per les escletxes dels mitjons, com s'arrapaven els petits paràsits i com creixien, llurs cèl·lules incrementaven llur gruix acceleradament, les venes, el cor, els músculs, magnífic empelt tot plegat: es tornaven monstres manifests els membres de la premsa. Ara, prou s'ho tenien ben merescut. Per sempre fotre el nas on

ningú no els demana, i sobretot per sempre dir mentidetes, ca? Tantost establerts, els paràsits crescudets es barallaven entre ells. Cada periodista era un camp de batalla – o, calla, potser era un llit on tothom hi cardava de valent. El cas era que cada camí que ens els guaitàvem, els paràsits, els trobàvem més robusts, i tant l'aprenent com jo ens posàrem ara a consirar quin nou gènere, i com afaiçonar-lo, convindria als nous mutants – quelcom que fos genèticament compatible tant per a l'hoste (els hostes) com per a l'amfitrió (això si doncs no se'l cruspien en un tres i no res, de tal faisó que l'hostaler, com dic, al capdavall només fos l'esquelet antic qui es fon en ésser absorbit per les noves creixences). Enyoràvem els científics. Aqueixos ens ho haurien pogut dir. Baldament fossin tan escorniflaires els científics com els periodistes, deploràvem. Ara prou sabríem doncs a què dedicar'ns.

Hi havia un ble d'espelma fumós que era, si ens ho esguardàvem de més a prop, la llengua de cadascun dels candidats a dir re. Confiàvem, tant l'aprenent com jo mateix, que no es fotessin ara, els pistolers amb cua, a fotre de profeta. Llengües de foc, do de llengües, miraclets, merdegadetes d'aqueixes, pas gens de paciència. Profeta, no hi ha re més fastigós. Qui se'n creu les bisbètiques falòrnies! Caldria ésser boig com ells, i potser pitjor: encara més bavós. Profeta, ecs!

Mancava un ingredient al quadre que teníem al taller. Vaig dir a l'aprenent: "Saps què ens manca? Una rossa." De seguida va treure el cap cap al soterrani i va cridar na Frederica. "Puja, noia!"

Fregant-se els ulls tota enlluernada, na Frederica eixí a la llum de la superfície. També anava armada. Els pistolers amb cua, llurs cues s'enrigidiren. Era allò que trempaven? O era que reconeixien la rossa com algú de la família – o ens amenaçaven cua-drets amb la mort de cada artesà? Casuísticament parlant, no diguérem re altre que enviar'ns interrogants. Algú s'havia petat – la fortor era

fortíssima.

L'aprenent gosà piular. "Ens heu de perdonar. Pudim. Podrits part de dins. Formalment intactes part de fora – ep, si fa no fa. Mes part de dins covem el podrimener del temps. El temps és femer, femer com més anem més fet malbé. Érem, no ha pas gaire, ens qui amb prou feines caminàvem amb dues potes, i llavors, no pas de sobte, ans gradualment, ens transformàrem en ens qui s'aparellaven per al suïcidi. Car qui es vol podrir amb cada segon afegit? Aviat tan desmanegats com perfectes carronyes – estàtues de carn – qui esclataran amb el proper glop de fermentació. El poble havia trobada la solució. Et mataré si em mates. Servei sublim. I ambdós recíprocament agraïts. Així s'agradava la gent. Se n'anaven de dos en dos a un raconet i s'entreoccien. Les vídues no tenien ningú qui les occís. Per això s'enfonsaven als tallers dels estrats inferiors."

Na Frederica respongué: "Per les mines em perdré. Escales amunt i avall, escales amunt i avall interminablement, descobrint, entre els estrats, com minerals qui lluen, paraules – i llavors esguardant-me-les bé, esbrinant el que fan, a quina mena de bon joc podrien ésser meses – aquestes són les meues aventures – per xo fui posada al món."

Descomptà l'aprenent, i tenia raó: "Tot el que és escrit és mentida – escriure és mentir – si no hi hagués re escrit tot fóra més clar – schreiben ist scheisse."

Amb allò atiàvem les criatures que foradessin els periodistes i tinguéssim doncs tots plegats prou lleure i espai per tal de consirar a construir llurs abillaments.

Sentírem trucs. “Qui colpeix l’uix?” – inquiria.

L’aprenent anà a veure qui trucava a la porta de baix. Totes les vídues pujaven. Hi havia l’Estel, hi havia la Betriu. Llur set de coneixença esmolada pel rum-rum. Potser trobarien entre els estranys interestel·lars parella qui les despatxaria, això devien consirar a llur torn.

Enllà la finestra, creixia el crepuscle com un capoll de sedes. Aïllada, la Betriu postulà la tesi que puix que tots a la sala de miralls érem si fa no fa pluricel·lulars, conquerir parella entre aquella fauna havia d’ésser lícit. Que les èpoques eren prou madures. Que qui doncs encertís a aparellar’s entre el ramat pudent de periodistes o entre l’estol pistoler, tant se valia, l’emparellament havia de valdre, i encontinent podia tindre lloc el prodigi de la mort mútua.

L’Estel, la Frederica, totes les altres, assentiren. Es ficaren a fer l’aleta a tothom qui dugués si fa no fa penjoll entre cuixes. Manxaven perquè en sortissin les primeres sabes – així es guanyaven l’afecció dels manxats.

“L’home, perquè trempa, perquè se li aixeca la carn, perquè el seu moixó és un moixó, sempre aspira als aires, a l’eteri, a l’espiritual, a l’elevació – no pas, llas, la dona, qui és tota feta de i per a la terra, com cuc subterrani, sempre acotat, sense erecció…” – rapsoditzava l’Elionor.

I na Frederica exultà: “La tinc, la paraula: ambut. Ambut: cos corromput no pas amorf, ni farnat ni carnús, ni carronya, no, cos

sencer fet malbé part de dins mes formalment intacte, part de fora bo de veure, com dormint."

"Doncs això som, ambuts." Digué, eixerit com un nyu, l'aprenent als estrangers de món remot. "D'ací la fortor. La dels periodistes pitjor, car el temps és llur parella. Amb el temps se suïciden ensems: el temps és el fètid tumor qui els creix als nítols fins que se'ls enduu al mai pus. Si l'història de les sitges nuclears i les combinacions dels cadenats electrònics de cada piu de bomba fos escrita – on hom revelaria que cada combinació de cadenat incorporat als pius, doncs, als becs de les bombes, era coneguda àdhuc pel qui escombrava els corredors subterranis o els reclutes qui netejaven les latrines, d'on que esclatessin com esclataren arreu i pertot, i així mateix com alhora els prions estimulaven les cèl·lules del cervell per tal d'eixorivir-hi virus que la selecció natural adés havia posats en catatònic son, d'on els virus esdevenien missatges que duien el senyal letal de cèl·lula en cèl·lula llavors – a l'instant teníem un clàssic colt per tothom. Una història d'un món emmerdat pels pitjors paràsits mai apareguts a cap altre món. Els bípedes ambuts. Mes què us penseu que cap d'aqueixos periodistes ara ben adientment transformats en monstres esgarrifosos fóra capaç de tocar la trompeta de cap veritat i contar cap història cabdal quan allò que els capfica únicament és empescar's desastres d'ombrívoles figures de l'espectacle, és a dir, els més fastigosos mutants d'est món ara estimbat ineluctablement al mal borràs."

"Per això venim." Digué un dels pistolers amb cua. I en copsar que enteníem el que ens deia, i que potser llavors ens indicaria de quina estofa no volia l'abillament, tant l'aprenent com jo alzinàrem les orelles. Semblàvem elefants molt amatents, amb el nas que feia de punter que puntejava a la llosa negra immaculada del cel, perquè amb guix hom hi escrigués les mesures del vestit de l'alat heroi proper.

“Féssiu si us plau pas embuts, bon estranger; digueu, digueu...” L’engrescàrem ensems. I àdhuc les dones s’hi ficaren de filis a escoltar l’aliè. Ara sabríem si hi voldria fistons i butxaquetes, i serrells i cremalleres, o traus i botonets, i gires i trinxes i botafions amb virolla i tot allò que fa un hom elegant, i encara més si és pistoler i té una cua avinent com fèlid llambresc...

L’opinic “vinc d’Alacant”, va dir, “del món Catalònia, qui roda al voltant de l’Òbol oval, Solell enrajolat amb rajoletes d’un blau mòrbid. Em dic”, va dir, “Aristarc Verdura”.

–Aristarc, ah, Aristarc! – les cosidores de baix, ara eixides a la llum per causa del xafarnat de la visita, llurs conys batent-los de valent, xafallejaren, d’amor escervellades, i desitjoses com la lluna qui es fon d’amorrar’s als batalls peluts i llargs i amples, com les cues dels opinics, dels opinics.

Cony-baten de valent, i el xipolleig vulvar, en adient ressò, ressona pels cavallons de les feixes on les olletes i d’altres cargolins s’arrapen de saliveig amorós o d’esperma gastròpode als mànecs de les aixades, i als nius nous els ous posts dels psítacs i les orenetes en desclosa cataclísmica s’asclen i esclaten com mons massa golafres. Ens arenga amb el seu mall diminut l’ardida, ben cofada, mallerenga, i el sit campejador i l’empipat i empipador pinsà s’apresten a la batalla i hi posem al capdavant capsigranys, botxins, trenques i escorxadors perquè ataquessin les mitges mosques i d’altres infiltrats més feixucs, i alhora el riu revira per meandres encetats a l’instant, i els virons i tàvecs, i al moll els estibadors epicuris, creben cada paquet i cada vesper i cada butllofa, vull dir, cada llúpia, al nas del vent embriac. Això per al paisatge.

L’opinic Aristarc, els seus ulls d’aligot, els seus ulls llunyans sempre

guaitant enllà, cap al buit darrer, passat el fit bla de la mort, no en féu molla de cas. Les dones, pse.

Per comptes va dir: “Al món Catalònia, hi han vinguts d’on ve el maligne cerç marabuntes de conills amb cares de muriac, i llurs dents o fiblons duen ensems la passa i la ràbia. Els de migjorn hem correguts a solixent. A les illes hi havien pirates, a tramuntana ratlles esmolades de ganivets. Hem de fotre, hem dit, el camp de casa. Ahir fou el darrer dia a la casa antiga. Ens la guaitàvem com si fos nova – la recança ens envelava com pal·li de boires. Mes es cert que ja no hi coneixíem ningú. I la casa nova, ens dèiem, tindrà al·licients. No ens fem pas il·lusions. Farem malbargany. Res no serà com fou. Mes a la casa nova hi farem, si més no per començar, bon paper. Car hi anirem purs, només les nostres armes empeltades dels paràsits dels invasors.”

Ara hi quèiem, brandàrem els caps ensems, l’aprenent i jo. Hom havia suputat fins ara que els opinics qui abandonaren el planeta Catalònia s’assemblaven més a naltres com som ara. Mes s’assemblen pus tost a com fórem abans les bombes no esclatessin totes alhora. Tenen millors cervells, cadascun dels pistolers podria escriure ara mateix un tractat de filosofia antropològica que ens jaquia camusos (“camús vol dir pixa-naquis, vit-rot o carallet”, puntualitzà na Frederica), camusos de raó, de raonament, de cosiment. Sí ves, només en raja d’on n’hi ha. I l’atzar ha volgut que els del món Catalònia siguin bogalment dotats, i els d’aquest món de periodistes, ujat i fent catúfols, un món de pecs.

Els individus qui accepten llur mutilació sense dir re s’exilien interiorment. Anticipen llur manca de reeiximent. S’investeixen de fracàs. Tot ho troben prou bo. S’apunten a l’enemic. N’esdevenen carn de canó. Els opinics de Catalònia mai no s’hi han plegats. S’han amagats a les muntanyes d’altres mons per tal de tornar més tard amb més força.

L’aprenent, filòsof, encara va dir: “Anàlisi existencial d’una diàspora a les palpentes per mons nous descoberts amb mètode: amb a les cues fiblons, a les armes verins. Abasseguen en llurs genomes virus històrics que l’evolució havia duts a catalèpsia, mes que ara, quan el perill d’anihilament és imminent, reviuen de pet. Prions i eons. La llum de sangtraït que feia llur Sol moribund, mentre les tulipes esclataven com bombes, com proteïnes perfectament configurades perquè esclatessin quan la blava llum més malaltissa lluu... Poètic espectacle de la decrepitud. Proteasomes esbarriades per les clavegueres on els ramats bevien com en cóms emmetzinats per l’enemic de cap al cerç infecte, ara infiltrat com paràsit luctuós, per onades de pesta amb dues potes i escuada. Recombinant obsessivament les estructures dels estranys interludis de les cèl·lules cerebrals. Esdevenidor prefigurat. Cal alè i coratge per arrencar’s del sot al pit el buit qui ens devora. Ah, estimats, tot són dents a cada trau.”

Ens l’esguardàrem astorats. Aquell minyó era un pou de ciència. A les firetes altrament desertes de vora el riu, l’aparell era a frec de tornar-se’n. L’aprenent, encara discursejant, mesurava la llargària de la cua del capità Aristarc. Per si de cas decidien les excel·lents criatures de romandre entre naltres.

“La situació no és gens precària. Ens fonem en fonaments i fundacions. Això cal. Bastirem plegats. Els sastres i els opinics. Ens protegirem naltres amb naltres. Serem els enquadernadors de llurs cossos de treball, llurs escrits enciclopèdics. Aquesta espontània transformació, on les cues retràctils – i ni ho sabíem totes eixes centúries, que els sastrinyolis també teníem cues, com els opinics de mons superiors – se’ns enreveixinaven i, hirsutes, se’ns poblaven ans estarrufaven, i amb el plomall del bec podíem fer i fer’ns pessigolles. Ah, món nou!”

–I sota la cua l'anus! – Exclamí, com un adolescent de fa tres o quatre milions d'anys.

Les cosidores en riure en senties el xilòfon desmanegat de llurs espinades. Els periodistes havien esdevinguts inútils esquelets. Vaig dir, empegueït, i doncs amb brusquedat, que algú escombrés la sala dels miralls. Tota aquella polsegada.

–Les relíquies (féu l'aprenent amb cara d'entès) mostren trets arcaics. Hum, australopitecins. I els cranis minúsculs i ja-et-fot-lo boteruts. I per comptes de plaques òssies, rajoletes de mosaic catedralici, amb estacions de via crucis: insà ans fastigós ninoteig d'auca derrotista. Per força havien d'acabar malament. (Volia dir els malastrucs periodistes, benauradament tornats cendra.)

El prenyat episodi finalitzà quan els pistolers començaren de comprovar les municions. Es tragueren les cosidores de sobre i aprofitaren l'avinentesa per a comptar bales. Fou aleshores que me n'adoní que ni ells ni naltres ja no fèiem servir infants. Món d'adults. Aquell manera gens pràctica de reproduir'ns, bunera avall cap a l'albelló de l'obsolescència irrecobrable. Veia que hom ja no es reproduïa doncs burocràticament i faceciosa, mullerant-se i tot allò. L'estratègia era una altra. Per a naltres demanant-nos qüestions i cosint i farcint marrecs, per a ells tangencialment, bo i desprenent de les contingències, amb certes gotes cabdals de bona química, és clar. Tant l'un mètode com l'altre inobjectable, doncs.

L'escòria de tant de periodista polsegós havia tingudes les cosidores ocupades. N'hi havia centenars escombrant i raspallant, i llavors encerant el terra. Pels esglaons dels plecs dels teixits dels opinics les

proteïnes també feinejaven a tot estrop. El tragí massa adelerat duu a la nyafa, al pegot i al culcosit, pitjor que al set o al cul rot, doncs; en un mot, al nyap definitiu. Toxines les empenyen cap a drecera errònia. Les imatges esdevenen grotesques. Prions interfereixen. Cèl·lules del cervell corren a perdició, proteasomes s'embussen i ofeguen. Engavanyats dissenys, origamis de confusió.

–Pas que emigrava aitan lluny per a morir-m'hi – examinà cruament el capità Aristarc –. Hi venia per a refer'm, per a guanyar forces, i reconquerir encontinent allò perdut, reintegrar allò desintegrat per les obcecades malignitats dels barbàrics enemics.

Un cos qui visqué amb fidelitat, ara cada compromís tàcit l'hàbitat podrit li deslloriga. Viure en harmonia cel·lular, una art perduda que s'esllavissa fins al fons de l'oceà inescandallable de l'oblit. El violoncel de les cèl·lules malmeten l'harmonia, es trenquen els catguts, s'interromp la musica. Cada fil rot, una estridència que avisa la mort – un cop de dalla als tendons qui duen les informacions culturals: dolors. De no comprendre prou. De sentir's perir. Les graelles del meu guix damunt l'estofa grinyolen quan passen damunt el metall de les armes. Les armes roents com ferros roents. És la febre de les armes. Sé que els opinics es poden suïcidar a qualsevol instant. Abans no els hem fet ni els bons vestits amb què els volíem bellament abillats. Perquè fessin prou patxoca pel nou món. Tothom es mereix un passeig triomfal, si més no un, per a tastar'n l'acidulat vellut.

–Els mons exteriors, assidus ens venien a l'esment, i sobretot els de les sortoses multituds privades de veïns traïdorencament abocats sols a fer-vos la vida una merda. Els reialmes de les economies polítiques els vèiem com coses abstractes, a retocar delicadament i parant compte, en el retoc, de no fer gaire mal al proïsme, mai com a punxons enverinats al cor, d'on que si gosàvem bellugar'ns en sabíem el resultat: tortura i presó, llengües arrencades, mans arranades, pebrots aixafats, i a les llates de cada finestra consignes en la llengua parasitària de l'invasor.

–Tots hem patits, capità, tots hem patits.

–Sastre, em refús a perir. Abans us escriuré un llibre perquè el vestiu d'enlluernaments.

–Sí farem, capità.

Oldà interval. Una fusellada d'opinions tingué lloc entre les cosidores, entre els altres opinics. L'aprenent silencià tothom. "Truquen a l'uix de baix", va dir.

En pujava un missatger. Un rat amb un escrit penjat al coll. Les vídues immobilitzades per llurs gams de paràlisi s'han cansades d'assaborir les absències de les companyes, de qui la facultat del pujar escales encara els és preuada possessió, com ara tresor pouat amb goig de bruixa qui cuina cap brou d'omnipotència. Fenomen modern, aquest de jaquir que els més fastigosos es podreixin sols, i privats oimés de pistola, amb què podrien trobar una eixida a tant de desencert, ironitzaven.

No en férem cap cas. Oidà, reïra, i a sou de què en faríem? El desafiament global a la nostra esfera d'autonomia esdevenia inacceptable. No podíem pas ésser no res tan de sobte. Havíem estats suara milions en potència – sastres majors, descobridors de mons, herois prestament immortalitzables... – i ens reduïm a això...? No parlàvem ja ningú de cap nació. Parlàvem de la nació, sí, del nostre cos. El cos de cascú. Morint, reduït a carcassa qui amb

prou feines si és capaç de bleixar. El capità es fonia ràpidament ara. Algú l'havia empès i el seu colze relliscava damunt el paper on omplia de pensaments molt densos fins enllà dels marges. S'esfumava la testosterona, n'estossegaven les vídues. N'eren al·lèrgiques, crec. Ningú amb fills, ningú amb pares, bacives, estantisses les bassetes d'amniosi on adés suraven els virolats nenúfars placentaris, i ningú doncs ja no dient, endut per l'entusiasme: Ella! Llas, doncs. El món sense romanços és un món ben trist. Totes som velles amb tants de pocs anyets – als setze, heterònomes, les malalties degeneratives batllint-nos el cos. I els intel·lectuals més joves i actius, sempre enjondre, fora d'abast, fent llurs espermes, fent llurs cèl·lules mares i estudiant esmeperdudament, parint en provetes cors, músculs, òrgans, dels més primitius als més llençats avant, com magrana de metralla, a l'esdevenidor sempre sorprenent, esborronador.

El darrer fill havia llogada la nèmesi de son pare, havia tinguts prou cólls per a implicar-la al seu suïcidi. I ara son pare la volia arrossegar a vil justícia. El pare deia: El meu fill, el darrer produït per espermes naturals en ventre natural, no s'hauria mai suïcidat si na Paula no li n'hagués burxat amb les seues ungles de bruixa.

L'invasió dels cossos fou orquestrada pel fill, però. Ni na Paula ni cap de les cosidores no tenien altre poder que el d'enverinar les agulles o les estofes perquè els darrers Hèrcules perissin de malalties a la pell i als paltruus – tot els eren erupcions i implosions. A despit de les advertències, el delfí pas que hesità: calia que el nou món fos inaugurat, un món qui ens deslliurés del malefici de l'herència i el cabal genètic tan malmès. Na Paula s'atansà al pare. "Teniu molta de por a la primera persona i als sentiments. Farem tot el que podrem per tal de minar la cuirassa constitucional qui no us permet de manifestar-vos tal qual." El petonejà a la galta. La saliva de la bruixa li obrí una foguera que se li enfonsà esòfag avall. El pare, qui no havia mai entesa la nova filosofia, esdevingué fet un cautxú esllenegat. L'esparpell dels espectadors l'estampà de soles. Així tot segellat, el colgaren cràter endins d'un volcà actiu, no fos

cas. Que no portés males noves al més enllà, vull dir. La superstició ha dut mant de món a prematur esclat, a prematures cendres, a prematures miques, a prematur no res de desert inviable per a cuca cap.

El president en funcions reptà na Paula. La tractà àdhuc de tu. L'objectivà una mica. Na Paula li assenyalava el nas. Hi tens la llúpia del flagell letal, va dir. L'existència et traeix.

–Per què, per què...? – Angoixadament inquirí el capmany en funcions.

–Perquè cua! – Poixèvolament respongué na Frederica, vull dir, na Paula; i prosseguí – : Et nasqueren perquè sí, t'envaïren ans t'expulsaren perquè sí, perquè sí et volatilitzes en degenerescències com més anem més virulents, i exactament pel mateix mors: perquè sí. Et colonitzaren, ço és, et parasitaren (car així es defineix colonitzar: parasitar, i poc ni hi ha cap altra), perquè sí, perquè s'esqueia que érets com un estaquirot a llur pas, al pas dels paràsits; t'escarxofaren de qualque carxot perquè no anaves prou armat o anaves massa dividit, i els paràsits ben aconxorxats i àvids de ço d'altri; i no n'hi ha d'altra, no, no n'hi ha. Alliberament, amor, triomf, paraules buides. Només compta el créixer ventís fins al sobtat arronyacament. I llavors...

Mes ara ataüllava na Frederica. La seua imatge, imaginativament carregada d'anys i doncs de xacres, donava un rampeu a na Paula, hum, com bessones eixides de la mateixa proveta, oi?

"Frederica", vaig dir. "Com anomenaríeu els cent arbres d'on tot allò

viu descendeix?”

–Els definiria bo i no pas dient, com de costum, que són la pera, com a col·lectiu paternal, anomenant-los llavors de déus amics, discrets, custodis i escalfa-meliquets. Diria en contrasemble que són els vells qui caminaren fins que se n’adonaren que no calia anar mai enlloc, que arreu hi era pàl·lida grogor de diarrea. Flexibles són els teixits d’allò que viu, i doncs com més erts menys exposats als enemics minúsculs. Tendror, tendresa, blandícia, blanesa, infantesa, honestedat, per aqueixos portells voltats d’erines ensangonades entren sempre els paràsits.

–Ets na Paula doncs, la qui ajudà el darrer fill de rel-i-soca a despatxar’s?

–El progenitor espermatogònic imprimeix les seues manies al plançó. N’Escuat era musculat, era diàfan i somreia amb cada airet o cop de vent, i àdhuc enmig de la tronada. Mes llavors conegué la dolorosa punxada de l’amor. Volguérem definir amor, ell i jo, i reconeguérem ans coneguérem que no era pas altre que un truc banal dels protozous qui ens aritjolaven. Dictats d’avior. Vam anar a veure els col·legues, i cap de naltres no ens havíem mai jaquits empatollar (ni anc de la vida ens en jaquiríem) pel saliveig llefiscós, llord i llardós de la luxúria. N’endevinàvem les dèries de replicació sense solta ni volta i fins a l’infinit. Vam dir: prou de repetició. I com prions d’infecció atacàrem els espermes – i l’única font d’esperma avial i doncs dolenta era n’Escuat, d’on que triés elleix de treure’s d’enmig. L’ajudí perquè l’estimava. (Ací la cosidora escanyà un saglot, o un sanglot l’escanyà.) Era ell la model enganyadorament bufona qui calia no haver pintat mai. Era l’imatge del mal. El sacrifici, l’autodestrucció, era l’única solta, ves.

–Quan ell ganyolà, estrangulat pel garrot, els arbres cremaren ensems. Tots es tornaren cendra en un tres i no res.

Vaig tombar l'esguard cap al capità doblegat damunt la seua crònica. Melangiós, consirí: "Ah, com et fons, Verdura, com et fons! Mors per causa malastruga de mal nom, vull dir, de nom dolent."

De la gargamella que la ranera entretallava roncà: "Doncs sabeu què? Que sense arbres no anem enlloc; la sang, les limfes, el bessó, els teguments, han perduts els trets avials, només els en romanen els moderns. Els avantpassats i els fòssils, en engatades i esbojarrats aplecs de bruixa, es nodreixen d'amagatotis dels nostres excrements. Ja no escriuré pus. He descrites totes les criptes on amb cagallons en dibuixaren les parets. N'he endevinades les significacions – cada cap de mort val un ciutadà, cada esquelet una pistola, cada cogombre un cigalot trempat, cada cigalot trempat un nas amb llúpia, cada nas amb llúpia un tornavís tot tort. Ujat d'interpretar, interpretaré mon rèquiem... El meu re... qui... em... m... m..."

Així dolçament i rogallosament cantant, l'havia espitxada el capità Aristarc.

Plagué llavors al cel de ploure. Plogué a palanganes d'aram i coure. Cap arbre no en bevia l'àcid.

Convoquí les cosidores, l'aprenent desembeinà les xurriaques. Tothom a treballar. Calia ficar-s'hi de valent, tant per a oblidar el neguit qui ens rosegava el consirer, ens ratava el cosiment, ens raïa l'enteniment, com... Ens estimàvem pus no conèixer tant. Sense

capità, l'estol de criatures sortí al carrer i començà de disparar a tort i a dret. Cap periodista no corria a reportar'n l'acció. Massa sòlita, ves. O cap altre priodista, vull dir, prió de periodista, no romania destacat per a anar emprenyant per aquelles endreçúries – raó de joia per a naltres, no fotem.

I ningú – ni la criatura més animal – no va nu contra aqueixes intempèries; feina, doncs, d'altra banda, rai.

~o~o~

(Eleuteri: *Verdura XXIV*.)

[*Aristarc Verdura, mort (24)*.]

Malparits, tots plegats. De primer fou ella. S'atansà i em va prémer amb una unglota (bruta de la femta de l'anus d'ell) una parpella. "Em sembla que ja és mort", va dir. Llavors vingué el metge, m'etzibà qualques puntades als secs de les cames, rigué roncament o estossegà, monejà amb sos guants de goma, em pitjà pertot, i pertot em trobà totalment flasc. "Mort. Mort", certificà.

Ella i el metge qui m'ha mort (qui "m'eutanateix", diu), s'entenen, i s'entenen en llur dialecte orbós i repugnant. Es pensen que no els comprenc, però els ho comprenc gairebé tot – l'únic: que mai no

m'ha passat pels collons de reconèixer que el degenerat garbuix que garlen és digne d'ésser enraonat per un servidor del poble — i el poble som tots, els conquerits i els conqueridors, vulguis no vulguis, ca? Ara, els conquerits no sé quins collons d'ultracuidança ignara arrosseguen que persisteixen a emprar llur dialecte, com dic, orbós i malsonant. Amb els anys d'educació que portem inculcant-los, reina! Amb els mastegots i les estrebades de llengua i els cops de punys a les orelles i les sangades i les carbasses i els ludibris generals, i deu ésser que són massa tancats, com aquells moltons o bocs o cabres o mules o jònecs o ases qui on foten la banya s'hi encallen i ja no la saben treure, per barrades que els endinyis. I ho fan per malignitat. Si se n'adonessin, de l'agressivitat injuriosa de llur acte! Car n'hi ha que són tan rucs que ni se n'adonen... S'empatollen ells amb ells, amb tota naturalitat, com orats de manicomi, o repapiejaires afectats de follia senil... N'hi ha tanmateix qui no pas que ho facin d'amagatotis. De totes les edats. Fins i tot davant teu te l'entaferren, i quan portes l'uniforme i tot! Quin insult insuportable. No n'he estovats pas pocs només per aqueixa causa – només per a esmenar'ls, és clar. Alguns de més febles, vellarres, se't queden a les mans, i així mateix alguns inferms de constitució: el cor o la freixura – ara, que és com si els fessis el favor: els atacones i se t'esfigassen allí mateix. No cal dir, car és palès (ço em par), que llur tràngol, vull dir, que llur misèrrim destí, és fàcil llavors de justificar; a part que hi ha companys presents qui et fan de recolzós testimoni: "I ara, i tant! Es resistí a l'autoritat. I es refusava a parlar en la llengua de l'imperi! Quin retret i quin bescantament, i quin traïdorenc rebuf a les ràncies essències de la raça, per llur part, que no? I que, lligat i tot, encara potser feia acte de tornar-se'n! Deslleial!"

Que "m'eutanatissin" és un dir. Car si això és "eutanatir"... De fet, allò que em foten poc s'allunya gaire de les tortures que vam haver d'anar cardant adesiara a mant dissident – prou merescudament, ignorants dels collons, recalcitrants, caparruts, carbassers.

En el meu cas, d'antuvi ella m'ha fet beure no sé pas quin verí. I

llavors ell se'n fotia pler mentre jo agonitzava descomponent-me en fastigoses bromeres i gemecs. I això, com dic, mentre anaven de disbauxa i etzigori a la cambra del costat. Boixant passionalment. Els orgasmes i gisclets! Les avinenteses de xivarri i trufeig, i de manxeig i flastomia, succeint-se com encadenaments de pobrissons d'àngels qui pugessin xino-xano al cel... Xanxejant i catxant de valent. Grufant llurs nassos per cavorques i esvorancs on merdes i esmegmes pudents rai. La meua dona i ell. Ell, el metge qui m'ha mort – el metge qui els farà creure que l'únic que s'esdevenia en el replec íntim de la meua residència era que el meu cor se n'anava de cop-sobte a can pistraus. I au. Malparits. Malparits, m'heu enfonsat al no-re, però jo n'he enfonsats abans milers dels vostres. Així que... Així que ja em direu qui guanya... I, tant se val, aviat desapareixereu. Vosaltres i tota la vostra nècsia condemnada. Ei, i el món sencer als collons. La galàxia en un esclat de matèria esbojarrada. Ja m'estic començant de podrir... Què en fotreu de ma carcassa...? Si ma mare fos viva encara! Porteu-me a mon auster i senyorial país i emboliqueu ma caixa amb la bandera de la pàtria. No em sebollíssiu pas en aquest maleït pudent racó, com si fos un més dels vostres! De vosaltres, res. Gens ennoblits. No voldria pas adobar aquesta terra massa blana, frondosa, decorativa, estètica. Espectacular, exuberant, suculent. Paisatge de mareigs, incobeïble. Que s'acabi de corrompre, com selva lloca i agra. Merdosos vençuts. Amb garfis i urpes d'ultratge no gosaríeu tocar, vull dir, tacar la bandera de glòria i mort, groga de vòmit i sanguinolent de diarrea... Eh? I torqueu-me si us plau bé la cara, feu-me ben presentable, o ningú no us creu. Ho trobaran sospitós, els meus, i encara petareu als ergàstuls secretívols. I jo novament reivindicat.

Quan em van destinar a aquesta esventegada terra d'avars, ja em van avisar prou que vigilés. Llur avidesa és coneguda per tota la pàtria, em deien cors sensibles de la metròpoli. Ho volen tot. Imposar llur dialecte als nouvinguts... Separatisme... Abassegament de les riqueses que generem i salvaguardem pretorianament i rigorosa els altres amb les nostres armes exclusives... Control intel·lectual diferenciat (com si trobessin que les nostres essències pàtries no els amanissin prou...!) Què més? Me'n dec deixar un gavadal ara que agonitz... Ah, la riota: representació internacional

esportiva... Exèrcit propi – ha-hà, si ja no em morís, em moria de l'escanyament... Possessió dels papers conquerits... Tresors legítimament desats i segurs al centre neuràlgic de tots – els arrabassarien i se'ls endurien a l'esfilagarsada perifèria. Entre els degenerats encara no prou ben esquerats... Els híbrids, els mesclats, els bords... Putes infames, egoistes. Egoistes: tot per a ells, si els ho permetéssim. Centres financers... Ambaixades... I impugnen l'història autèntica, pels nostres savis planificada, rectificada i llavors planerament exposada i martellejada pels nostres únics i sinceríssims mitjans de comunicació solidària. Voldrien esbombar (quina presumpció de buits analfabets!) un cert vague esdevindre's preliminar, i empènyer damunt l'innocent població el ridícul reconeixement dels llegendaris fets anteriors, d'altra banda molt carrinclons, presumptivament molt brillants — tot de mentides cuinades per quatre boges histriòniques, megalòmanes. Despitats, claferts de rancúnia, mals perdedors.

Em van dir els companys més esclarits en saber on em destinaven: "Vigila, que són tan àvids que, si poden, et prenen la camisa. I de donar't, ni el bon dia. I de les pedres en foten pans. Tota llur vida un calvari repel·lent. O els convertim o els liquidem; la teua tasca gloriosa: tot pel progrés; el ramat díscol cal tornar'l a mare o ja coure'l amb quatre bombes; anihilats, prou en fóra hora; no volem més mals exemples; o som no som; i, si som, ells sobren; i, si cal morir, heroic patriòtic molt com cal; les honors, en acabat, rai."

Al primer quarter (quina vergonya de barracot, als afores d'un poblot de malamort), l'enveja que ens feien els pagerols i llurs filles, les quals múrries, mofetes, traïdores..., pretesament passejant i presumint de llurs mortes tradicions, refregant-nos els calers pels morros, malparits. Dansant llurs danses sense sal, fades com els tísics, melangioses com els llebrosos. El capità ens ho indicà. "Púrria, ròssec d'arroplegats." I ens manà, marcialment. "A la primera provocació, garrotada, i porteu-me'ls, que els adreçarem." Quantes d'aquelles miraminomtoquis no férem tornar com vol el reglament; els cresqué de sobte un afecte per al cos benemèrit que

salvaguarda l'estat de tots. Ja ho diu la sagrada constitució qui ens regeix i batlleix, i ens manté estorts i democràtics, moderns: Tots som iguals davant la llei, i qui no s'hi plega ja ha begut oli (de ricí). Els especials ens els passem pel forat del cul. En som els especialistes de passar'ns pel cul els especials, i res no ens enorgulleix aitant... Hà. Entràrem a un d'aquells llurs casalots (masies), i voldreu's creure que en la cambra pairal, o sala d'estar-s'hi, per gran decoració, hi havia una biga que sobresortia de la paret, per a fer-hi bonic? Què collons és tanta d'estètica? Els ofega, pagerols i tot. Prou ho deia el nostre clàssic. El caporal Ortega. O l'altre. Vam agafar l'hereu, i l'hi empalàrem. Pel cul. Amunt. La puta biga estètica i decorativa. Au.

Feu-vos fotre. Saps? Foteu lo camp, si no hi esteu contents. Això és la pàtria. Això és la pàtria, i no s'hi valen favoritismes ni egoismes d'abassegador malalt. Maleïts.

Sempre ens ho deien, i raó que tenien, com a sants i màrtirs i bisbes marcials, jotfot, arreu, a l'acadèmia, al quarter, als discursos, a les desfilades, sempre ens ho deien els greus superiors, sobretot quan ens lliuraven els diplomes: "Vosaltres sou els qui salvaguardeu la pau i el benésser del comú. Sense vosaltres tot se'n va en orris. Sou els salvaires de la pàtria. Lloances, herois! Us arrapeu al clau roent de la llibertat i la modernitat i el destí en allò universal, i no els jaquiu anar ni que déu hi troni i hi llampegui, car sou els més bemparits dels humans: tothom ho certifica, i sobretot aquest certificat reial!"

I llavors què? Ara venien aqueixos trists merdosos a esbombar llurs especials condicions i et mancaven al respecte. És com si et deien, sempre tan ultracuidats: Som els escollits. I un colló! I un colló amb potes rosses. Els escollits som tots. Nosaltres, tots plegats. No pas vosaltres sols, ignorants. Nosaltres, els nacionals. Nosaltres, la totalitat, on, un cop aprengueu a us hi captindre, ja us hi inclourem

de ple. Mentrestant, aixarop de bastó. La lletra, i la fidelitat pàtria, amb sang a bon lloc s'enniua, s'encaua, s'entotsola i al si se situa. Lletres de marca nacional que la sang mateixa grava al cor. "Serem sempre fidels a la mare pàtria." Déu mateix ho mana als manaments de reglament.

Som-hi, doncs, que els deia. I a fer bondat. A la pròxima no serà pas camí de l'hospital. Serà camí del cementiri, i això si et troben, o poden posar el trencaclosques de ton cos tot destrenyut ja més o menys en un mateix flascó, a escatir per a qui en sàpigue, bon taxidermista serà. O t'haurien de sebollir més d'una vegada. Egoistes, ja ho dic, tot ho volen per a ells tots sols. Fins i tot un cementiri més agradós, de cara al mar, i ocupant més territori. Ecs. De les pedres, pans. Cagalans; catallufes; cagallufes; lladregots, gats de vint unglots; trabucaires, bandolers, se'n ve de mena. Sempre robant, dels anys de la picor ençà. Anarquistes. Mai obeint allò que és de seny i està marcat pels poders divins i terrenals. Contradirien (amb quins arguments més rancs!) bisbes i generals, ja ho veus! Heretges, traïdors...

I ara em cantaven a batecs sempre discordants, car allò que garlen ni els gossos, aquella repugnant cançoneta que sempre he avorrida tant. Allò de "Patufet, on ets". Impertèrrit, impàvid, no he trencades pas poques cares d'infants repel·lents! Odiosos i barroers infants, cantant cançonetes rares. I quin insult, i quina iniquitat, fer dels infants futurs traïdors! Això no hauria de tindre perdó, ni de déu ni de l'armada de mar, terra i aire. Aire! "Aristarc, Arista-a-a-a-arc... On e-e-e-ets...?" Deia la dona, I ell contestava: "A la panxa del bou!" I sense solta ni volta, ara afegien, pixant-se de contents: "On cops de banya rai!", perquè era tauromàquic de casta forta, i per burxar com qui diu a la nafra, com si sóc a l'infern i tot.

Quan em van promoure a la gran ciutat del port, amb aquell devessall de putam arreu, ja em fregava les mans. On hi ha tanta de

puta, feinada rai. A la duana del port hi posaves ordre amb mà fèrria. El sou del salvaire uniformat és magre, maleïts separatistes qui els guardes les possessions i llur avarícia no els permet, escarransits, gasives de merda, de pagar't el degut! Cap propina si no els rebregues prou els collons (amb la bota ferrada, és clar). Els de la bota al cul els fotia tots boca del forn endins. Però es veu que ens hem tornats marietes, i ara ens hi mirem molt més. Sempre els has de perdonar la vida, i després desagraïts rai.

Tant se val. Pel port. Pel port t'entra tota mena de mercaderia suspecta, la qual, palesament, et pots apropiar sense que ningú del cos faci cas de fixar-s'hi gaire. Se'n flixen. Fan els ulls grossos. Tothom ha de sobreviure, i sobretot nosaltres, peces essencials de la nació. I, en acabat, prou hem de folrar el sou. O ens moríem de gana. Lícit que les autoritats hi suquem – tothom hi suca gràcies a nosaltres. Altrament, tot fóra anarquia, i llavors quins negocis...?

El que comisses t'ho pots revendre a les cases de putes dels barris cars. Cigarrets, drogues, aparells electrònics, càmeres, revistes... Tot el que portaven els turistes i els massa vius. Només cal que els diguis: Això no és autoritzat. Ho decomissem, ho requisem, etc. I si fan mala cara, te'ls enduus una estoneta darrere els taulells. De mantinent comprenen. Blaus i verdancs i xurriacades i mastegots obren els ulls tot i que te'ls fotin de vellut. I, a sobre, qui no comprèn i es resisteix, pot caure (travessat per bales rai, enèrgiques, legítimes, justicieres, indignades) al moll d'aigües mèrdiques bo i fent acte ficte d'escapolir's. "O l'objecte", els dius, "o pagues, fariseu". I la propineta és invariablement tan alta com el preu de l'objecte. No saben de què desprendre's, dissortats. I al capdavall el que fa gràcia és que sempre surten alleujats i tan agraïts. És que en el fons se n'adonen que tot ho fem per llur bé. Car prou som els salvaires de la pàtria i els mantenidors de la pau i el benésser de la voluda. Tard o d'hora, cada boldró de la societat ens reconeix el servei. Penedits, amb llàgrimes de pregon agraïment als ulls, etzibant-se copets al pit, enlairant l'autèntica bandera pàtria. L'única, i amb l'idioma de tots jurant lleialtat a betzef. Universals

qui som.

Els dies sonats, a so de cornetí, tothom se'ns acota al davant, i hom saluda l'uniforme amb unció d'extrem patriotisme, quasi-religiosament i comcalereta, tots germans i ben avinguts. Quin plaer i quin urc servir amb mà mestra la societat constituïda per la constitució de tots.

Així m'agrada. Pobrissons. Tothom fent bondat.

M'estic podrint ràpidament. La catipèn i la fortor que dec fotre en la bovor ambient, la xafogor asfixiant. Ja els planyc. La ferum que ja devia fotre suara bo i agonitzant, i els malparits, cantant cançonetes fades, se m'atansaven emmasquerats i tot, i ara, doncs, a mig podrir, dec pudir encara pitjor. Doncs que es facin fotre. Saps què?

Quan acabareu de pegar culades i cridareu els meus de la sacra bòfia preclara! Goluts. El seu matràs aldeà esvergant com un boig el taboll aitan escarxofat de la meua dona. Manxa, manxa. I manxa que manxaràs. Algun dia us en cansareu, sapròfits.

Ens recolzem, com a cos, en els millors elements de la societat. Veuran que en ma mort hi ha tripijoc i sotamà, conxorxa, renunci i falòrnia; i conjúmina no gens clara. I tu, cirurgià de molts de ganivets, maleïda ànima. (Tret que no em faci bocinets i em vagi cremant en àcids de taula anatòmica. Car es coneixen entre ells; són capaços de tot. Pels soterranis subversius, els subterranis infecten amb micelis deleteris el territori patri i continuen de garlar en llur llenguatge de gos i fent les mil-i-una malvestats contra el bé comú. Hum, malament rai. Baldament la benemèrita els anihili ben aviat.

Altrament, encara hi serem centúries.)

L'escamot qui fórem de justiciers àngels custodis els restoblà la saníssima terror durant centúries, hò. Massa poc. Massa poc, però. Que altre els cal? Car es veu que encara ens quedàvem curts. La prova: ara n'ixc rebent.

La dona m'enverina, son amant metge qui m'apuntala amb el punxó, o em clava l'estilet al clatell, encertirà a certificar en acabat qualsevol bestiada, signaran paperots rai, car prou se les saben totes, i au, se m'enduran a la clínica d'un amic que em fotin a bocins, fins que ja no m'hagin de cremar cuita-corrents, per la maror que faig i l'infecció que eixampl. I què. Boranit i bonhora. Qui se'n cura, d'un pobre sergent (servent) de la pàtria? Desagraïda nació.

Malaguanyat, hora de penedir's! Si em saben greu, els qui no hem pogut castigar abans. Aquest metge, per exemple, en cèdules el devem tindre – massa mirats qui som. A hores d'ara ja l'hauríem anorreat, si érem més eficients, menys tolerants. I tots aquells pallussos dels anys de boira...! Massa blans qui fórem. I ara doncs, no sols fórem encara vius, a sobre tindríem tot el que ocupen sense estar-s'hi del tot gaire contents.

Assaltàvem els més desaconsellats (té dret a viure l'intrèpid, el bledós temerari? què aportarà tot plegat a la raça si doncs no dèria de morir's...?), els qui s'aventuraven a les foscors portuàries... De sobte els saltàvem davant: "La bossa o la vida!" L'esglai era potent i divertit, i se'n desprenien com de la merda amb què es concagaven. I tanmateix allí els plovien: mastegots, culatades, baionetes als budells, i au, tururut. Qui dubtava l'endemà als diaris de la necessitat d'una més espessa presència de la santificada bòfia

custòdia...? Ningú. La nostra intervenció nocturna era la cridòria diürna perquè la nostra intervenció fos molt més serrada i abassegadora.

Gosareu anar contra l'embranzida de l'història, que ens impel·leix irresistiblement a un destí atraçat pels capitosts de l'antigor? A propòsit, qui eren? Els visigots. Els visigots, hò. Ells. Quines ganes d'emprenyar. Sobreu, hi sou de més i de massa - gargot sediciós al canònic mapa - cal esborrar'l, i ara mateix, no fos cas que s'encomanés arreu la virulència - i llavors quin caos! Us goseu oposar als designis nacionals atraçats divinalment. Provincians dels collons, aferrats a essències demostradament fetes malbé tantost parides. Enamorats perversament d'afolls sense caps ni peus, monstres amorfs, massa lleigs, jotflic. Encara que... Ben esguardat, més provincians devien ésser aquells barruts salvatges. Bàrbars, que no? Aquells capitosts sense gaires lletres. O qui sap. Potser ja parlaven l'idioma imperial... Què en diuen els clàssics? El caporal Ortega...? Tant se val. Massa tard. La qüestió: els temps de l'antigor ens pertanyen. Als vençuts només els pertany la merda, i el plaer de desaparèixer bunera de la cagadora avall. L'història l'escrivim els qui déu ha volguts estalviar i damunt guardonar amb més vàlua, valor, ardidesa, perícia i astúcia. Som superiors. I els fem molt més grossos. Per als víctors les despulles. Us havíem d'haver despullats i llençats tots plegats a mar. Encara hem vam deixar massa. Nus com sacs de gemecs: amb els minsois penjolls, grall i bunes, d'esca per als peixots. Allò ens faria riure encara ara. Als vells noticiaris cinematogràfics el graciós locutor de qui facècies entranyables s'haurien tornades sentències proverbials pàtries... Com enyor la pàtria idònia que hauria pogut ésser! Sense cap d'aqueixos regionalistes fanàtics qui només han nascuts per a empastifar l'ordre borbònic! Millor: l'ordre diví ja visigòtic.

Amb aqueixa gentota, ni n'hi ha ni en raja. Enderiats amb llur provincialisme miop, i fariseus, i golafres, i mafiosos, i aprofitats. Avariciosos sobretot. I en tot troben a redir (i sovint i d'estranquis en llur dialecte caní, per a més ignomínia). Ara, quan han de

complir, excuses rai. Mals pagadors a collons. Cal ataconar'ls, i sense contemplacions. Massa poc. Sempre massa poc. Com pacificar'ls, ve-li ací la qüestió pàtria que tant ens empoixevoleix, irrita. Pensadors de la més arrelada medul·la nacional si han pelats els collonassos per tal de trobar la solució definitiva. Forns crematoris. Assimilació. Enverinament massiu. Càstigs exemplars. Empènyer'ls a la mar oceana, de qui fórem els únics descobridors, conqueridors (glòria exclusiva d'epopeia nacional!), saps per què? perquè se'ls cruspeixin els putes cocodrils. Ja no saps quin favor fer'ls. Enviar'ls tots a terres conquerides. A Dominica, a Cuba, a quin racó de malamort clafert de mosquits i malalties?

No els pots fer mai contents. Te'ls sacrifiques per a donar'ls el passaport nacional cap a la modernitat i l'universalitat, i quin cas te'n foten? A tot ou hi trobaran cerres impaïbles. Els portaràs els benifets d'una nació victoriosa i imperial, i llavors damunt se'n planyen, desagraïts. Vulguis no vulguis, el fet que gosin messions per la desunitat, els transforma en microbis, o com se'n diu d'allò, en virus virulents d'infecció que emmalalteix el sacrosant cos nacional. I en conseqüència prou abassegues totes les virtuts si fas tot el que pots per a defensar't, inclòs anorrear'ls. És natural, Generós i ample com ets, i noble i racial, tanmateix et veus abocat a aquesta solució: O els anorrees, o t'emprenyen per l'eternitat. Llur deslleialtat devers els principis increbables crida al cel per una revenja de dimensions bíbliques o si fa no fa.

Vull dir, massa bondat ens perdrà. Sempre hi anem amb massa de miraments. I els inundem de germans, perquè n'aprenguin, i què foten? saps què? desagraïts, els discriminen esfereïdorament. Pretenen que el nou-arribat, qui enviem perquè els ensenyi com es viu modernament i de quina pura nissaga no es ve, de l'interior immarcescible i clàssic i imperfectible, amb una història envejable, i per tots els grans erudits patentada, i ells, dic, pretenen, pobres desgraciats, que aprengui ell, per comptes, llurs falòrnies de dialecte, història, costum i merdegades sense cap futur. Tota aquella antigor falsificada – tot de mite sense suc ni bruc. Doncs fotríem goig, el món cap per avall! Típics, àvids, avariciosos, ultracuidats, criminals, mínims: sempre amb llurs colletes i aplecs, i, a canvi,

exiliats, tinguts per rebuig, ben defora, els forasters, tothora, i que els bombin. Cap reconeixement als esforços de la pàtria centrada. Ah, i a sobre, encara, i això et rebenta de ràbia, sempre projecten en els altres (en llurs superiors, qui els batlleixen per a llur bé) els propis defectes. Els permetem d'ocupar encara un lloc que salvaríem i faríem del tot decent en un tres i no res, perquè, magnànims en la nostra generositat, som massa confiats, i a canvi ens retreuen que potser els voldríem prendre el que fan malbé. Invertits, pensament massa confús. Sempre et diuen la contrària del cert. Bonir rai, mals pagadors.

Llur caparrudesa. Gentota closa. I qui els entén al món? críptic llenguatge d'indi sense lletra. Ni un polonès dels collons no sona pitjor, no ho fa tan guerxat. Són la plaga que cal tallar, treure de la nostra pell (de brau), i ja hi triguem massa. Si el poll sarnós no pot acostumar's al nostre cos i persisteix a rosegar'ns, doncs esclafat i en paus. Una bona neteja.

Car qui no ho veu? Unió és progrés com progrés és unió. Així s'acaba de conquerir el món – els poblets miserables es reten als immensos i imperials, d'història vera i lluminosa, i prou. És com funciona el món. Lleis de la natura. El superior es cruspeix l'inferior, i si doncs no el pot assimilar, el destrueix, car si no el pot doncs assimilar vol dir que és impaïble, vol dir que és nociu. Ah, caparruts! Ah, eixorbats i orbs! Bromera metzinosa de tots eixos anys perduts!

I ara m'encomanaré a la mort, antiga amant nostra. O pàtria o mort. Visca la mort, visquin les cadenes que a la mort ens encadenen. M'encomanaré a la mort, vella dama amb la cara de ma mare i de la tieta qui em durà a la presència del més heroic dels herois, el nostre déu prim i guerrer. Car no sou pas vosaltres, cagallons sense importància, qui m'haureu mort. Serà la mort. Car només la mort és digna d'heure'm. La mort ha mort el mort. La mort. No pas ningú

altre. Intacte pujaré als vestíbuls marcials que els guerrers complidors tenim davant el tron del totpoderós. I hom em guardonarà amb qualque medalla etèria i màgica de reconeixement molt patriòtic. I ma mare i la tieta, i les cosines, ploraran de joia. I totes les prostitutes, les millors del ram, a les quals en pagament pels serveis els donava (seguint el bon costum salamanquí molt preuat i que diu la nostra generositat salamanquina ans nacional castellana) la meua fotografia dedicada i signada. Amb quines llàgrimes d'agraïment no m'ho agraïen, agraïdes. Fins les putes són més agraïdes que no pas aqueixos infames separatistes de merda. I la pagerola adúltera i el metge traïdor es quedaran a les escapces. No m'hauran mort. La mort m'haurà mort. I seré el mort més feliç. I el més vindicat. Veig que trenquen qualque moble per simular la caiguda en acabat del pretès col·lapse d'ençà de l'atac al pit o qui sap quina malaltia diran que he tinguda de cop-sobte, home ferreny de mi. Qui s'ho creurà? Mes això rai. Confiem-hi: qualque traça ha de romandre de llur crim. Il·lusos instruments rovellats de la senyora mort, amb cara de ma mare, de la tieta també...

El dau juga amb els déus de la sort. Així és com el món roda. Quan fui traslladat a la vila on coneguí la dona, hi assistia de paisà, a una timba, amb els companys. Hom hi apostava de ferm. Hi havia davant meu a la taula un dels burgesos locals amb una femella a la vora qui feia un goig de caldéu. El filldeputa ens colla massa. Ens escarrutxa els tres. Ens deixa sense un ral d'ardit. Aquell excés prou cal pagar'l. L'esperem a baix. Guaitem quin vehicle no pren. Ara amb vehicle oficial el seguim. Traslladats als afores, en una mansió d'aquelles de déu-n'hi-doneret. Ens esperem no gaire lluny, fins que mal-lluu la darrera de les finestres. Són les quatre de la matinada. Tothom clapant. Hora idònia on actuem nosaltres.

Escatainava algú per dintre. De por. Una vellarra putrefacta. Quan entri, t'adobaré, pensí. Allò duia els agalius d'esdevindre divertit. "Obriu o no, titelles? En nom dels nostres jutges i llurs sacrosantes lleis descomunalment constitucionals!" Començàvem d'enfonsar la porta, quan un faldilletes ens obrí. "La mare qui et va malparir,

trigacollons!” D’un mastegot li xemicàrem el nap. Se’n va hipocondríac cap a les lleixes de la cuina a fregar-s’hi qui sap què. Per les escales davalla el senyoràs, ara no pas tan gall com a la taula de joc. S’ha tornat llausanger, llepadallonses. “Senyories, què els cal? No s’han per aventura errats, mespresos d’habitacle, ca?” “Nosaltres no ens equivoquem mai!”, que li etziba amb un bram irat el caporal Basques.

Esbufegant-se de valent, el llefiscós degà convocava la família sencera. Es pleveix a pagar’ns el que ens robava jugant, i afegint-hi, en penyora de l’ànsia que ens feia patir amb les seues patotes, tant com pugui reunir, inclosos els joiells de la mestressa. La “senyora” fa cara d’ésser una d’aquelles qui carden pels descosits, la tenia ben clissada a la timba. Ara només duu una bata rosa de seda fina. Me li atansava a badar-l’hi una miqueta. Si protesta, li parteixc la cara. De cua d’ull veig que el caporal i mon company ullen la jovencella; deu ésser’n la filla. Es prepara doncs la gran disbauxa. El degà avia tot d’escarafalls, rampes i xacres el prenen, i que es morirà d’un atac de cor. Genuí. Un reguitzell de mastegots me’l deixen fet un bunyol — gemegós però inconscient. De moment, ja no emprenyarà.

Mentrestant, els dos volen interrogar la jovencella. Se l’enduen per a fer-se-la espetegar dalt, a un dels dormitoris. Sort en tinc que el faldilletes torna de la cuina amb una arma de foc. Bim-bum, patapim-patapam, salten els vidres i el caporal n’acaba amb el coll recremat per una bala que el frega. Es caga en tots els déus i se’n va corrents a la sala de bany, a guaitar’s la nafra i ficar-s’hi potingues. El faldilletes, bala-despès, mon company l’ha arrapat i l’ha mort a cops de figurí de marbre massís o quelcom, pedra o metall. Jo la jovencella me l’enduc a un racó. “No et moguis pas de mon costat.” “Saps què?” em diu a cau d’orella, “mor-me la marastra urcosa i ultracuidada, carnívora, i m’engatj a ésser teua per a tot.” Pagerola múrria, ja dic.

I aqueix fou el pacte. Amb els pistrincs que duu em faré fer de coloraines les fotos signades. D'ara endavant encara faré més goig, encara em ploraran, les putes i d'altres burgeses putes a casa de les quals has d'anar a ficar-hi autoritat, amb més d'agraïda plenitud.

La filla, amb la qual em casí més tard, testimonià (a porta closa, davant mos, al capdavall amplament satisfets, superiors jeràrquics) que marit i muller ens convidaven, quan érem de permís, i mascles molt gruats del poble conqueridor, per a cap conxorxa sexual, d'aqueixes de fart burgès provincià. I els tres benemèrits, a no gaire estona d'arribar i agranar, el gelós faldilletes de la cuina ens assalta. Gelosies de pagerol aldeà, tot i que era del sud flamenc. Sí ves. Occeix per matusseria la mestressa, qui mos companys d'antuvi no pas violaren ans es cardaren per comú acord (i el banyut gaudint-hi de valent). I occeix el degà, qui un atac de feridura abans ja havia esterrossat, i, pitjor que res, fereix al coll el caporal. Allò sí que es greu. Atacar els defensors de la pàtria autèntica (només n'hi ha una).

Així és com el vostre sergent sempre complidor qui ara, morint per la pàtria, s'enfila esperitat cap al guardó darrer del vestíbul guerrer davant el tron del totpoderós borbó celestial, així és com esdevenia prou cofoi, i ric i em..., mullerat. Fotre! Per als quatre dies si més no doncs que el pegat ha durat.

Jo qui la volia occir, i ella m'occeix. Ha-hà. Puta ironia de la sort. El rei de les femelles (he degudes regalar cinc mil fotos signades si n'he regalada una), i, rei destronat per acte vandàlic de subversius eixelebrats i garrotables, ja ho veus tu, la qui té menys allerada, més sota les deixuplines, el fot al pot. Amb traïdoria i premeditació. Ella qui, virginal, no cagava, ans ponia ous a l'orinal, més tard s'ajunta amb els ineptes aldeans de la ceba, i per darrere me la fot. Sacrificat pels ideals patris. Sempre es deu esdevindre si fa no fot. Com més te'n refies, més de trascantó te la claven, més d'amagatotis

s’aconxorxen per a dar’t, ja ho veus tu, pel darrer forat al cul.

~o~o~

(Eleuteri: *Verdura XXIII*.)

[*Aristarc Verdura, mort (23)*.]

Put son pare al carbur de qui la flama fereix l’ull. Esfilagarsats esparpalls de brúfols se li congrien als ulls si son pare encén el carbur de copdescuit i l’esclat agressiu alhora fon la fosca i et nafra els ulls, i allò t’enlluerna, t’aombra i t’esparvera com aparició d’espectre resplendent.

El seu pare era miner i us sortia abracadabrant de cada clot o de cada cova que us poguéssiu trobar pel camí – mai no sabies de quin clot no et brollava ni de quina espluga al vessant de la muntanya que besava la carretera rocosa no t’eixia de trascantó – allò era màgia – i ell era un mag qui apareixia, negre com la nit – nit en nit – i esdevenia lentament blanc sota el plugim..., ah, i què comonia? Quina meravella no comonia aquest cop al capdavall dels seus dits? Era el mag qui produïa l’ull lluent d’un diamant als dits d’una mà que s’avençava d’un braç que s’allargava com el mànec de la forca d’en Banyeta. Heus-te’l, diamant en mà, relluent en la negror sota el plugim, mon pare, el mag.

I llavors, és clar, els testos s'assemblen a les olles.

N'Aristarc Verdura caminava d'esme, com un pellaire a l'escapça, en porreta i faduc, pòtol nocturn, empegueït. Era una altra ombra entre les ombres qui en la penombra eren guiats cap a les botigues d'aparadors esbotzats on potser encar hi hauria, part damunt terra o enfonyat en qualque prestatge, quelcom per a menjar. Seriosament organitzats, com a la presó, els pòtols, cascú tenia assignat un pany d'estança o un racó on furgar i escorcollar.

Un carallot de comunista, ja ho saps, li mormolava quelcom a cau d'orella, un company adventici. Com els altres, sempre insistint que no s'hi arriba mai... Que cal patir generació rere generació abans el llostre gloriós no apunti per a banyar-ho tot de llum rosàcia permanent... La felicitat inalterable a la terra... I n'Aristarc dient-li que sí, que ara hi érem a tocar de mà, aviant capcinades d'assentiment morós... Mes que tard o d'hora caldria adonar's a l'autocrítica, re més sa. I que quan manessin ells (els pòtols malastrucs) també els criticaria, també... Que al poder tothom s'hi podreix...

–Què dius! –tot escandalitzat, el comunista–. Un cop s'arriba a la fita desitjada per l'humanitat de germanor universal, ja s'ha acabat. Què collons criticaràs!

Ara era n'Aristarc qui deia que res mai no s'acabava, que criticar enfortia el criticat, si el criticat no era un malparit, com els feixistes.

–Et matarem, et matarem! I tots els teus! –va dir, estertit, tetanitzat, l'altre.

Exactament com els feixistes, va pensar en Verdura. Sota les fustes menjades de la botigueta, l'aigua que pujava – tard o d'hora tot s'enfonsarà. Un home totalment desencaminat... La por més grossa que tinc..., perdre tots els familiars..., quina culpa tenen ells de les meues manies polítiques...? Li vaig fotre un cop al cap amb un maó que hi havia mal casat... Va caure rodó... Me l'enduguí amagat dins aquella carraca de cotxe que tanmateix s'engegà...

–Sí, ja m'ho has dit... L'alineament d'un intel·lectual amb un sistema polític sovint esdevé criminal...

–Sí, però què és un intel·lectual...? Qualsevol datpelcul se'n pot fer anomenar. Te'n recordes que el feixisme llufa no tenia intel·lectuals. Encara no en té ara. Agafen qualsevol bocí de merda, estil Gasset, o Unamuno, i els fan passar per bèstia grossa... I llavors tots els greus professors d'universitat, gentota sense cap categoria, només esperant a retirar's per tal d'acabar's de podrir, repetint-ne les bajanades infinitament. A la nit, per la ràdio, dient que no hi ha millor manera de pujar un infant que a cops de corretja. Mon pare sentint-ho mentre espigola diamants pels budells empedreïts de la mare — ja t'he dit que era miner. I, quan apareix com prestigi refulgent, qui et penses que rep els cops de corretja proclamats pels "intel·lectuals" feixistes...? Mon pare s'hi ficava amb totes les de la llei... La ràbia mentre em destruïa el cos...

–Tenies un pare cruel...

–Com tots els altres aquells dies, suposes.

–D'ell et ve la teua crueltat... No tant del seu exemple com de la reacció del teu cos a tant de càstig... Allò de trobar la violència com ara la cosa més normal... Allò que feres amb el pobre comunista...

–Quan... Quan el vaig treure del portamaletes del darrere... Llefiscós... Com qui extreu qualque cargol pudent i mig mort dels envitricolls de la closca... Gairebé a bocins... O una ostra enganxifosa, no pas gens fresca... Més que més que, amb el bony immens al cap, semblava que hi havia covada una perla... Em va vindre un acudit... Dos albardans... L'un qui demana: "Com acabaria una cloïssa que es fes puta...?" "Ben tocada de la closca, és clar."

–M'has dit tanmateix que va sortir cantant...

–Una mica més tard... Quan l'havia instal·lat a la cambreta fosca del soterrani. Deia: "Visca el pa, visca el vi, visca la mare qui em va parir; visca el vi, visca el pa, visca la mare qui em va cagar..."

–No pas gaire delusori ni tocaboires com els altres cants comunistes.

–Home, no, ja et dic.

–Et va dir que posseïa un secret letal...

–No me'l volia dir fins que el deslligués... No el podia deslligar, no el podia deixar fugir cap als seus... Ja saps com m'havia barallat a Liverpool amb aquell del National Front feixista qui em tractava de wop i de paki i li vaig dir: Doncs t'equivoques, datpelsés, que jo a casa meua també sóc del Front Nacional.

–Hà! D'alliberament contra el feixisme llufa...

–Però ell no s'ho podia imaginar, que amb el mateix nom hi haguessin dues organitzacions polítiques totalment oposades..., i allò durant un instant el va deixar amb un pam de nas; vaig aprofitar aquell moment per a enfonsar-li l'ampolla trencada enmig del costellam. Se'n va anar corrents rajant sang pertot arreu... Vaig haver d'emigrar d'Anglaterra abans ningú no escatís el nom de l'atacant...

–I el secret letal per a l'espècie humana...?

–Sempre m'han cercat. Els va deure dir com era, d'on era... I ara em passaria el mateix... Deixaria anar aquest i multiplicava per dos els enemics; llavors tindria els feixistes i els estalinistes cercant-me com detritívors i estercoraris per a fer'm la pell...

–El secret, dic?

–L'hi vaig extreure a garrotades, ves. Em diu: "Aviat, en un mes, un any, deu anys, trenta anys..., t'hauràs mort, i això serà per sempre, per sempre, per sempre... Aquest és el secret. Ets carn d'extinció eterna..." Es pensava que aquella carallotada m'havia de dur a sant Boi...

–Per qüestions metafísiques...

–Li vaig fotre un mastegot! Dic: Això és un secret...? Això és merda, noi! Te n'adones que per als baboies de creients el missatge letal, el secret destructor de l'humanitat... Allò de l'eternitat, l'inacabament etern de l'ésser idèntic, allò de sempre ésser tu; sempre el mateix tu, el mateix tu, el mateix tu.... Sense fi, mai... Te n'adones que encara és pitjor que no ésser re, re, re... Mai...? No ho veus que és pitjor sempre ésser que mai no ésser...? Sempre sempre sempre...? L'angoixa, l'angoixa llavors! Ruc! I el teu secret, ma mare mateixa, entre tacons i reptes i sobtades rauxes de carícies impúdiques, prou m'ho havia dit de petitet... La vaig qüestionar quan matava un pollastre... I ara, li vaig demanar...? Ara el courem, va dir. No, però vull dir on és el pollastre, la seua ànima...? La seua ànima...? Mort és mort, em va dir. Tant se val un pollastre com un hipopòtam com un cocodril... O cap homenet posat i dret, amb el tornavís cargoladet i descargoladet... I m'estrebava el cigaló... Ah, i en acabat em va fer gràcia, molt més endavant, de llegir en Ben Jonson, a "l'Alquimista", i n'hi ha un qui hi diu: "No hi ha al món ateus més convençuts que els cuiners..." És clar, i que tots els maellers, i els qui treballen als escorxadors...

–I els botxins. Això t'inspirà per a fer-te'n...? Per a ésser tan fort com un ateu et feres botxí...?

–M’inspirà...? Jo... Com ho saps...? Qui ets...? Escolta, les estructures pericliten... Quan això s’esdevé hom es veu atret a les esmenes, atiat a les reparacions – les rels dels arbres ens destruïen per lent soterrat envaïment part dels fonament de la casa però no teníem ja ara temps d’adscriure blasmes ni responsabilitats – el que calia sobretot era tornar a fer paret, a omplir els esvorancs, a reconstruir tot l’esbotzat... Per això vaig col·laborar provisionalment amb els llufes... Perquè sabia que més tard em rescabalaria traint-los prou a ells... I amb escreix... I tu...? Ets tu...? Ets tu...?

—Sóc en Patrici Sureda, sí. Amb una espardenya esparracada i un mitjó traucat, carranquejant de cel·la en cel·la, sempre a frec d’ésser “ajusticiat” a trenc de jorn. Trist titella, s’agemoleix, s’afligeix, s’escruixeix, rarament aqueferat a arrencar’s pelleringues d’un cos a mig desfer, rebregat en un racó, amb els ratolins i els cuirassats escarbats, sotragós, implorant socors als espectres de la foscor, pudegós, gratant amb les ungles dels peus, com simi grafòleg, críptiques grafies a les parets escrostonades, ullnú i no veient sinó cebes i carbasses de fosfès que t’esclaten als ulls, o monstres silents qui et segueixen com gossos, i noies pèl-roges qui, si et deixen penjat en precipici de faisó que només ja et manca caure i estavellar’t en mil bocins, més val que canviïs doncs de guió de seguida, això si vols continuar veient-te heroi qui sap en quina altra pel·lícula de l’existència, com ara, Aristarc, com ara que et tinc, com aparició, dominat.

L’escorxa-ròsses n’Arquimbau Esmolet, d’Arbúcies, baixava pels rònecs tenassars nevats cap als afores de la vila. Va veure anunciada una funció de teatre en un pasquí enganxat a una tanca, darrere la qual n’Arquimbau anà a clissar-hi, no fos cas que hi trobés tampoc cap carronya per a espellar... Érem tard a la tardor, dalt les muntanyes del Pirineu, quan l’aviram es despon i els viaranys es fan sovint impassables... L’home doncs s’obria pas amb el bordó entre la neu glaçada, quan el sobtà la veu: “–Oixque...!”, d’algú damunt un ase.

–Em dic Lli Lliç –féu l'esmolet, mostrant l'aparell amb la mola, carregat a la seua vora, damunt l'esquena de la lleial haveria.

N'Arquimbau Esmolet digué el seu nom i ofici, bo i mostrant les pells més o menys ratades que li penjaven del cinyell. Llavors es posaren a enraonar de temes ambientals, parant compte, mentre enraonaven i caminaven, a ficar peu ferm als carenats.

–Vós que hi deveu ésser entès, on fan la funció de teatre...? És a l'aire lliure? És dins cap església? No és pas dins cap local tancat: mai no gosaria d'entrar-hi, amb la pudor que faig i tot allò, compreneu? Sempre m'hi treuen amb penjaments rai d'afegitó. Ara, m'hi morc de ganes, de veure teatre – totes aquelles esdevinences còmiques, totes aquelles senyores despeses qui tanmateix t'ensenyen mitja cuixa i se t'espitreguen...!

–Redéu el tard que feu. Teatre només en fem a l'agre de l'estiu. Jo un cop no ha gaire hi vaig portar el meu fill i l'hi vaig perdre i mai més no l'he trobat. Allò del teatre és un parany assassí... La gent s'hi fa i qui sap qui en surt. Sobretot la mainada.

–Potser els lleons se'ls cruspeixen.

–Potser les senyores granades se'ls emboteixen pels canuts i els passen d'estranquis pels sedassos traucats dels badocs burots.

–O platerets volants se'ls enduen cap als Solerets dels mals d'ulls on els íncoles reptilians en deserts només d'escorces i cuixabarbes sens treva se'ls beuen, els al·lots, com qui es beu moscatells sense pagar piastres, o amb les minses piastres que pagues a l'arlot per la barjaula més bon mercat i doncs decrèpita de l'alegroi boldró de barjaules virolades.

–I un chor de virons entonaven virolais. Ara, això també: us diré que aquella era una peça abstrusa d'allò pus. Un comunista i un nacionalista. Dèries rai. Cobermòrums, enrònies. Els dos actors es deien Benjamí l'Arboç i Piotr Lapeur. Eren forceta coneguts fa uns trenta o quaranta anys. A escena es trobaven en una botiga desnonada. A l'aparador hi havien Púlitzers als prestatges – torts, mig cremats, amb els fulls que cruixien al vent pluig. L'acció era discutir rai mentre l'establiment s'engrunava. Em sembla que els establiments que difícilment albiraves per les vores fosques eren també llibreries, amb els prestatges també destarotats, tot i que plens de llibres vells i, rere els vidres romputs dels aparadors, qui sap. Semblaven llocs de construcció, amb tot de corredors on runes es tornaven atzucacs... Hi havia, sulls o en boldronets, a replecs, un arrroplec de pòtols. Pengim-penjam, feien acte de presència els dos pòtols protagonistes, un Patrici i un Aristarc, Verdura i Sureda... Queien asseguts molt a prop l'un de l'altre, començaven d'enraonar d'esme... Al capdavall es veu que l'un era el botxí de l'altre i ara l'altre se li'n torna... Li clava un coltell al cor. Ah sí..., la víctima qui abans havia esset botxí havia tingut un pare qui treia diamants del cor de les muntanyes...

–Moixoni doncs, que us n'endevinaré l'acabament... No n'he vist de parions pas poques de vegades! L'assassí burxa a la nafra, escateix què amb rebombori de silenci o esbrina amb sorda remor de dits pel cor o la corada, i al capdavall n'espigola un robí que esclata en llum... Car un llum poderós, d'aquells tan forts, com se'n diu, un projector concentrat, s'hi agullava...

–Ningú no aplaudí gaire, i jo no gens, que havia perdut el xiquet i ja no el vaig trobar mai més...

A l'aixella rònega d'un rastà hi havia un esquirol arrupit – balb de fred i de por, i dalt hi volaven astors, i en espiral, de branca en branca desguarnida, s'anaven perxant més i més a prop. Amb els crits del cel, on els astors es deien qui tenia prioritat a abalançar's damunt el retut, tant n'Arquimbau com en Lli aixecaren els ulls.

Va dir el drapaire: "M'esperaré que cacin i es mig mengin l'animalet i n'aprofitaré llavors la pell. Sí ves."

L'esmolet musclejà, de comiat digué salut i a pleret féu via.

~o~o~